

مَتَلای آزاد دِ کِتَآو مُقَدَّس

License

This work is a translation of unfoldingWord® Open Bible Stories. The original work by unfoldingWord is available from <https://openbiblestories.org>.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

If you would like to notify unfoldingWord regarding your translation of this work, please contact us at <https://unfoldingword.org/contact/>.

Attribution of artwork: All images used in these stories are © Sweet Publishing (www.sweetpublishing.com) and are made available under a Creative Commons Attribution-Share Alike License (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>).

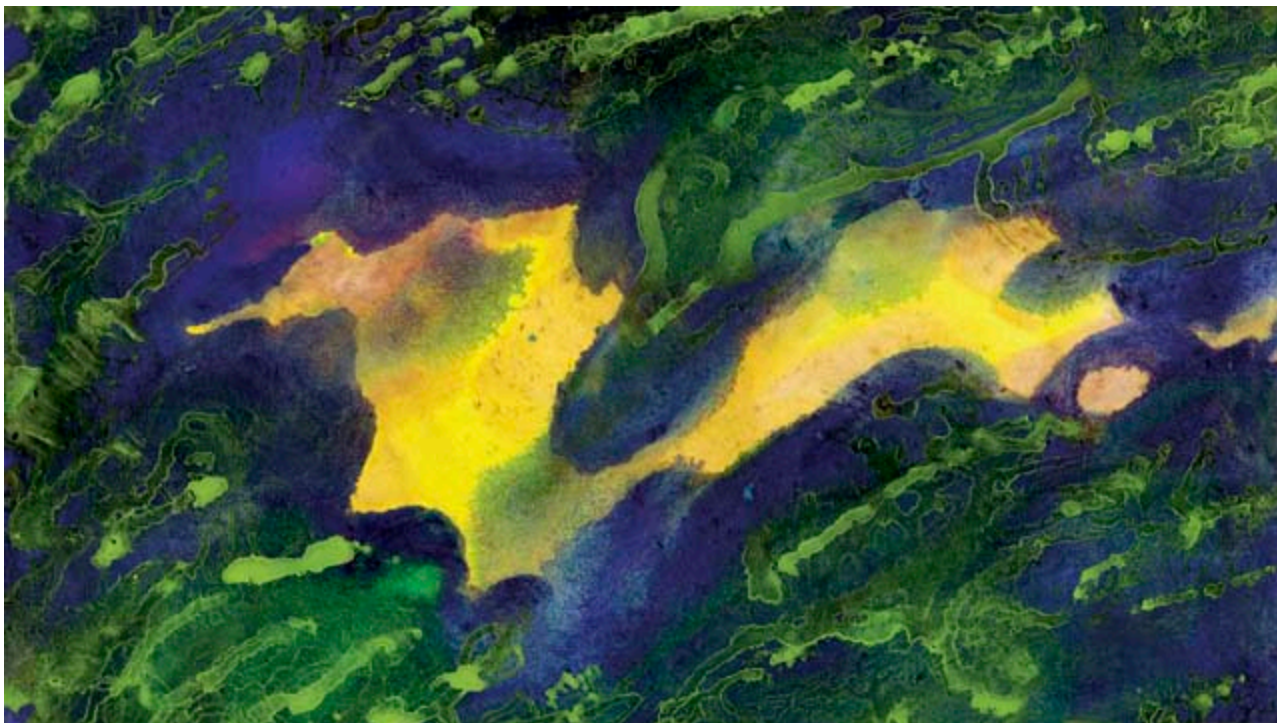
This PDF was generated using Prince (<https://www.princexml.com/>).

Table of Contents

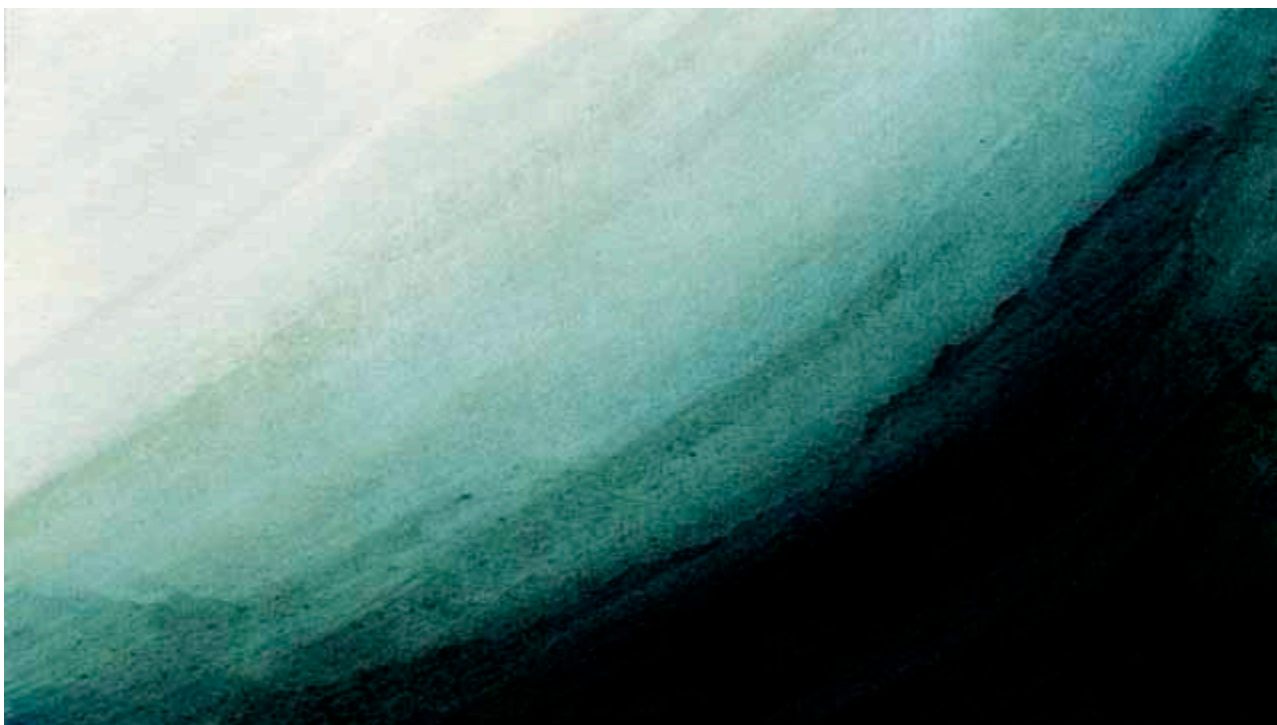
1	۱. آفرینش.....
10	۲. اُماین گناه و دُنیا.....
18	۳. سیل.....
27	۴. عَد خدا و ابراهیم.....
33	۵. کُر و عَدَه.....
39	۶. خدا سی اسحاق آماده می‌گه.....
44	۷. خدا یعقوبه برکت مئه.....
51	۸. خدا یوسف نو دویمونش نجات مئه.....
60	۹. خدا هِنّا موسی می‌گه.....
69	۱۰ - ده بلا.....
76	۱۱. عِد پَسَخ.....
81	۱۲ - خروج.....
89	۱۳. عَد خدا و اسرائیل.....
98	۱۴. سرگردونی دِ بیابو.....
107	۱۵. سرزمین موعود.....
115	۱۶. ره‌اندنیا.....
126	۱۷. عَد خدا و داود.....
136	۱۸. بَر بی‌ین پادشاهی اسرائیل.....
144	۱۹. پیمبریا.....
155	۲۰. تبعید نو ورگشتن.....
164	۲۱. خداوند و عَدَه اُماین مسیحه مئه.....
173	۲۲. و دُنیا اُماین یوحنا ی تعمید دهنده.....
178	۲۳. و دبی اُماین عیسی.....
185	۲۴. یوحنا، عیسی‌نه تعمید مئه.....
191	۲۵. شیطان عیسی‌نه و سوسه می‌گه.....
196	۲۶. شُرو خدمت عیسی.....
202	۲۷. مَتَل سامری خو.....

209.....	۲۸. چۇون ئۇلَمَن
215.....	۲۹. مَثَل خدَمَتكار بىرحم
221.....	۳۰. عيسى مسيح و پنج هزار نَفَر غذا مَنَه
227.....	۳۱. عيسى و ربي او رَه ميرَه
232.....	۳۲. عيسى پِه پيا ديُونِه ئو زِيَنَه بيمارِى ن آزا ميكه
242.....	۳۳. مَثَل كشاورز
248.....	۳۴. عيسى مَثَل يائى هَنى ياد مَنَه
255.....	۳۵. مَثَل بُوَنَه دلسوز
263.....	۳۶. عَوَض بى پِن قياَفَه مسيح
268.....	۳۷. عيسى ايلعازَرَه زَنَه مى گَه
275.....	۳۸. خيانت و عيسى
284.....	۳۹. محاكَمَه عيسى
292.....	۴۰. عيسى مصلوب بى
298.....	۴۱. خدا عيسى نِه دِ مين مُردِيا ورميَاَرَه
303.....	۴۲. وِرگِشتِن عيسى و آسِمُو
310.....	۴۳. شُرو بِيِنِ كَلِيسا
318.....	۴۴. شِفاى پيا حاس كه و دَس پَتِرس ئو يوحنا
324.....	۴۵. اِسْتِيفان ئو فِيلِپُّس
332.....	۴۶. پولس مسيحى موَوَه
339.....	۴۷. پولس ئو سيلاس دِ فِيلِپُّى
347.....	۴۸. عيسى مسيحا و عَدَه ديه هيسا
356.....	۴۹. پِيمُون تازَه خدا
367.....	۵۰. عيسى ورمى گِرْدَه

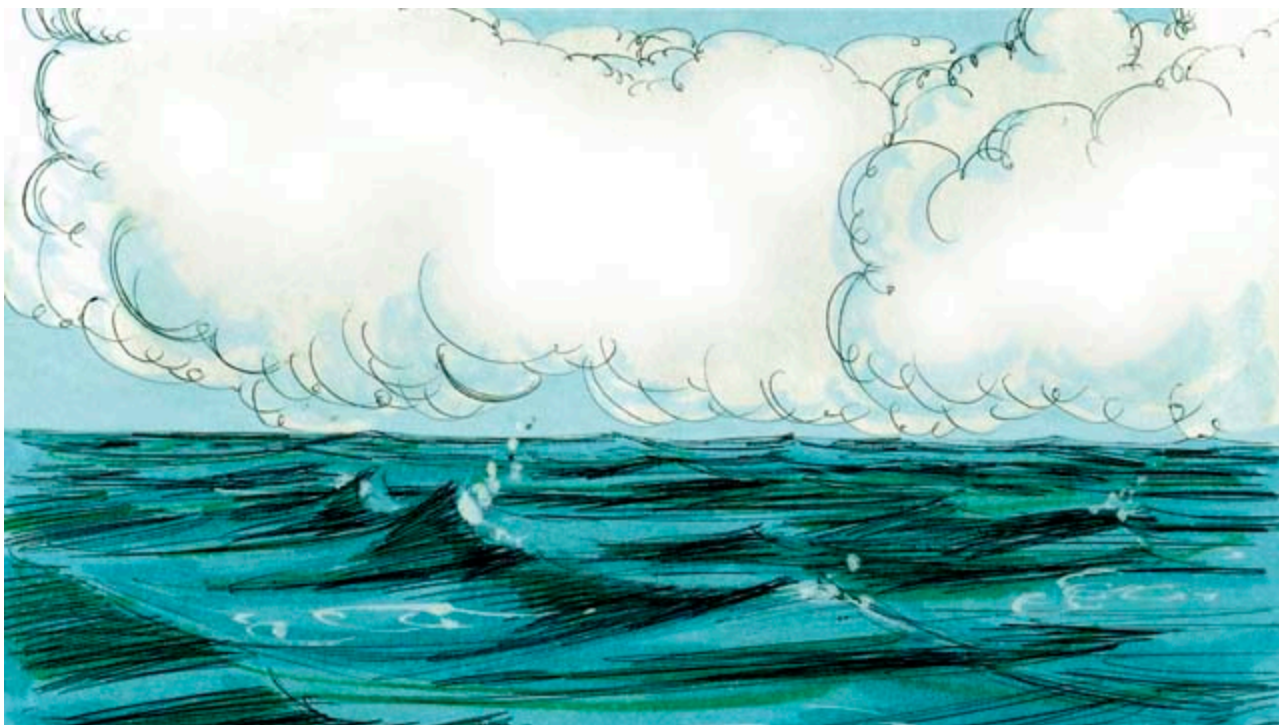
1. آفرینش

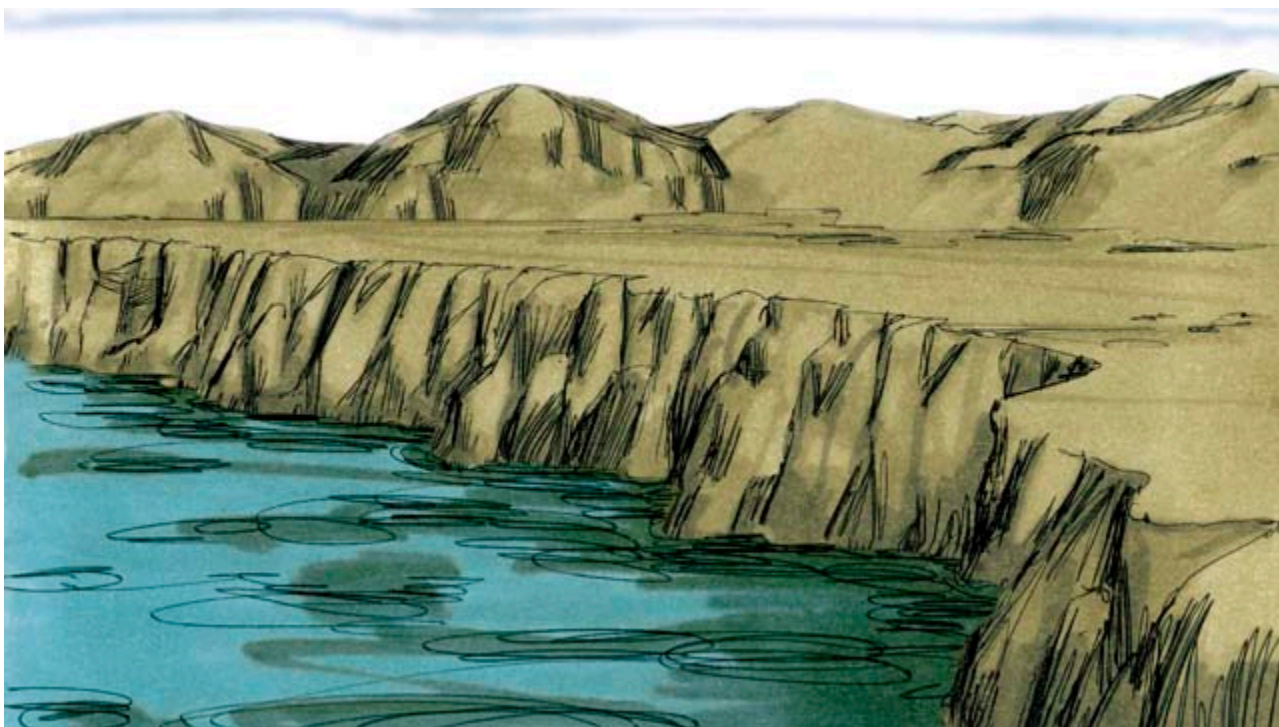
دِ اَوَّل، خدا هَمّه چینه ایطوری خَلق کِرد: او دُنیا ئو هَمّه موجودیان د شیش روز خَلق کِرد. دِما دُرس کِردن زَمی، سی‌یه‌که خدا هَنی هِیچ چینه شکل نَدِئّه بی، هَمّه جا تاریک ئو حالی بی. اَمّا روح خدا وِ ریی اویا بی.

اوسیه خدا گُت: «روشنایی بووّه» ئو روشنایی بی. خدا دیی روشنایی خوئّه ئو ئومش نیا وِ "روز". ئو خدا تاریکی‌نه دِ روشنایی چگا کِرد ئو ئومش نیا وِ "شو". خدا روشنایی‌نه دِ روز اَوَّل خَلق کِرد.

د روز دوئم آفرینش، خدا گُت: «فَلْکِی و بالا آویا بیا و وجود» ئو چنی بی. خدا ئوم او فَلَکِیه نیا و آسْمُو.

د روز سیم خدا گُت: «آویا زیر آسْمُو د پِه جا جَم بان تا خُشکی پیا با.» او ئوم خُشکی نه نیا و «زَمی» ئو ئوم آویانه نیا و «دَریا». خدا دیی هرچی که خَلق کِرده خوئه.

اوسيه خدا گُت: «همه جور گيا ئو درختي و ربي زمي سوز بگن» ئو چني بي. خدا دبي هر چي كه خلق كرده خوئه.

د چهارمي روز آفرينش، خدا گُت: «د آسمو روشنايي پيا با.» ئو و چني خدا آفتاو، ماه ئو آساره يانه خلق كرد تا و زمي روشنايي بئن پس روز، شو، فصل يا ئو سال يا د يك چگا بين. خدا دبي هر چي كه خلق كرده خوئه.

د روز پنجم، خدا گت: «ماهی‌ها، دریانه پُر بکن ئو پَرندیا د آسمو پر پیرن». و چنی او تَموم ماهی‌ها ئو پَرندیا نه خَلق کِرد. خدا دیی هَرچی که خَلق کِرد، خوئه ئو وِشو برکت د.

د شیشمی روز آفرینش، خدا گت: «ز می د همه جور جُونوری پُر با» ئو هَرچی خدا گت اَنجوم بی. اُو جیونیا، جُونوریا، خَزندیا ئو خَشَریا بین. خدا دیی هَرچی خَلق کِرد خوئه ئو راضی بی.

اوسيه خدا فرمايش كرد: «آيم چي خُم بسازم تا و زمي ئو جُونُورِياش فرمُونروايي بَگه.»

اوسيه خدا گمي خاك گِرت، وَنِه و شِكِلِ آيم درآورد ئو دِش زِئِنِي هَميشهئِي دَمَن. خدا ئوم اوينه نيا و آدم ئو باغ گِپي سيش آماده كرد تا دِ اوچه زِئِنِي بَگه ئو وِردارش با.

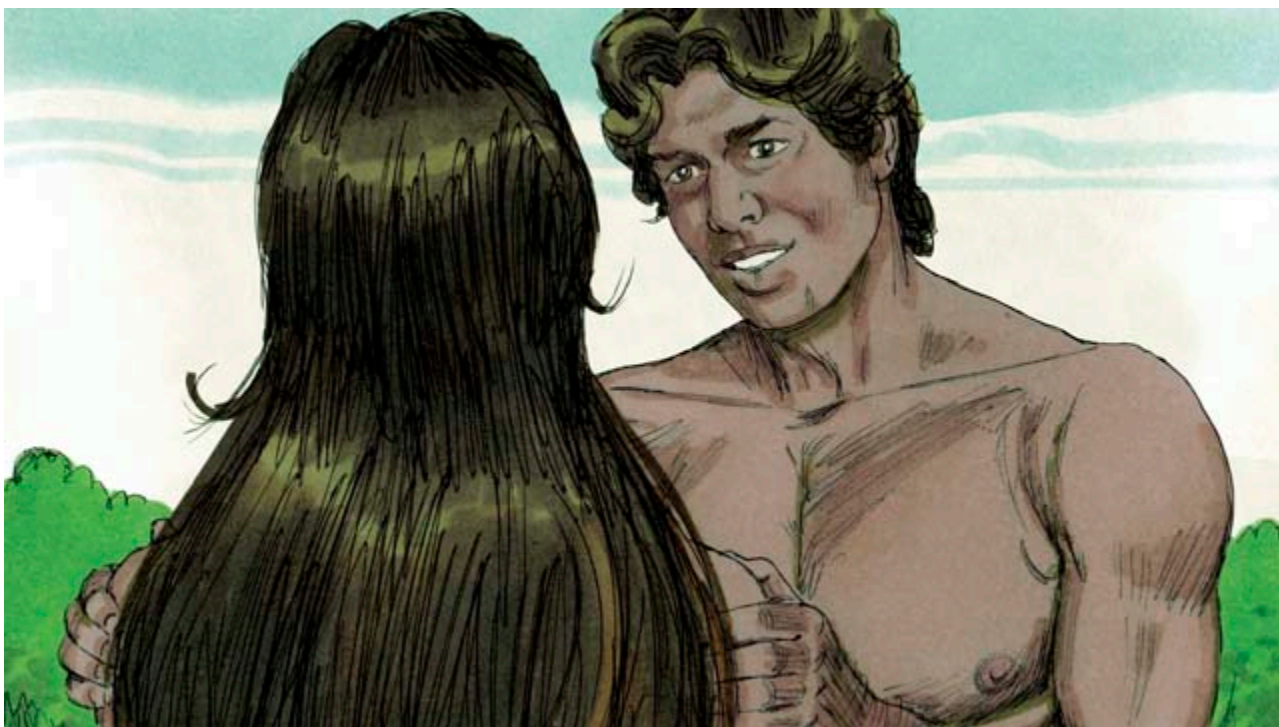
خدا دو تا درخت خاص نیا د مین او باغ، یکی درخت زینتی همیشه‌ئی نو او یکی درخت شناخت خو نو گن. خدا و ایم گت که می‌تونه د میوه همه درختیا باغ بخوره به‌جز میوه درخت شناخت خو نو گن. ار او د میوه او درخت می‌خرد، می‌مرد.

اوسیه خدا گت: « خو نیسا که ایم تنیا بمونه.» سی‌یه‌که چیونیا نمی‌توینن همدم خوئی سی ایم بوون.

و ای خاطر خدا آدمه بُرد د خاو سَنینی. اوسه یکی د دنیاشه گرت ئو دَش، زینن خَلق کِرد ئو اُورِدش و تِه آدم.

وَختی آدم اونه دیی، گُت: « ای موجود د طُور مَنه. ئومش مینم و زَن، سیه که د پیا گیرس.» و ای خاطرَه که پیا د بُوئنه ئو دا خُش چگا مووه ئو وا زینش یکاگیر میکن ئو د وَ وا دِما، اُو دُو تا، موون و یکی.

خدا پيا ئو زینن چی خُش خلق کِرد. او اوئونه برکت دَ ئو فرمایش کِرد: «بارور بایت، بچونی بیاریت ئو زمینه پُر بکیت.» ئو خدا دیی هرچی که خلق کِردہ خوئۀ ئو راضی بی. هَمه پئو دِ روز شیشم پیش اما.

وا رَسین روز هَفتم، خدا کار آفرینش تَموم کِرد، روز هَفتم برکت دَ ئو وش مقدس گُت؛ سیه که روزی بی که خدا دِما تَموم بی ین کار آفرینش، اَروم گِرت. و ای طوری خدا دُنیا ئو تَموم مَخْلوق یانه خلق کِرد.

مَتلی گِرتسَه دِ کِتاو مقدس (کِتاو پیدایش فصل 1 ئو 2)

٢. اُمّايِن گناه و دُنيا

آیم ئو زینش د باغ قشنگی که خداوند سی شو درس کردی، وا خوشی زینی می کردن. وا یکه لخت بیین، شرمی دش ناشدن سی به که هنی گناه و دنیا نیومانه بی. اوئو بیشتر د باغ قدم میزن ئو وا خدا صبت می کردن.

ما مار حقه بازی د مین او باغ بی. او مار د زینه پرسی: «حقیقت داره که خدا شمانه د خریدن میوه توم درختیا باغ منع کرده؟»

زینّه چۆ د: «ایما اجازّه داریم د میوه هَمّه درختیا بهِجَز میوه درخت شِنخت خو ئو گن بُخوریم. خدا و ایما گُته: «آر شِما د میوه او درخت بُخوریت ئو یا حتی وش دَس بَزَنیت، می میریت.»

مار و زینّه گُت: «پِنه دُرس نیسا! شِما نِمی میریت. خدا دُونه زُمونی که شِما د میوه او درخت بُخوریت، چی خدا خونه د گن می شناسیت.»

زینّه دیی که میوه او درخت قشنگه ئو و نظر طومدار ميا. او که می‌حاست همه چین دونسوئه، میوه د درخت چی ئو خرد. اوسیه د او میوه و میرش هم د ئو او هم خرد.

هو، چش‌باشو واز بی ئو د لختی خشو خوردار بین. آدم ئو زینش تقلا ک‌ردن تا وا ب‌لگ درخت‌یا، لختی خشونه بیوشن.

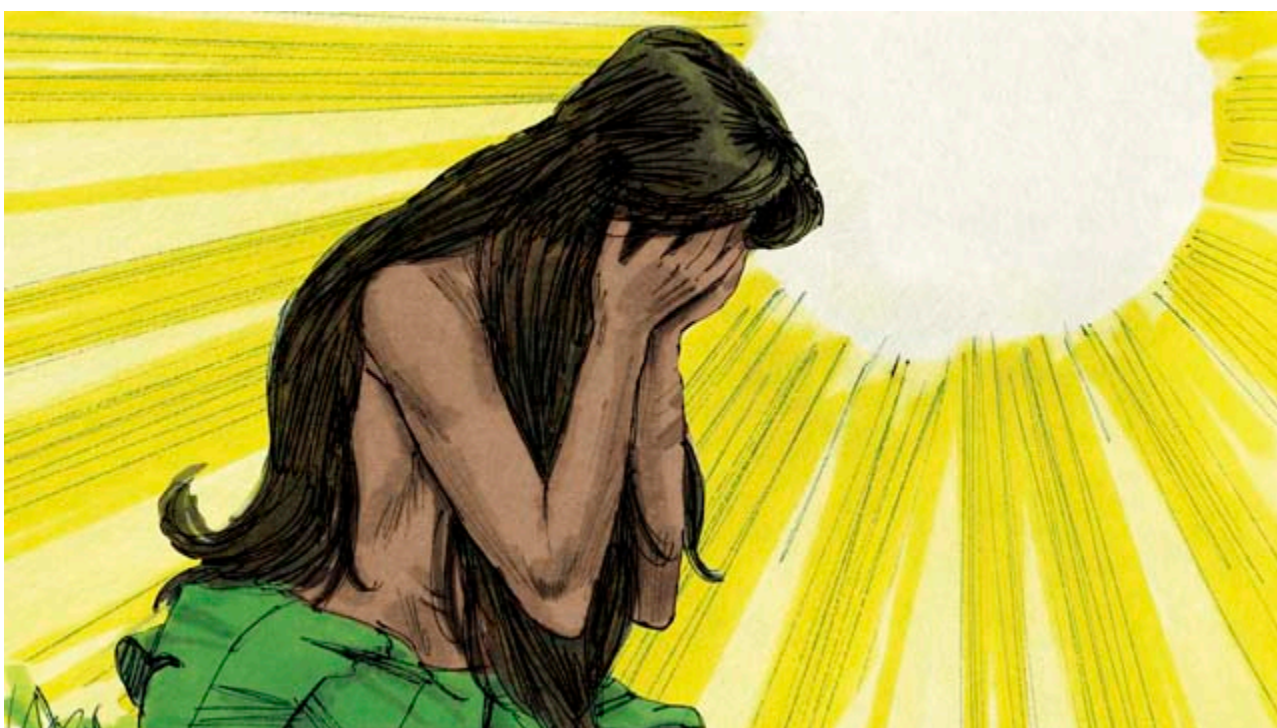
اوسيه آدم ئو زينش دنگ خدانه شيفتن كه د مين باغ ره ميرت. اوئو خُشونه د خدا قايم كردن. خدا گُت: «آدم هيسي كجا؟» آدم چو د: «دنگ تونه د مين باغ شيفتم ئو سِيه كه لخت بيم زلم رت، خُمه قايم كردم.»

اوسيه خدا پرسى: «كى وت گُت لختى، د ميوه او ږختى كه منع كرده بيم خردى؟» آدم چو د: «اى زينه كه و م بخشنى، د او ميوه و م د.» اوسيه خدا د زينه پرسى: «يه چه كارى بى كه كردى؟» زينه گُت: «مار مينه گول زه.»

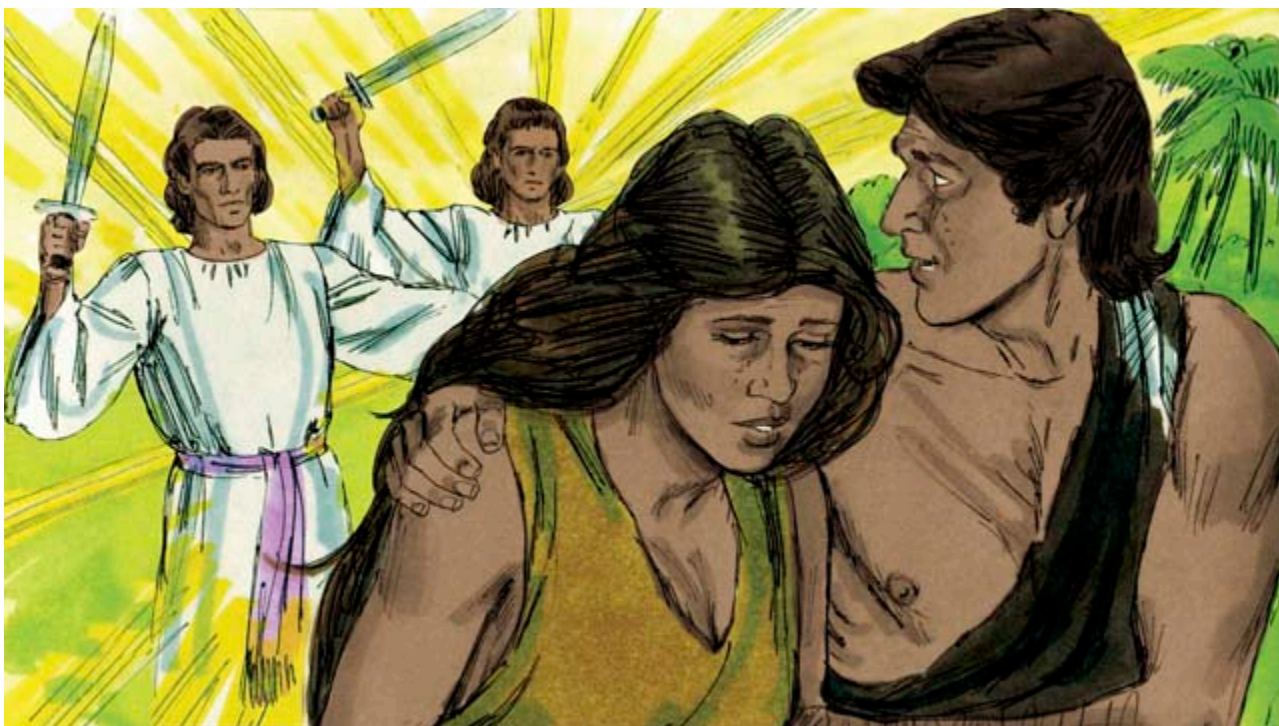
خدا و مار گُت: «تو مَلعون هِیسی. دَو ریی گِییت می سُرئ ئو خاک مَحُوری. تو ئو زینّه دَ دِ یَکتری نَفَرَت داریت ئو دِ بئن نسلِ تو ئو نسلِ زن دشمنی مینم. کسی دِ نسلِ زینّه، سَر تِه می کوئّه ئو تو پَسّه پا اونه میزنی.»

اوسیه خدا و زینّه گُت: «دَرَد زایمُون تونّه خیلی زیاد می کِم. شوق تو هه وَا لا میرتّه ئو او هه و تو زور داره.»

خدا و پیا گت: «سی‌یه‌که و حرف زینت گوش دئی ئو د م سَرپیچی کردی، زمی زیره لنت می‌ره ئو تو وا زمت زیاد، غذا جور می‌کی. آخرش می‌میری ئو بدنت ورمیگرده و خاک.» آدم ئوم زینشه نیا و حوا که و معنی زینتی بخشنه؛ سی‌یه‌که او بایس و دا همه ایمیا بووه. خدا اونونه وا جُمه‌یائی د پوس جیونیا پوشینا.

اوسیه خدا گت: «ایسیه که ایم بی‌یه چی ایما ئو خونه د گن تشخیص منه، نباید هیشت که د میوه درخت زینتی همیشی هم بخوره ئو تا ابد زنه بمونه.» و ای خاطر خدا اونونه د او باغ قشنگ ون و در. او دم دراغل باغ، فرشته‌یا قوی‌نی نیا تا نیلان د میوه درخت زینتی همیشی بوخورن.

تَلّی گِرتِسَه دِ کِتّآو مقدس: (کِتّآو پیدایش فصل ۳)

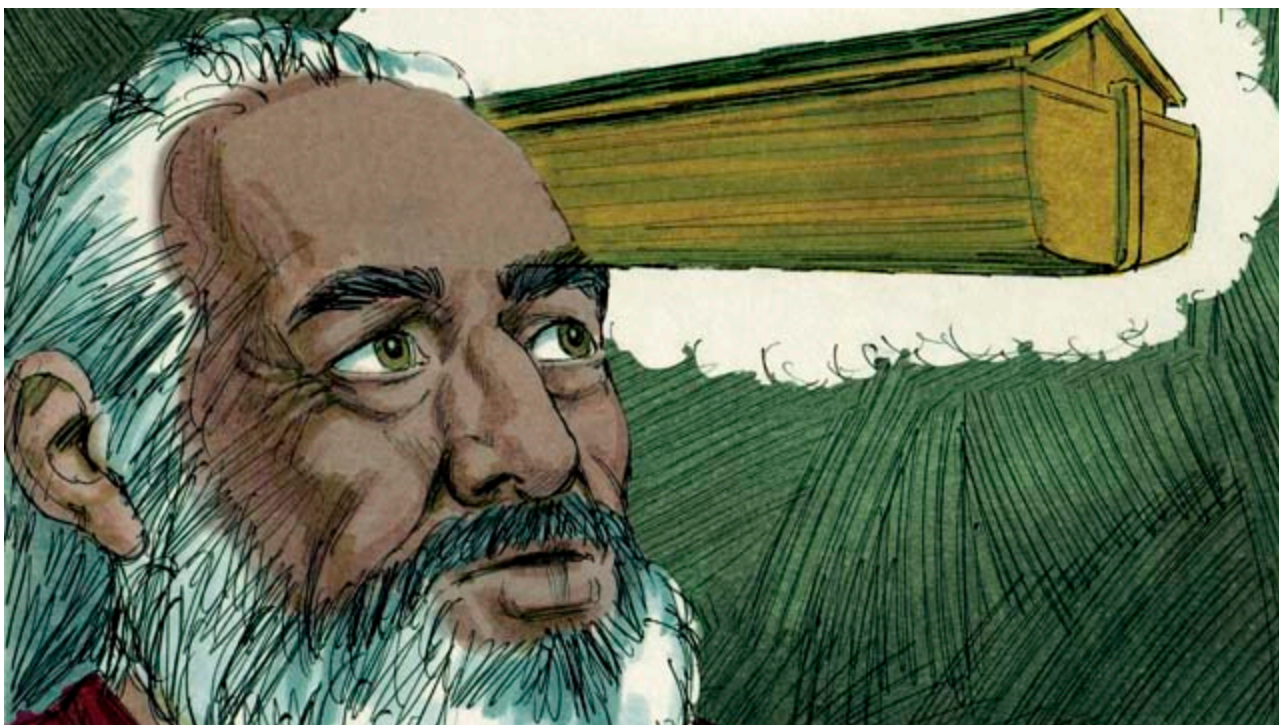
٣. سِیل

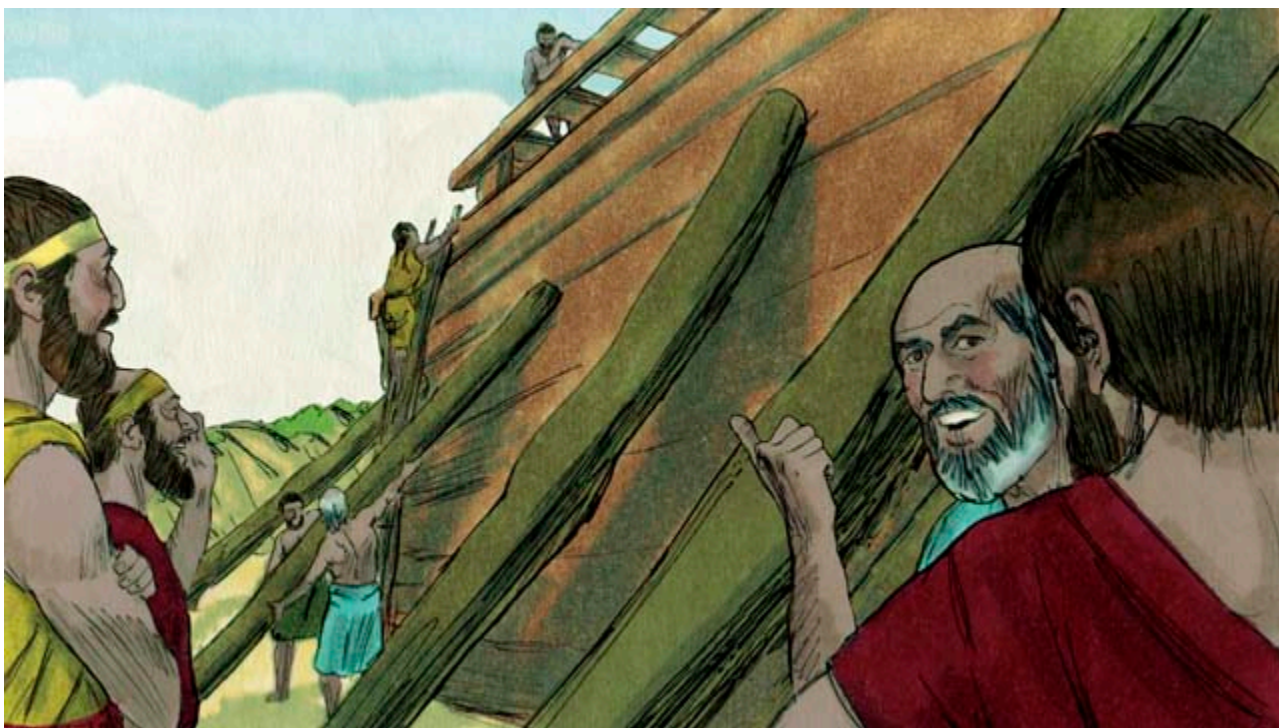
دېما ساليا زيادي، آيمپا ربي زمي زياد بي.ين. اوئو اوقه ئن ئو تيز ئو شرآشو بي.ين كه خدا حاست همه دنيانه وا سيل گپي د بي.ين بوره.

اما خدا د نوح راضي بي. او پيا عادلي بي كه د مين شرآشويا زيني مي.کرد. خدا نوح د حاسته خُش دباره او سيل گپ خوردار كرد. او و نوح فرمايش كرد تا كشتي گپي بسازه.

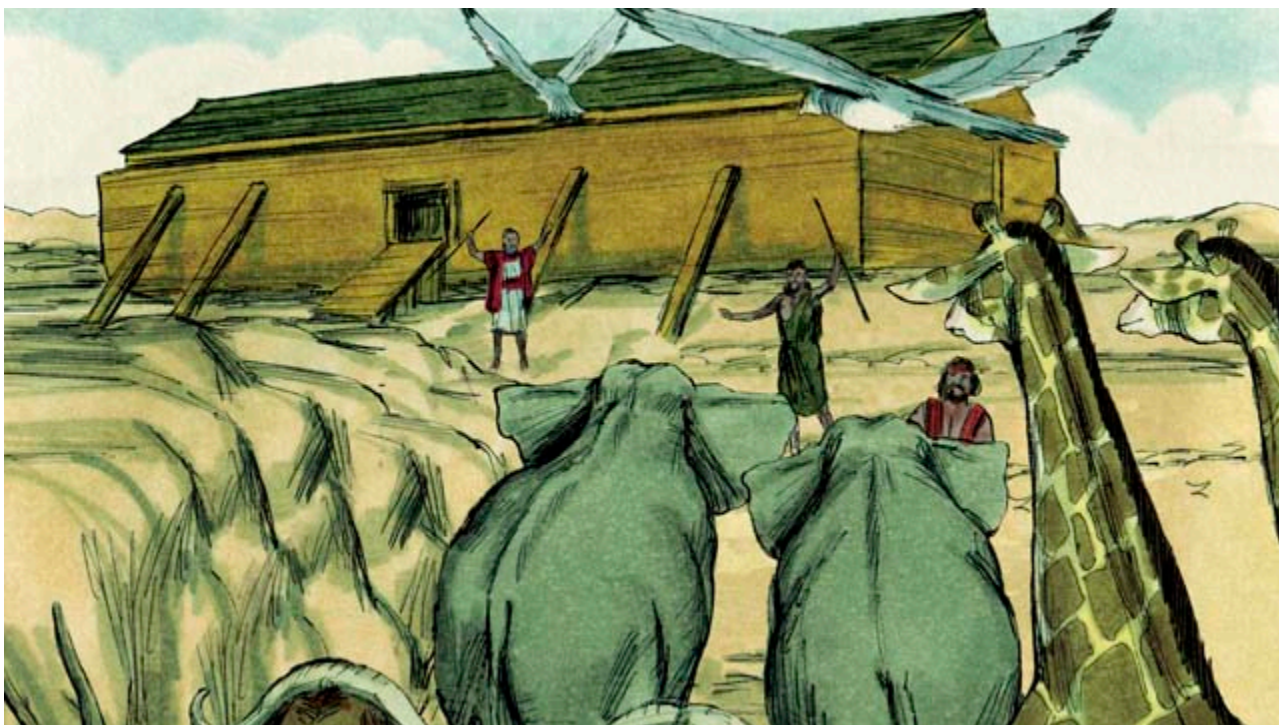
خدا و نوح فرمایش کرد که کشتی‌نه و درازی ۱۵۰ متر، پهنا ۲۵ متر و بلندی ۱۵ متر بساز. نوح بایس ای کشتی سه طبقه‌نه و ا چو سرو می‌ساخت. کشتی بایس تاق میاشت. نو اتاق‌یا زیاد نو پنجره داشته با. کشتی و ای خاطر ساخته موی تا نوح، عیالش نو حیون‌یا خُشکی‌نه د سیل ویرداری بَگه.

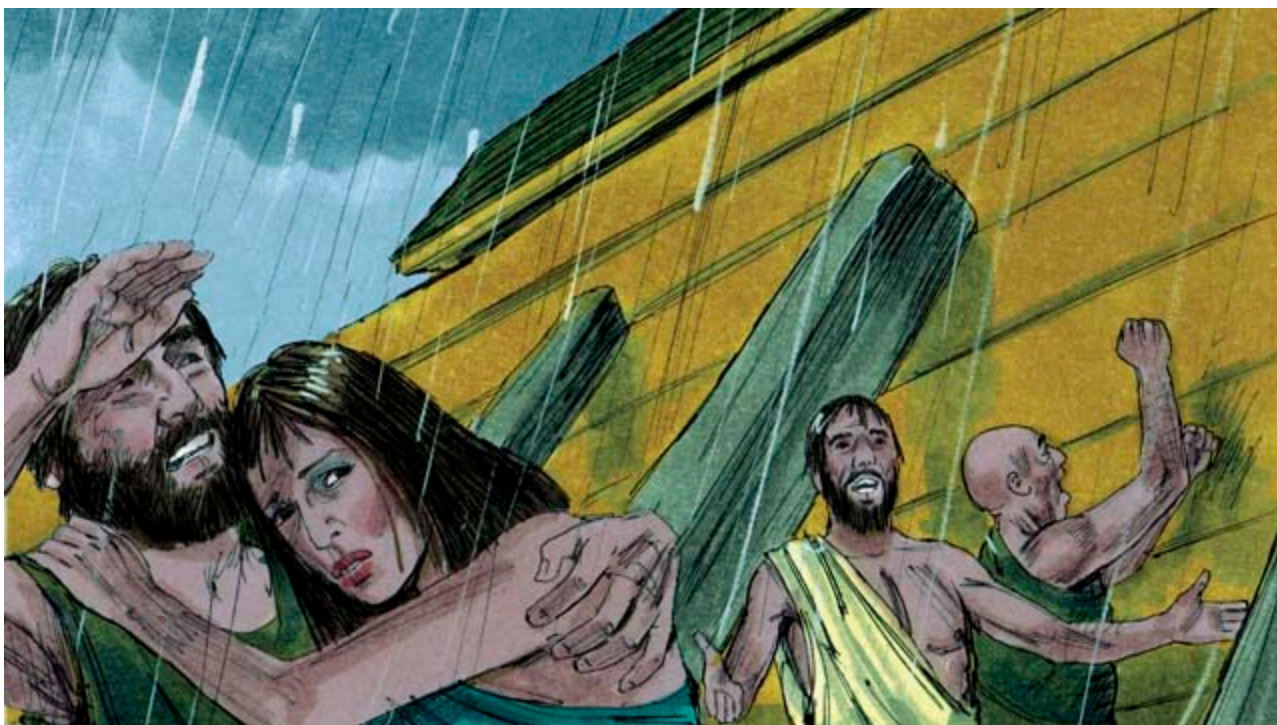
نوح د خدا فرمونبری کرد. او نو سه گرش کشتی‌نه هه او طور که خدا فرمون دئی، ساختن. سی‌یه‌که او کشتی خیلی گپ بی، سالی یا زیادی طول گشی تا ساخته با. نوح و مردم هُشدار د که سیل میا نو اوئو بایس ورگردن و لا خدا. اما اوئو حرف نوح باور نکرین.

ئو خدا فرمون د که نوح ئو عیالش غذا و اندازه سی خُشو ئو حیون یا جم بکن. وختی همه چی آماده بی، خدا و نوح گت زمونش رسیسه تا او هشت نفر یعنی او، زینش، سه گر ئو پپی یاش روئن د مین کشتی.

خدا د هر جور حیون ئو بالنه، په جفت تر ئو ما فرسن وا لا نوح تا روئن د مین کشتی ئو د موقه سیل د امون بان. ئو خدا، هفت جفت تر ئو ما د تئوم حیون یائی که سی قربانی کردن خو بین، فرسن. وختی همه رتن د مین کشتی، خدا در کشتی نه بست.

اوسيه بارون چهل رو بي اُمون بارس ئو او د زمي چئو مي جوشيس كه هَمه چي، حتي گوميا بِلن هَم، واش پوشيس.

هَمه موجوديائي كه و ربي خُشكي زيني مي كُردن، به جُز ايمپا ئو جيون يا مين كشتي، هلاك بين. كشتي ربي او شناور بي ئو هَمه چيا مينش د غرق بي ين د اُمون من.

دېما تَموم بې پِن باژن، کشتی پنج ماه مَن و ریی او نو د ای زمون ریی او شرو کړد و هار رَتِن. اوسه ي روز کشتی و ریی کوهی د حرکت هسا. اما دُنیا هَنی د زیر او بی. دېما د سبه ماه تُک کوهیا دیاری بی.

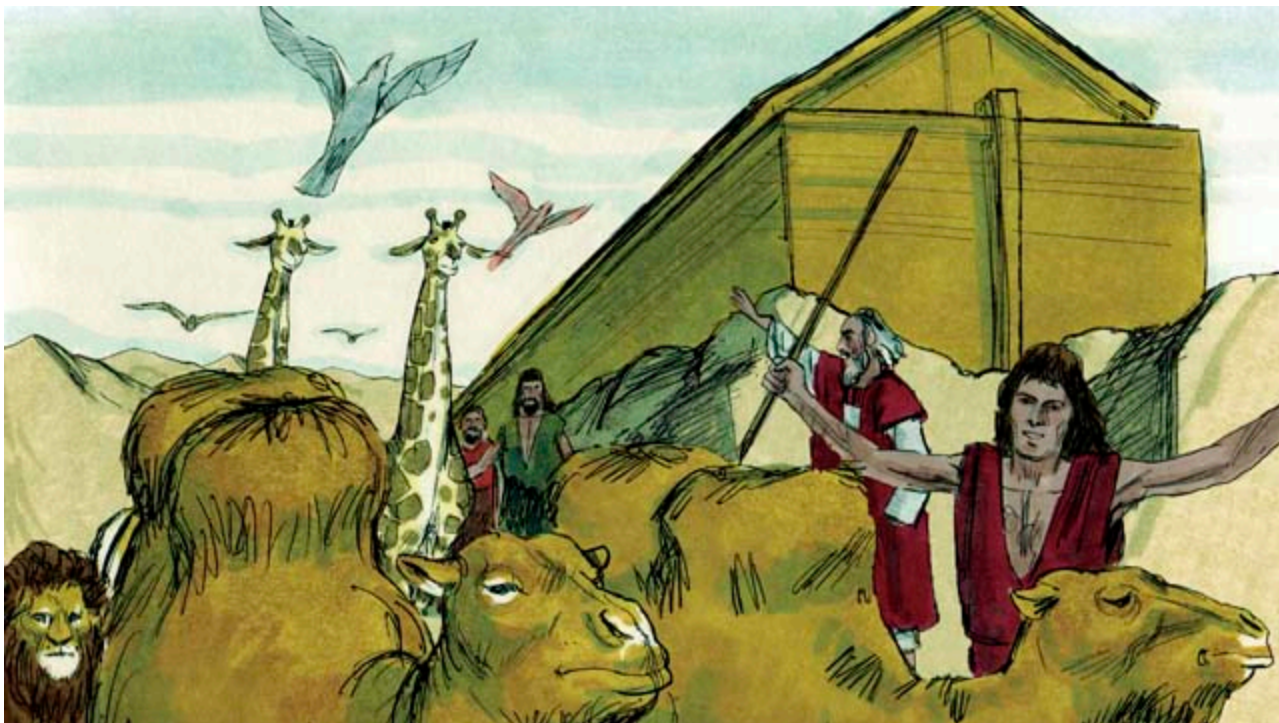
دېما گذشت چهل رو، نوح قِلائی سی جُسَین زمی خُشکی فرسَن و دَر. قِلا پر گِرت اما خُشکی نه پیا نَکړد.

دِما و نوح گموئری فرسَن. اما گموئر هَم نئونِس زِمی حُشکی پِیا بَگه، اوسِه ورگشت وا لا نوح. دِما ی هَفْتَه، گموئره پِه دَفَه هَنی فرسَن
 نو گموئر وا بَلگی د زیتون و کشتی ورگشت! او د نیشی نو گیایا سوز کردَه بی.ین.

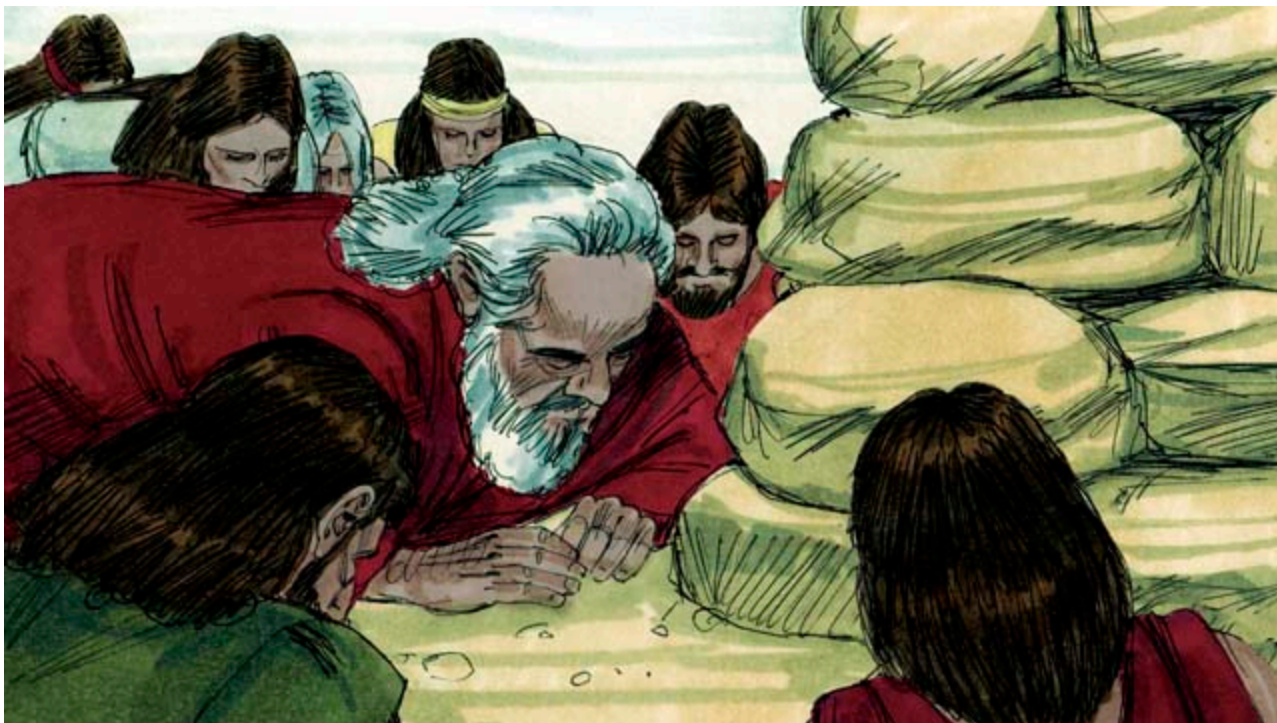
نوح پِه هَفْتَه هَنی چَش و رَه مَن نو گموئره سی دَفَه سیئِم فرسَن. ای کِل گموئر ورنگشت. او رَتی و هار نو گموئر جائی و رپی حُشکی پِیا
 کردی.

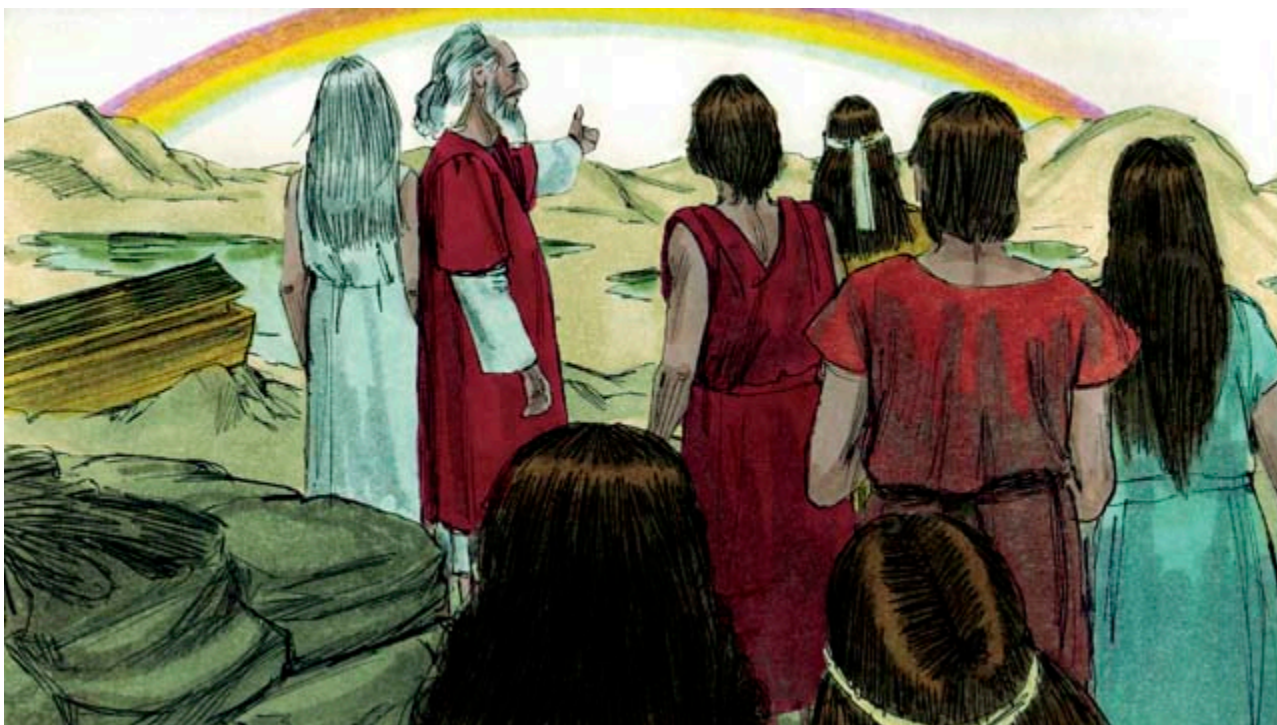
دو ماه بد خدا و نوح فرمایش کرد: «وا عیالت ئو حیونیا د کشتی بکیت و در. بارور بوئیت، بچونی بیاریت ئو زمینه پُر بکیت.» اوسه نوح ئو عیالش د کشتی امان و در.

نوح دما و در کیرین د کشتی، قربانگاهی دُرس کرد ئو د حیونیا ئی که و ای خاطر آوردی، قربانی کرد. خدا د ای کار نوح راضی بی ئو دویمونیش برکت د.

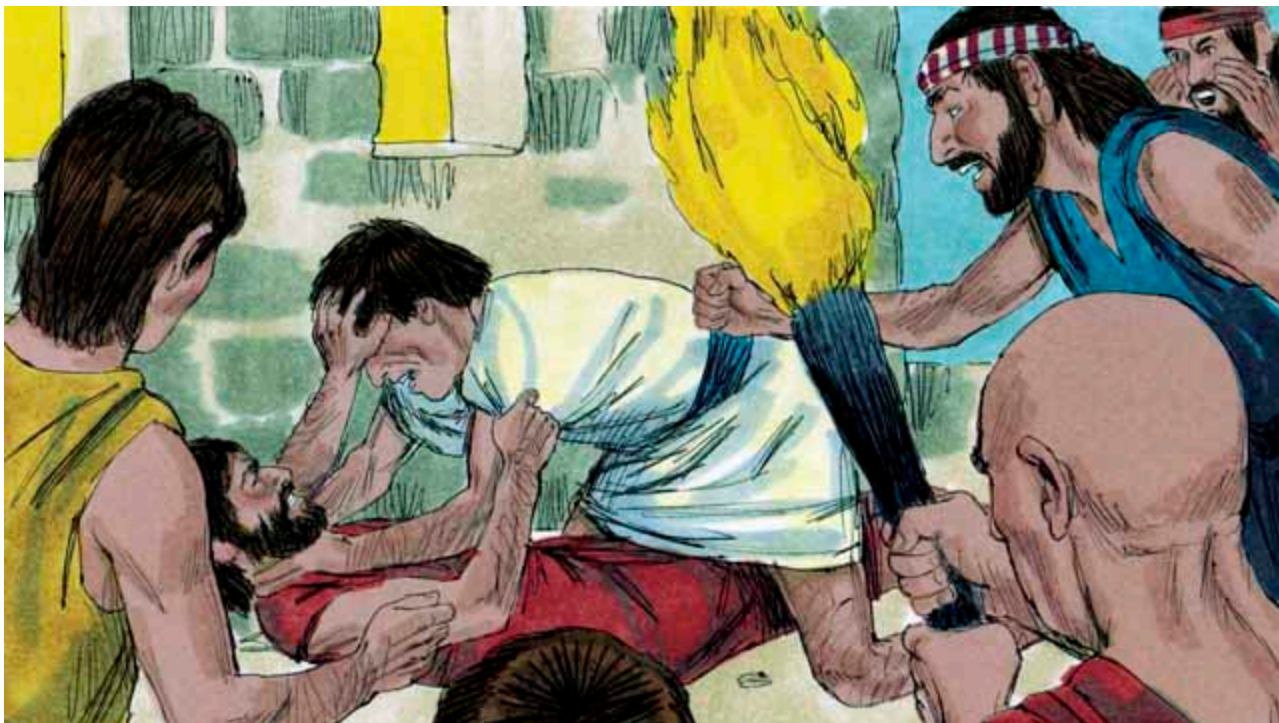
اوسه خدا چنی قول د: «دَ زمین و خاطر شَر آشویی ایم، وا سیل، لَنت یا نابود نمی‌کم؛ هَر چن دل ایم د بچه‌ای گناهکاره.»

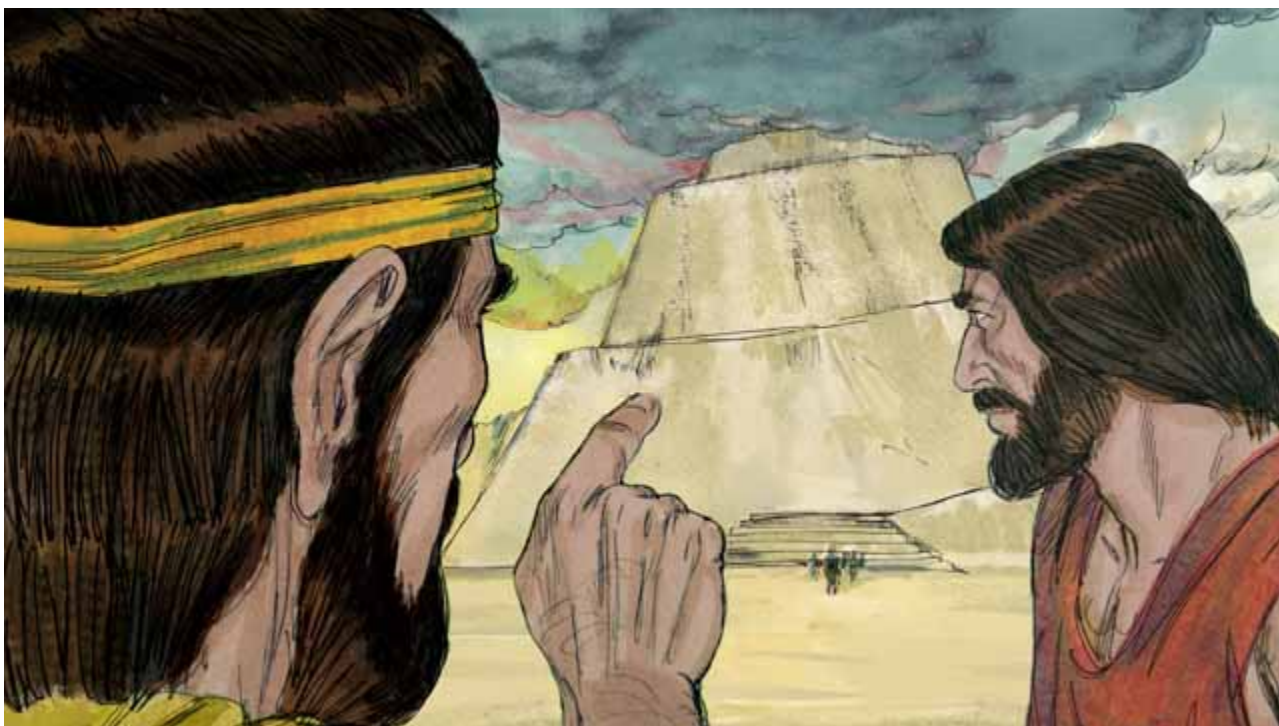
اوسه خدا و نشون قول خُش، اُولی سوزِ سیله د آسمو دُرس کرد. هَر زُمون سوزِ سیل د آسمو دیاری مویی، خدا ئو قومش قول اونه می‌آوردن و ویر.

متلی گَرتسه د کِتاو مقدس: (کِتاو پیدایش فصل ۶ تا ۸)

٤. عَدَّ خُداً وَابْرَاهِيمَ

سالیا زیادی دما توفان زُمون نوح، آپمیا هنی هم زیاد بیین. اوئو دوازه د پراور خدا نو یکتیری گناه می کردن نو سی یه که همه و په زون حرف میزن، د جا فرمونبری د فرمون خدا نو تیچسین نو پُر کردن زمی، د ی جا و نور یک جم بیین نو دس و کار درس کردن شهری سی خُشو بیین.

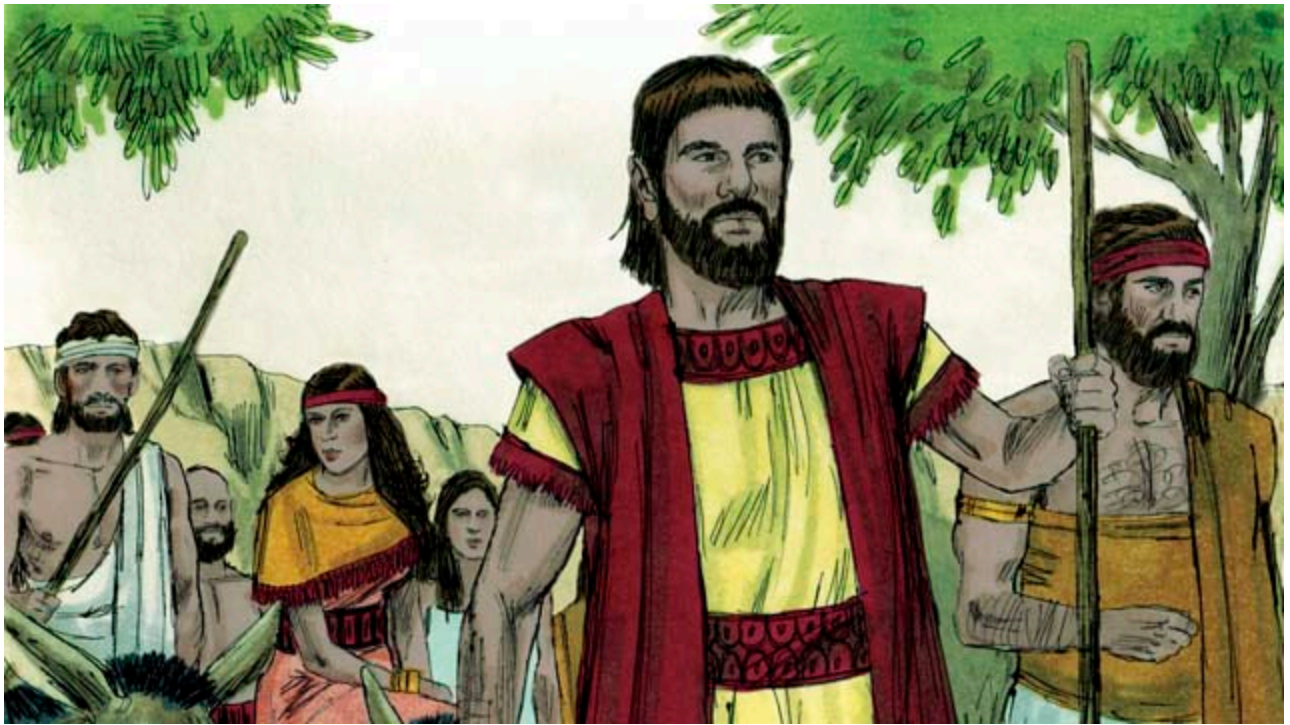
اوئو آپمیا خیلی قورتي بین نو نمی حاستین و ریی فرمونیا خدا زنی بگن نو حتی شرو و درس کردن بُرج بِلنی بیین که سر و آسمو می گشی. خدا دیی که آر اوئو و شراشویی شو ادامه بِنن، باعث کاریا گناه آلود زیادی موون.

و ای خاطر خدا زوئن اوئونه و زوئیا جور و جور عوض کرد ئو اوئونه د کل دنیا تیچنا. شهری که آیمیا شرو کردین و درس کردنش، ئومش نرس و بابل که و معنی «آشفتا».

خدا دما صدها سال و ا پیائی و ئوم أبرام حرف زه. خدا و او فرمایش کرد: «ولات ئو حونه بونه خته بیل ئو زو و ولاتی که م ئونه و اوچه زمونی می.کم. م ئونه برکت میم ئو د تو قوم گپی درس می.کم. م ئوم ئونه گپ می.کم. گسونی که و تو برکت بئن، برکت میم ئو اوئونی که ئونه لنت بکن، لنت می.کم. همه خانوادیا ری ز می و خاطر تو برکت پیا می.کن.»

آبرام هم د خدا فرمونبری کرد. او زینش سارای، خدمتکاریا نو دارایی خُشه ورداشت نو وا لا ولات کنعان که خدا وش نشو دئی، رت.

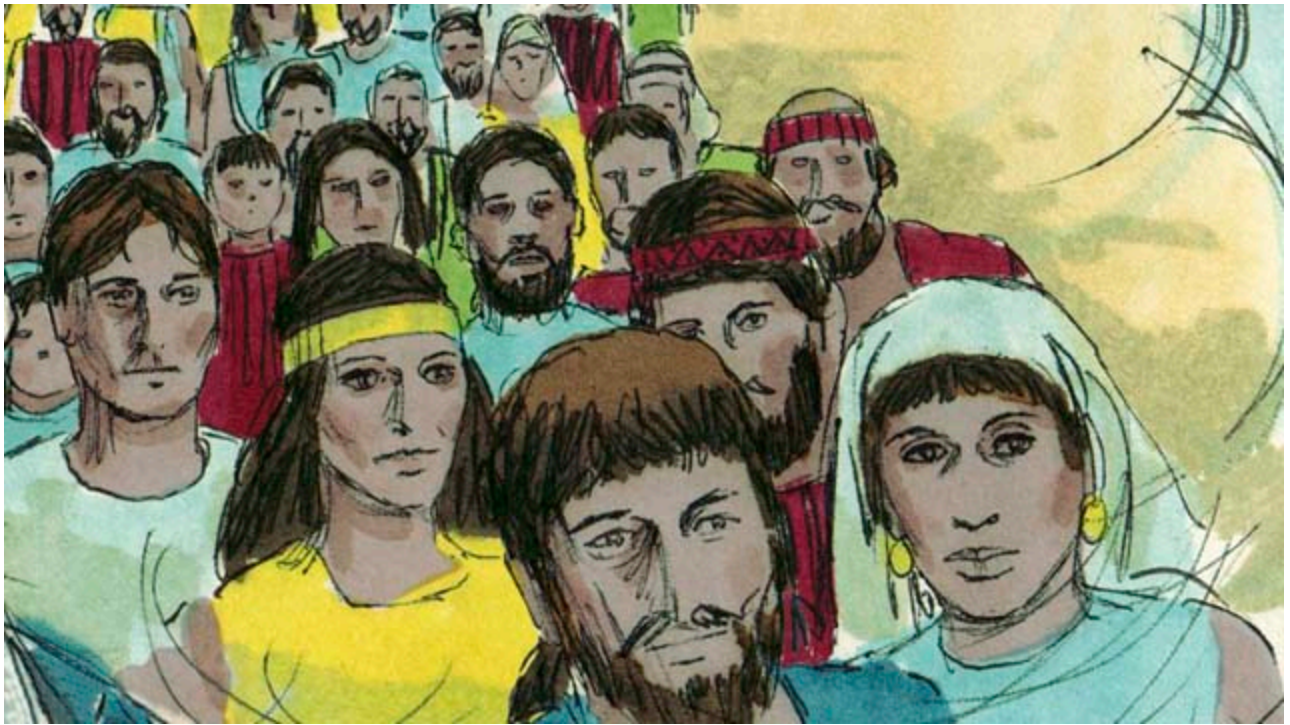
وَختی آبرام وارد کنعان بی، خدا فرمایش کرد: «سیل دُور نو وَر خُت بگو. تَموم ای ولاتی که مِئینی، و تو نو بچُونِت می وَخِشیم.» اوسه آبرام د او زمی، مَن.

د اوچه پيائی و نوم ملکی صدق بی که کاهن خدای متعال بی. أبرام اوڼه د آخر یکی د جنگیاش دیی. ملکی صدق، أبرام برکت د نو گت : «خدای متعال که صحاو آسیمون یا نو زمینه، أبرام برکت بته.» اوسه أبرام ده یک غنائم جنگی نه و ملکی صدق بخشن.

سالی گذشت، اما أبرام نو سارای، هنی بچه ناشین. خدا وا أبرام حرف زه نو دوازه وعده د که و اوئو گری می وخشینه نو د پشتش بچونه زیادی و دی میان که چی آساریا آسیمو زیاد موون. خدا أبرام عادل دنس، سی یه که او وعده خدانه باور کردی.

اوسيه خدا وا أبرام پيمونی بست. پيمون عدى دُو طِرْفِهْهَ كِه و ربي وَ، هَر دُو طِرْف تَهْد مَنَن تا كاري سي يَكْتِري اَنجُوم بِنَن. اما د باره
 أبرام، خدا زُمونی ای پيمون بست كه أبرام د خاَو سِنینی بی. وا ای حال أبرام می‌ئونِس دَنگ خدان بَشَنَوَه. خدا گُت : « م د پِشت خُت
 كُری وت میوْخِشیم نو سَرزَمین کنعانه میم و دویمون تو.» اما أبرام هَنی كُری ناشت.

مَتَلی گِرَتِسَه دِ كِتَاو مقدس: (كِتَاو پیدایش فصل ۱۱ تا ۱۵)

٥. كُرْ وَعَدَه

دَه سال دِما بار کِردن و ولاتِ کنعان، اَبرام نُو سارای هَنی بَچِه ناشدن. اوسیه سارای زینّه ابرام وش گُت: «ایسیه که خدا اِجازَه نَدَه تا مِ بَچِه داشتوئِم نُو ایسیه که مِ سی باردار بیِین خیلی پیرم، وا کلفتِ مِ هاجر دُوئِت بَگو تا او بَنوئنه بَچِه سی مِ بیارَه.»

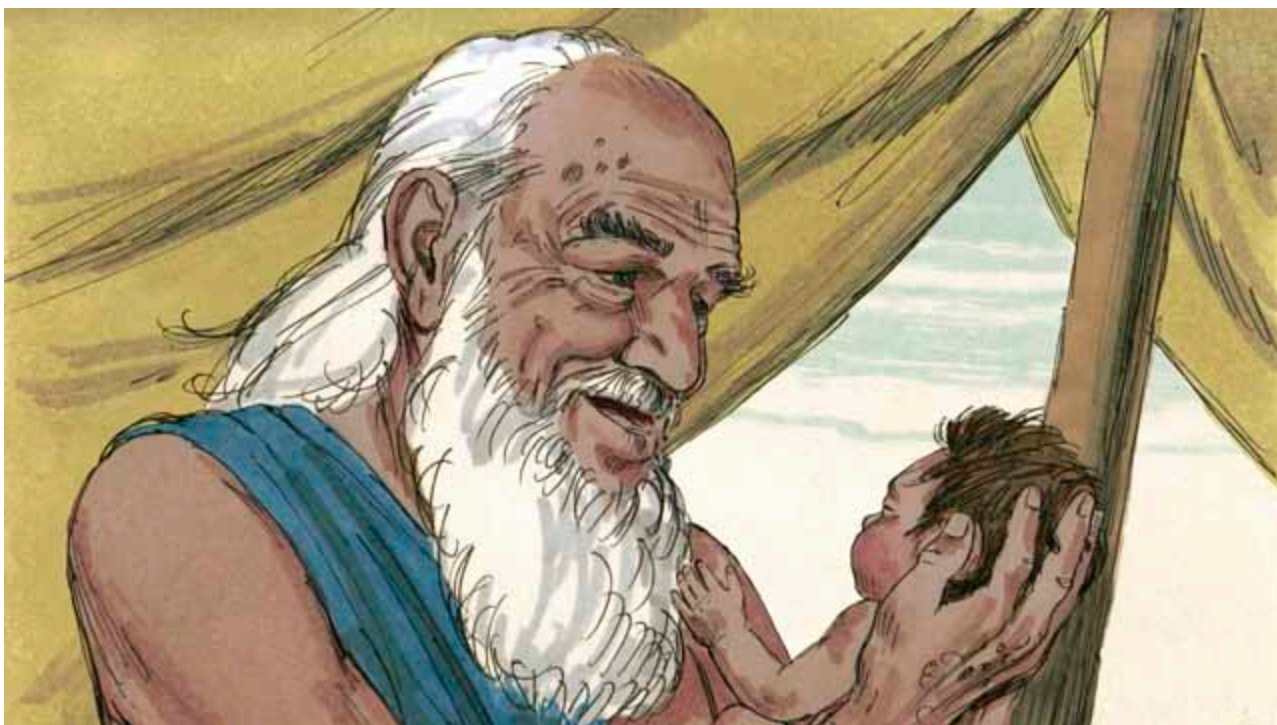
اوسیه ابرام وا هاجر دُوئِت کِرد. هاجر گُری اُورد و دبی نُو ابرام نُوَمش نیا و اسماعیل. اَما سارای و هاجر حَسیدی می‌کِرد. وختی که اسماعیل سیزَه سالش بی، خدا په دَقّه هَنی وا ابرام حرف زَه.

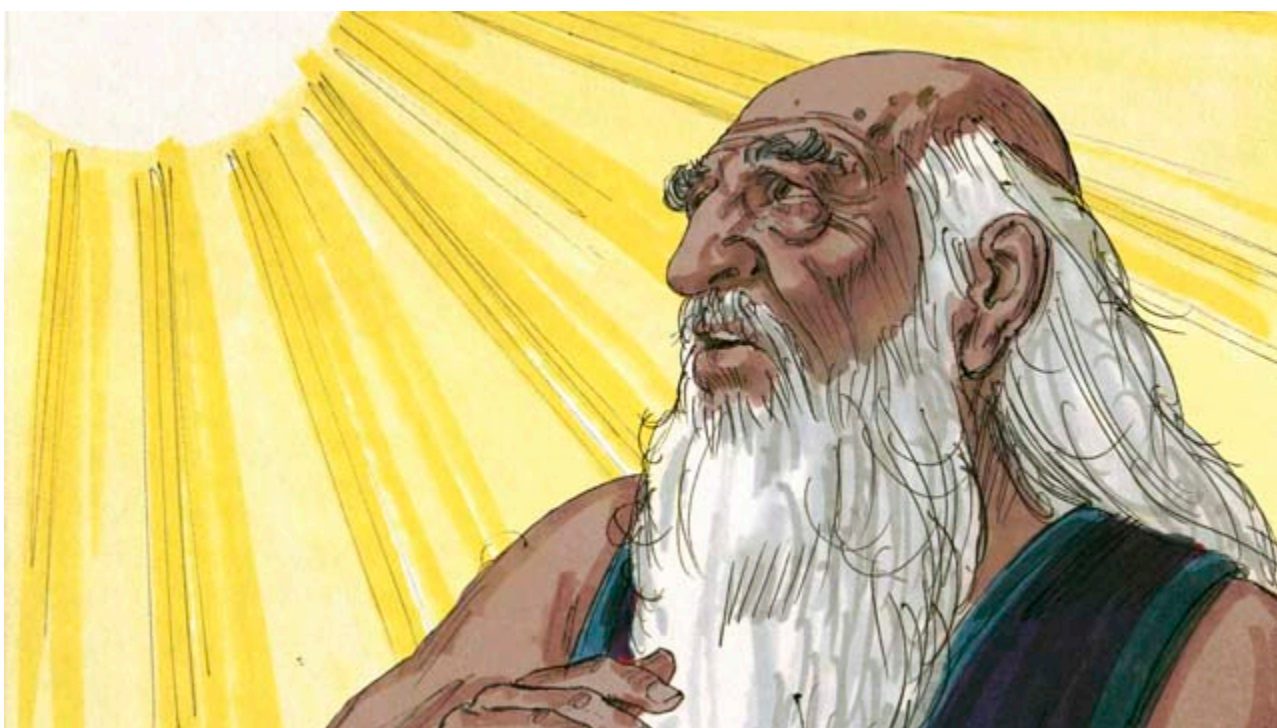
خدا فرمایش کرد: «م خدای قادر همیشه‌ئی م ئو وا ئو عدی می‌وئم.» اوسه ابرام و درگاه خدا سر آورد و هار. ئو خدا و ابرام فرمایش کرد: «تو بُوئه قومیا زیادی موئی. م ولات کنعان سی ارث، و تو ئو نسل تو میم ئو همیشه خدا اوئو موئم. ئو هم بایس همه گُریا دویمون خُتِه خُتِه بَکی.»

زینت سارای، گُری میاره که مووه و بَجه و عده. ئومش بنی اسحاق. م وا او عَد می‌وئم ئو د او نسل گپی دُرس میکم. د اسماعیل هم قوم گپی می‌سازم، اما پیْمون م وا اسحاقه.» اوسه خدا ئوم ابرام و ابراهیم، یعنی بُوئه قومیا زیاد، عَوَض کرد. ئو خدا ئوم سارایه و ساره عَوَض کرد که و معنی «سازایه» هیسا.

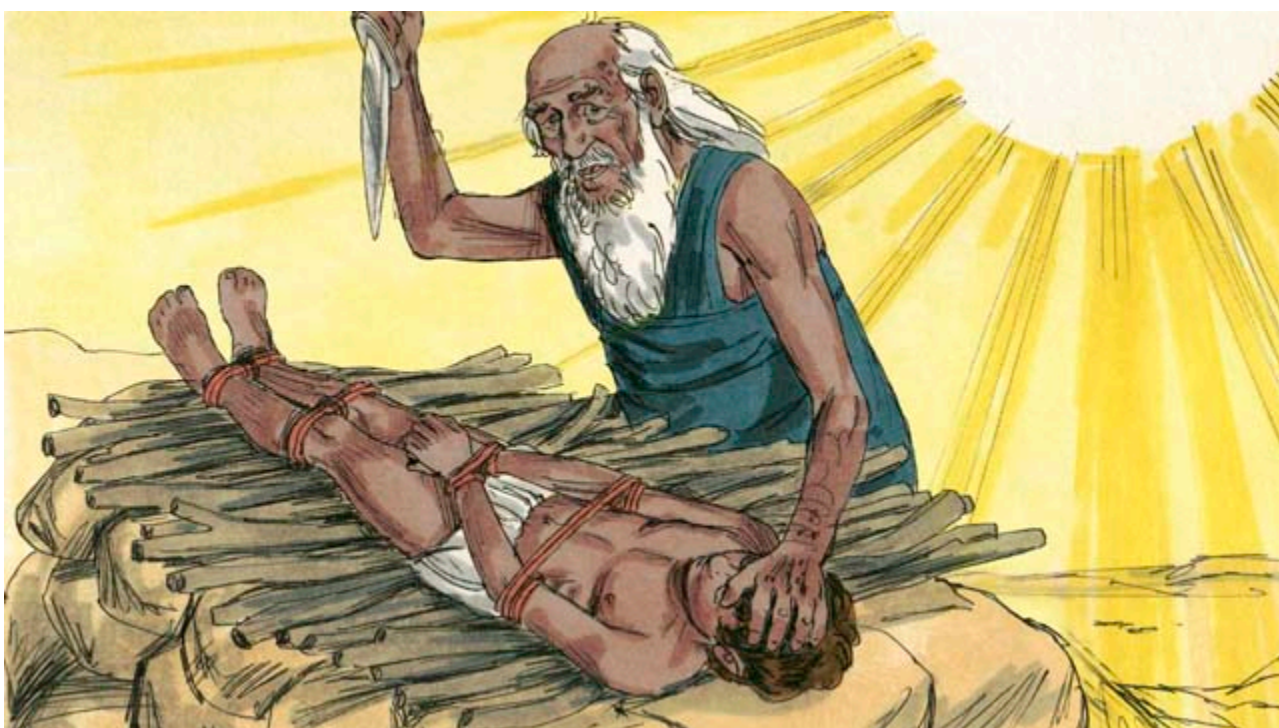
أُو روز ابراهيم هَمه گُريا دوپُمون خُشيه خُتَنه كُرد. دِما حدودِ ي سال، زِمُونِي كِه ابراهيم صد نُو سارَه نَوَد سَالَه بِي، سارَه گُري و دِيي اُورد. هِه اُو طُوري كِه خُدا حاسِتي، اوئو نُوَمش نِيان و إِسحاق.

وختِي كِه إِسحاق بِي و پِيا چُونِي، خدا ايمان ابراهيم امِتُحون كُرد نُو گُت: «تَنِيا كُرت إِسحاق سِي مِ قِرباني بَگو». ابراهيم پِه دَفَه هَنِي دِ خُدا فِرْمُونَبَرِي كُرد نُو آمادَه بِي تا كُرشِيه قِرباني بَگه.

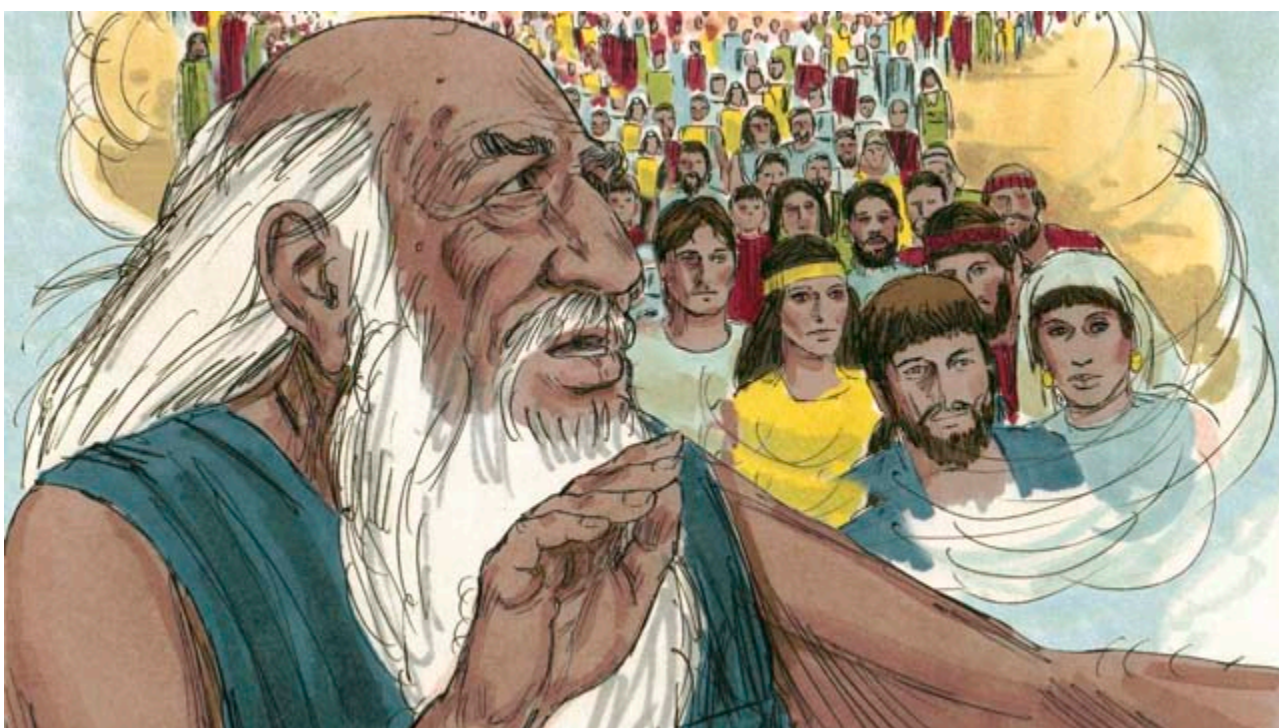
وَختی که ابراهیم ئو اسحاق می‌رَتن وا لا قربانگاه ، اسحاق پُرسی: «بُوئنه، هیمنه سی قربانی آماده هیس، اما بَره قربانی ها گُجا؟» ابراهیم چو د: «گُرم، خدا بَره قربانی‌نه آماده می‌گه.»

وَختی که اوئو رَسِین و قربانگاه، ابراهیم گُرش اسحاق وا قَرسی بَست ئو اوینه نیا ریی قربانگاه. ابراهیم می‌حاست گُرشه قربانی بَکه که خدا فرمایش کرد: «بیل وا راوا! گُر کل لا نک! ایسه دُونِیم که ئو تَرس مِنه دِ دل خُت داری، سی‌یه‌که تَنیا گُرت دِ مِ دَرِیغ نَکردی.»

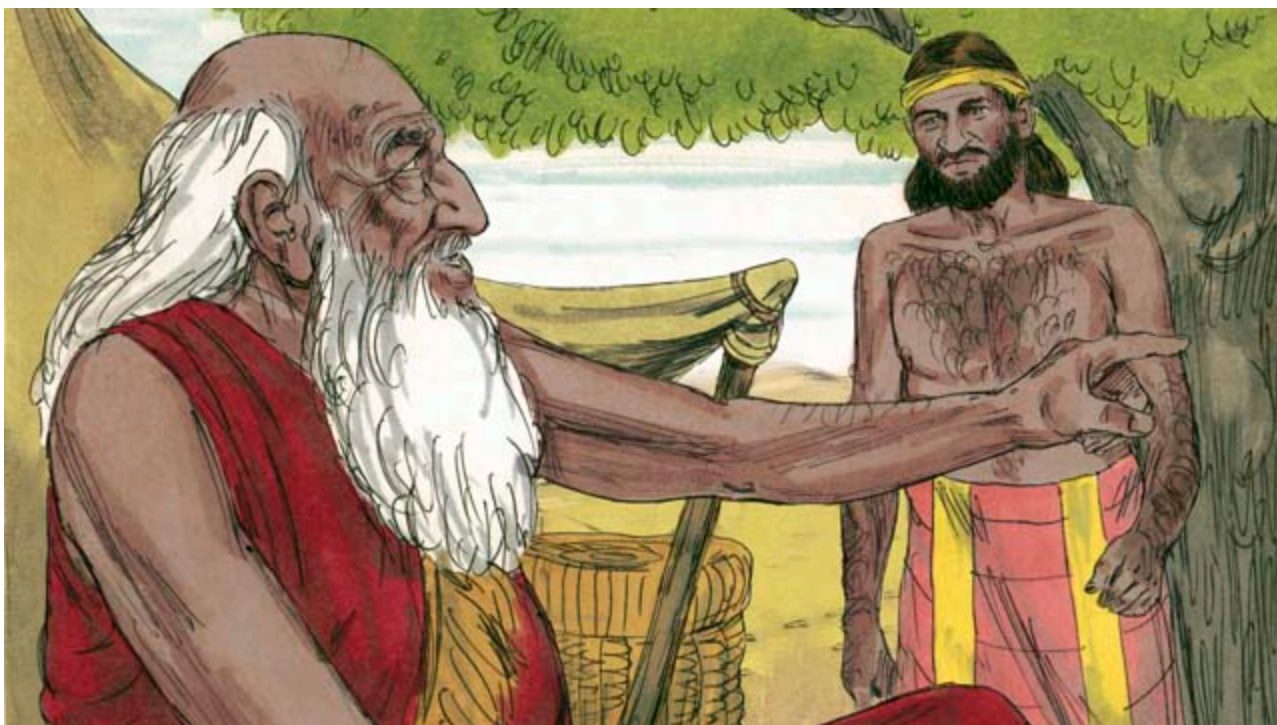
ابراهيم د او نزيكى، قوچى دىي كه د مين بوته گير كړدى، خدا قوچه د جا اسحاق سى قربانى آماده كړدى. ابراهيم وا شادى قوچه سى قربانى و خدا پيشگش كړد.

اوسيه خدا و ابراهيم گت: «د اوچه كه تو حاضر بيئى تا همه چى خټه، حتى په دونه گرت و م بوخشى، م هم قول ميم تونه برکت پيم. نسل تو بيشتر د آسارهيا آسمو مووه. د اوچنى كه د م فرمونبرى كړدى، همه خانواديا ز مې د تر عيال تو برکت پيا مې گن.»

متلى گريسه د كتاو مقدس: (كتاو پيدايش فصل ۱۶ تا ۲۲)

۶. خدا سی اسحاق آماده می‌گه

ز مونی که ابراهیم و پیری ئو گرش اسحاق و چونی رسته بی، ابراهیم یکی د خدمتکاریا خُشه و اوچنی که دِش و دیی اُمایه بی ئو ولات ایلش فرسن تا د اوچه سی اسحاق زینهی بیاره.

دما سفری دراز و ولاتی که فامیلا ابراهیم دِش زینی می کَرین، خدا او خدمتکاره وا لا ربکا که نوه پرار ابراهیم بی ز مونی کرد. او گُرزا پرار ابراهیم بی.

ریکا قبول کرد که دِ تِه خانواده اش رُوته ئو وا اُو خدمتکار رُوته و خُوته اسحاق. دَرجا دِما رَسِسِنِش، اسحاق واش دُونت کِرد.

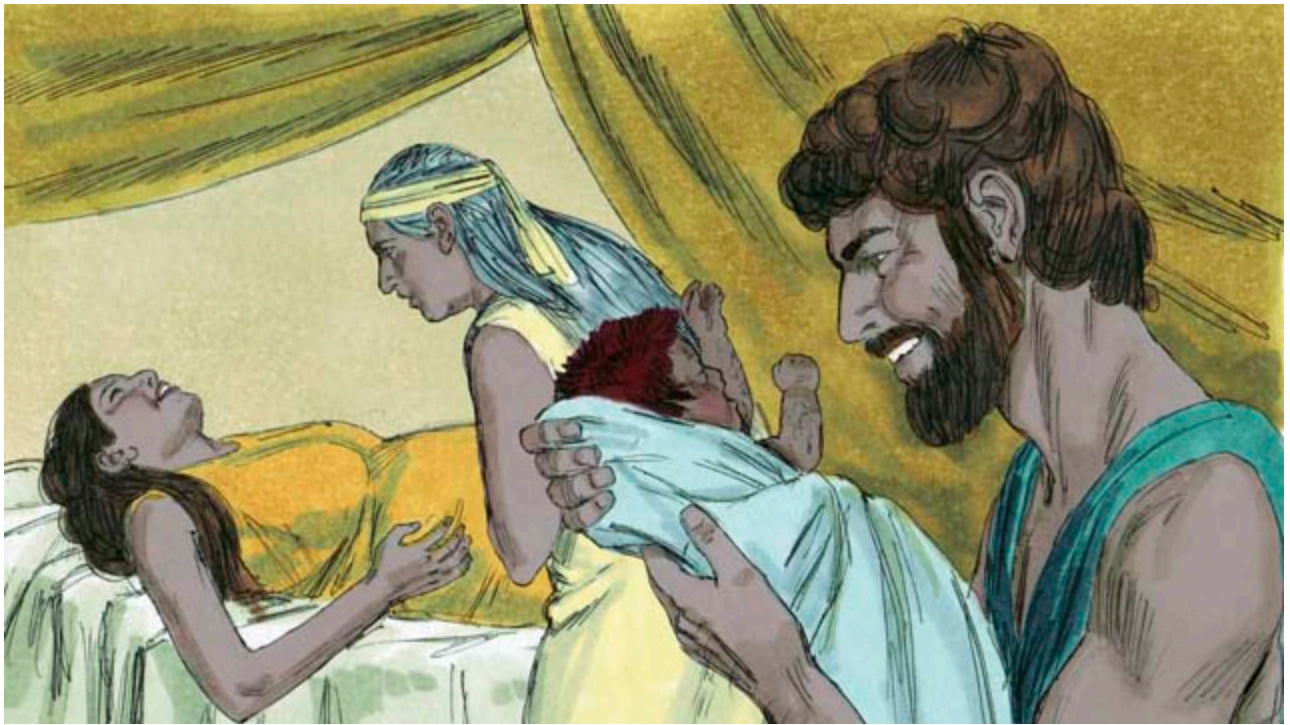
دِما مُدت زیادی، ابراهیم مُرد ئو خدا و خاطر پیمونی که وا ابراهیم بستی، اسحاق برکت د. یکی دِ وِعدیا خدا دِ اُو پیمون یِه بی که ابراهیم، دویمون زیادی داشتوئه. اما ریکا زینه اسحاق نمی‌ئوئیس بچه دار با.

خدا هیشت وا دُعا اسحاق، ربکا لَفوئنه آوس بووَه. او دو بچَه، وِرَز وِ دیی اُماین، دِ مین رحم ربکا، وا یِک قی می کِردن ئو سی یه، ربکا علتش دِ خدا پُرسی.

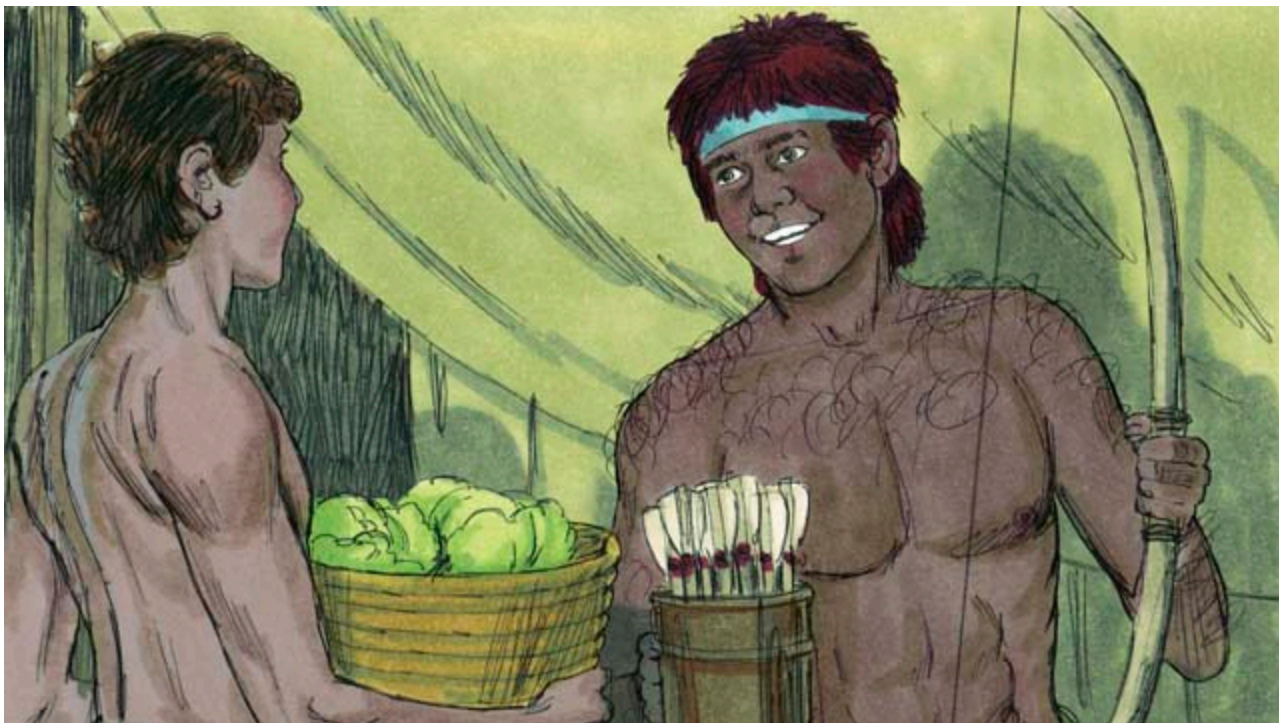
خدا وِ ربکا گُت: «تو دو گُر میاری وِ دیی. دِ هَر دکشُو دویمون جورواجوری دُرس موئه. اوئو هَمیشَه وا یِک هان دِ قی، اما دویمون گُر گپتِر دِ دویمون گُر گچکِتِر فرمُونبری می گه.»

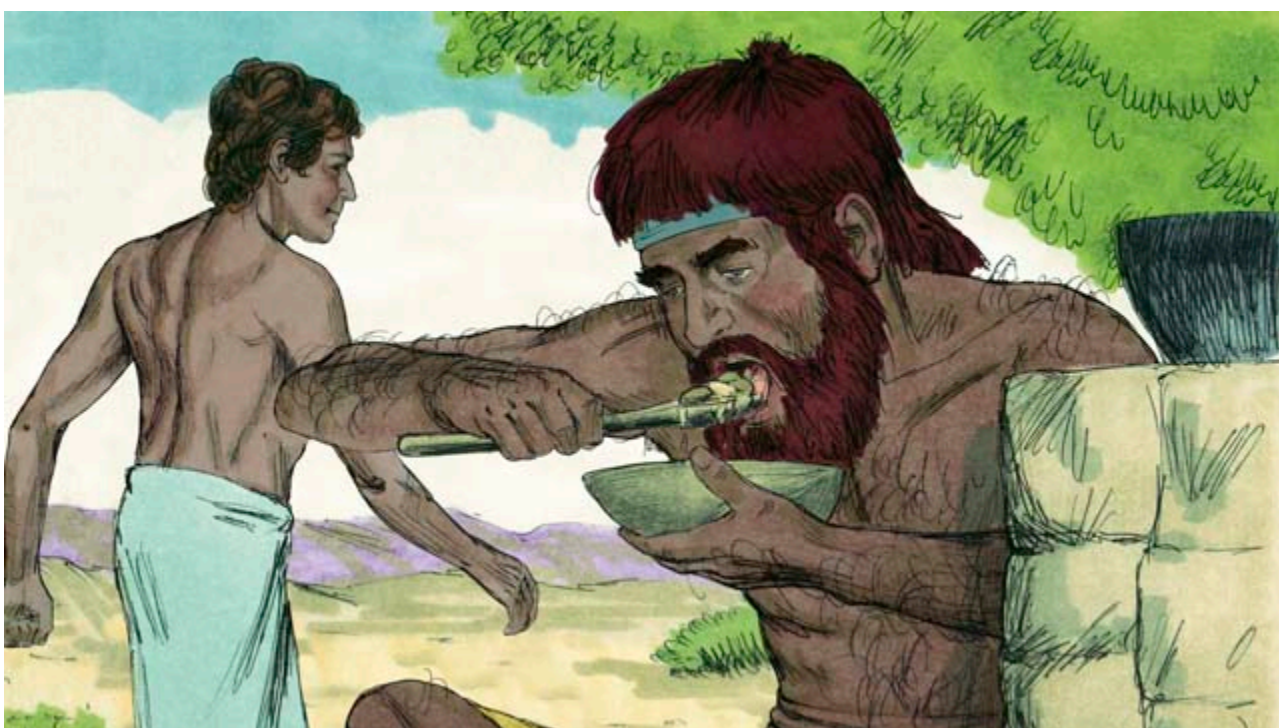
وختی که گریا ربکا امان و دیی ، کُر اول، ریش سور بی ئو لاری پُر د می داشت، اوئو نومیش نیان و عیسو. اوسیه کُر دوئم د حالی که پَسه پا عیسونه گرتی د مین دَسِش اُما و دیی ، ئوم اونه نیان و یعقوب.

مَتَلی گِرِئسه د کِتاو مقدس (کِتاو پیدایش فصل ۲۴ آیه‌یا ۱ تا ۲۵ ئو فصل ۲۶)

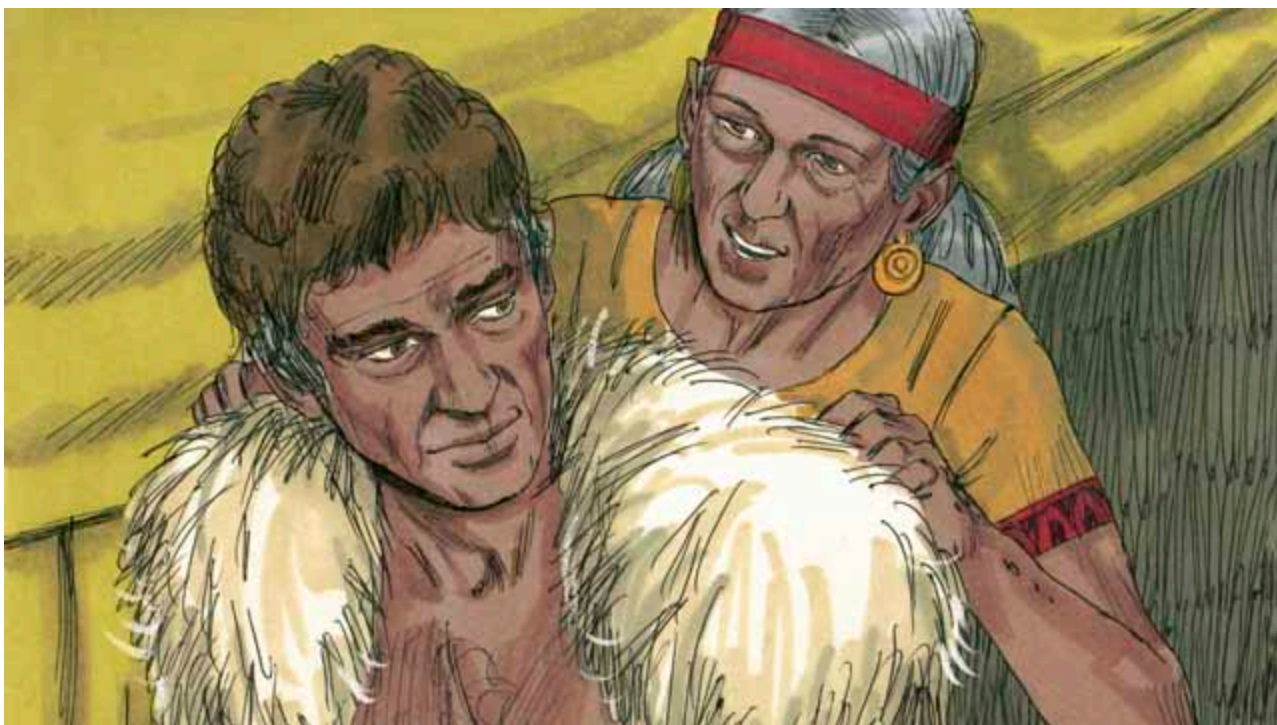
٧. خدا يعقوبه برکت منه

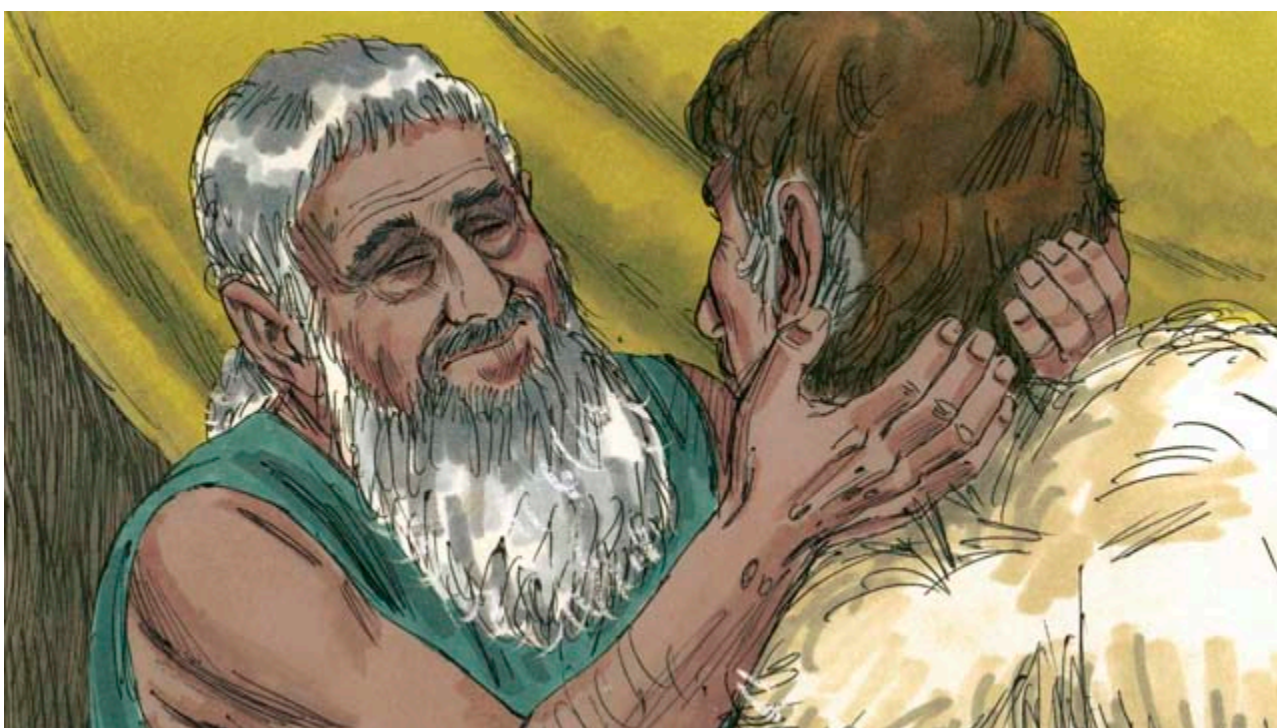
او دو گر گپ بین. عیسو دوس داشت رونه شکار اما یعقوب پیا خونه نشینی بی. ربکا یعقوب دوس داشت اما اسحاق عیسو دوس داشت.

ی رو وختی که عیسو خیلی گسنگش بی د شکار ورگشت. عیسو و یعقوب گت: «بی زمت کمی د غذا ته به و م.» یعقوب د چوش گت: «اول و م قول به که هر چی و خاطر پیشه زایی و تو می رسه و م بوخشی.» اوسیه، عیسو قول د که همه چیا ارزش دار پیشه زایی خشیه و یعقوب بوخشیه. اوسیه یعقوب کمی غذا و عیسو د.

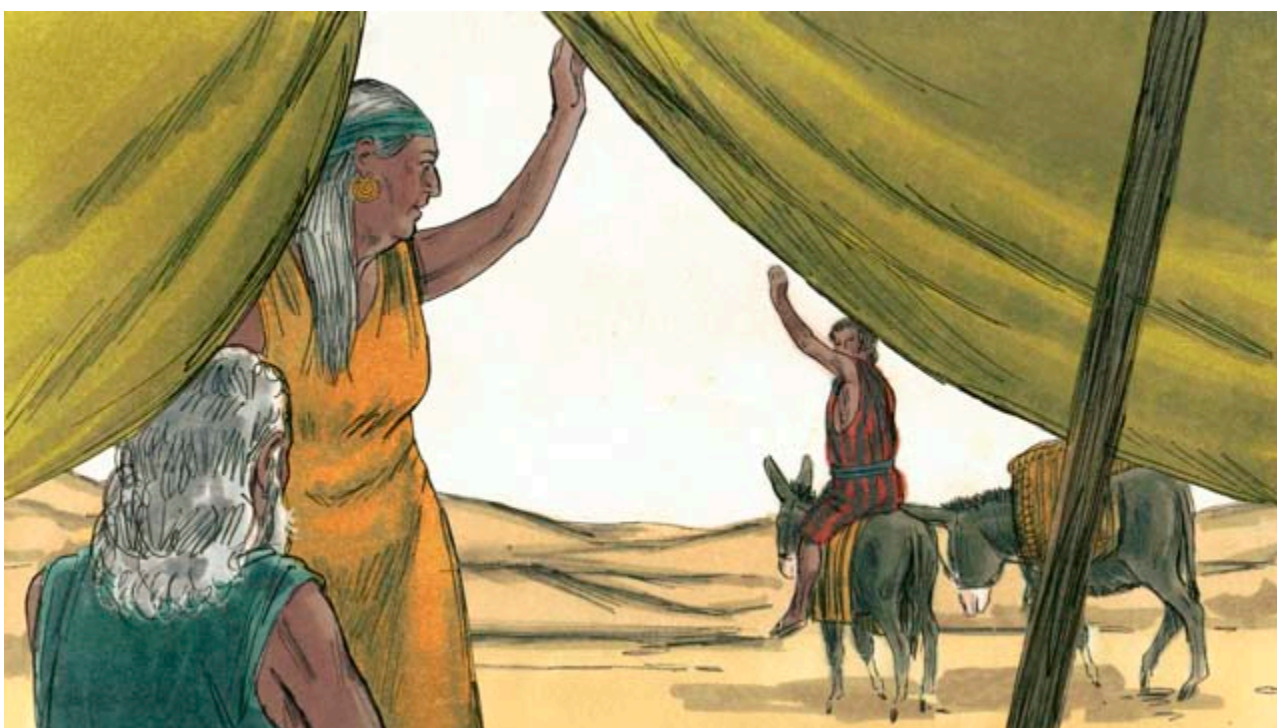
وَختی اسحاق می‌حاست که برکت خُشیه و عیسو بَنه، ربکا وا خُقه بازی یعقوب د جا عیسو فرسَن و اُتاقِ اسحاق. اسحاق پیر بیئی ئو دَ
نمی‌ئونس خو بیئی‌نه. یعقوب جومه عیسو نه پوشی ئو مل ئو دَس یا خُشیه وا پوس بَز پوشنا.

یعقوب اُما و تِه بُوئەش ئو گُت: «م عیسوم ئو اُمَامَه تا مِنه برکت بیئی.» وَختی که اسحاق دَس زه و می بَز ئو جومەیه بو کرد، گُمُو کرد
که عیسو اُمایه و تیش ئو اونه برکت دَ.

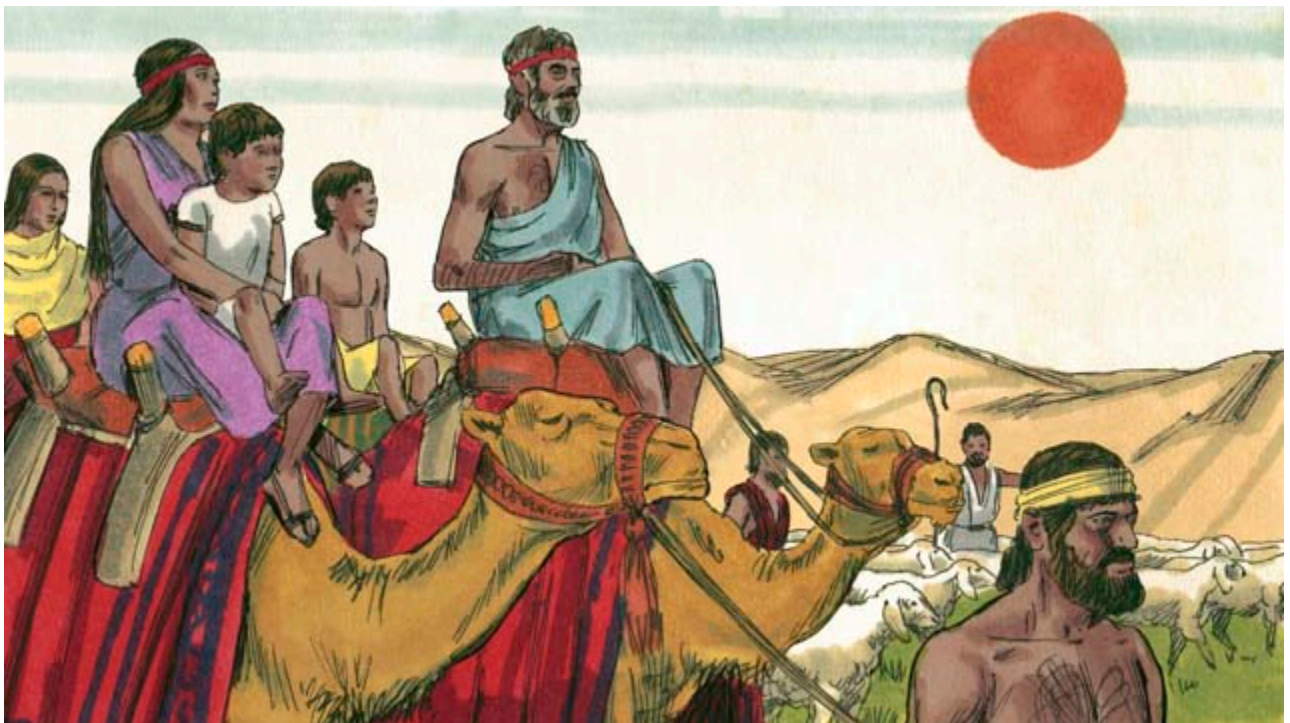
عیسو فره بدش د یعقوب میوما، سی‌یه‌که او حق پیشه‌زایی نو برکت اونه وراقتی. و ای خاطر نقشه‌گشی که دما مُردن اسحاق، یعقوب بگشته.

اما ربکا ای جریانه فیس. او ئو اسحاق، یعقوب و جا دیری و ټه فامیل یا ربکا فرستښ.

يعقوب سالیا زیادی و تِه فامیل یا ربکا زینى كُرد. دِ او دُورُو، او دُوتت كُرد ئو و صَحَاو دُورَه كُر ئو پِه دُختر بی. خدا و یعقوب مالِ زیادی بَخشن.

دِما بیس سال دیری دِ خُونش دِ کنعان، یعقوب و ا عیالش، نوکریاش ئو کُل گله خُش ورگشت و اوچه.

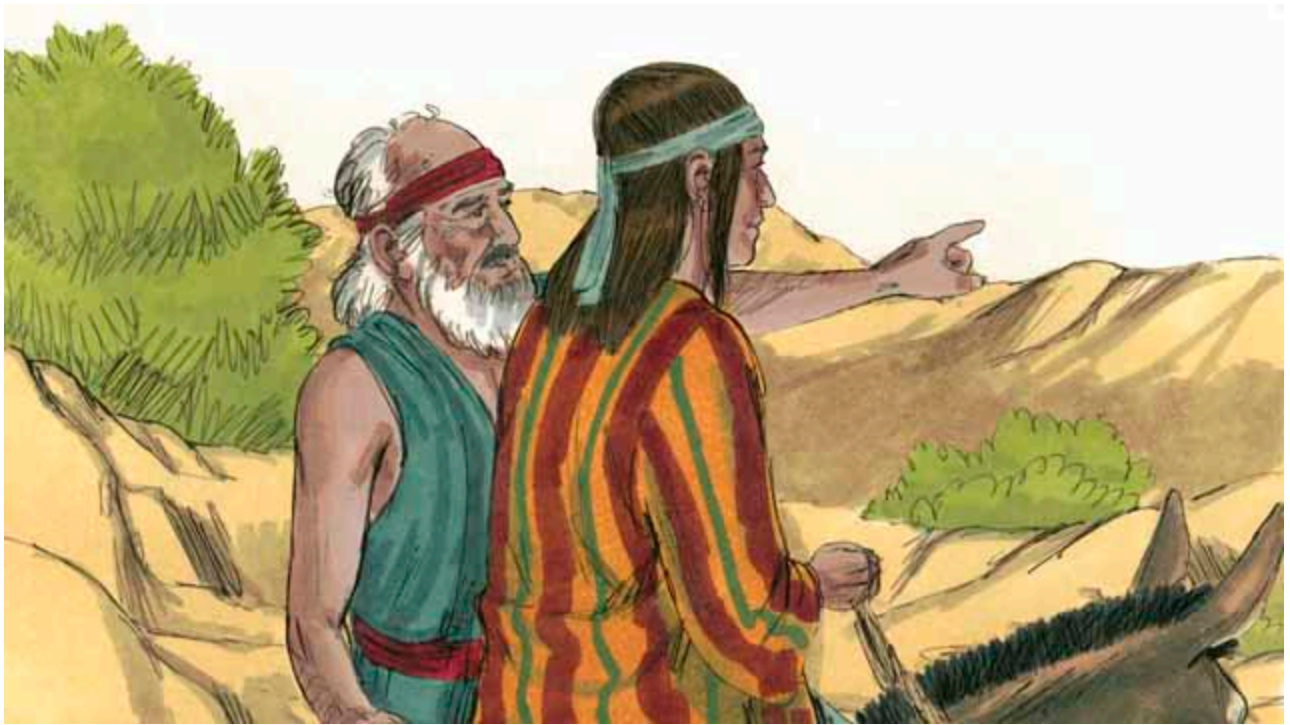
وا ای حال یعقوب خیلی هراسو بی، سی‌یه‌که گمو می‌کرد که عیسو هنی می‌اونه بگشه. سی پنه بُری د جیون یا گله‌شه سی پیش‌گشی فرسن سی عیسو. نوکری که او جیون‌یا نه بُردی سی عیسو، وش گت: «ای جیون‌یا نه نوکرت یعقوب و تو پیش‌کش می‌که. او و ای زینی می‌رسه و ایچه.»

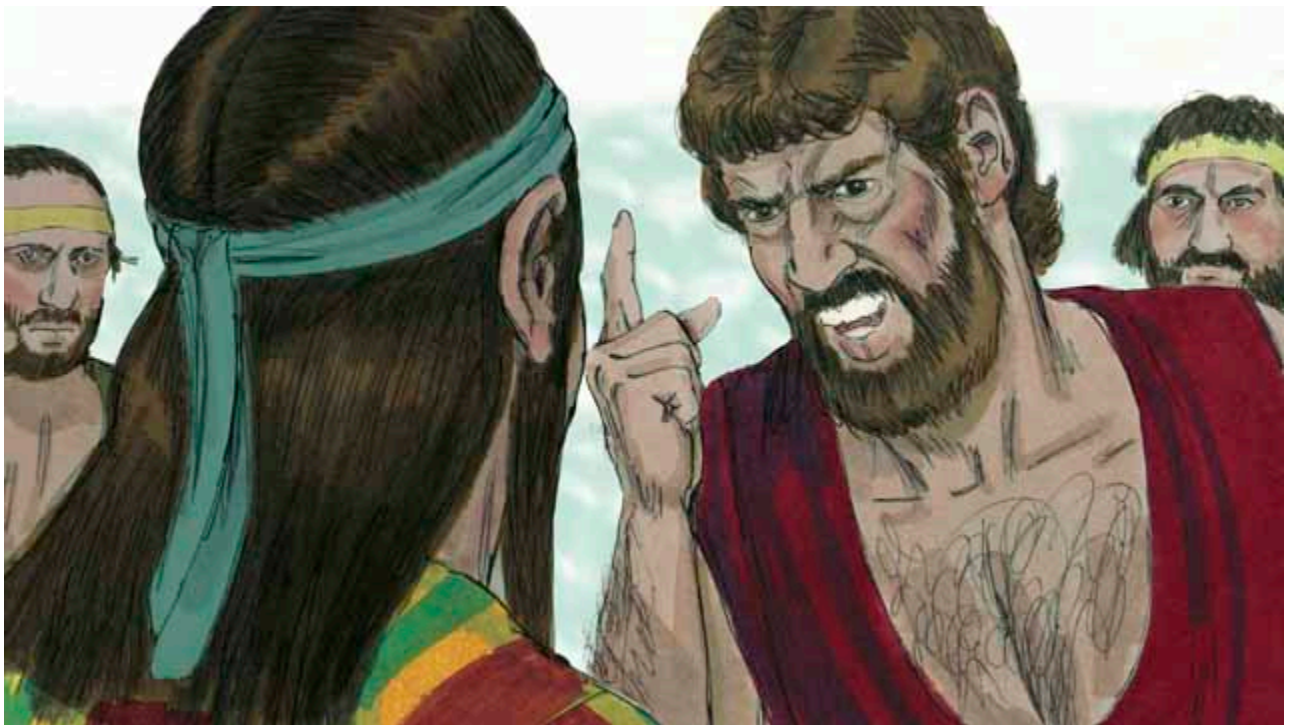
اما عیسو د قصدِ صدمه زین و یعقوبه ناشت نو د دی‌پن او خیلی خوشحال بی. یعقوب د صلح نو آرومی د کنعان زینی می‌کرد. اوسیه اسحاق مُرد نو یعقوب نو عیسو نیایش د خاک. پیمونی که خدا و ابراهیم بستی، دما اسحاق و یعقوب ریس.

مَتَلِي گِرِيسَه دِ كِتَاو مقدس: (كِتَاو پيدائش فصل ۲۵ آيَمِيا ۲۷ تا ۳۵ نُو فصل ۲۹)

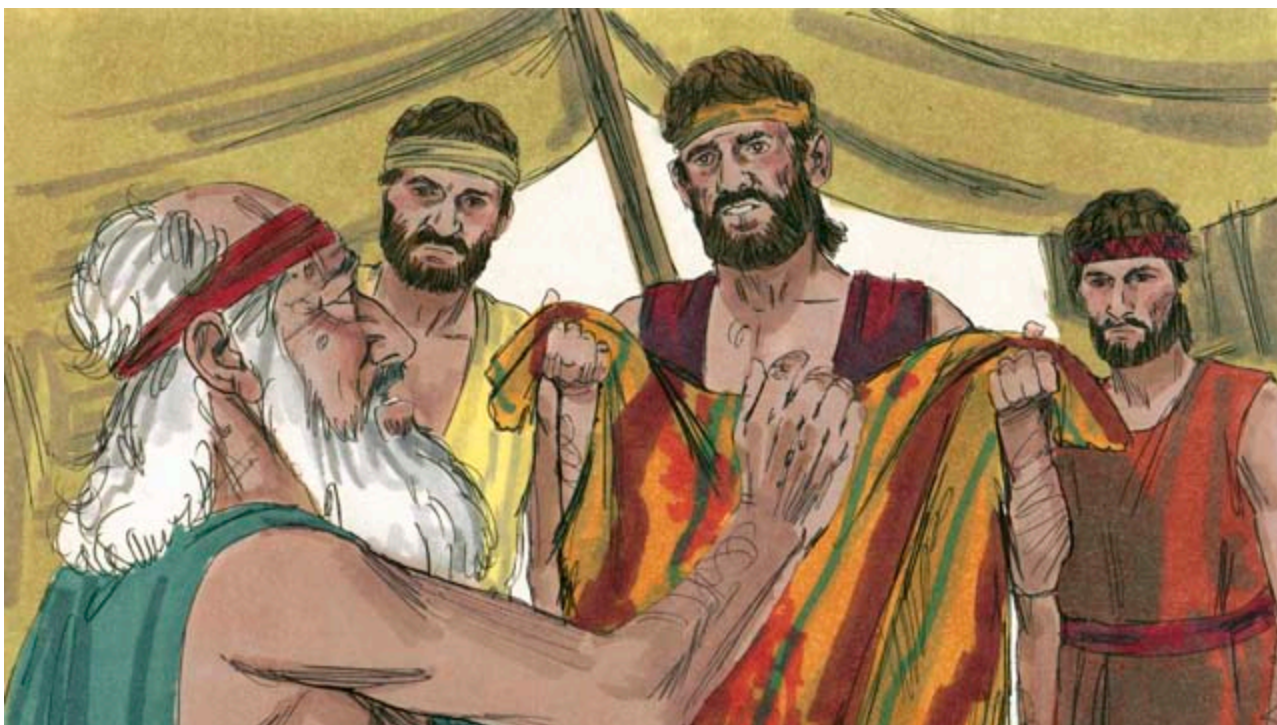
٨. خدا يوسف ئو دويْمُونِش نجات مِنِّه

دېما سالیا، زُمونی که یعقوب بی و پیا پیری، گُری که دوس داشتینش، یوسف فرسَن تا د سلامتۍ پراریاش که سرگرم چرنن گله بی پین خور بیاره.

پراریا یوسف د او بدشو میوما، سیه که یعقوب اونه بیشتر دوس داشت نو یوسف هم د خا و دیئی که و اوئو حکومت می که. اوسه وختی یوسف رت و ټه پراریا خُش، اوئو اونه وراقنین نو و تاجریا برده، فروختن.

وَرَز رَسَسَن پَرارِیا یوسف و حوَنه، اوئو چوغا یوسف دَرین ئو خین بَز پاشین و ریش. چوغانه و بوئنه خُشُو نِشُو دَن تا خیال بَگه حیوُن وحشیئی یوسفه گُشته. اوسیه یعقوب فره ناراحت بی.

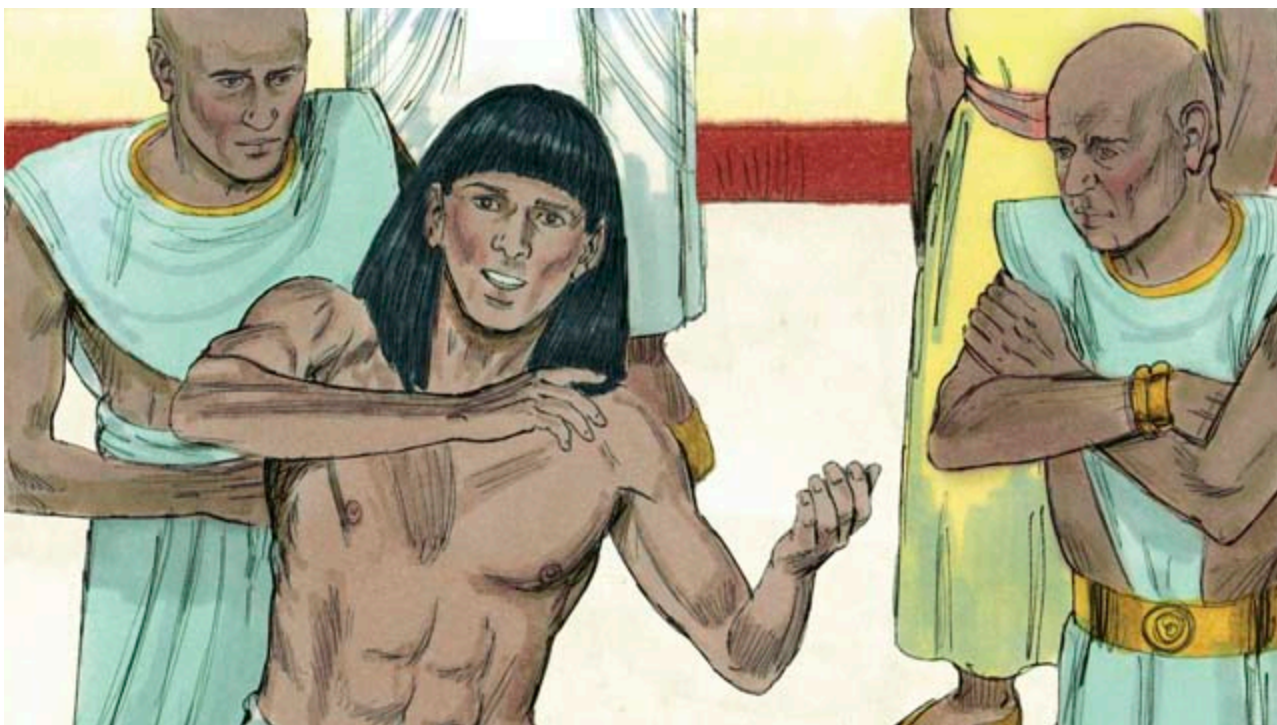
تاجریا بَرده، یوسف بُردن و مصر. مصر ولات گپ ئو زوردارى بی که د رُوئنه رو نیل بی. اوئو اوینه و په گیس دُولَمَن دولت مصر فِرُوختِن. یوسف و ارباؤ خُش و خویی خدمت کرد ئو خدا هَم اوینه برکت د.

زینّه او مقوم دولتی تَقلا می‌کرد که وا یوسف هُمبستر با، اما یوسف قَبول نَکرد که نسبت و خدا گناه بَگه. پس او زینّه عَصَبُونی بی ئو ثَمّت ناروائی و یوسف زه. او دسگیر بی ئو افتا د زندون. اما یوسف د زندون هم و خدا وفادار مَن ئو خدا اونه برکت د.

دِما چن سال، یوسف هَنی هم د زندون بی، د حالی که بی گناه بی. په شو فرعون (مصری‌یا و پادشایا خُشو فرعون می‌گُتن)، دو تا خاو دبی که خیلی اونه د راو بُردی. هیچ‌کوم د هوم شوری فرعون نَنوَنسین خاویا اونه تعبیر بَگن.

سی‌یه‌که خدا توانایی خاو مائی کردن و یوسف دئه بی، فرعون اونه د زندون آورد و ته خُش تا خاوشه معنی بَگه. یوسف و او گُت:
«خداوند هفت سال ثمر زیادی مئه اما دما و، هفت سال قحطی موّه.»

فرعون چُئو تحت تاثیر شخصیتِ یوسف قرار گِرت که اونه نیا د جا دُویمی کس قدرتمن مصر.

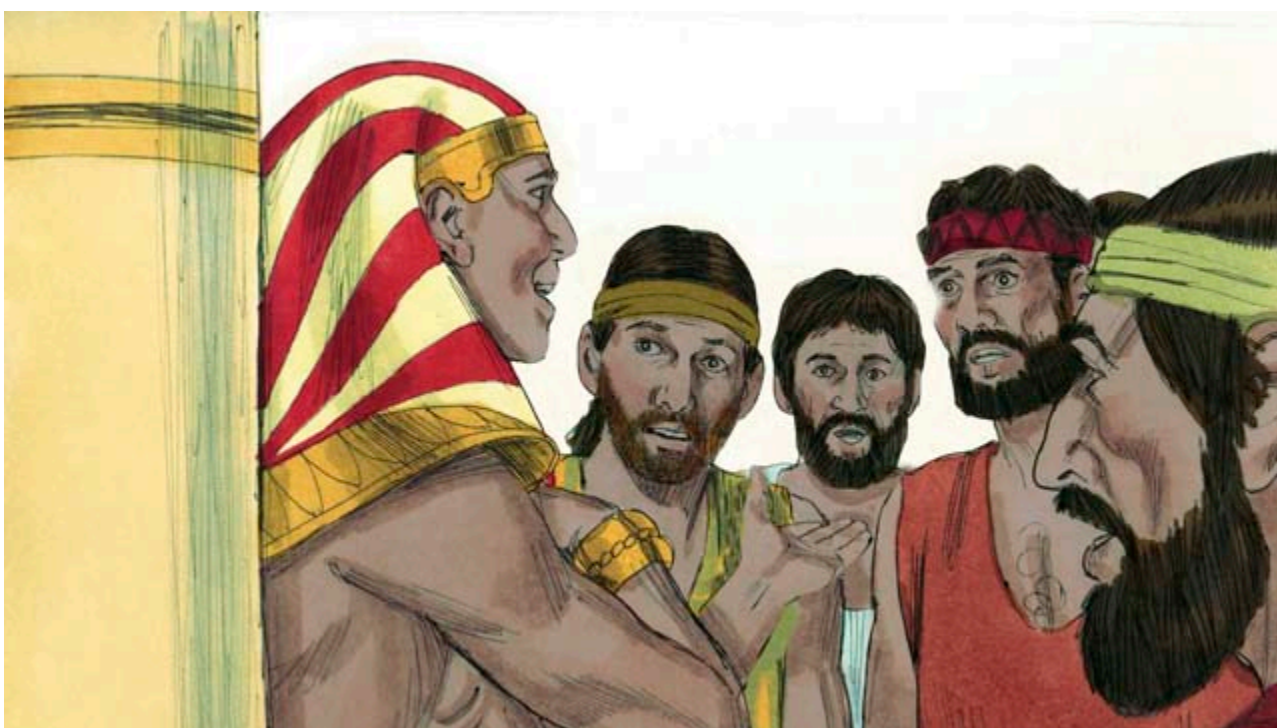
یوسف و مردم گت که د مین هفت سال فراونی، ثمریا غذایی نه آمار بگن. اوسه زمونی که هفت سال قحطی شرو بی، یوسف او ثمریانه می فروخت و مردم تا غذا و اندازه داشته بان.

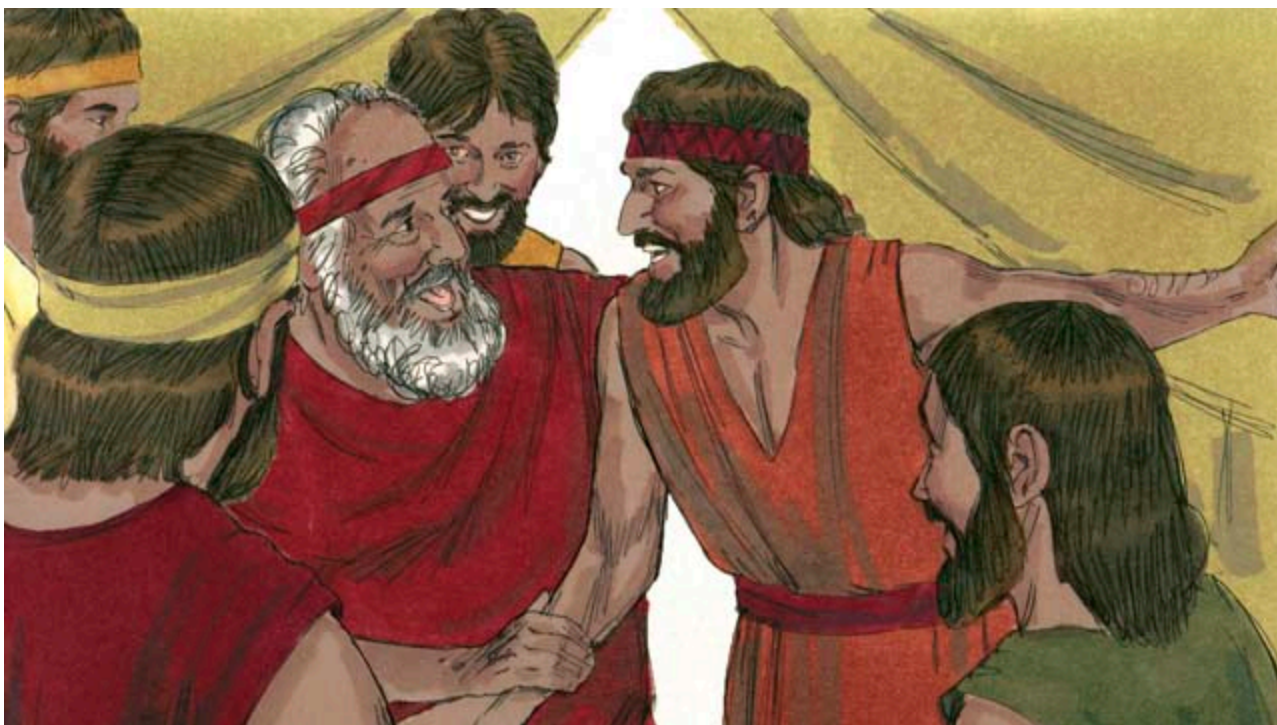
قحطی ئو خشکسالی شدید نه هه مصر بلکه ولات کنعان، جایی که یعقوب ئو عیالش زنی می کړین هم گرتی د ور.

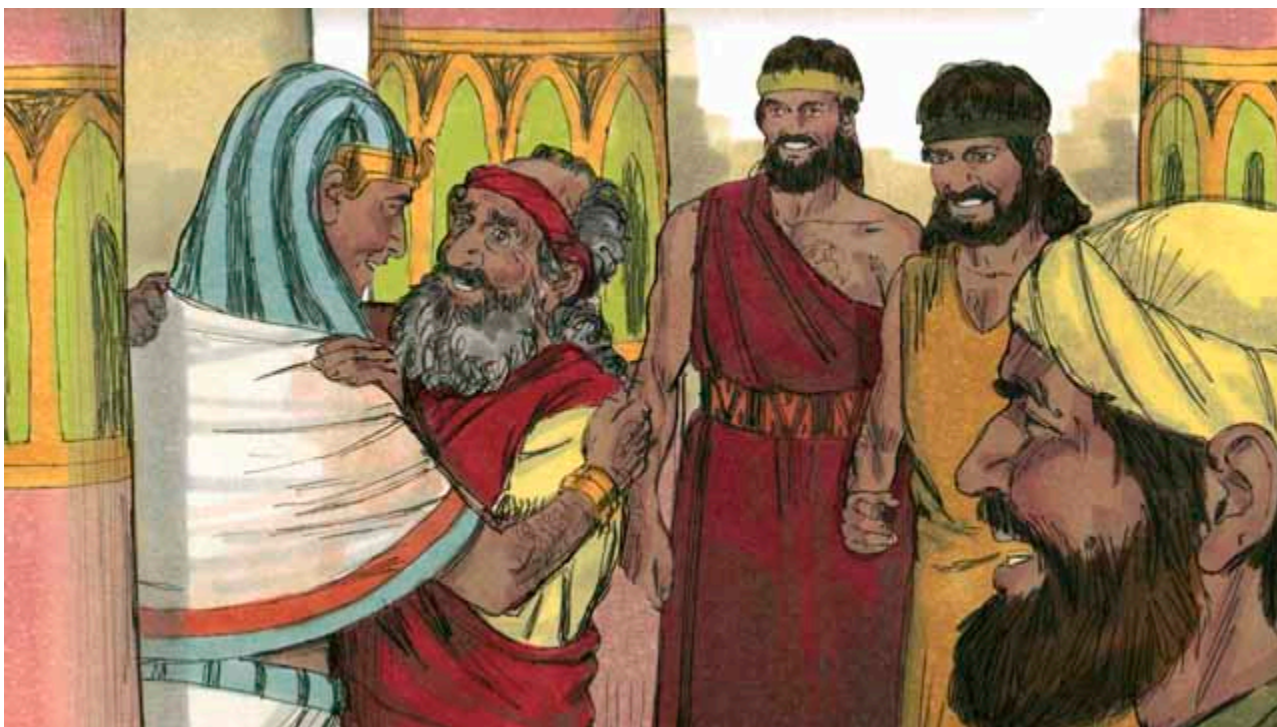
و ای خاطر یعقوب گریا گپتر خُشه فرسن و مصر تا غذا ئو آذوقه جور بگن. وختی اوئو د پراور یوسف هيسان تا غذا دِش بَخَرَن، اوئِه نَشَنخَتَن. اما یوسف اوئون اشنخت.

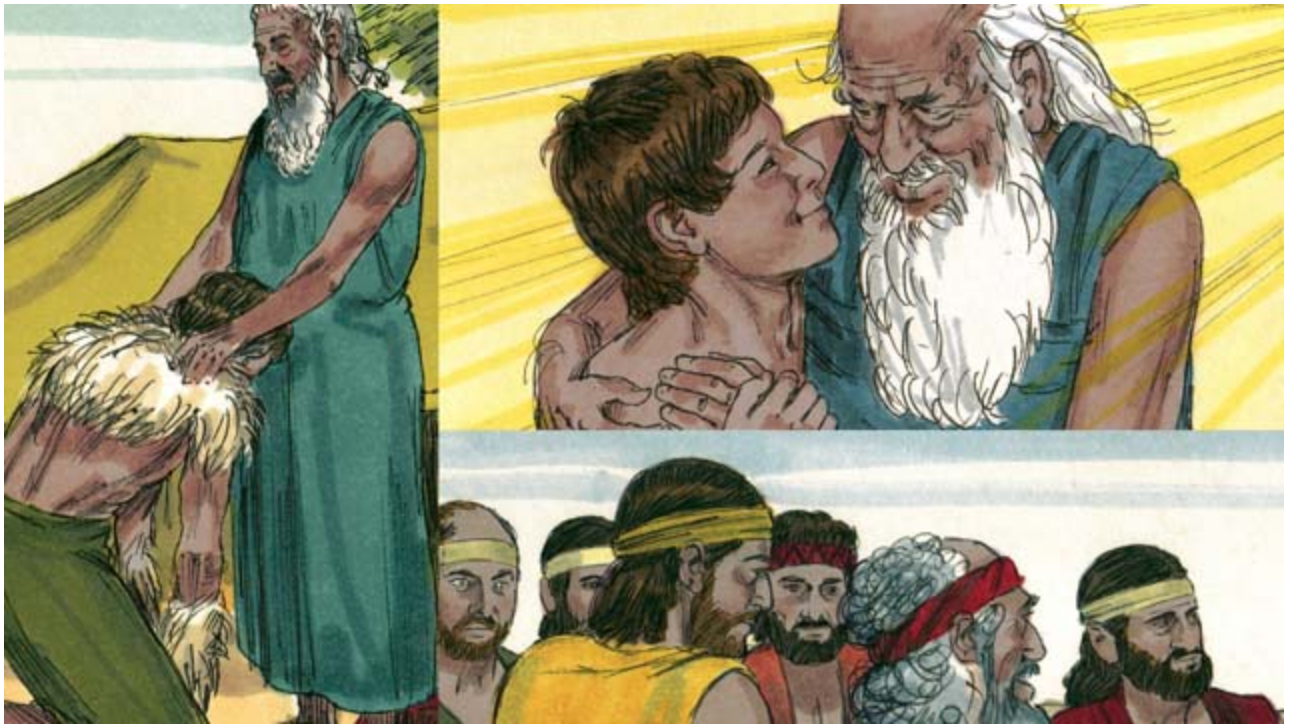
یوسف سی دی پِن تغییر د پَرارِیاش اوئونِه اِمِخُو کِرد. اوسیه گُت: «م یوسف، پَرار شیمانِم، زَلَمَتُو نَرُوئِه. شِما دِ حق م گنی کِردیت، اما خدا گنی شِمان کِرد و خویی. بیاییت ئو د مصر زِینِی بکیت ئو م می ئوئِم د ایچه هَمه چی سی شِما ئو عیالِتو جور بکِم.»

پراریا یوسف ورگشتن و خوئه، خور زنه بی‌پن یوسف سی بوئه خُشو یعقوب تَریف کِردن، او خیلی شاد بی.

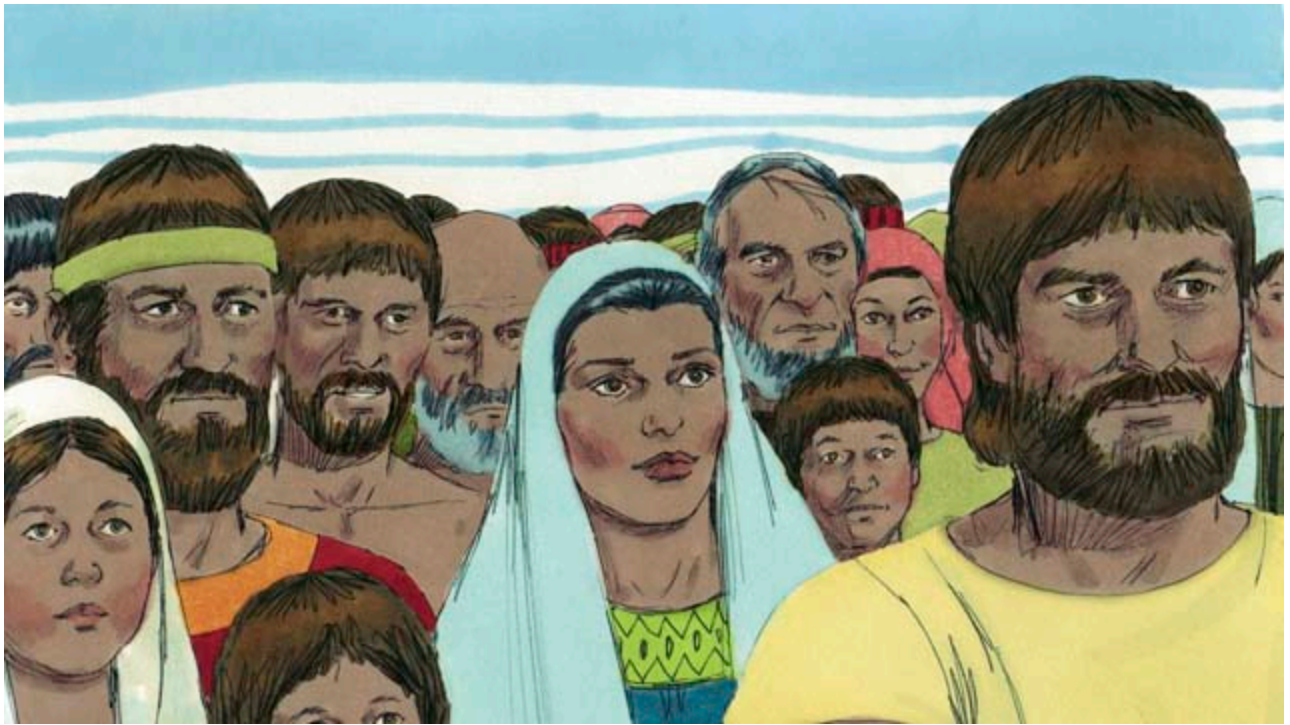
هَرچَن یعقوب بیئی و پیا پیری، وا دویمونش بار کِرد و مصر، نو د تِه یک د اوچه زنیی کِردن. یعقوب ورز مُردن خُش، هَمه گُریاشیه برکت د.

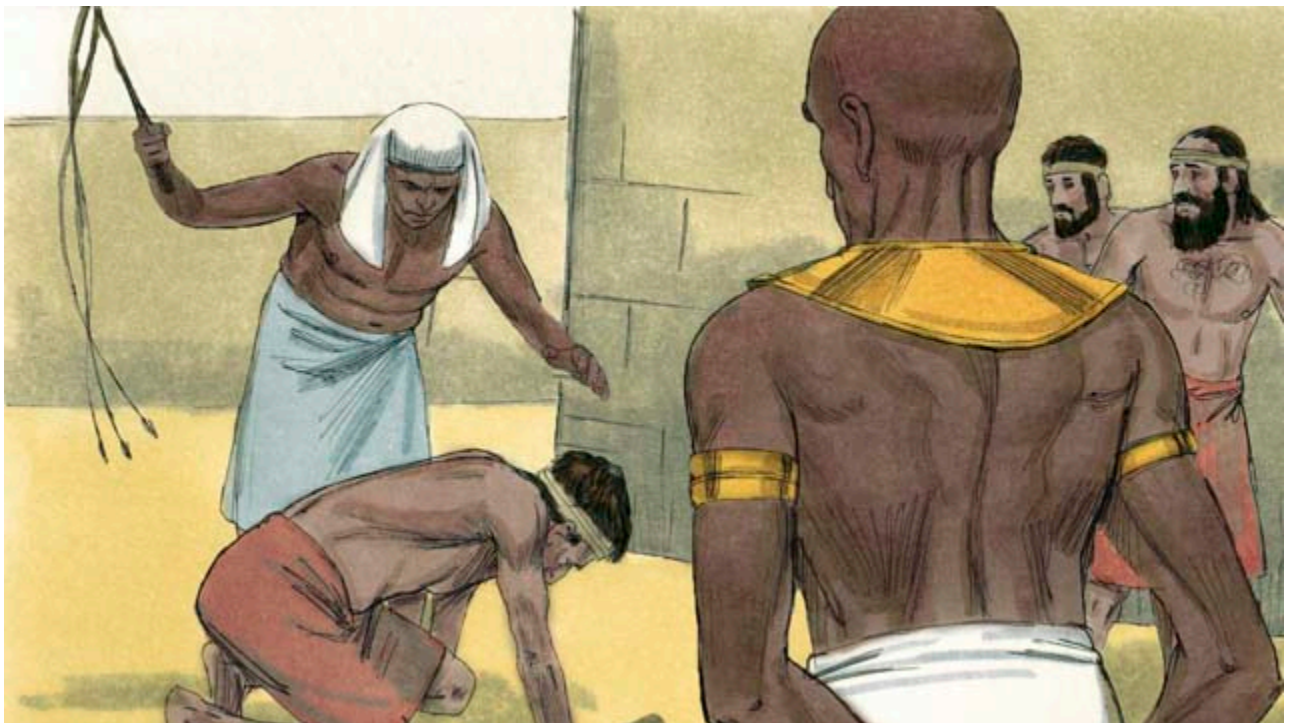
عَد ئو پيموني كه خداوند وا ابراهيم بستی، دِما اسحاق و يعقوب ئو اوسيه و دُورَه كُرش ئو دويمونشو رَسِس. دِ پُشت دُورَه كُرش يعقوب، دُورَه طاپِقَه، قوم اسرائيل و وجود اُما.

مَتَلِي كُرتِسَه دِ كُتاو مقدس،: (كُتاو پيدايش فصل ۳۷ تا ۵۰)

۹. خدا هِنَا موسی می‌گه

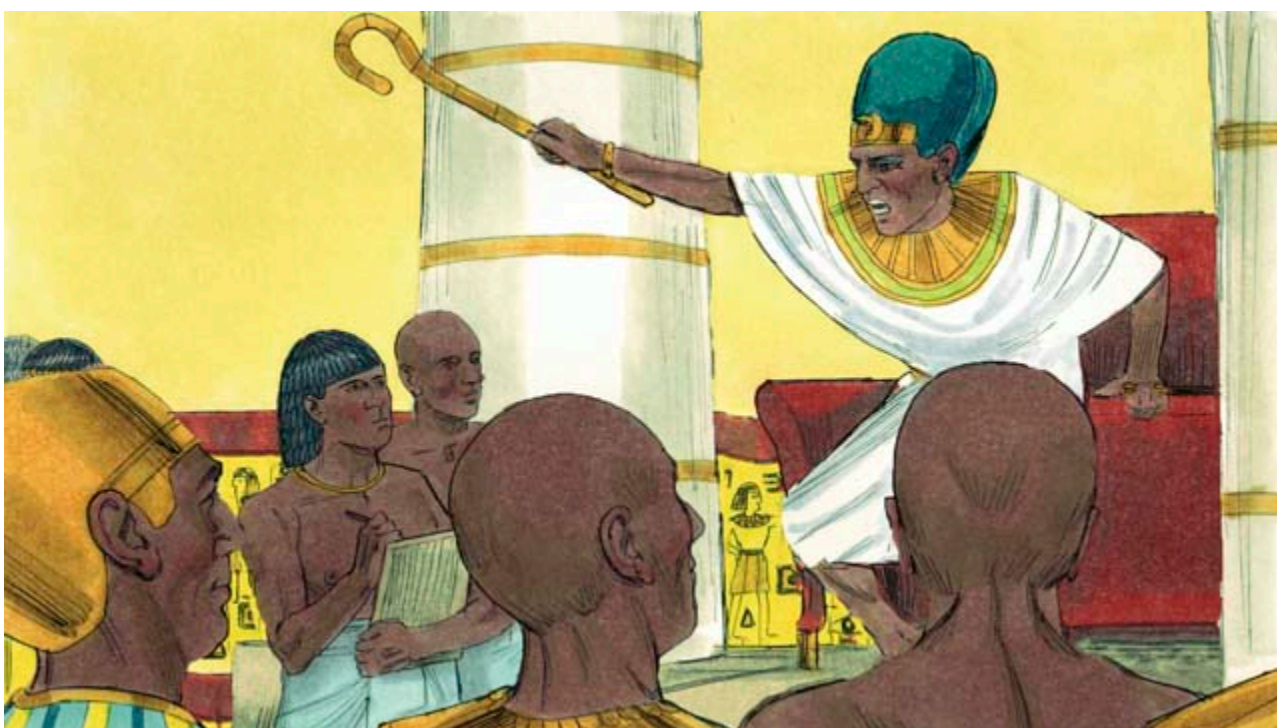
دِما مُردِن یوسف هَمّه فامیل یاش مَن دِ مصر. سی سال یا آزگار اوئو ئو بَچونشُو دِ اوچه و زینئو خُشو اِدامه دَن ئو صحاؤ بَچون زیادی بی.پن. مصری یا و اوئو اسرائیلی می گُتن.

دِما صدیا سال، شمار اسرائیلی یا فره بی.پن. مصری یا دِ یوسف ئو کمکیاشیه و ویر ناشدن. اوئو دِ اسرائیلی یا می ترسین سی به که شمارشُو فره بی. و ای خاطر فرعونیه که دِ او زُمون و مصر حکومت می کرد، اسرائیلی یانه کرد و برده مصری یا.

مصری‌ها، اسرائیلی‌ها را مجبور و دُرس کردن ساختنِ مونا و شهرها زیاد کرد. کارها سخت، زنینه سی اوئو تل کردی، اما خدا اوئونه برکت د او و صحاو بچونه بیشتری بین.

فرعون دبی که اسرائیلی‌ها بچون زیادی میارن، و ای خاطر و قومش فرمو د که تموم بچونه اوئو که گر بی بین بوئن د مین رو نیل او بگشن.

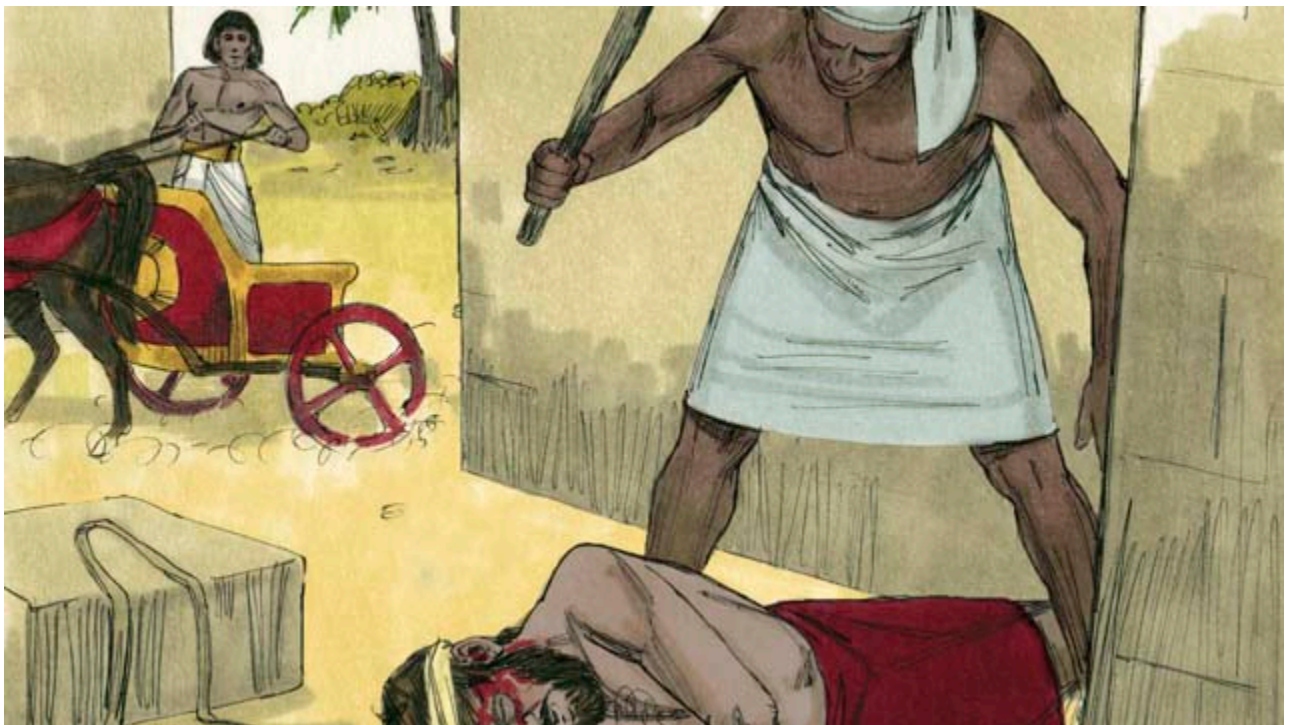
تا يه كه په زبته اسرائيلي گري اورد و دى. او نو ميرش تا زمونى كه مى ثونسين، بچنه قايم كړين.

وختى كه پوته نو دا بچه، د نيمى ثونسين قايمش بگن، سيمه كه نيلى اونه بگشن، بچنه نيان مين سله و رى او د مين نيا د لارونه رو نيل. اما خوثر گپش د دير سيل مى كړد تا پي نه چه پيش امائى سيش موفته.

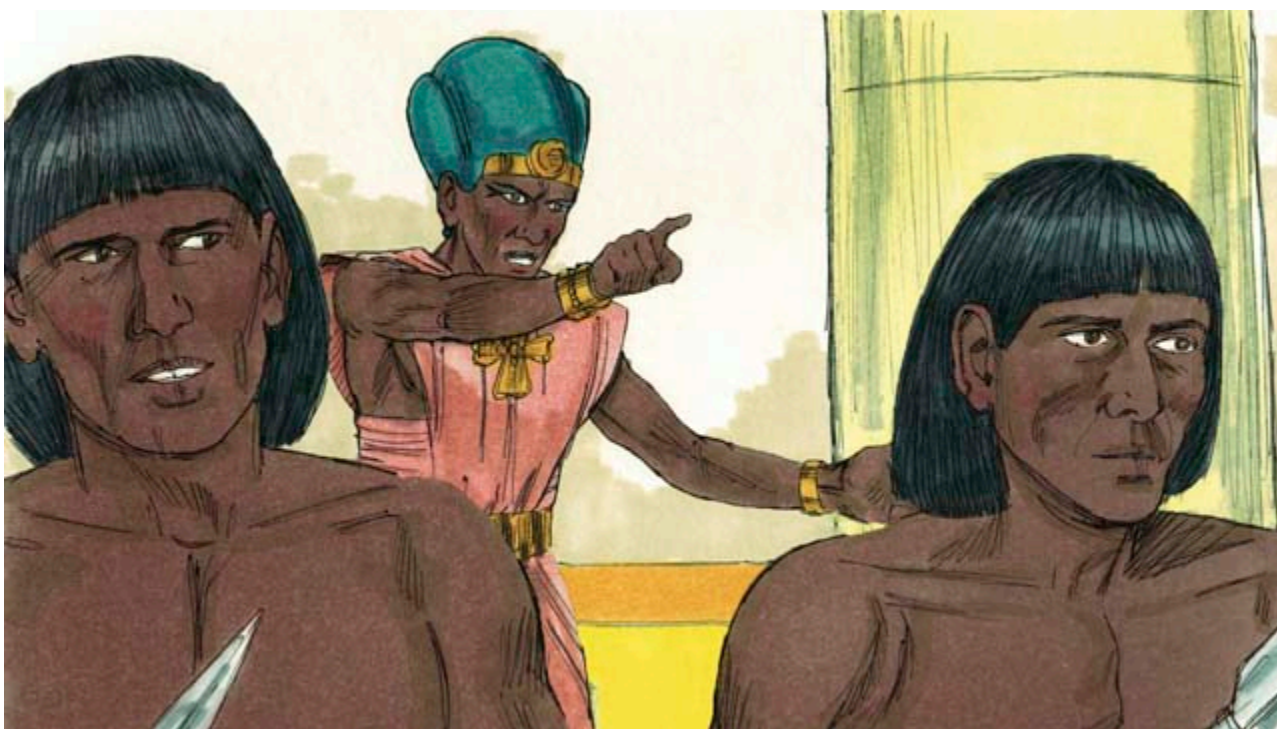
دُختر فرعون سَلَمَه دِی نو سِیل مِیَنش کِرد. وَختی بَچَه دِی، اَوَنه وَ جا کُرش قَبول کِرد. او پِه زِیَنه اسراییلی نِه گِرت تا بَچَه شیر بِئَه. بی خور دِ یَه کِه اُو زِیَنه دا هِه اُو بَچَه بی. وَختی داش بَچَه شیر بُر کِرد، اَوَنه وَرگِردَن وَ تِه دُختر فرعون. او نُوم بَچَه نیا وَ موسی.

زَمُونی کِه موسی گُپ بی، پِه مصری نِه دِی کِه بَرَدَه اسراییلی نِه می زَنه. موسی تَقلا کِرد پَرار اسراییلی شِه نجات بِئَه.

موسی وای گمۆ که گسی اونیه نِمئی نِه، اُو مصری نه گشت ئو لَشیش قایم کرد. اما یکی ای کار موسی نه دیی.

فرعون دای کار موسی خۆر دار بی ئو تَقلا کرد موسی نه بَگَشته. اما موسی د مصر جیست و بیایو ئو سَر وازیا فرعون نَتُونِیسین اونیه د اوچه پیا بَگَن.

موسی د بیابونی دیر د مصر شرو کرد و چوپونی. او وا رنی د او ولات دوتت کرد نو بی و صحاو دُو گر.

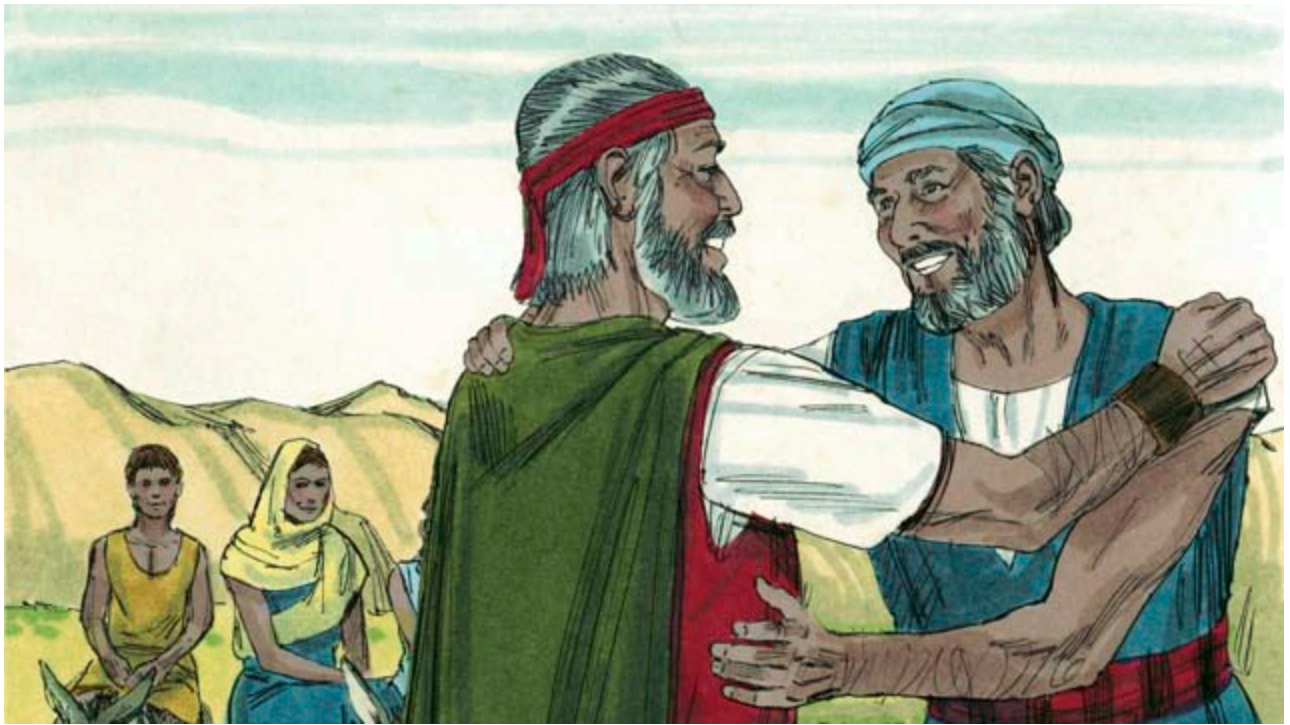
ي رو، وختی موسی ویردار گلّه میشو بوته زینش بی، بوته دبی که بلیز بی اما نمی سخت. اوسه رت وا نریش تا علتشه بقمه. وختی موسی و بوته بلیز بیه نریش بی، خدا د مین بوته هنا کرد: « کالهیاته د پا یرار، سیه که جائی که ریش هسائی یه مقدس.»

اوسيه خدا گُت: «م رنج ئو عذاو قوم خوم د مصر ديمه. م تونه مي فرسيم و ته فرعون تا قوم مينه د بردهايي مصر دراري. م ولات کنعانيه ميم و اوئو، ولاتي که وعدثيه دمي و ابراهيم، اسحاق ئو يعقوب.»

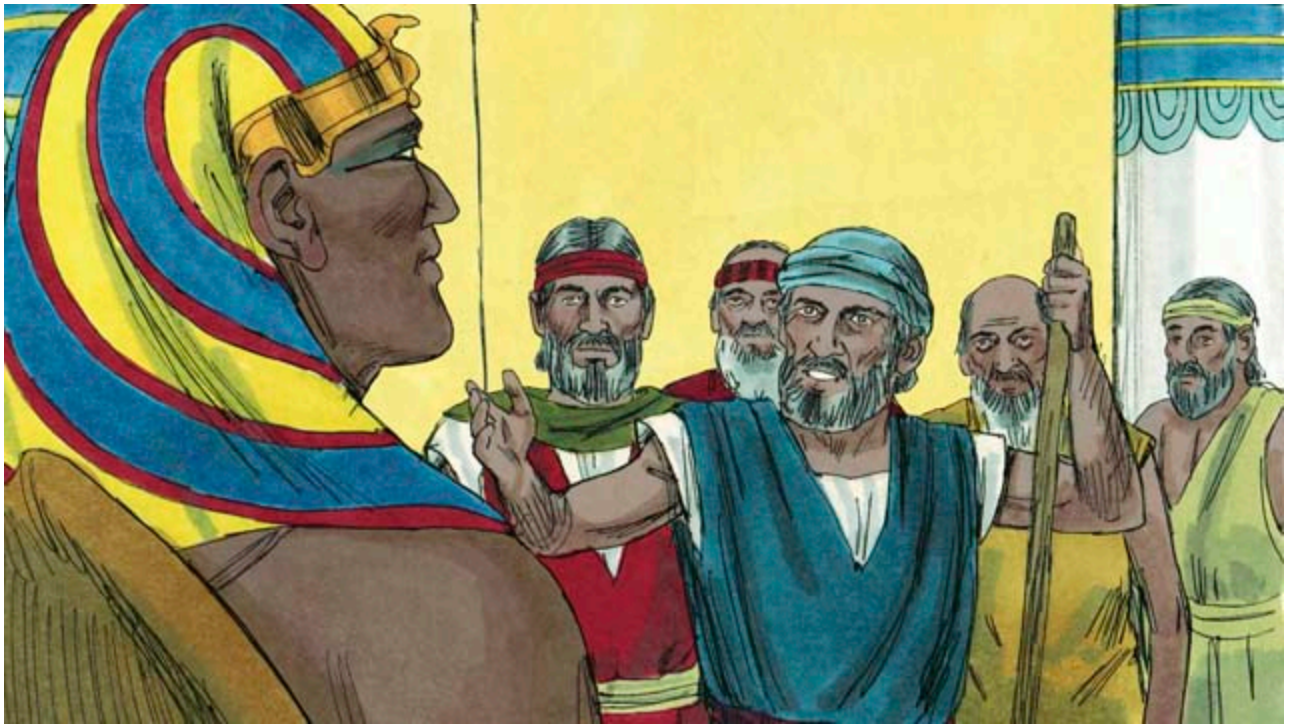
موسي گُت: «آر قوم د م بپرسن که کی مينه فرسنه، وشو چی بوئم؟» خدا فرمايش کرد: «هستم آنکه هستم. و اوئو بو "هستم" مينه فرسنه ته شما. ئو وشو بو که م يهوه خدا بونهياتو ابراهيم، اسحاق ئو يعقوبم. ئوم م تا ابد هه پنا.

موسیٰ نیمی حاست ژوئته و ټه فرعون، سیهکه می ترسېس ننوټه خو صُبت بگه، و ای خاطر خدا برار موسی، هارون فرسَن تاوش کمک بگه.

مټلی گړنسه ډ کټاو مقدس: (کټاو خروج فصل ۱ تا ۴)

۱۰ - ده بلا

خدا و موسی ئو هارون ای هُشداره دَ که فرعون پمگره. موسی ئو هارون رَتن و تِه فرعون ئو گُئِن: «یَه پیوم خدا اسرائیله سی تو: قوم مینه ول گُو تا رُوئِن.» فرعون محلی و حَرف اوئو تَنیا ئو و جا ول کَرِدِن قوم بنی اسرائیل، اوئون مَجبور کَرِد تا سَخَتِتر دَ زی تری کار بَگِن.

فرعون هَنی دَ ول کَرِدِن قوم اسرائیل تفره میرت. و ای خاطر خدا دِه پلا وَحشتاک و مصر نازل کَرِد. دَ تَرَّ او پلایا، خدا و فرعون نِشُو دَ که قُوَت او دَ فرعون ئو هَمه خدایا مصر بیشتِرِه.

خدا آو رو نیل کرد و خین. أما فرعون هنی، قوم اسرائیل ول نکرد.

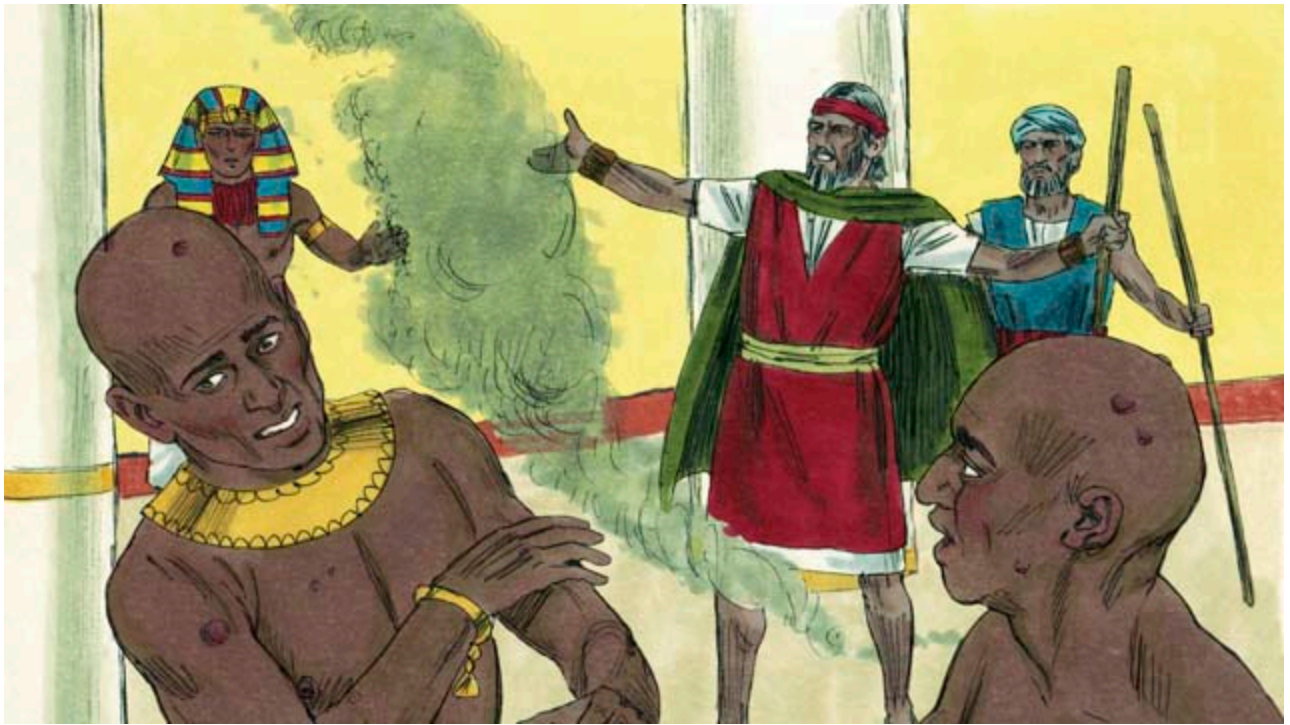
خدا تئوم ولات مصره پُر کرد د فُورواق. فرعون د موسی حاست که فُورواق یانه د ولات اوئو دیر بکه. اما دما یه که فُورواق یا د پین رَین، دل فرعون سختتر بی ئو اجازه و در کردن د مصره و اوئو نده.

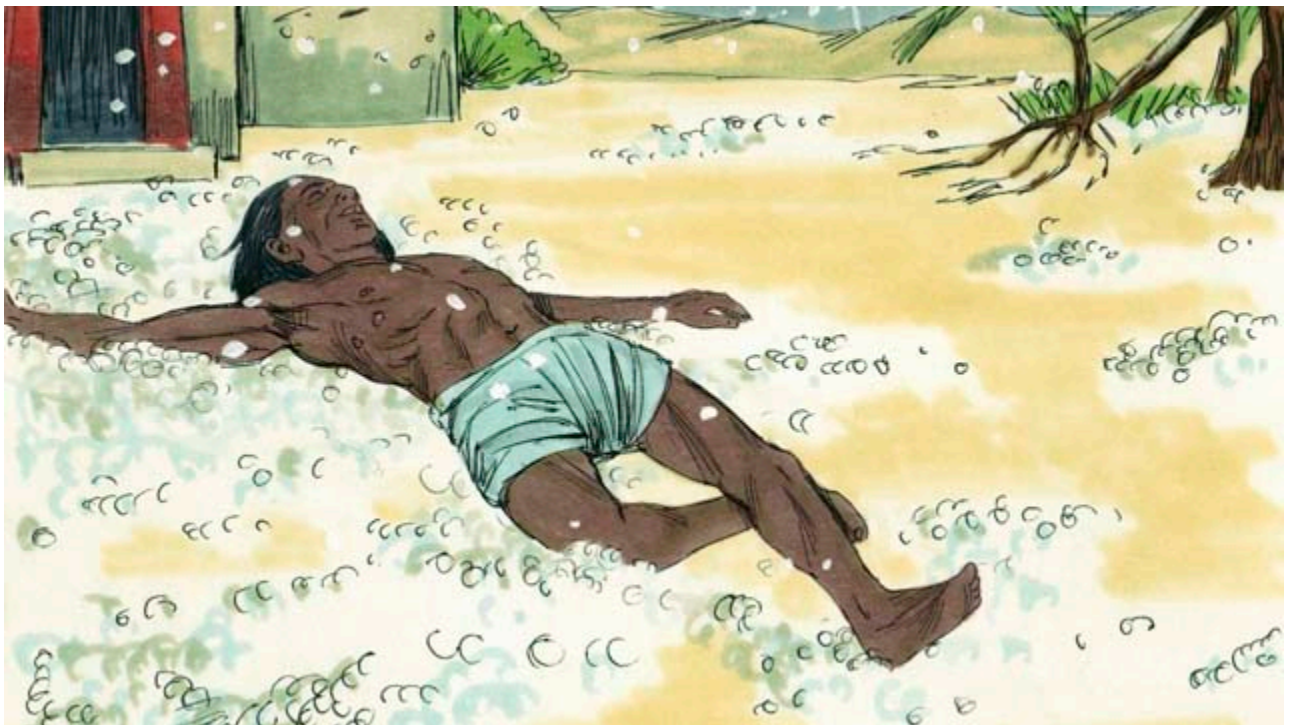
اوسه خدا بلا پَشَخَه کوریا ئو دِما وِ بلا پَشَخَه یانِه فرسَن. فرعون و موسی ئو هارون گُت که آر ای پِلانِه دیر بَگن، وِشُو اِجازَه مِئَه تا دِ مصر بَگن و دَر. دِما دُعا موسی، خدا ای پِلایانِه دیر کرد، اما فرعون قَلب خُشیه سَخَت کرد ئو هَنی هَم و اوئو اِجازَه نَدَه دِ مصر بَگن و دَر.

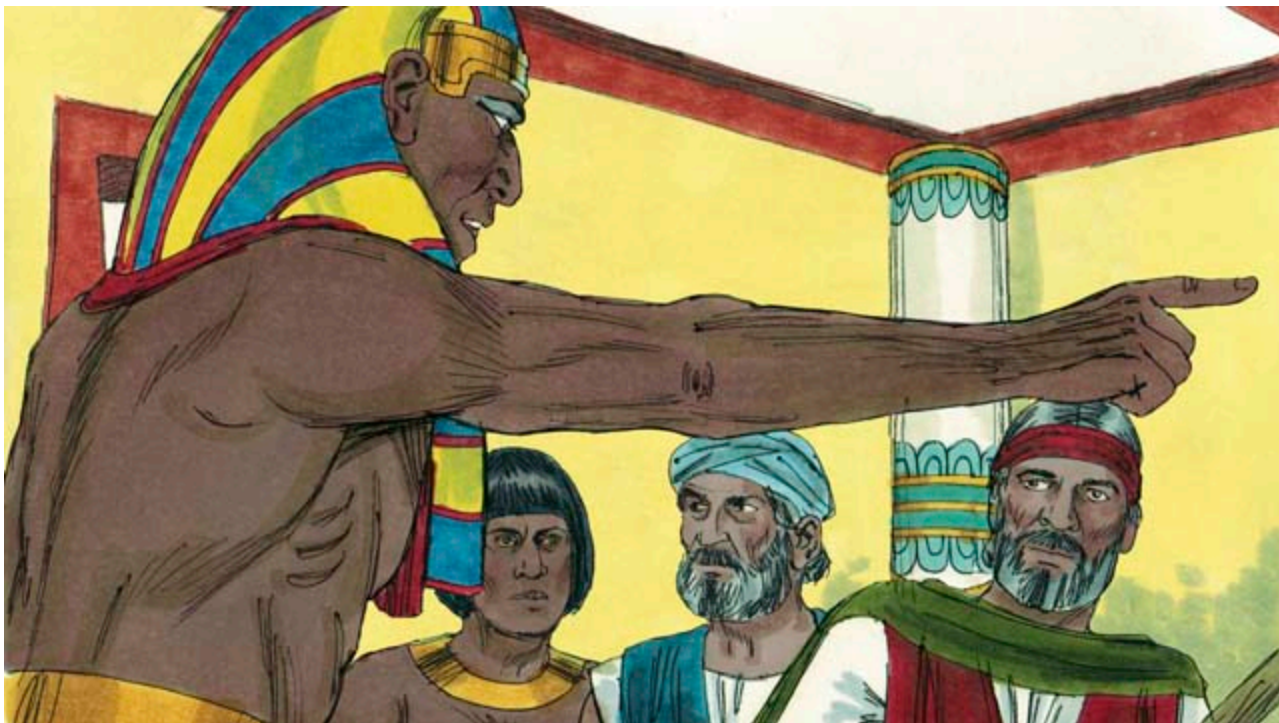
دِما وِ، خدا کاری کرد تا هَمَه جیون یا مصری یا مریض بان ئو بَمیرَن. اما قَلب فرعون سَخَت بیئی ئو ای دَفَه هَم و اوئو اِجازَه رَتِن نَدَه.

خدا و موسی گُت تا مُشتیا خُشه پُر بَگه دِ خاکیسَر ئو وئُون دِ ریوَری فرعون بپاشنه و هوا. وختی موسی ای کار کرد، تَموم مَریم مصر بهجَز اسرائیلیا دُچار دُمَلیا دردناک بی.ین. اما خدا قلبِ فرعون سخت کرد ئو فرعون اجازه نَده که اوئو رُونَن.

اوسیه خدا پلا تگرگه فرسَن ئو بیشتر ثمریا ئو هر جُونوَری که دِ دَر بی.ین دِ بئن بُرد. اوسیه فرعون، موسی ئو هارون هُنا کرد ئو گُت: «م ای دَفه گناه کَریم، شِما آزادیت که ریت.» اوسیه موسی دُعا کرد ئو بارسین تگرگ تَموم بی.

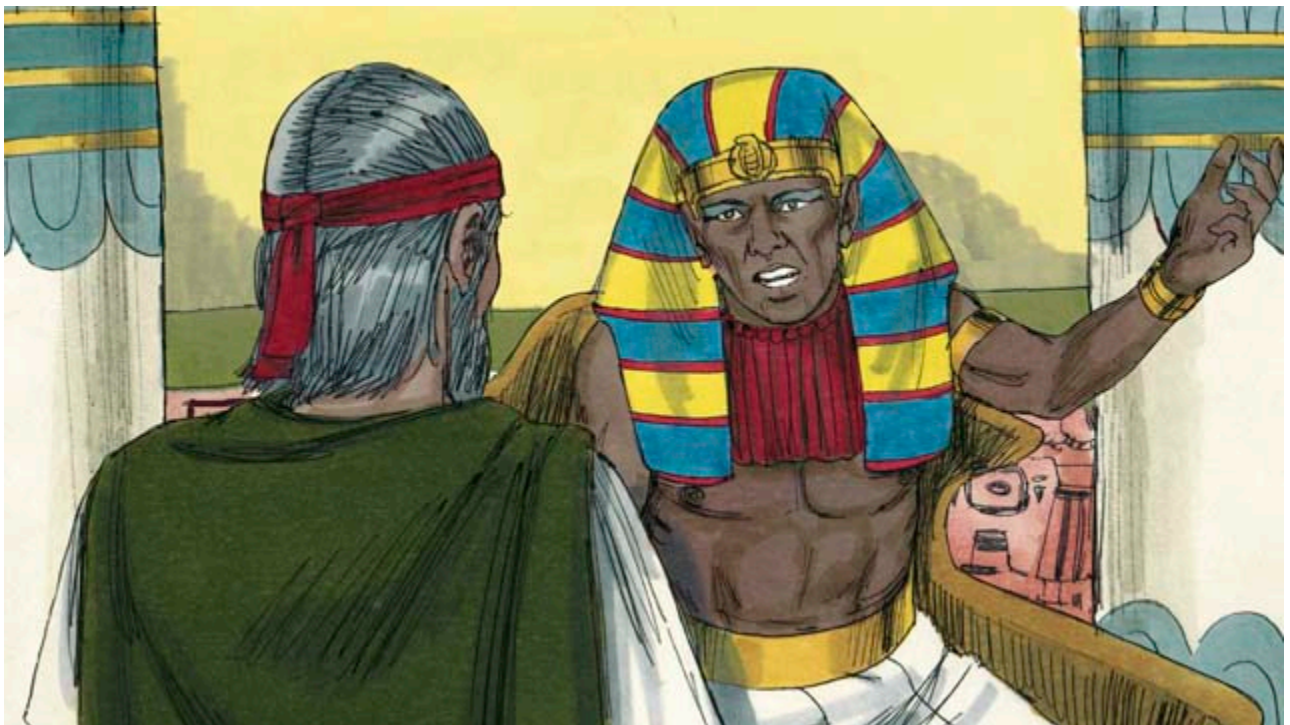
اما فرعون هنی گناه کرد نو قلب خُشه سخت کرد نو نهیشت که اسرائیلی یا آزاد بان.

و ای خاطر خدا قری د قله‌پانه و ولات مصر فرسن. اوئو تموم ثمریایی که د بلا تگرگ منه بین، خردن.

اوسيه خدا پلا تاریکینه فرسن که و مدت سه روز طول کشی. همه جا چنو تاریک بیئی که مصری یا نمی‌توننن د خونه بگن و در. اما د جائی که اسرائیلی یا زنی می‌کردن، روشنایی بی.

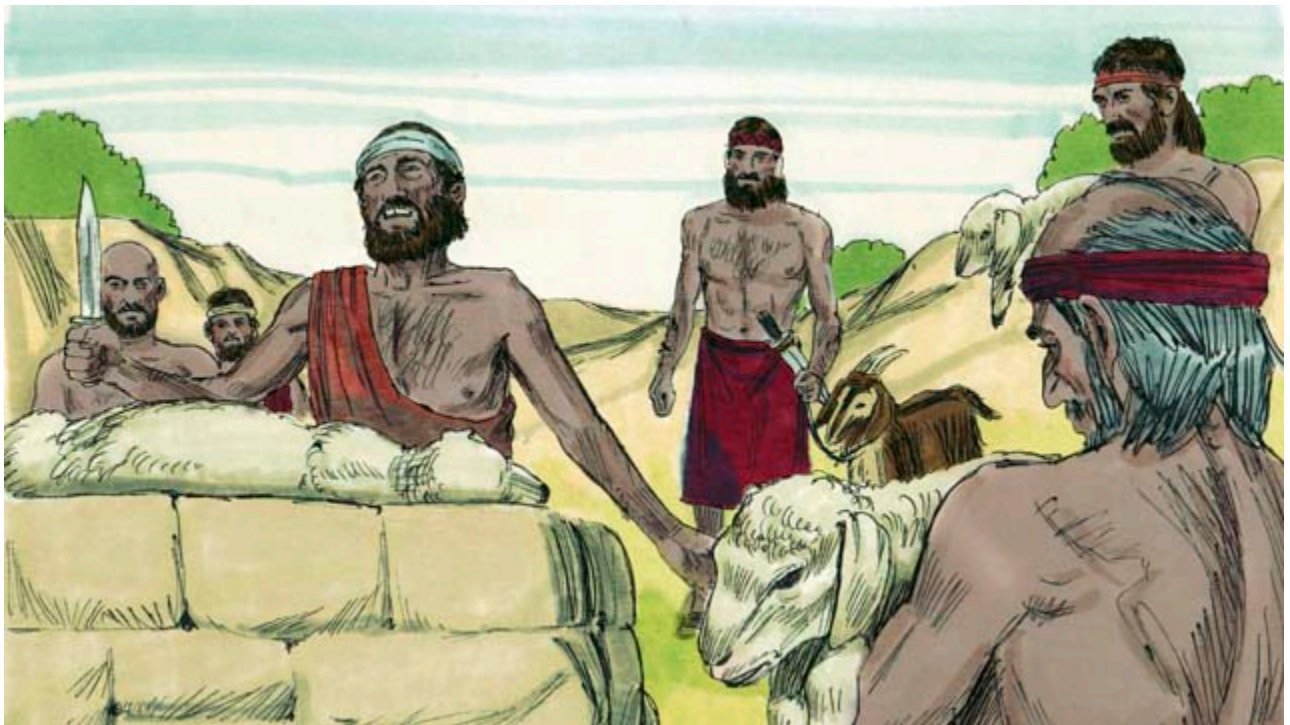
دما ای نه پلا، فرعون نهیشت اسرائیلی یا روئن. د اوچه که فرعون مگر گوش بی، خدا حاست تا آخری پلایه هم بفرسته. ای پلا باعث مووه که فرعون حاسته خشیه عوض بگه.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو خروج فصل ۵ تا ۱۰)

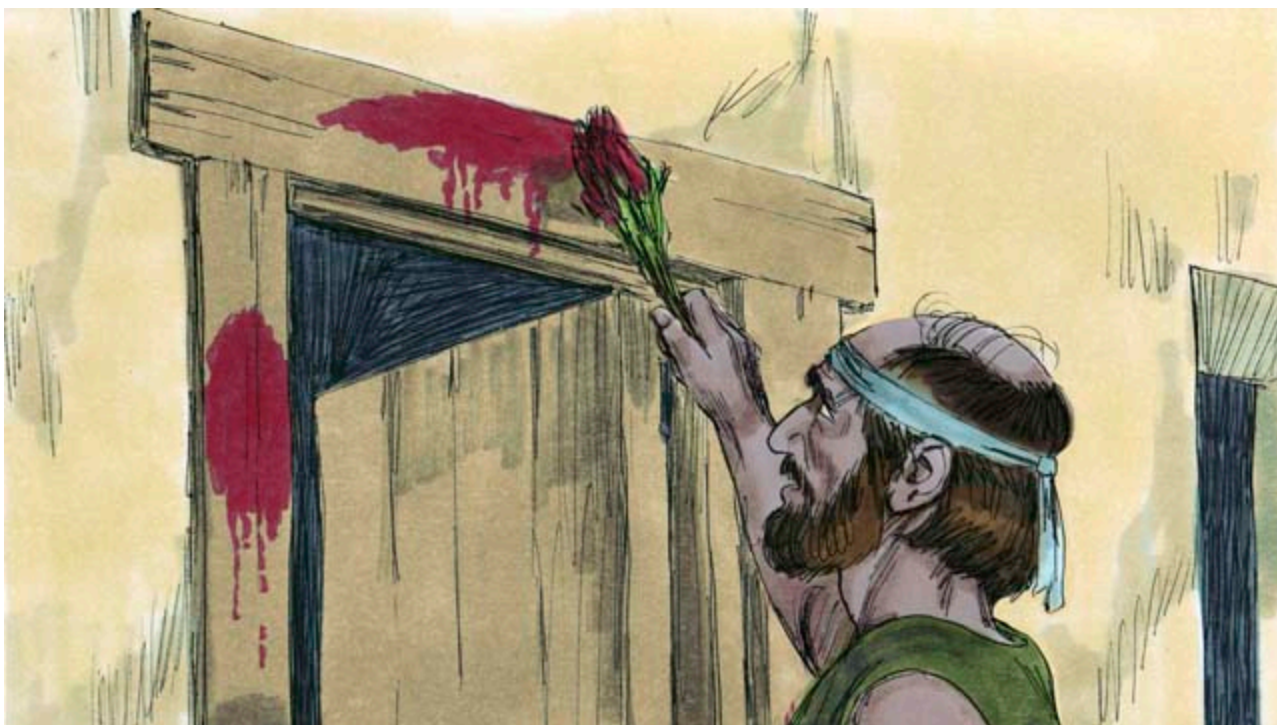
۱۱. عِدِ پَسَخ

خدا موسیٰ نو هارون فرسَن وا لا فرعون کِه وش بُونَن تا اسرائیلی یانِه آزاد بَگه. اوئو و فرعون اِخطار دَن کِه آر قوم اسرائیله ول نَگه، خدا تَموم پیشمزایا کُر نو حتی جیون یا مصره نابود می‌گه. وختی کِه فرعون یَنه شِنفت، باور نَکرد نو هَنی هَم د فرمون خدا نافرْمونی کرد.

خدا سی گسُونی کِه وش ایمان داشتن، رَهی جور کرد تا پیشمزایا کُر اوئو د ای پلا نجات پیا بَگن. هر عیال بایس پَره بی عوی چگا می‌کرد نو قربانیش می‌کرد.

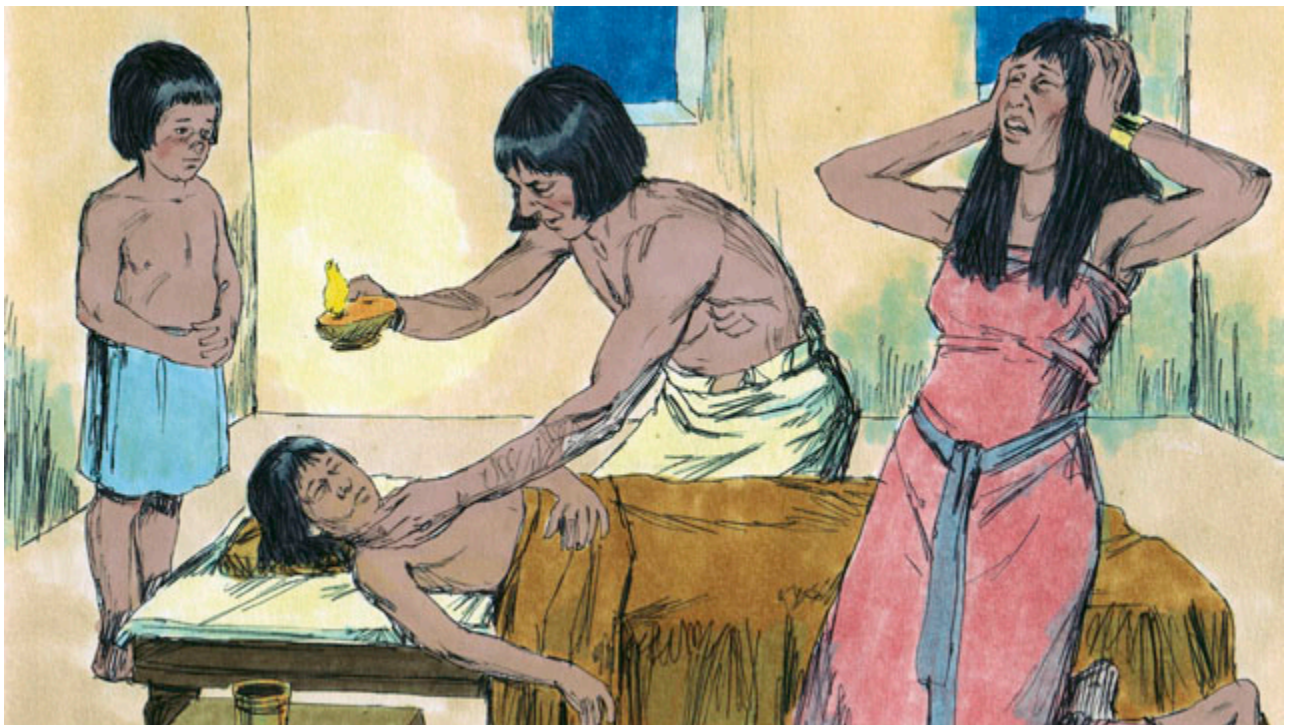
خدا و قوم اسرائیل فرمایش کرد تا خین پَرَمِه د دُور ئو وَر در حوئِیاشو بَمالَن. ئو اوئو بایس گوشت او پَرَمِه گواو می کَرِین ئو وا ئو بی خمیر تُرش آزه می کَرِین. ئو خدا و اوئو فرمایش کرد تا آماده بان که دِما حَرِدِیش، زیی مصر ترک بَکن .

اسرائیلی یا تَموم فرمُون یا خدانه و دقت اَنجُوم دَن. هِه او نِصِمِه شو، خدا دِ مصر رَد بی ئو تَموم کُریا گپ مصری یانه دِ پِن بَرِد.

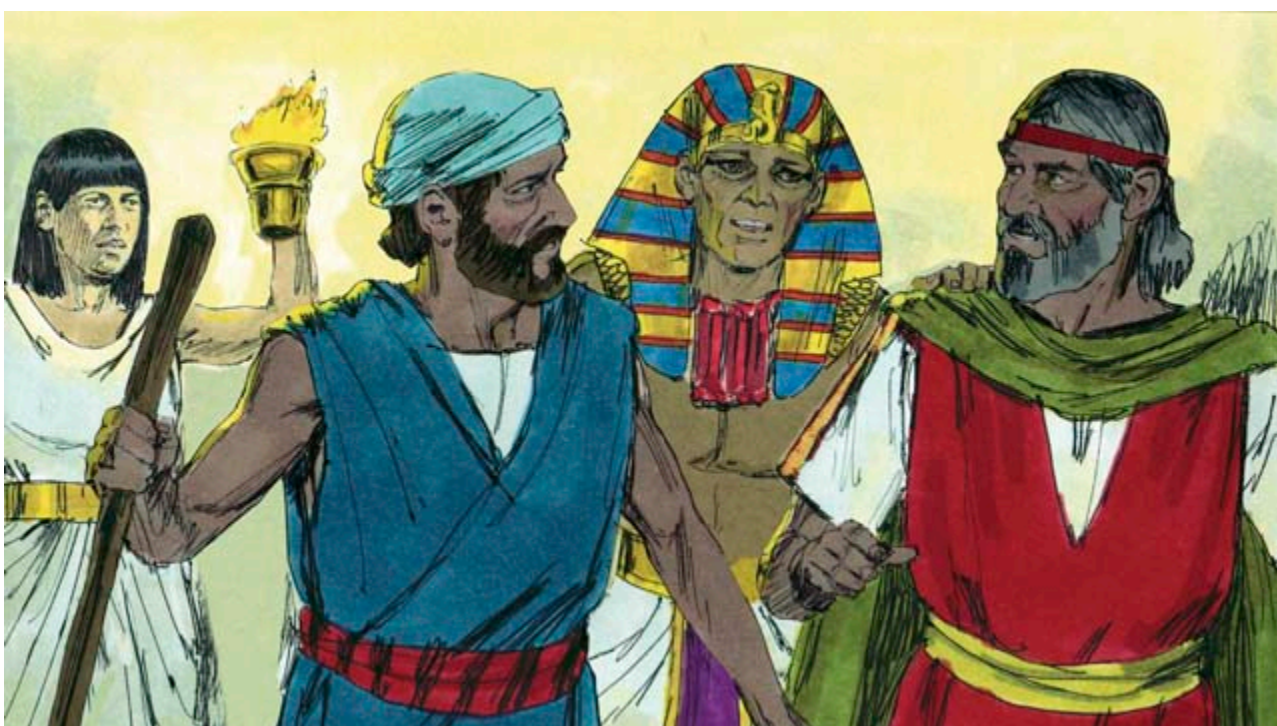
خدا د تُموم خوڼمیا قوم اسرائیل که نشون خپنه و لا دریاشو داشتن رد موی. تُموم گسونی که د او خوڼمیا بی پین، و خاطر خین بره د اُمون بی پین.

اما خداوند د لا خوڼه مصری پائی که و خداوند ایمان ناشین نو د فرمونیا او فرمونبری نکړین رد نیموی نو تُموم کړیا گپ اوڼونه کشت.

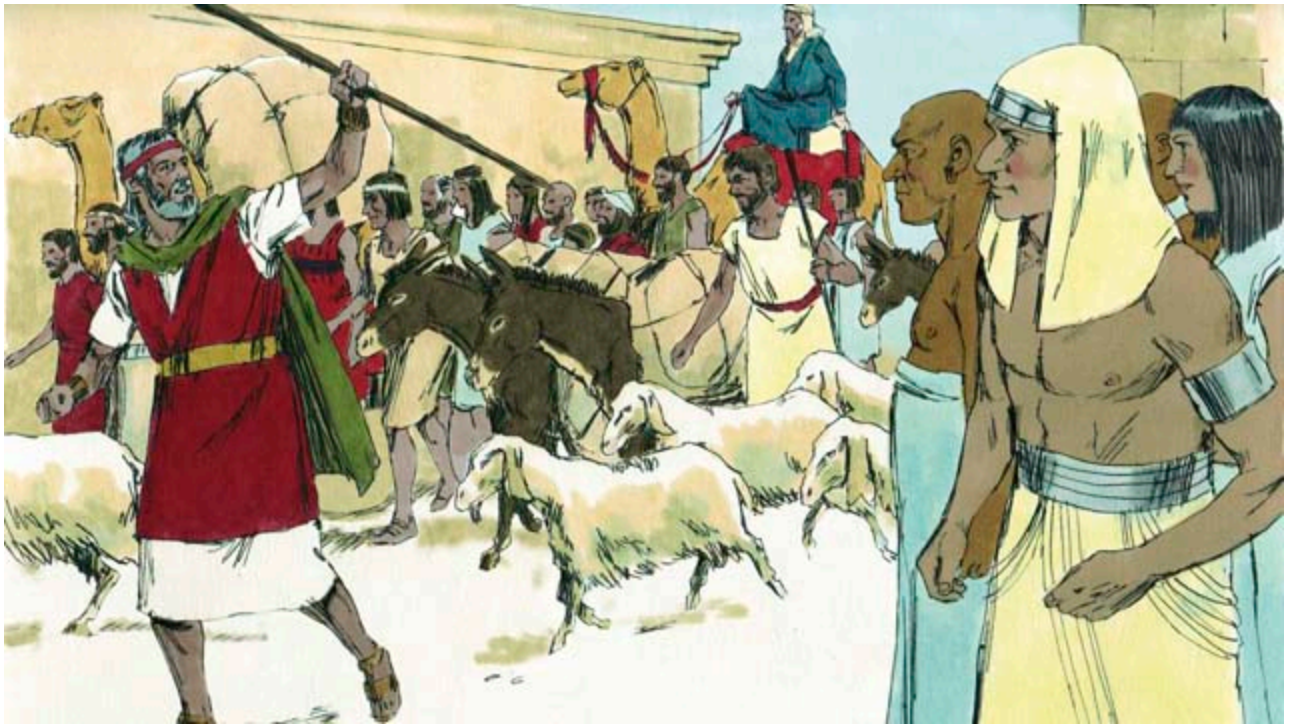
پیشہزایا گر ہمہ مصری یا کشین. د گر گپ فرعون گر تہ تا گر گپ نوکری کہ د زندون بی. خیلی د مردم مصر و خاطر ناراحتی زیاد خُشو، روآرو میگریوسن.

فرعون هه د او شو، هنا موسی نو هارون کرد نو گت: «قوم اسرائیلہ ورداربت نو درجا د مصر بکیت و در.» مصری یا هم و اوئو جُرسین که هرچی زیتر، د او ولات بگن و در.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو خروج، فصل ۱۱ آیه ۱ تا ۱۲ نو فصل ۳۲)

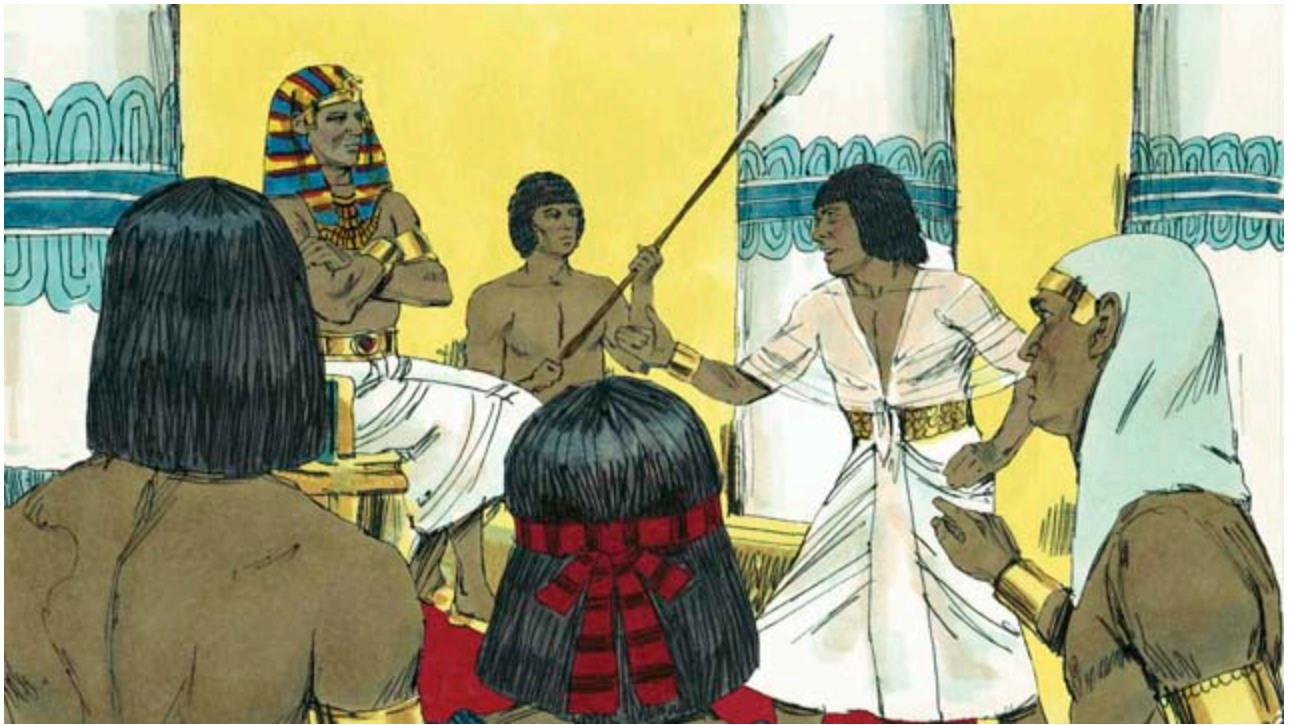
۱۲ - خروج

اسرائیلیا خیلی خوشحال بی‌پن که د مصر می‌کردن و در. اوئو د بَرده نوین نو می‌زتن وا لا سَرزمین موعود. مصری‌یا هرچی که اسرائیلی‌یا حاستن، مٚ نُقره، طلا نو چیا قیمتی‌شونه و شو بخشین. قری د قومیا هنی هم که و خدا ایمان اوردین، وا اوئو د مصر کردن و در.

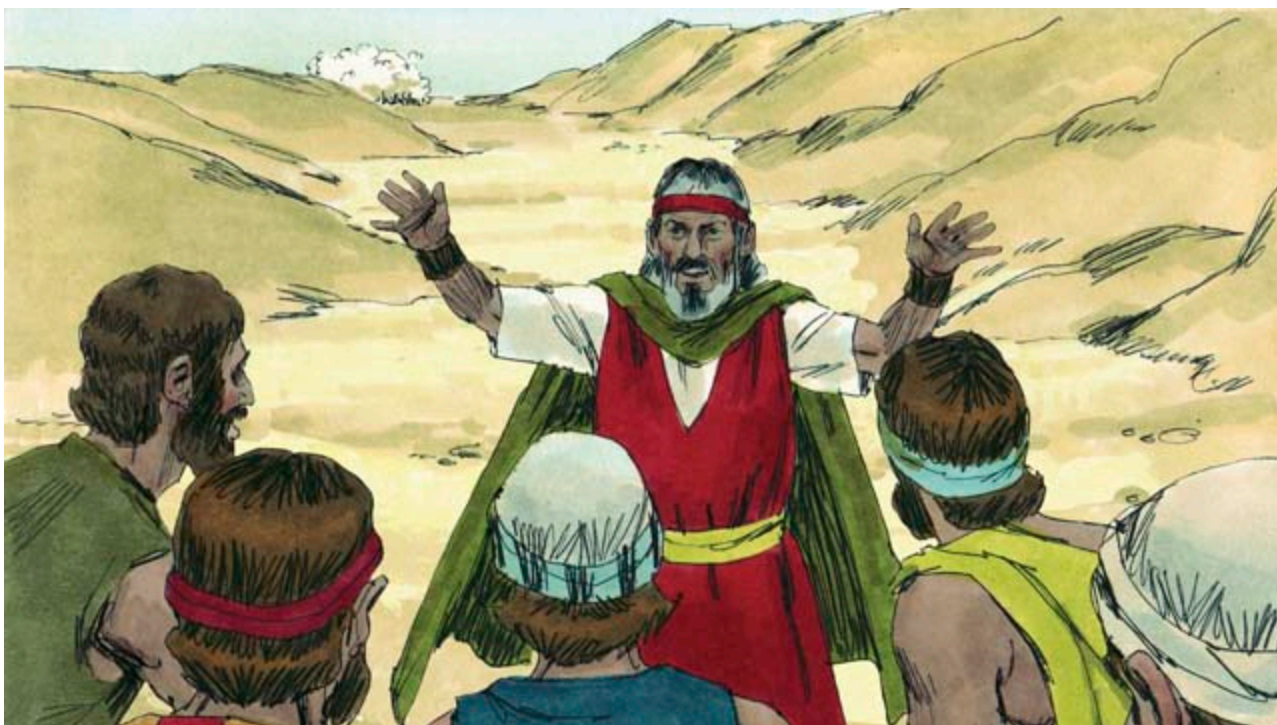
سینینی د ار د روز نو سینینی د تش د شو، د نهاشو حرکت می‌کرد. بی‌پن خدا د سینین ار نو تش واشو بی نو همیشه اوئونه د ای سفر رمونی می‌کرد. تنیا کاری که اوئو بایس آنجوم می‌دن، یه بی که د دم او روئن.

دِما مُدَت گمی فرعون ئو قومش، د کار خُشو پَشیمو بین ئو اُفتان د دُم اسرائیلیا، تا دوازه اوئونه و بردهای خُشو درازن. خدا نَظر اوئونه عَوَض کردی تا نِشو بَنه که تَنیا او خدای حقیقیه، ئو مردم بَقَمَن که یَهُوه، قوی تر د فرعون ئو خدایا مصره.

وَختی اسرائیلیا قُشون مصره دبیین، فَمِین که د بَن دریاى سُر ئو قُشون فرعون اُفتانه د دُوم. اوئو خیلی تَرسیسن ئو هِنا کَرِدن: «سی چی دِ مصر کَرِدیم و دَر؟» «هَمه ایما و زیئی می میریم!»

موسی و اسرائیلیا گت: «زَلَهُتُو نَزُوته! خدا ایمر و سی شِما می‌جنگه تُو نجات پیا میکیت. اوسیه خدا و موسی فرمایش کرد: «و قوم اسرائیل تُو که حرکت بکن و لا دریای سُر.»

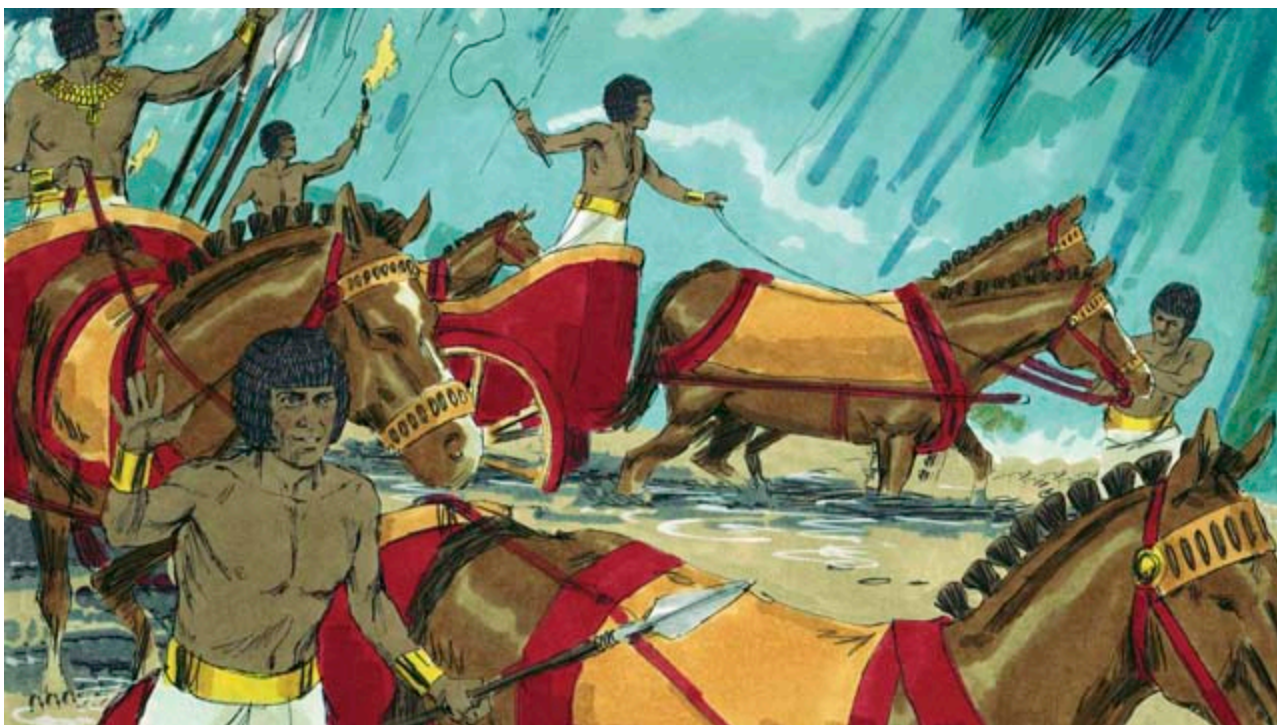
اوسیه خدا سبتین اَره حرکت د تُو و نه نیا د پئن بنی اسرائیل تُو قشون فرعون، تا سروازیا مصری د تَتُوئن او تُو نه پئیئن.

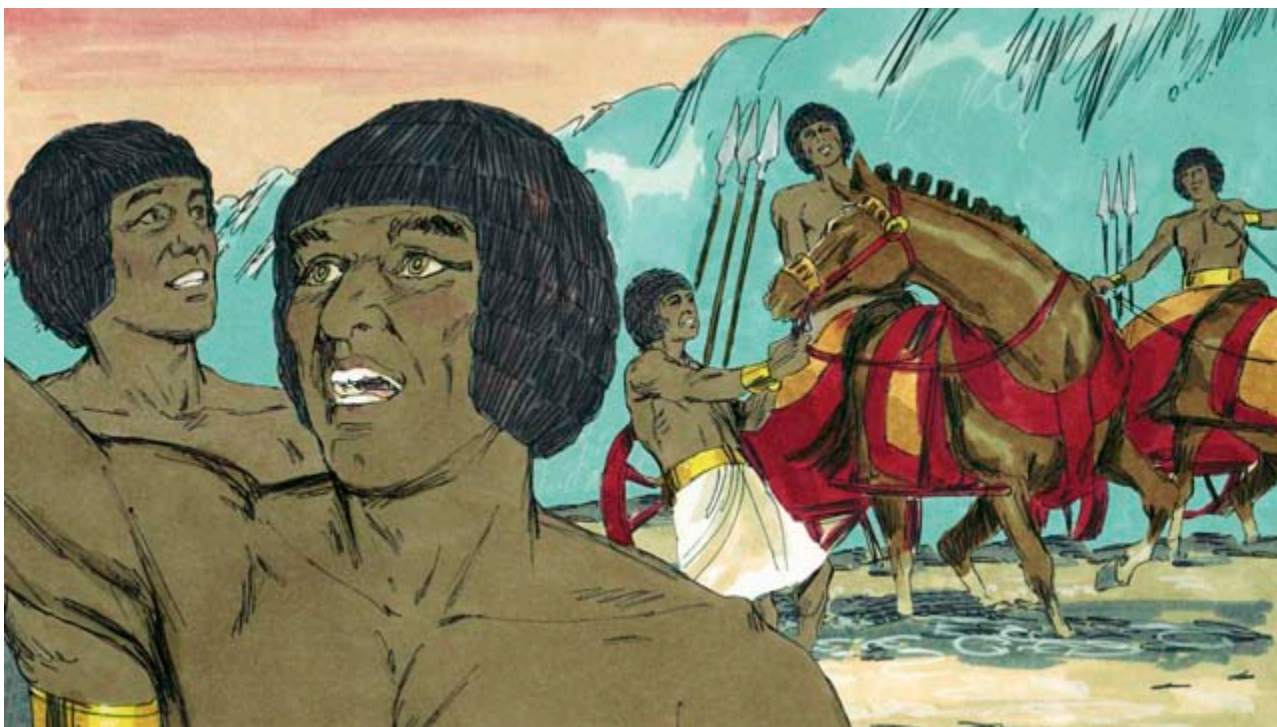
خدا و موسی فرمون د که دس خُشه و بالا دریا یلن بگه. اوسه خدا بادی فرسن که آو دریانه و چپ نو راس بُرد، و طوری که رهی د دریا واز بی.

اوسه قوم اسرائیل د حالی که د هر دو لاشو دیواری د آو بی، د مین دریا و ره خُشو ادامه نن.

دِما و، خدا ستین اَره رَه وَا لا تا مصری یا بَتُونن جیستین اسرائیلی یانِه بئی نَن. اوسِه مصری یا قصد کِردن کِه و دُم اوئو رُوئِن.

و ای خاطر اوئو و دُم اسرائیلی یا رَتِن دِ مین دریا، اما خدا مصری یانِه وَن دِ هُول نو کاری کِرد کِه گاری یاشو گِیر بَگه دِ خَرَه. اوئو قارنن: « بَجی ئیت! سی یَه کِه خدا سی اسرائیلی یا می جنگه.»

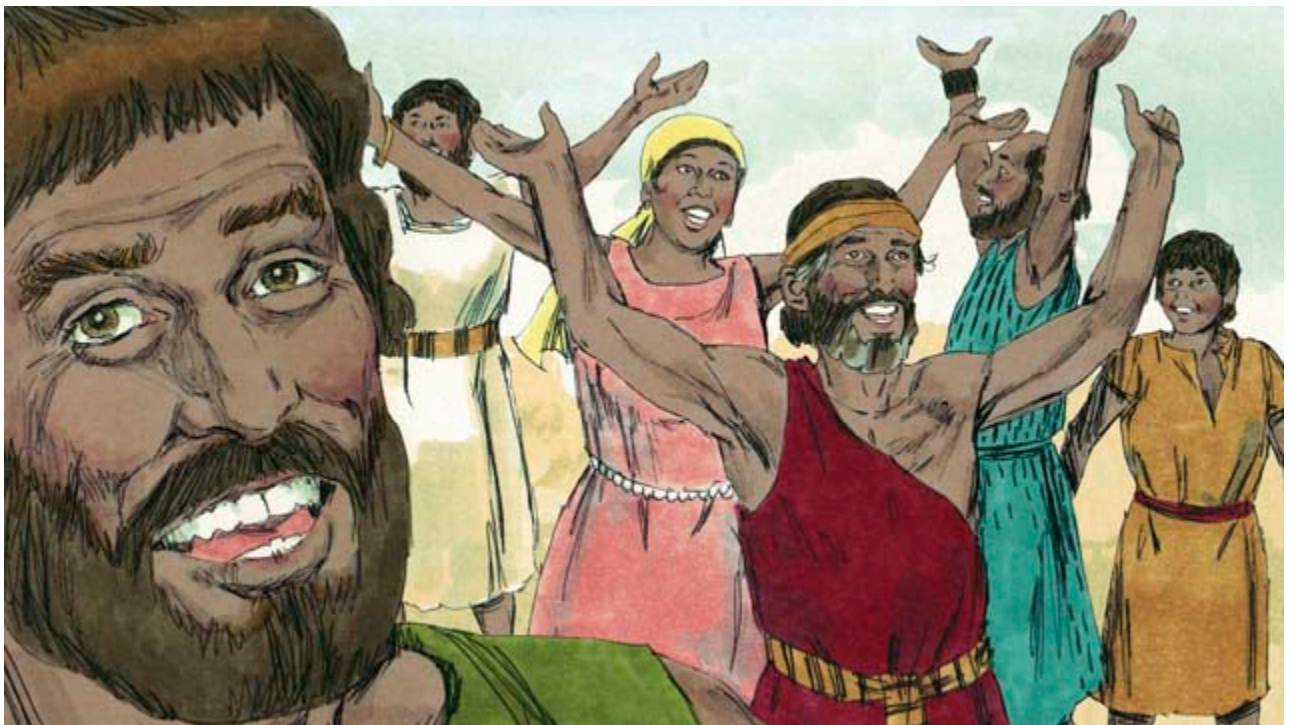
دِما و کِه قوم اسرائیل و سلامت و اولانِه دریا رَسِس، خدا و موسی فرمایش کَرَد: «پِه گِل هَنی دَس خُتِه وَا لا دریا دراز بَکُو.» زُمونی کِه او ای کاره کَرَد، آو ریخت و سَر مصری یا نُو گاری یاشو نُو هَمَه شَو دِ دریا غَرَق بی یَن.

وختی اسرائیلی یا نابودی کامل قشون مصره دیپِن، و خدا اطمینو کَرَدِن نُو و ای باور رَسِسِن کِه موسی، پیمبری دِ لا خدائِه.

قوم اسرائیل خیلی هوس کردن؛ سی‌یه‌که خدا اوئونه د برده‌ایی ئو مرگ نجات دئی. ایسه اوئو آزاد بی‌ین که خدانه بپرسن ئو د او فرمونبری بکن. اسرائیلی‌یا سرویا زیادی سی آزادی خُشو گتن ئو خدانه ستایش کَرین، که اوئونه د دس قشون مصر نجات دئی.

اوسیه خدا و قوم فرمون د، که هر سال ای اتفاقه جشن بیرن ئو و ویر بیارن که خدا چطوری مصری‌یانه شیکس دا ئو قوم اسرائیلیه د برده‌ایی آزاد کرده. ئوم ای جشن نرس و پسخ. اوئو هر سال وا کواو کردن پرّه قربانی وا ئون فطیر، و نه جشن می‌گیرین.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو خروج فصل ۱۲ آیه ۳۳ تا فصل ۱۵ آیه ۲۱)

١٣. عَدَ خِدا وَ اِسْرائيل

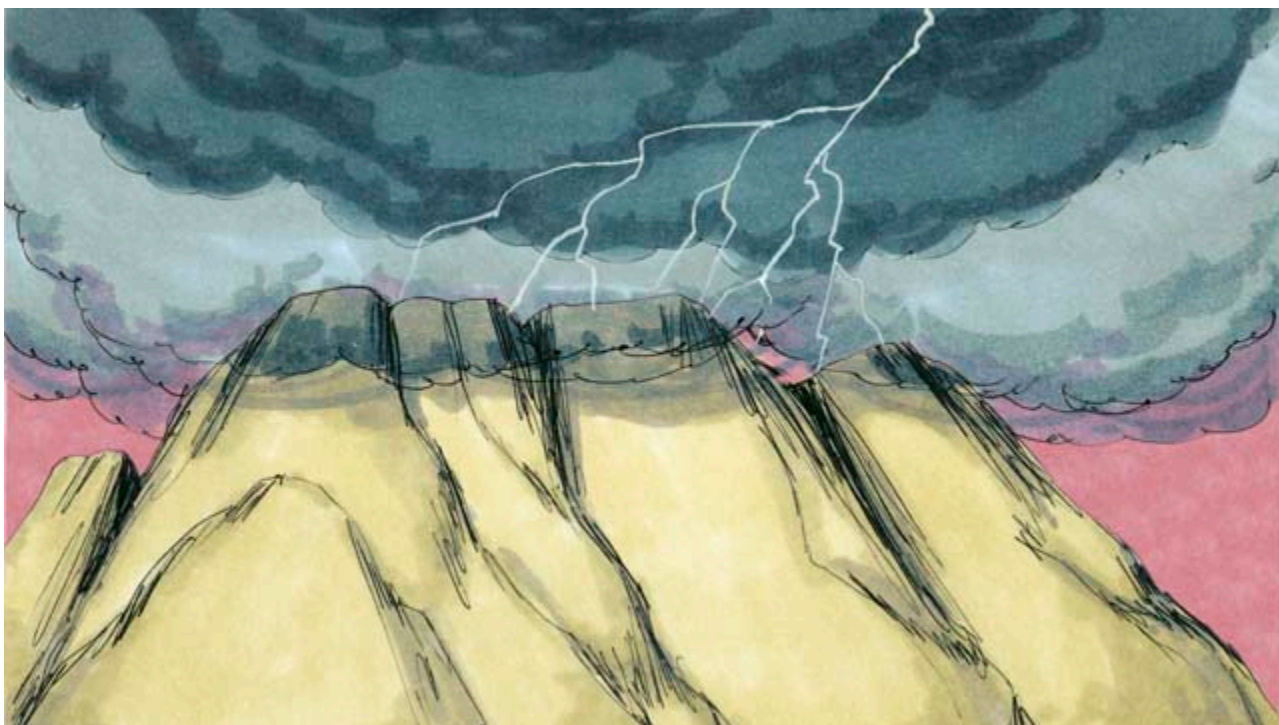
دِما رَد بی‌پن قوم اسرائیل د دریای سُر، خدا اوئونه وا لا گوه سینا رَمونی کرد. یَعنی هِه او گوهی که موسی بُوته پلِیزه و سَرش دیئی. اوسیه قوم و پا او گوه اُردی زَن.

خدا و موسی ئو قوم اسرائیل فرمایش کرد: «شِما بایس هَمیشَه دِم فرمُونبرداری بَکیت ئو و عَدی که وا شِما می‌وَنِم وفادار بُمُونیت. اَر ای کاره بَکیت، سی م مُلک خاص، مملکتی د کاهن‌یا ئو امتی مقدس مونیت.»

مَرِّم و مدت سه روز خُشُون آماده ديين خدا كِردن. اوسه خداوند وا تش پَرِيق، دِيي نو دَنگ بِلن شِپور، و رِيي تُك كوه سينا اُما و هار. موسی و تَنبایی رَت بالا كوه.

اوسه خدا وا اوئو پيموني بَست نو گُت: «من هستم يَهُوه خدات، كِه تُو به دِ اسيري نو بَنه اِيي مصر آزاد كِرد. خدائي هَنِي به جُز م پرستش نَكُو.»

«بُت نَساز ئو وَنِه پرستش نَکو؛ سِیهِکِه مِ يَهُوَه، بایس یگانه خدا تو بام. ئوم مِیه بى خُرمت نَکو ئو روز شباته مقدس دُونِسو. هَمه کاریا خُته د شیش روز آنجوم به، سِیهِکِه تو بایس د روز هفتم آروم پیری ئو مِیه و ویر بیاری.»

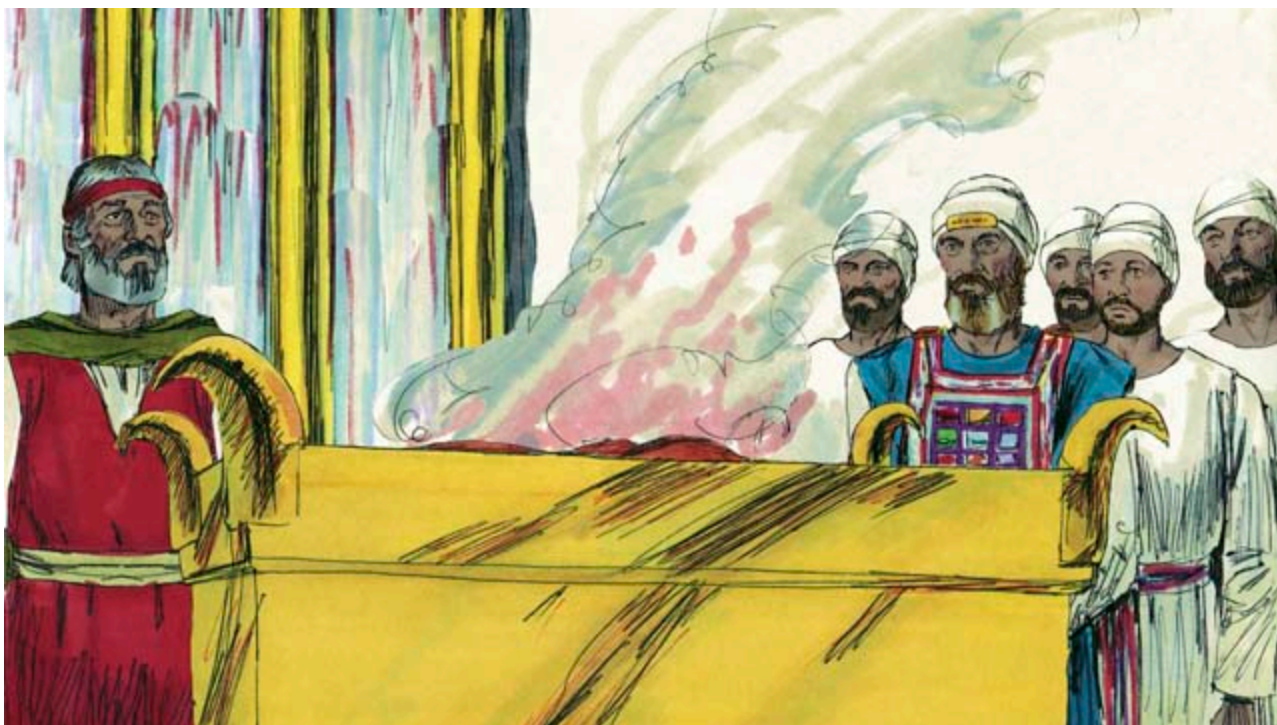
بُوئه ئو داته عزتشون داشتو قتل نَکو، زنا نَکو، دُوزی نَکو ئو ږرو ئو. چش طمع و مال ئو زینه هومسات ناشته با.

قوم قبول کردن د قانونیائی که خداوند وشو دئی فرمونبری بگن. اوئو قبول کردن که مال خدا بوون ئو تنیا اونیه بپرسن.

ئو خدا و مَریم اسرائیل فرمایش کرد که دوار گپی (دوار ملاقات) بسازن. او فرمون ساختن دواریه واهمه ریزه کارییا ئو هرچی که بایس دیش قرار بیره، وشو د. او فرمود تا پرده گپی بسازن که دواریه بکه و دو جا. خداوند د اُتاق پشت پرده حاضر ئو د اوچه میمن. تنیا کاهن گپ اجازه داشت که و او اُتاق، و حضور خدا وارد بووه.

قوم هم بایس جا قربانی د جلو خیمه (خیمه) ملاقات ره بون. هرگس که د شریعت خدا سرپیچی می‌کرد، بایس حیونی بیاره و ته قربانگاه. کاهنی بایس او حیونه بگشته نو ونه و عنوان قربانی سی خدا، و ری قربانگاه بسوزنه. خداوند گت که خین حیونه قربانی بی‌یه، گناه شخصه می‌پوشینه. و ای طوری خداوند گناه اونه نی‌یه می‌گرت نو او شخص د نظر خدا پاک و جساو می‌اما. خدا برار موسی، هارون نو نسل اونه انتخاب کرد تا کاهن‌یا او بوون.

اوسیه خدا ده فرمان و ربی دو لوح بردی نوشت نو د و موسی. نو خداوند همچنین و قوم قانون‌یائی هنی د تا دشو فرمونبری بگن. خدا وعده د، آر د او قانون‌یا اطاعت بگن اوئونه برکت بنه نو ویردارشو با، اما آر سرپیچی بگن اوئونه مجازات می‌که.

موسی روزیا زیادی مَن بالا کوه سینا ئو وا خدا صُبَّت کِرد. مردم دِ چَش و رَه مَن سِی ورگشتِن او شَکَت بیِن. اوسِه طَلایا زیادی اُورِدِن و تِه هارون ئو دِش حاستِن کِه سی شُو بُنی بَسارَه، تا و جا خدا بَپرَسَن. و چنی دَس و گناه وحشتناکی دِ حق خدا رَن.

هارون بُت طَلائی ئی دِ طُور گوسال دُرس کِرد. مردم وحشی یُونه شُرو و پَریش بُت کِردِن ئو سیش قربانی کِردِن! خدا و خاطر گناه اوئو خیلی دِ دَیه شُو عَصَبُونی بی ئو و موسی گُت کِه قصد نابودی شُو کِردَه. اما موسی دِ خدا حاست کِه ای کاره آنجوم نَئِه. خدا دُعا موسی زِه شَیفت ئو اوئونه دِ بِن نُورد.

وختی که موسی د گوه سینا اُما و هار، دو لوح بردی نه که خدا ده فرمان و ریشو نوشتی د دَس داشت. هی یه که بُته دیی، چنو عَصَبُونی بی که لوح یانه گُفت و زمی ئو اِشکنا.

اوسیه بُته سُختنا ئو حیریش کرد، د طور گرت درآورد. گرتیه ریخت د آو ئو مَریمه وادار و خَرَدیش کرد. خدا پلائی و مَریم نازل کرد ئو خیلی دِشو مُردن.

موسی و جا لوحیا بردی که خُش اِشکِنائی شُو، لوحیائی هَنی سی ده فرمان تراشی. اوسیه دُوارَه رَت بالا گُوه ئو سی بخشش گناهیا قوم دُعا کرد. خدا دُعایا موسی نه شینفت ئو اوئونه بخشن. موسی وا ده فرمان که خدا ریی لوحیا تازه نوشتی، د گُوه اُما و هار. اوسیه خدا اوئونه د گُوه سینا و لا سَرزمین موعود رُمونی کرد.

تَلی گِرتِسَه دِ کِتاو مقدس: (کِتاو خروج فصل ۱۹ تا ۳۴)

۱۴. سَرگَرْدُونی دِ بیابو

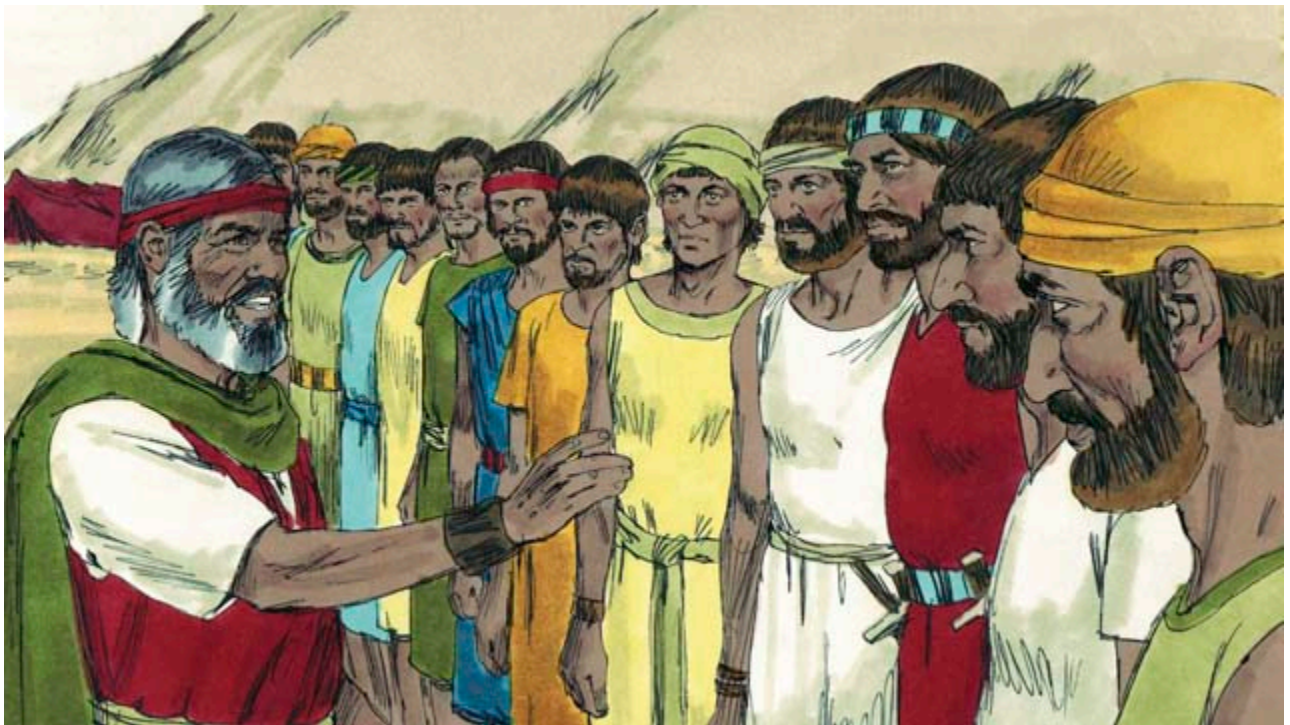
دِما يِه كه خدا قومه د قانون يا شريعت با خور كرد، اوئونه وا لا گوه سينا رُموني كرد. اوئو بایس و خاطر عدى كه وا خدا بستين، د قانون يا شريعت فرمونبرى مي كړدن. خواست خدا يِه بى كه اوئو و سرزمين موعود، يعنى كنعان برسَن. خداوند وا نها اوئو د بستين اَر مِرَت نو مَرديم هَم و دُمَش مِرَتِن.

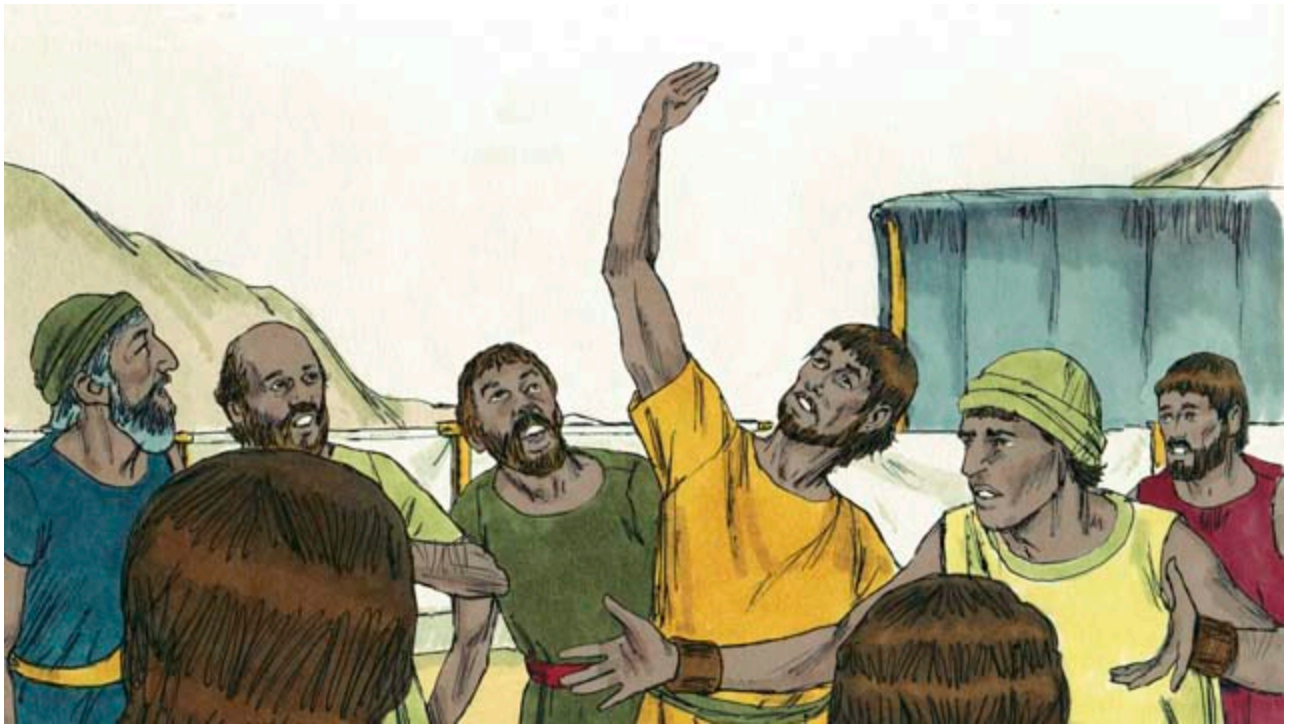
خدا و ابراهيم، اسحاق نو يعقوب قول دئى كه سرزمين موعوده مئه و بچون اوئو. اما د او زمون طایفيا زيادى د اوچه زينى مي كړدن كه اوئونه كنعانى يا هنا مي كړدن. كنعانى يا پيرو خدا نوين نو اونه پرستش نيمى كړدن. اوئو خدايا دروئى نه مي پرسين نو كاريا گن زيادى انجوم مي دن.

خدا و قوم اسرائیل فرمایش کرد: «ایما رَسین و سَرزمین موعود، بایس خُئونه د شر کنعانیانی که هان اوچه رها بَکیت. وا اوئو صلح(دوستی) ئو دُوئت نکیت. شما بایس همه بُتیا اوئونه نابود بَکیت. نتیجه نافرْمونی د ای فرْمونیا، پرستش پَرَسین بُتیا اوئو د جام موّه.»

وختی اسرائیلیا رَسین و مَرز سَرزمین کنعان ، موسی د هر طایفه په نَفَر، یَعنی دُوَره پیا چگا کرد. او و اوئو ره کاریانی سی مَخبری د سَرزمین کنعان د. ئو دِشو حاست تا بَنینن که آیا کنعانییا زوردارن یا بی‌زور.

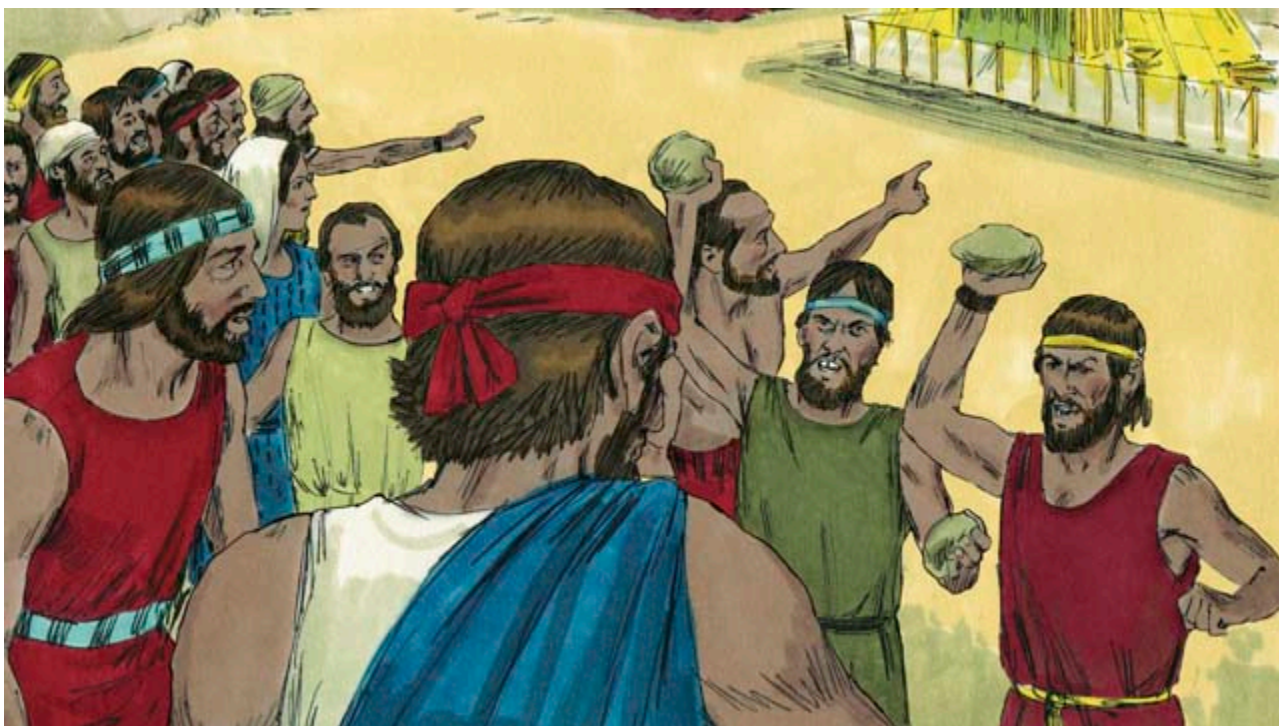
أُو دُورَه پیا چهل روز د سَر تا سَر کنعان سفر کَرِین ئو دِما و ورگشتین. اوئو و قوم گُئِن: «زَمی حاصلخیزَه ئو ثَمَر زیاد دارَه.» اما دَه نفر د اُو مُخبریا گُئِن: «شهریا مُحکَمَن اما مَرِیم اوچه زوردار ئو هیکلی ئَن. آَر و اوئو یورش بُرِیم، بی گُمُو شِگس مُحَرِیم ئو و دَس اوئو کُشتَه موئِیم.»

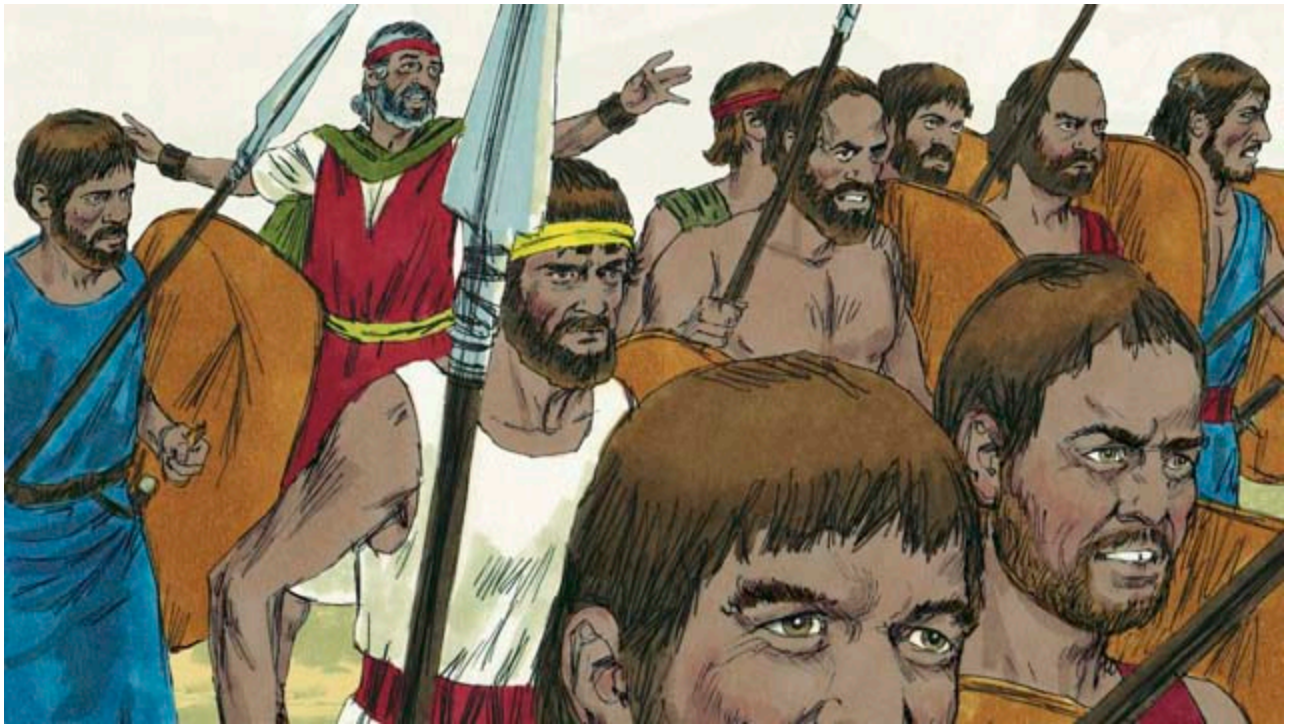
اوسیه دو مُخبر هَنی کِه ئومِیاشو کالِیب ئو یوشع بی، گُئِن: «دُرسَه کِه مَرِیمِا کنعان د ایما ئِلِن تَر ئو زوردار تِرَن، اما بی شِک ایما می ئونِیم اوئو نِه شِگس بِنِیم! سی یَه کِه خدا سی ایما می جَنگَه.»

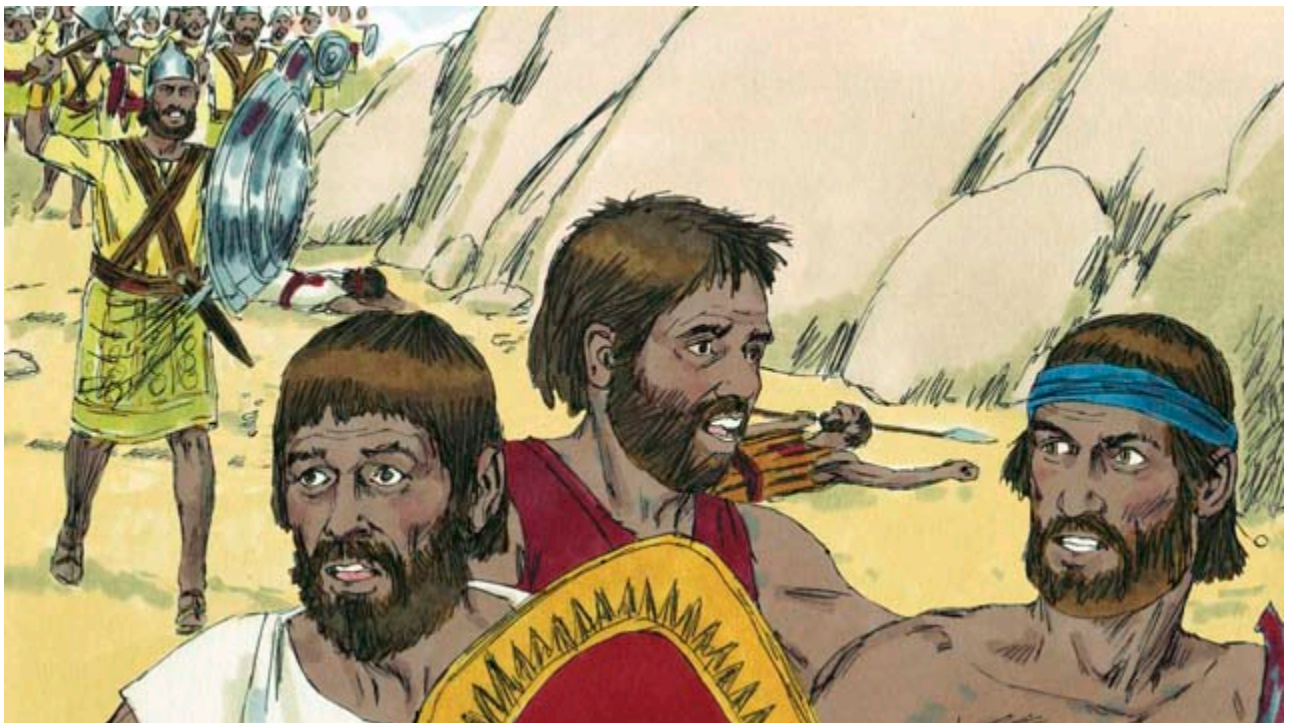
اما قوم و حرفيا يوشع ئو كاليب گوش نَدَن ئو وا خز و موسى ئو هارون گُئِن: «سى چى ايمانه و اى جا وحشتناك اورديت؟ ائما بايس د مصر مى منيم. آر و او سَرز مين وارد بوئيم، د جنگ كشته موئيم ئو زَنيا ئو بچون ائما و بردهايى مى رَن.» اوئو حاستن رَبرى هنى بَيرَن تا اوئونه ورگرښته و مصر.

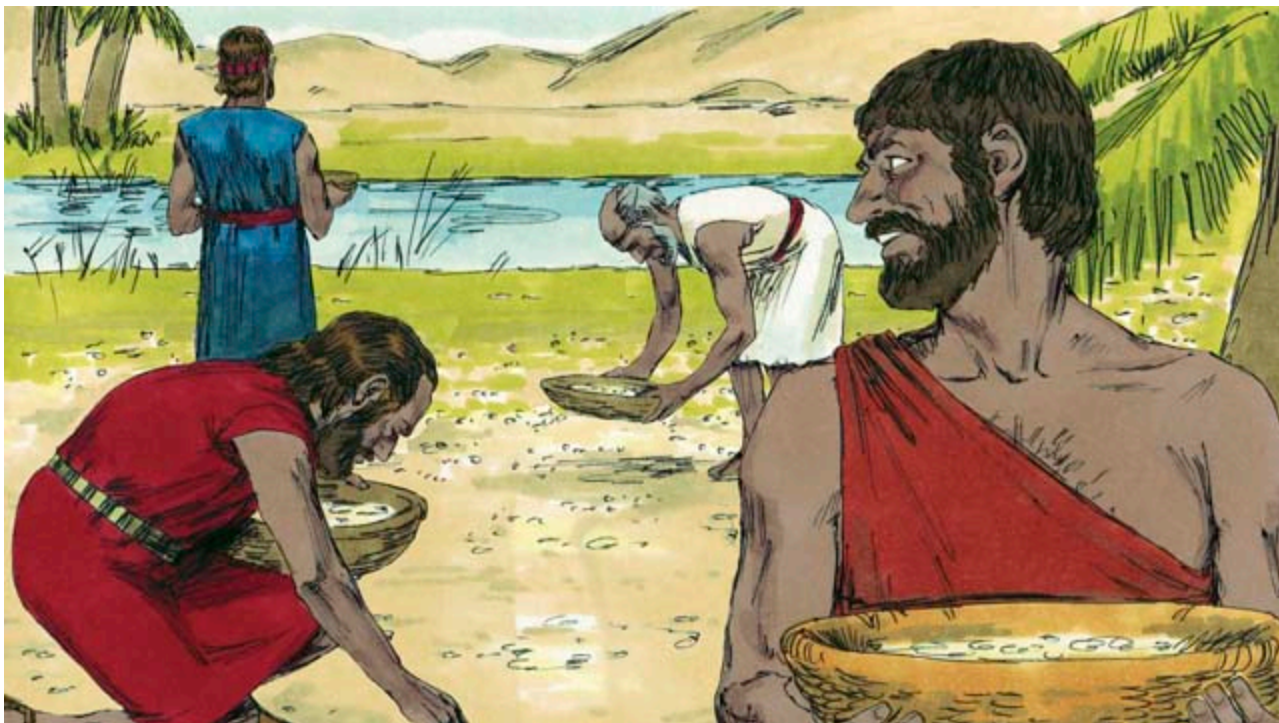
خدا د اى حَرف مَرِيم خيلى عَصَبُونى بى ئو ډرأما و دُوآر ملاقات ئو گُت: «شِما د پراور م سرگش بى نيت، پَس هَمَه ئو د بيائو سَرگرډون موئيت. هَمَه ايمپا بييس سال و بالا، بچز كاليب ئو يوشع، د بيائو مى ميرَن ئو هرگز وارد سَرز مين موعود نِموون.»

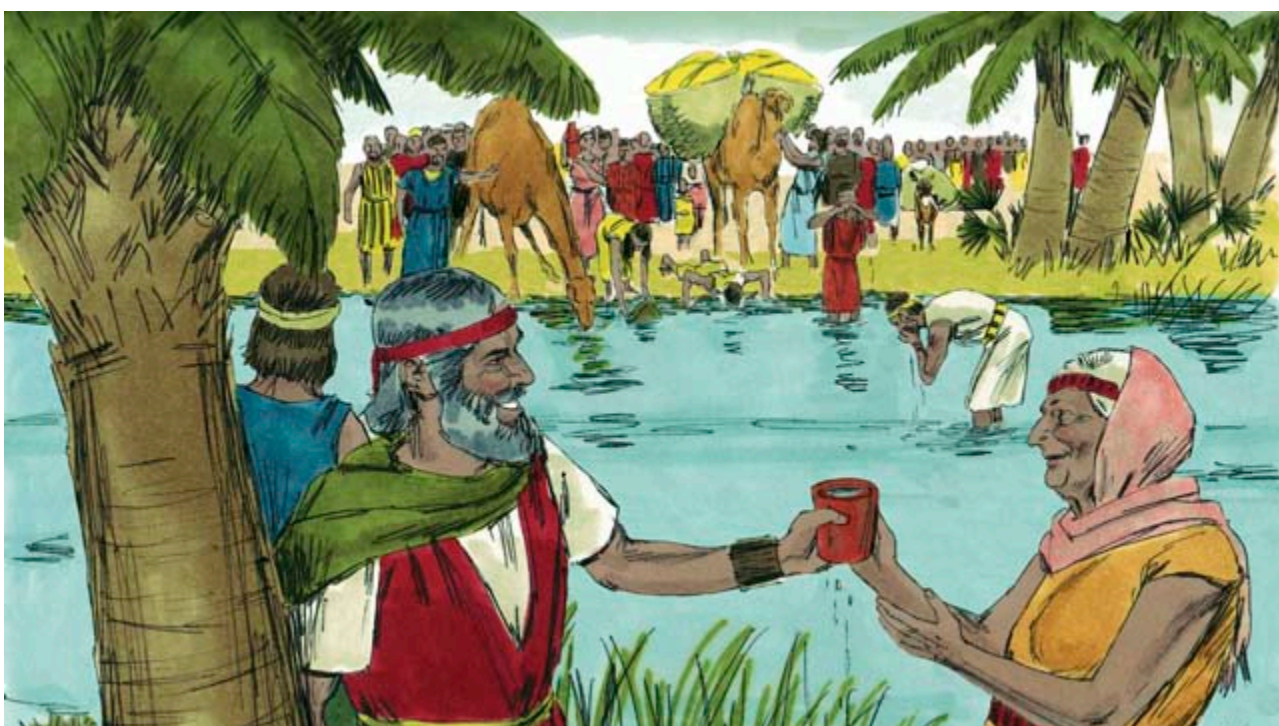
وَخَتی مَرِدِم ای حرف خدایه شِنَقَتِن، د گناه خُشُو پَشِیمو بی پِن ئو و یه بین که و کنعانی یا یورش بُورَن. موسی و شُو هُشار د که نَرُوئِن، سی یه که خدا وا اوئو نوی، اما اوئو و موسی گوش نَدَن.

خدا د او جنگ وا اوئو نوی. و ای خاطر د کنعانی یا شِگس خَرِدِن ئو خیلی دِشو کَشْتَه بی پِن. اوسیه قوم اسرائیل د سَرز مِین کنعان ورگَشْتِن ئو سی چهل سال د بیابو سَرگَرْدُون مَنِن.

د چهل سالی که اسرائیلیا د بیانو سرگردون بیښ، خدا نیازی اوئونه جور می‌کرد. او د آسمو وشو ئونی د که ئومش «متا» بی. ئو او سی‌شو کوکریائی می‌فرسن تا گوشت هم سی خریدن داشته بان. د تموم او مدت خدا نهیشت کاله ئو جمه‌شو گنه با.

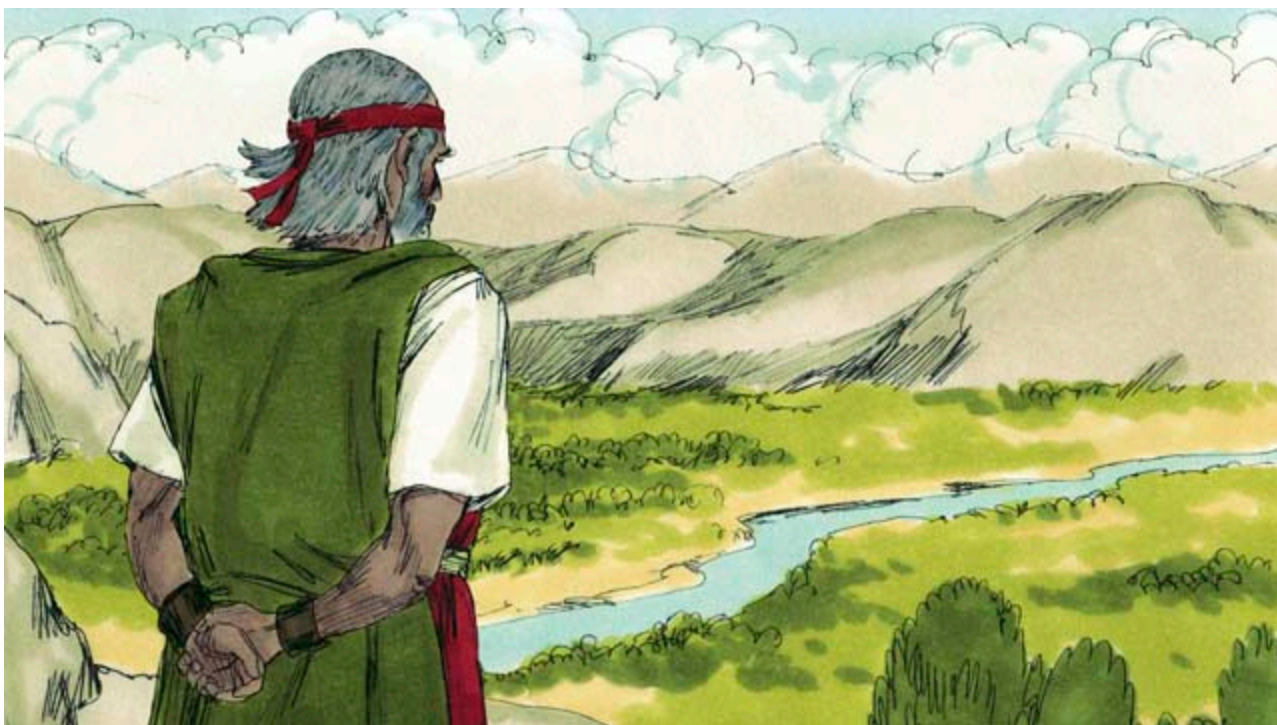
خدا د طور معجزه د مین گمر، او سی خریدن وشو د. اما وا ای همه، قوم اسرائیل د خدا ئو د موسی ناراضی بیښ ئو غر می‌زن. وا وجود یه، خدا هنی و عدی که وا ابراهیم، اسحاق ئو یعقوب بستی، وفادار من.

په دَفه هَنی وختی کِه مَرِیم او سی حَرِین ناشدن، خدا و موسی فرمایش کرد: «و گَمَر بُو کِه او دِش بَگه و دَر.» اما موسی و جا و کِه و گَمَر فرمُون پَنه، وا موزِپَره، دو دَفه زَش نو وا ای کار و خدا بی احترامی کرد. او و اندازَه کافی سی هَمه دِ دلِ گَمَر کرد و دَر، اما خدا دِ موسی خِیزش گرت نو گُت: «تو و سَرزمین موعود وارد نِموئی.»

دِما چهل سال کِه قوم اسرائیل دِ بیابو سَرگردُون بی پِن، هَمه وئونی کِه و ضد خدا شورش کِردین، مُرِین. اوسه خدا قومَه په گِل هَنی و نِزیکِی مرزیا سَرزمین موعود رَمُونی کِرد. سی یَه کِه موسی خِلی پیر بیئی، خدا یوشعنه سی رَبری قوم پَسَن کرد. خدا و موسی قول دِ کِه په روز، پِیمبری چی او سی مَرِیم می فرسه.

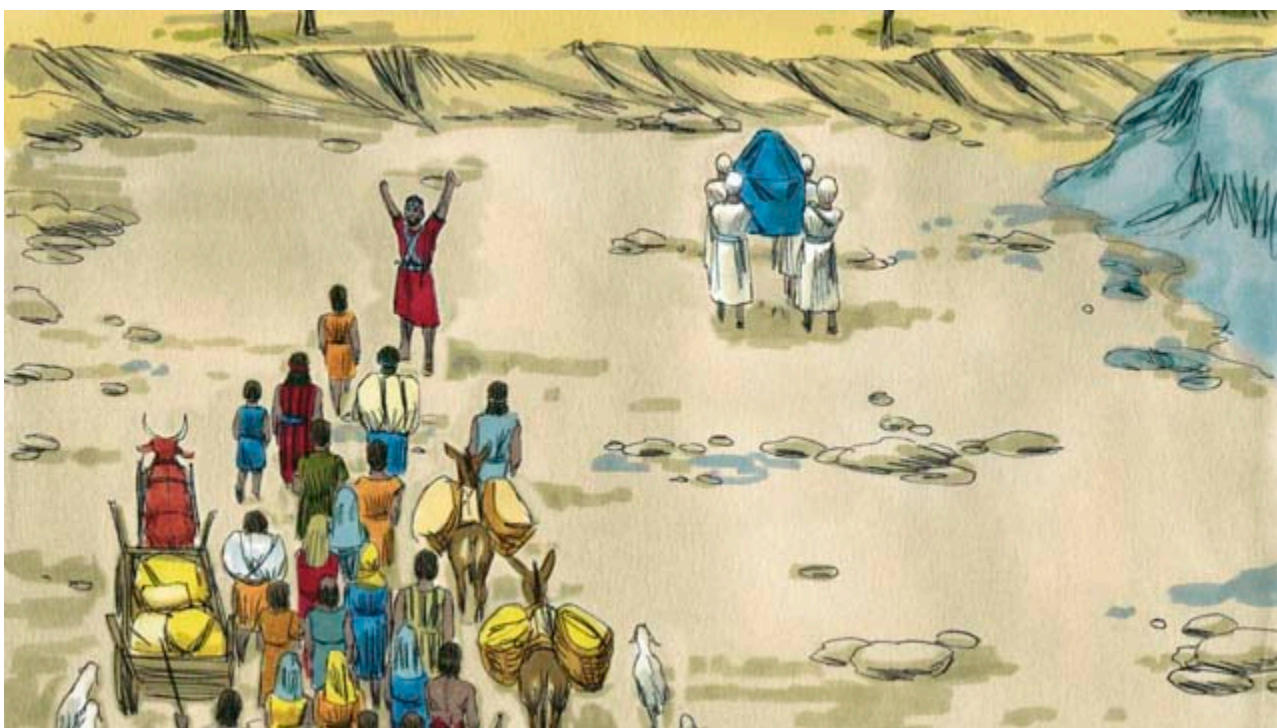
خدا و موسی فرمون د رونه بالا گوه یلنی تا د اوچه بئونه سرزمین موعوده بیئنه. موسی سرزمین موعوده دیی، اما خدا وش اجازه ورود نده. اوسیه موسی مُرد نو قوم اسرائیل سی روز سیش پُرس گرتن. یوشع بی و ربرشو. او ربر خوئی بی، سی یه که و خدا اطمینو داشت نو د او فرمونبری می کرد.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو خروج فصل ۱۶ نو ۱۷، کتاو اعداد فصل ۱۰ تا ۱۴، کتاو تثنیه فصل ۳۴)

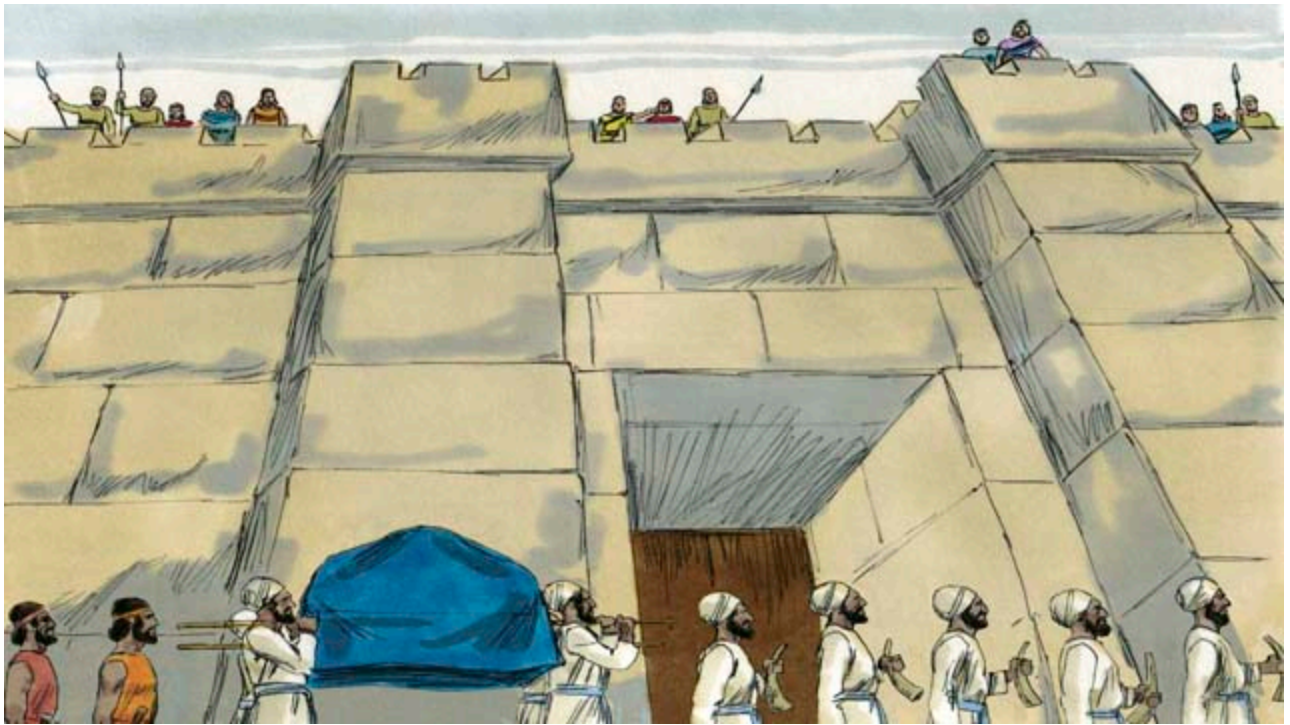
١٥. سرزمین موعود

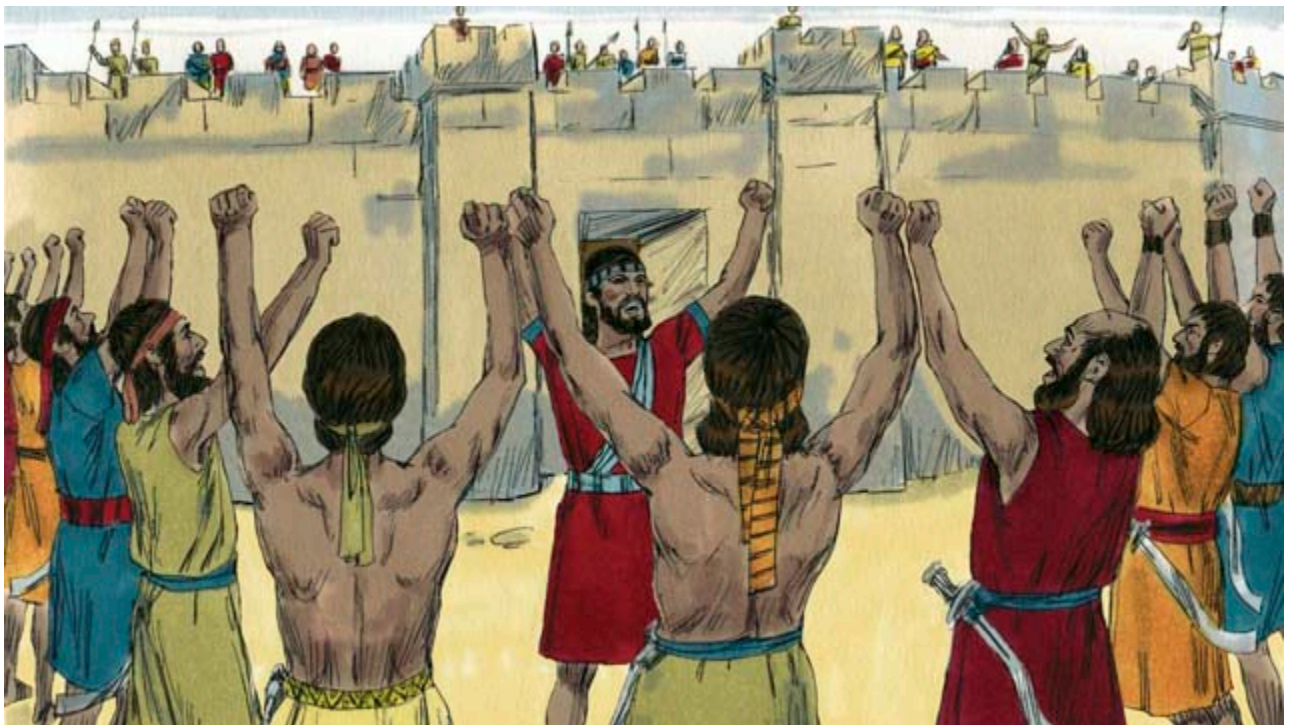
آخِر، زُمون وَ رَسيس كِه قوم اسرائيل روئن وَ سَرزمين موعود، يَـعْنى كنعان . د اوچه شهرى وَ ئوم اريحا بى كِه دُور تا دُورش وَ وَسيلَه ديواريا مُگمى وِردارى موى. يوشع دو مُخبرِ فرسَن وَ اُو شهر. د اوچه فاشيه وَ ئوم راحاب زنى مى كُرد. او مُخبريانه قايم كُرد وَ تِه خُش، كُـمَـكـشـو كُرد كِه د شهر بَجى نَن. او سِيَه كِه وَ خدا ايمان داشت اى كارِه اَنجـوم دَ. مُخبرِيا وَ راحاب قول دَن كِه وَختى اريحايه نابود كُردن، وِردار او ئو خانوادَمَش بوون.

سى اوماين وَ سَرزمين موعود، اسرائيلي بایس دِ رو اردن كِل موين. خداوند وَ يوشع گُت: «كاهنِ يَـاـه وَ اِـها بَـوِـس». وَختى گف پا كاهنِ يَـا وَ اُو رو اردن رَسيس، حركتِ اُو بِن اُما ئو اسرائيلي يا ئونسين وَ ربي زِمى خُشك، وَ اولا رو كِل بوون.

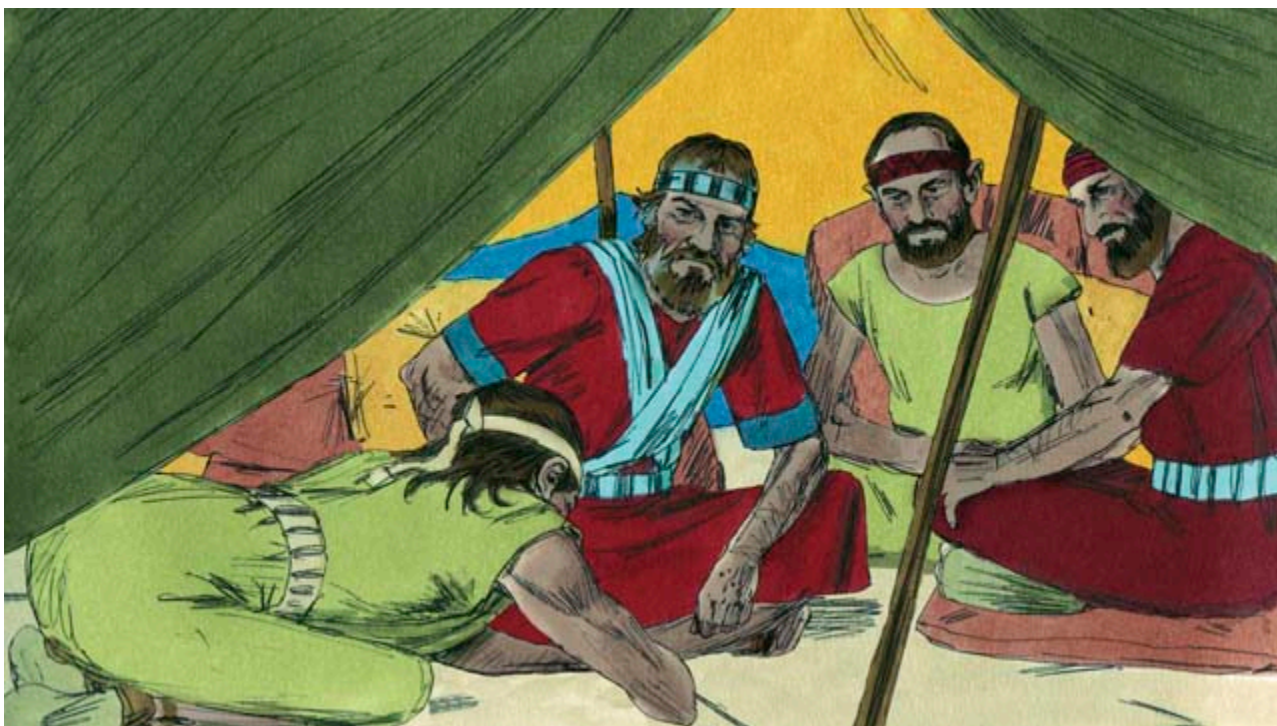
دِما وِ که قوم دِ رو اردن کِل بی، خدا وِ یوشع گُت که سی یورش وِ شهر قدرتمن اریحا، آماده بووّه. خدا وِ مردم گُت: کاهنیا ئو سروازیا بایس شیش روز، روزی په گِل دُور شهر ره رُوئن. اوسه کاهنیا ئو سروازیا ای کاره انجوم دِن.

دِ روز هفتیم، اسرائیلیا بایس هفت گِل شهره دُور بَزَن، اوسه کاهنیا پُف بَگن دِ شپور خُشو ئو هَمه مردم بَقارَن. اوئو ای کاره انجوم دِن.

اوسيه ديواريا دُور تا دُور اريحا ريختن. اسرائيلي يا همه چيا مين شهره، و ربي فرمون خدا نابود كردن. تنيا راحاب نو خانوادهش كه و اسرائيلي يا اضافه بين، منن د آمون. وختي قومپائي هني د سترزمين كنعان، قمسين كه اسرائيلي يا اريحانه ويرون كرښته، افتان د هول كه نكه قوم اسرائيل و اوئو هم يورش بوزن.

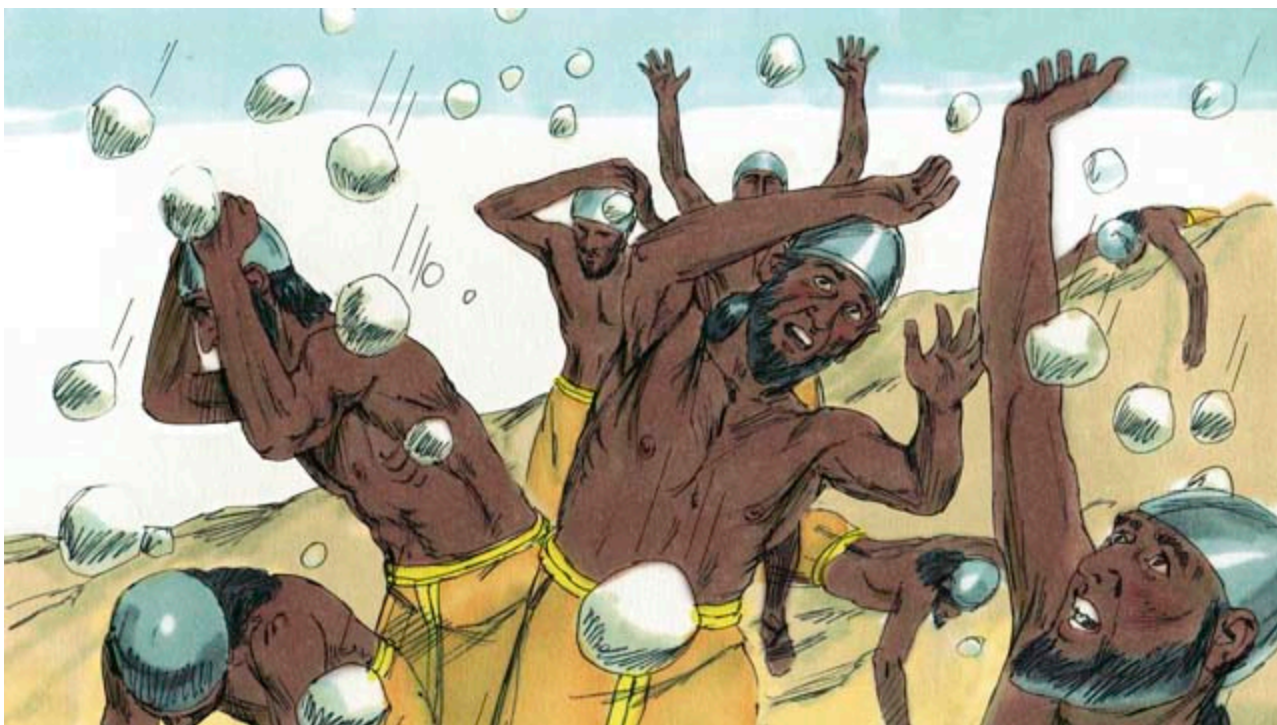
خدا و قوم اسرائيل فرمون دئي كه وا هيچ طايفه د كنعان، پيمون دوسي نونن. اما يكي د طايفهيا كنعاني و نوم جبعوني يا، و يوشع درو گڼن نو ادا كردن كه د جاني دير د كنعان امانه. اوئو د يوشع حاسين تا واشو پيمون دوسي بونه. يوشع نو بقيه ربريا اسرائيل، بي شور وا خدا، وا جبعوني يا پيمون صلح، دوسي بستين.

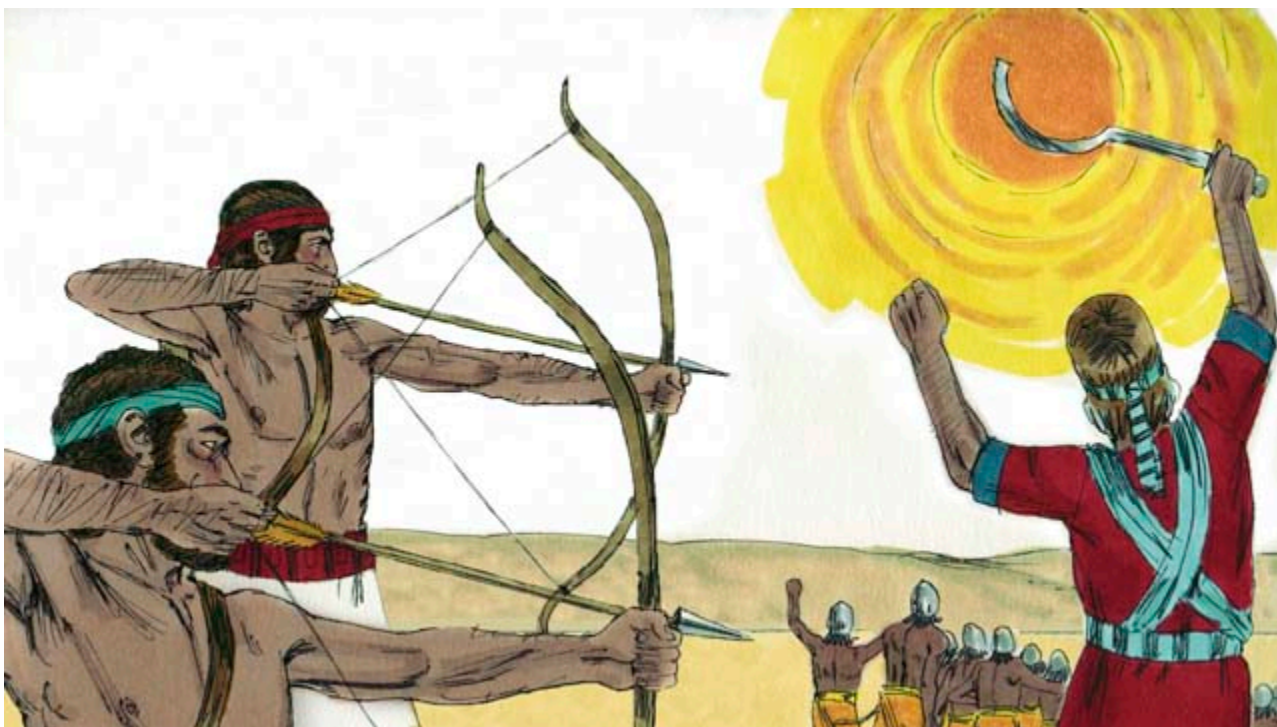
دِما سِه روز، اسرائیلیا فَمِین کِه جبعونی یا دِ راسی مالِ کنعانن. و ای خاطر، دِ حَقّه بازی اوئو عَصَبُونی بی پِن . اما پیمون صلحِه واشو نَشکِنان، سِیه کِه او پیمون دِ تی خدا بَسْتَه بیئی. قَری دِما و، پادشایا طایفه ی هَنی دِ کنعانی یا و نِوم اموری یا، وختی شِنَقْتَن کِه جبعونی یا و ا بنی اسرائیل پیمون صلح بَسْتَه، و ا بَکتری هُم پیمون بین، قُشون خُشون جَم کِردن نو یورش بُردن و جبعونی یا. جبعونی یا دِ یوشع کمک حاسِتن.

یوشع قوشن اسرائیل جَم کِرد. اوئو تَموم شو دِ رَه بی پِن تا رَسِین و جبعون. صُو زی اموریانِه غافلگیر کِردن، وشو یورش بُردن.

خدا اُو روز سی اسرائیل جنگِس. او اموریانَه سرتپ وشو شیون، تَگریا گپی د آسمو بازَن ئو خیلی د اموریانَه گشت.

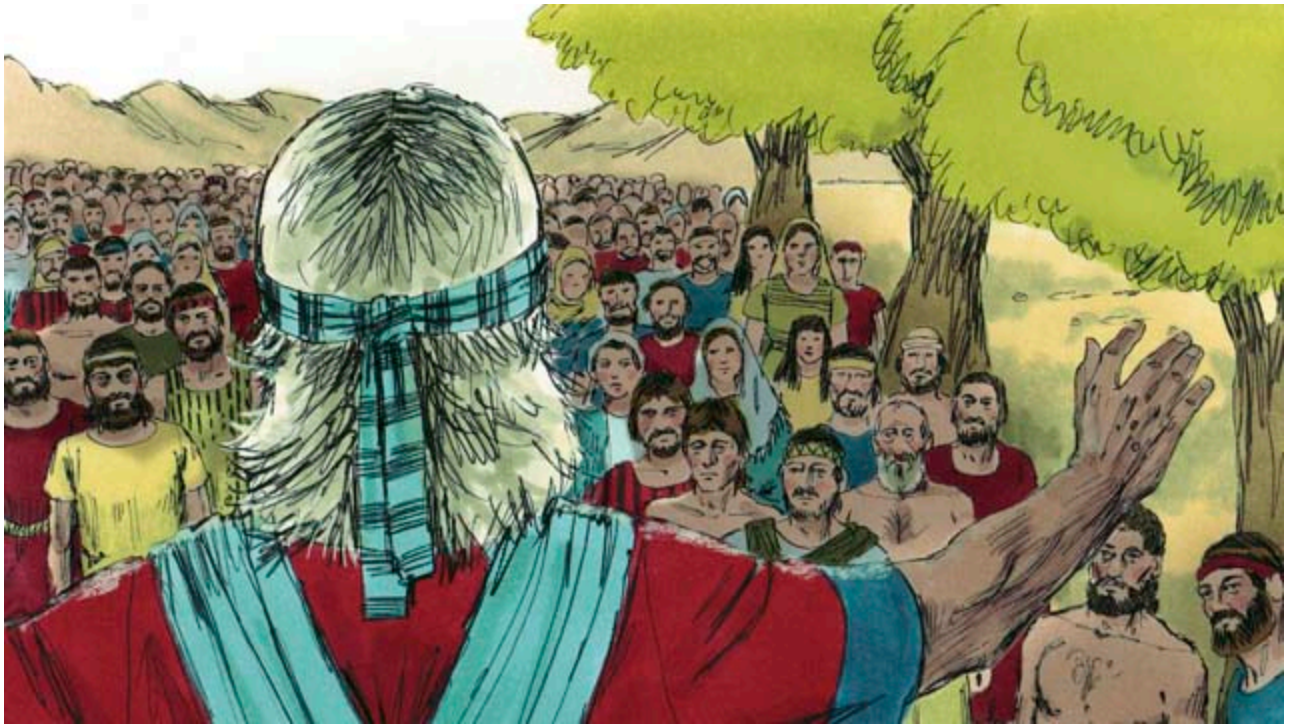
ئو خدا کاری کرد که آفتاو د آسمو د حرکت بئسه، تا سروازیا اسرائیلی زُمون کافی سی شیکس کاملِ اموریانَه داشته بان. خدا د اُو روز بیروزی، بُرد گپی سی اسرائیلیانَه جور کرد.

دِما يَه كِه خدا او لشكري بانه شِگس د، خيلي د طايفه يائي هني د كنعاني يا، سي يورش و اسرائيلي يا وا يكتري هم شور بين. يوشع نو اسرائيلي يا و او نو يورش بُردن نو نابود شو كردن.

ما اي جنگيا، خدا بر هر طايفه د اسرائيله د سرزمين موعود وشو بخشن. اوسه خداوند ارموشه د تموم مرزيا اسرائيل برقرار كرد.

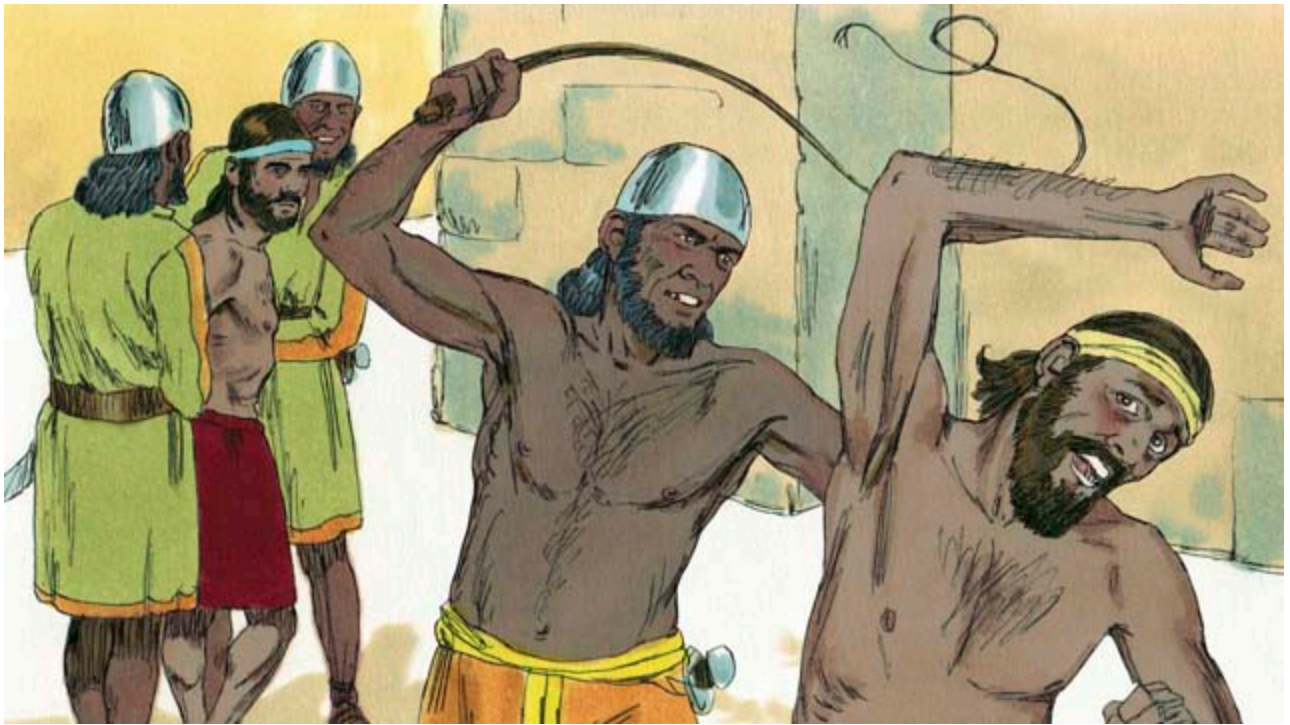
چون یوشع پیر بی، هَمه قوم بنی اسرائیله جَم کرد و دُور یک. اوسه او اُورد و ویر مردم که اوئو قول دئین، د عدی که خدا و ریی گوه سینا واشو بستی، فرمونبری بکن. مردم قول دن که و خدا وفادار بْمُونَن ئو د شریعت او فرمونبری بکن.

مَتَلی گِرتَسَه د کِتاو مقدس: (کِتاو یوشع فصل ۱ تا ۲۴)

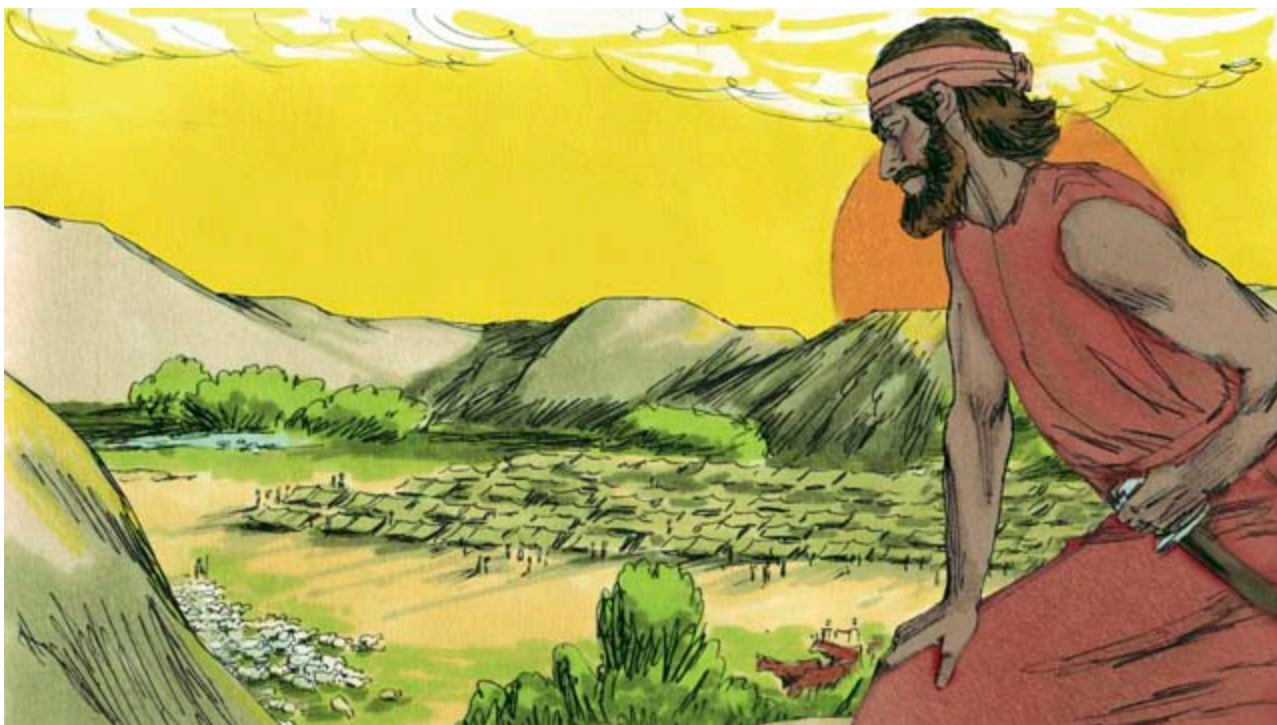
١٦. رھائندیا

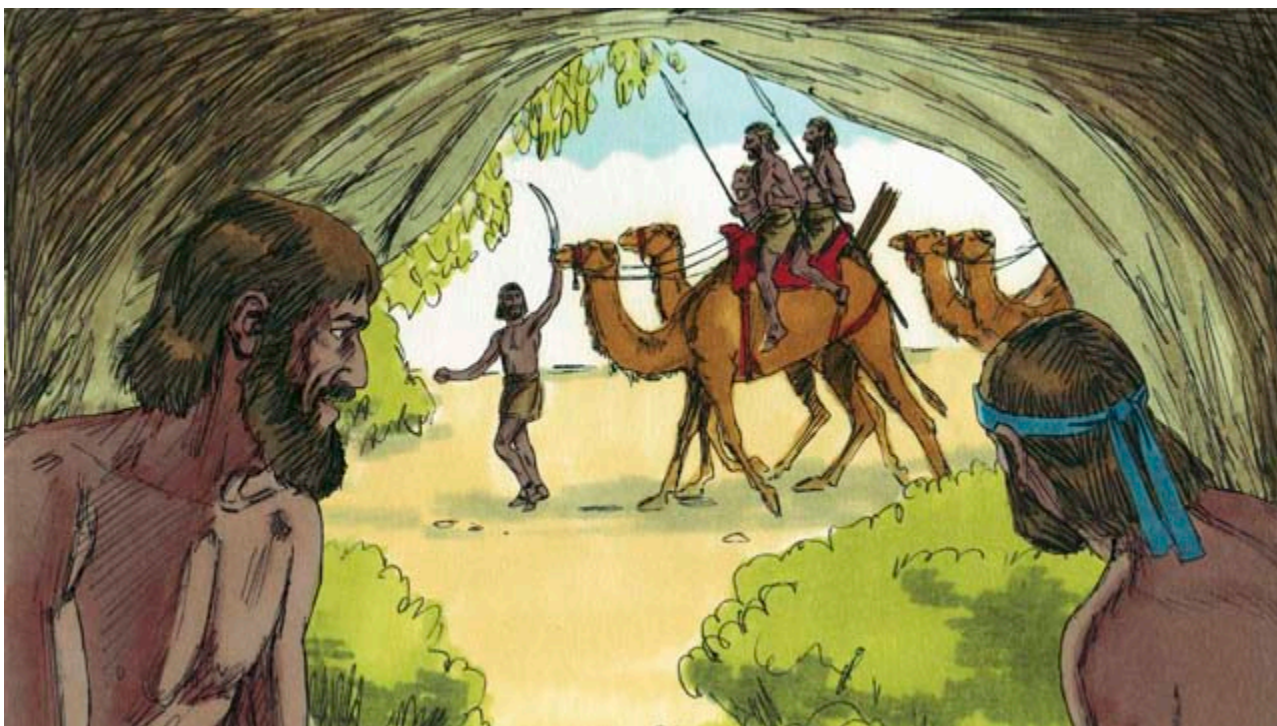
دِما مُردِن یوشع، قوم اسرائیل دِ فرمونیا خدا سرپیچی کِردِن (تَفَرَّه رَتِن) ئو هَمَه کنعانیانِه دِ سرزمین موعود نَوین و دَر. ئو اوئو دِ جا یَهُوه خدا راسی ریی اُورِدِن و پَرشیش بُتیا کنعانییا. دِ اُو زَمون، قوم اسرائیل پادشاهی ناشدِن، پس هَر کس اُو چیئی کِه فکر می کرد دُرسَه، اَنجُوم می دَ.

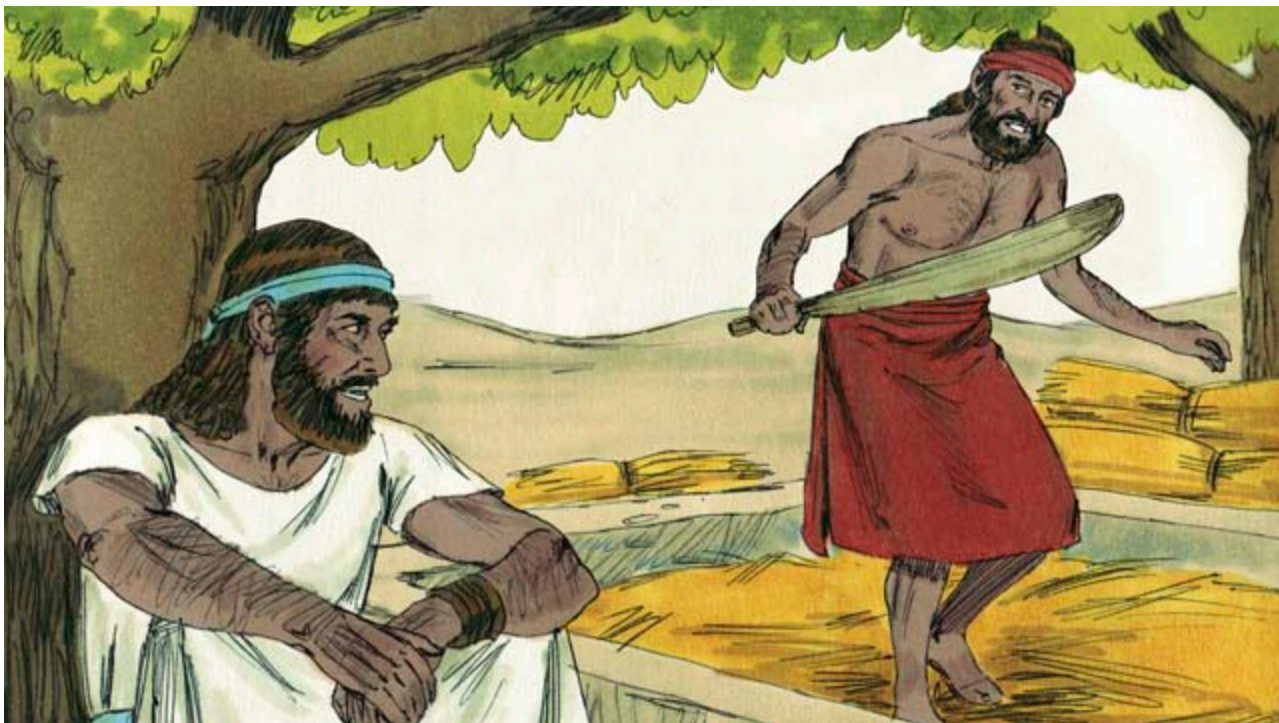
نافر مونی قوم اسرائیل باعث و وجود اوماين اتفاق يائی بی که زیاد د زینى قوم اسرائیل تکرار بی. ای اتفاق یا و ای طور بی: قوم اسرائیل چن سال و نافر مونی د خدا ادامه می دن. اوسیه خدا سی مجازات اوئو، و دشمن یاشو اجازه می د تا و اوئو پیروز بان. دشمن یاشو مال اوئونه غارت نو نابود می کردین نو قری زیادی دشو می گشتین. اوسیه دما یه که سال یا زیادی مورد آزار دشمن یا قرار می گرتین، و ته خدا توبه می کردین نو دش می حاستین تا اوئونه د دس دشمن یاشو رها بگه.

هر گیل که اوئو توبه می‌کردن، خدا وا فرسئن نجات دهنده اوئونه رها می‌کرد. او گس وا دشمنیا اوئو می‌جنگس ئو شگسه‌شو می‌د. و ای طوری آرومش د سرزمین اوئو برقرار موی ئو گس نجات دهنده و خوئی وئو حکومت می‌کرد. خدا ره‌اندیا زیادی سی رهایی قوم اسرائیل فرسئن. دما یه که خدا اجازه د تا بُری د دشمن‌یاشو و ئوم مدیان قوم اسرائیله شگس بئه، په گیل هنی نجات دیی سی‌شو فرسئن.

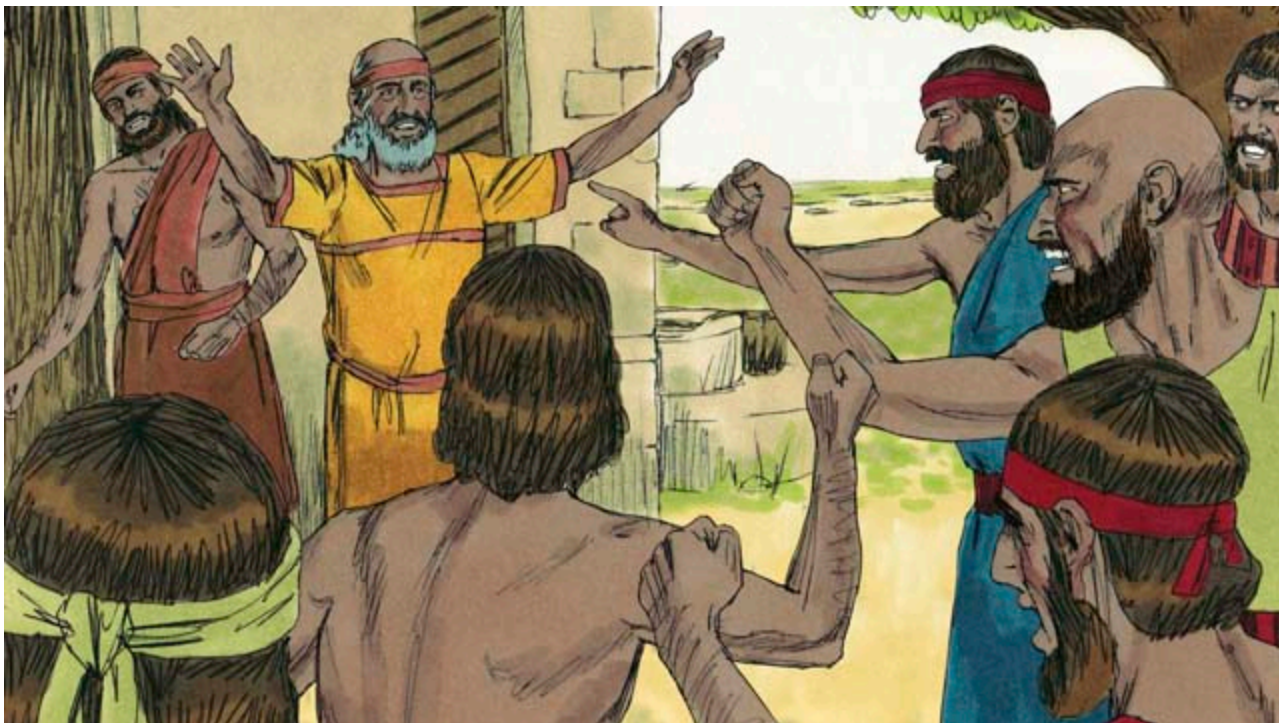
مدیانی‌یا سی هفت سال، محصولیا قوم اسرائیل غارت کردن. قوم اسرائیل د ترسشو د غاریا قایم موبن تا نگه مدیانی‌یا اوئونه پیا بگن. آخر اوئو د خدا حاستن تا نجاتشو بئه.

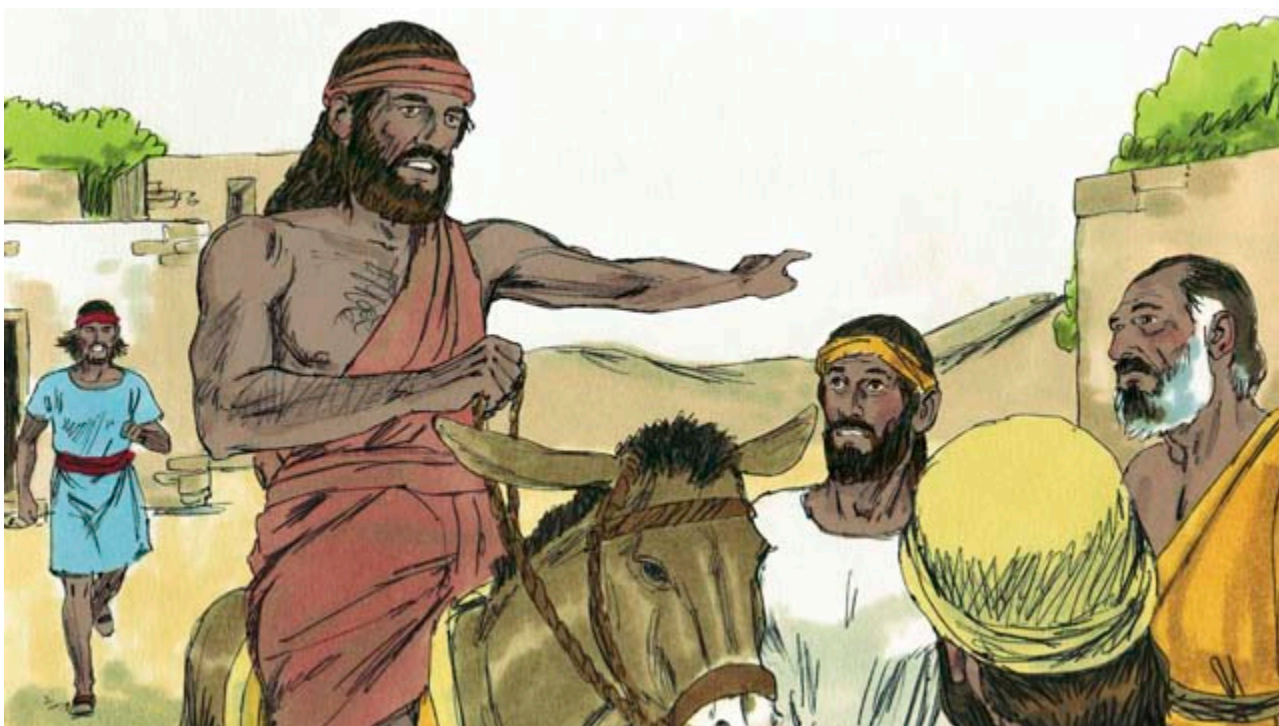
په روز پیا اسرائیلیئی و ئوم جدعون، قایمکی داشت گنم میگفت تا مدیانییا نئوئن اوئه غارت بگن. هه او موقه فرشته یهوه وش درأما ئو گت: «ا جنگوئه نترس، خدا ها وا تو. رو ئو اسرائیله د چنگ مدیانییا رها بگو.»

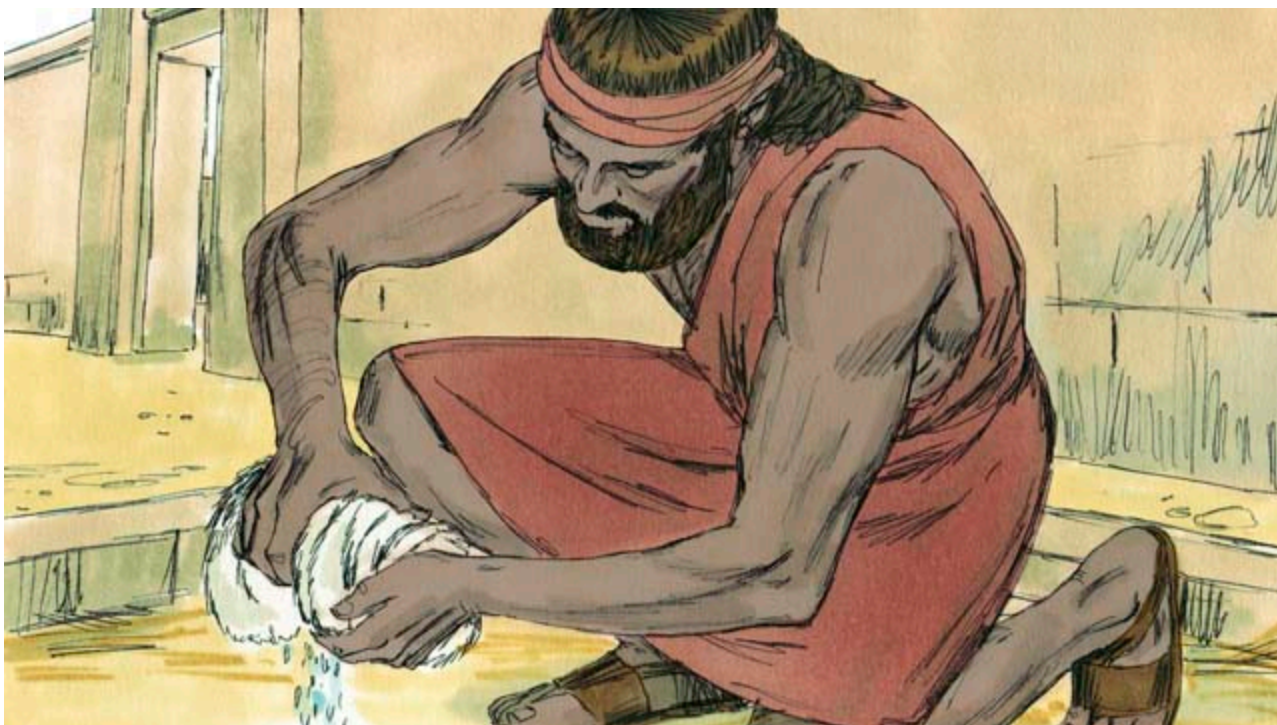
بُوئه جدعون، قربانگاهشیه و په بُت پیشکش کردی. اولین درخواست خدا د جدعون ویزون کیرین او قربانگاه بی. اما سییه که جدعون د مریم زلش میرت تا نصیمه شو چش و ره من. اوسه قربانگاهیه اشکنا ئو حیردیش کرد. او د نزیکی او جا، قربانگاهی هنی سی خدا دُرس کرد ئو و ریش قربانی کرد.

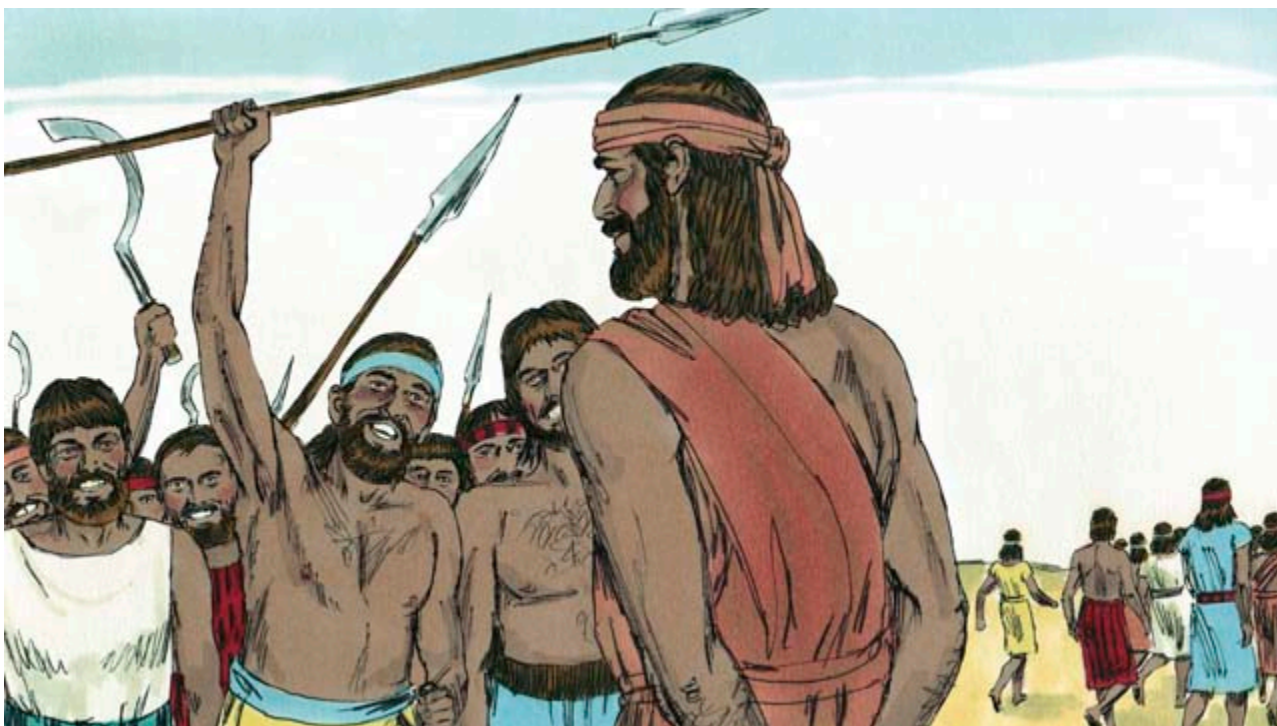
صو روز بد مردم د دپین یه که گسی قربانگانه اشکنانه نو نابودش کرده خیلی عصبونی بی.پن. اوئو رتن وا لا خوئه جدعون تا اونه بگشتن، اما بوئه جدعون گت: «سیچی شما می‌حایت و خدا خئو کمک بکیت؟ آر او خدائه، پیلیت ویردار خُش با.» اوئو و خاطر او چیئی که او گت، د گشتن جدعون پشیمو بی.پن.

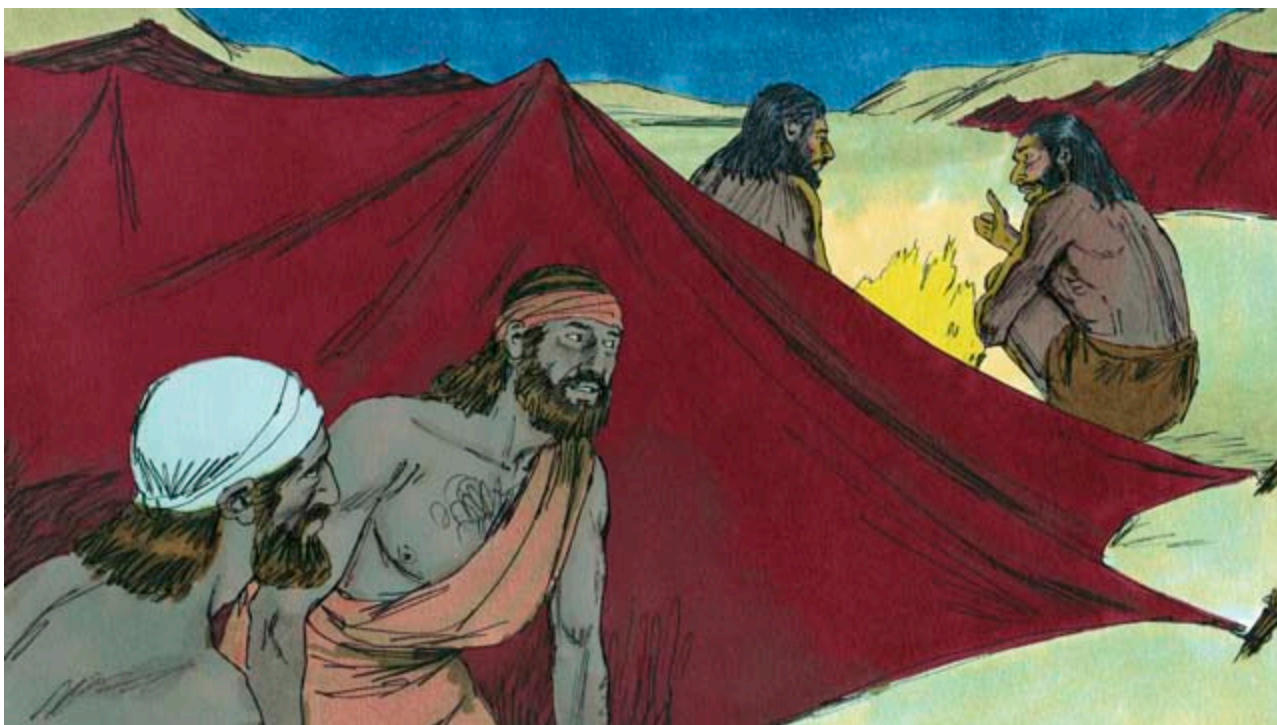
دما و مدیانی‌ها هنی هم امان تا قوم اسرائیله غارت بگن. قریشو اوقه زیاد بی که و شمار نمی‌آمان. جدعون تئوم قومین سی جنگ وا مدیانی‌ها هنا کرد. جدعون د خدا دو نشونه حاست تا اطمینو پیا بکه که خدا و راسی د او حاسته تا اسرائیله نجات بئه.

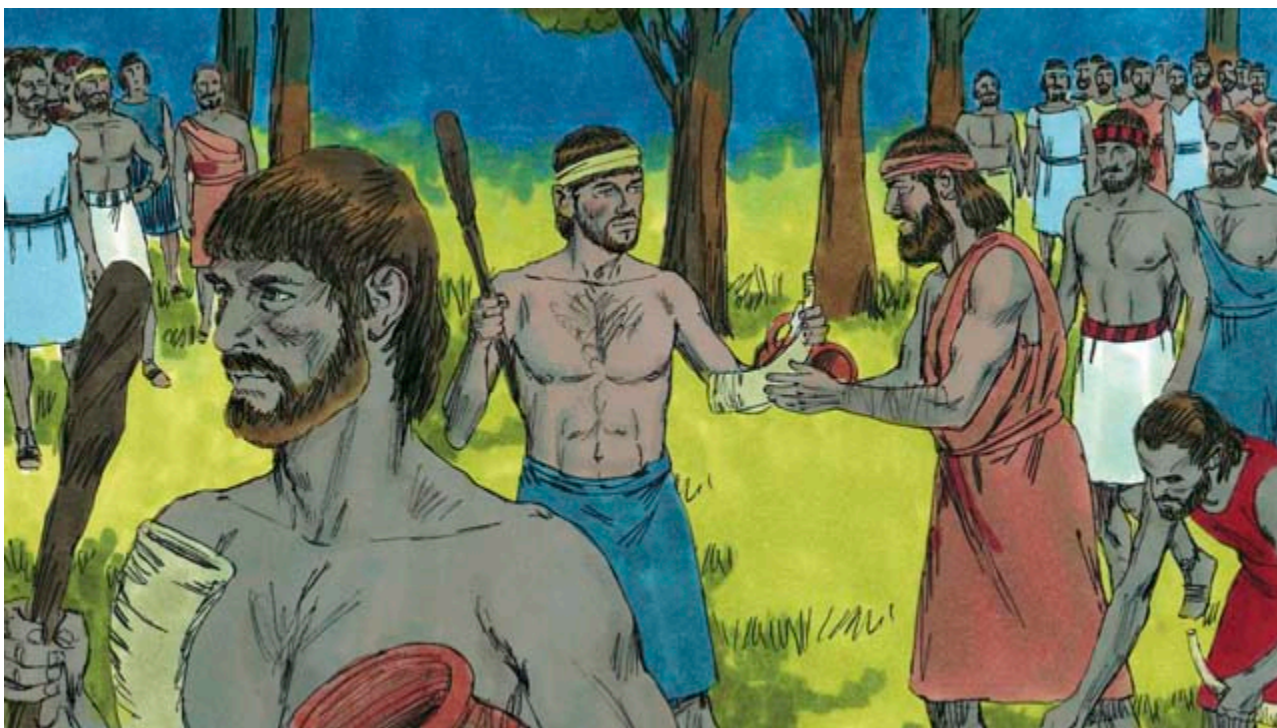
سی اولین نَشوئنه، چدعون تیکه ی د پوس میش نیا و ری زمی ئو د خدا حاست که هه ری پوس، شوئم بَشیئنه اما زمی خُشک بَموئنه. خدا ای کاره آنجوم د. روز بد او د خدا حاست که زمی تر با، اما پوس خُشک بَموئنه، خدا ای کاره هم کرد. ای دو نَشوئنه، چدعونه راضی کرد که خدا د او میحا تا اسرائیله د دَس مدیانی یا رها بَگه.

۳۲۰۰۰ سَرواز اسرائیلی امان و تِه چدعون، اما خدا و او گُت که تعدادشو خیلی زیاده. و ای خاطر چدعون ۲۲۰۰۰ سَروازه که د جنگ زَلهشو می رت فرسن و خوئنه. خدا دوازه و چدعون گُت که ای تعداد (ایقه آیم) هم زیاده، اوسه چدعون همه شوئه بهمجز ۳۰۰ نفر ورگردن و خوئنه.

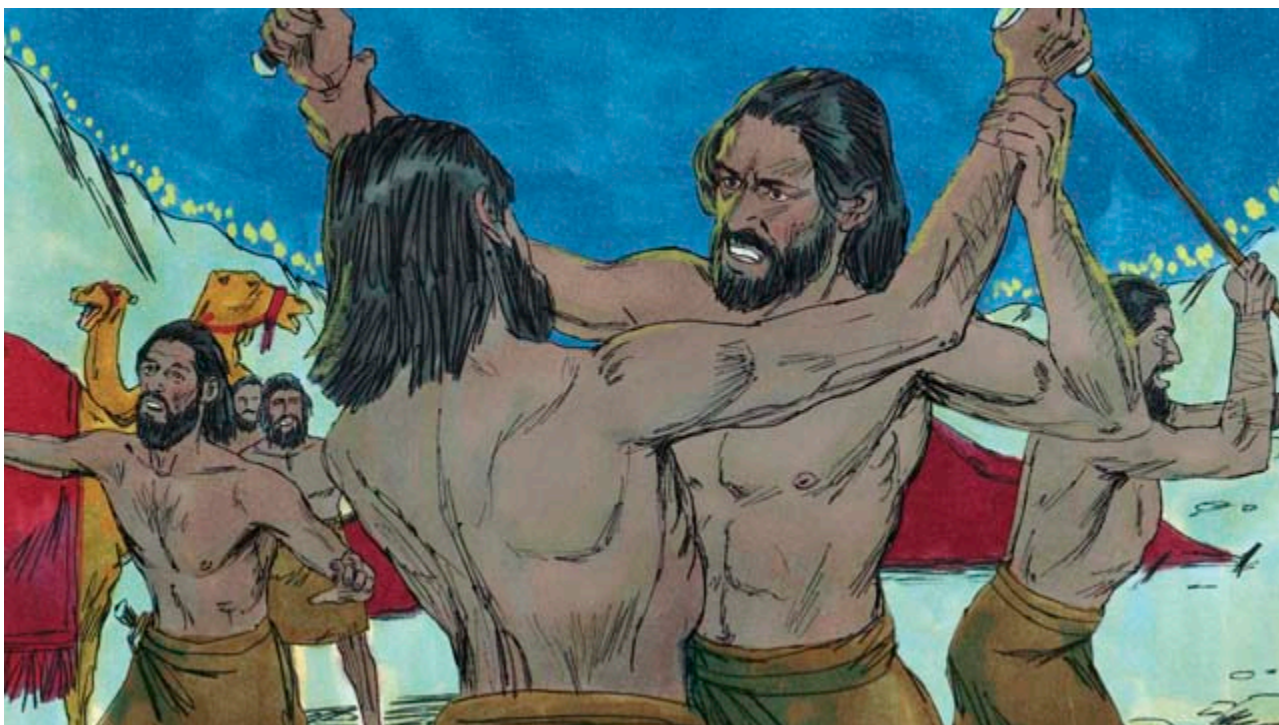
هه اُو شو خدا و جدعون گُت: «قایمکی رُو و جا اُردی مدیانی‌یا، وختی حرفیا اوئونه بَشَتوی د یورش و اوئو د رَلت نَمیرَه.» جدعون رَت و اردوگاه اوئو ئو شِنَفَت که په سرواز مدیانی او چپئی که د خاو دیئی سی دوسش تَریف می‌کرد. دوسش وش گُت: «معنی خاو تو پنا که قشون جدعون قشون ایما مدیانی‌یا نه شِکس مئه.» وختی جدعون یَیه شِنَفَت خدایه ستایش کرد.

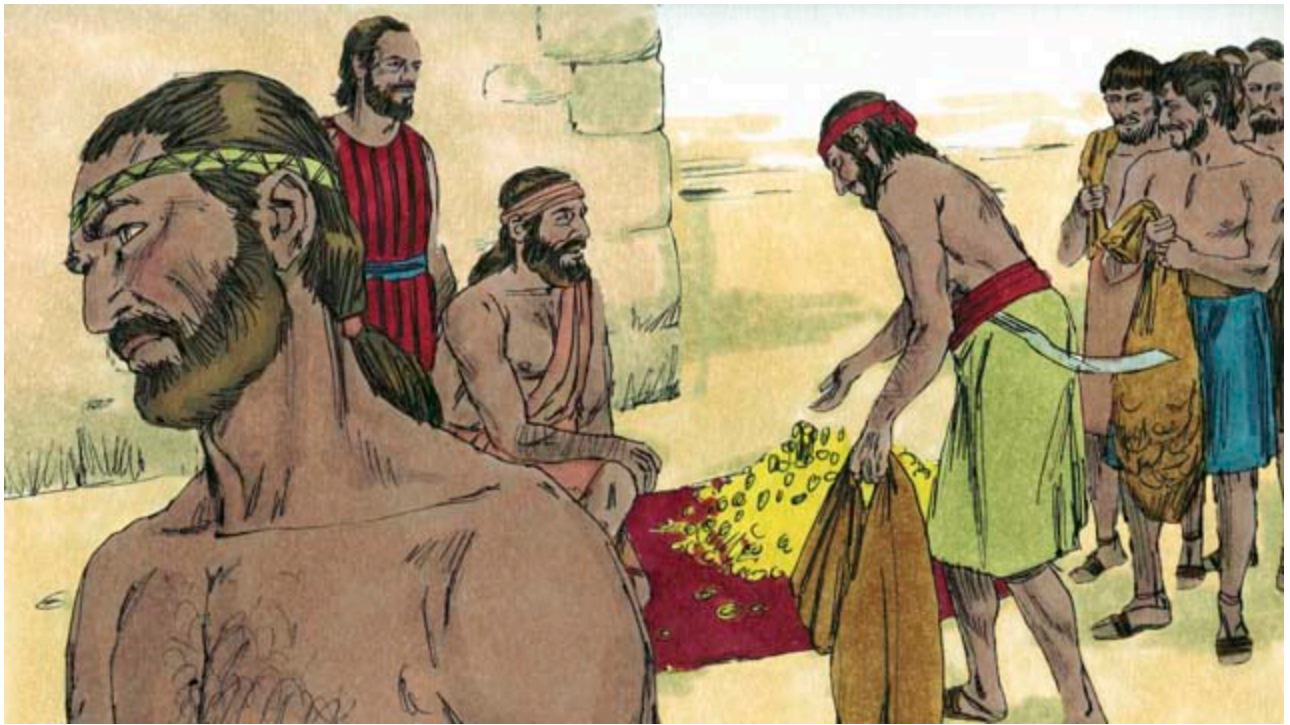
جدعون ورگشت وا لا سرواز یاش ئو و هر گوم دِشو په شپپور ئو په کیزه گلی د که مشعلی د مینش بی. اوئو و دُور جا اُردی دشمن وختی که سروازیا مدیانی د خاو بی‌پن، چاتمَه رَن. ۳۰۰ سرواز جدعون مشعلیا خُشونه نیانی د مین کیزه تا مدیانی‌یا نئون نور مشعلیا نه بی‌نن.

اوسيه همه سَروازيا جدعون، هُم زُمون کيزيانه اِشکنان ئو نور مَشعلِيا ديارى بى. ئو دِ حالى کِه پُف مِی کَردين دِ شِپورِياشُو، مِی قارَنين:
«شِمشير سى يَهوَه ئو جدعون.»

خدا چنُو مِديانِيانِه پَرِيشُو کِرِد کِه شَرُو کَردين و بَورَش ئو گُشتِن يَکَتَرى. جدعون دَر جَا بَقِيَه قومِ اسرايِيلِه دِ خُونِياشُو هِنَا کِرِد تا سى رَين و دُم مِديانِيانِه بِيان و گَمَکَشُو. اوئو بُر زِيادى دِ مِديانِيانِه گُشتِن ئو بَقِيَه يَه دِ سَرزَمين اسرايِيل وِن و دَر. اُو روز ۱۲۰۰۰ نفر دِ مِديانِيانِه گُشتِه بِيَن. و چَنِى، خدا قومِ اسرايِيلِه نجات دَر.

مَرِّم حاسْتِن چِدعونِه بَگَن و پادشاه خُشَو. او و اوئو اِجازَه نَدَه اِی کارِه اَنجُوم بِنَن، اَما دِشَو حاست کِه گَمی دِ حلقَمیا طِلانی نِه کِه دِ مَدیانی یا و دَس اُور دین و او تحویل بِنَن. مَرِّم طلا زیادی و چِدعون دَن.

اوسِه چِدعون و اُ طِلایا، جلیقه چی اُو چی ئی کِه رئیس کاهن یا می پوشی، دُرس کِرد. اَما مَرِّم چی بُت، و پرستش جلیقه کِه ساخته بیئی سرگرم بی یَن. و اِی خاطر، خدا دُوازَه قوم اسرائیلَه تنبیه کِرد، سیه کِه ری اُور دین و پریش بُتیا نو و دشمن یاشو اِجازَه دَ تا اوئو نِه شِگس بِنَن. آخرش اوئو هَنی دِ خدا کمک حاسْتِن نو خدا نجات دهنده هَنی سی شو فِر سَن.

ای چرخه هی تکرار موی: قوم اسرائیل گناه می‌کردن، خدا تنبیه‌شو می‌کرد، اوئو توبه می‌کردن ئو خدا رهاننده سی‌شو می‌فرسن. د طول سالیا درازی، خدا ایمیا زیادی سی رهایی قوم اسرائیل د دس دشمن‌پاشو، فرسن.

آجر قوم اسرائیل د خدا حاسین که چی ملت‌یائی هنی په پادشاهی وشو بئه. اوئو پادشاه پلن قد ئو قوی ئی می‌حاسین که بئونه د جنگ‌یا ربری‌شو بگه. خدا د ای درخواست راضی نوی، اما هیه او طور که حاسین، پادشاهی و اوئو بخشن.

متلی گریسته د کتاو مقدس: (کتاو داوران فصل ۱ آیه ۳ نو ۶ تا ۸؛ کتاو اول سموئیل فصل ۱ آیه ۱۰)

١٧. عَدَّ خُداً وَادَّادُودَ

شائول اُولی پادشاه اسرائیل بی. هه اُو طور که مَرِدِم می‌حاستِن، بَلَن قد ئو خوش قیافه بی. او د اُولیا حکومت خُش، پادشاه خوئی بی اما یَواش یَواش بی و پیا شَر آشوئی که د خدا فرمُونبری نمی‌کرد. و ای خاطر خدا پیائی هَنی و جا او سی پادشاهی پَسَن کرد.

خدا په چو و اسرائیلی و ئوم داود پَسَن کرد تا اونه سی جانشینی شائول پادشاه آماده بَگه. داود، چوپونی د مَرِدِم بیت لحم بی. او د حالی که سرگرم نگه‌بونی د دُنیا یا بُوئش بی، گَلَنه دو دَفه د یورش خرس ئو شیر نجات د ئو وئونه گُشت. داود پیا اُفتاده ئو عادل بی. او و خدا اطمینو داشت ئو د او فرمُونبری می‌کرد.

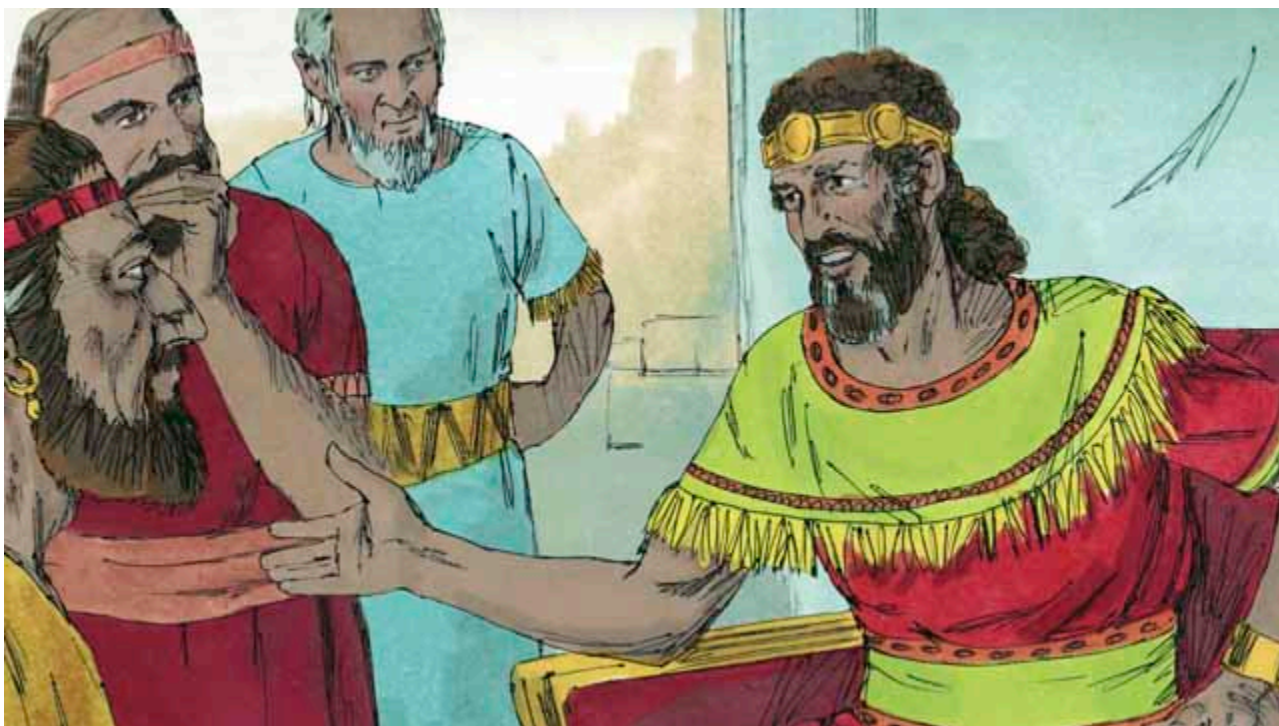
ز مونی که داود هنی پیا چوونی بی و ا جلیات هیکلی که سه متر قد داشت نو چیره دس نو قوی بی، جنگس. اما خدا و داود کمک کرد تا جلیاته بگشته نو اسرائیله نجات بئه. دما و داود چن دقه و دشمنیا اسرائیل برد. او بی و سرواز زبردسی نو د خیلی د جنگیا قوم اسرائیله ربّری کرد. همه مردم خیلی د او تریف می‌کردن.

محبت مردم نسبت و داود باعث حسیدی شائول بی. آخر شائول قصد کرد که داود بگشته، اما او جیست و بیابو نو خُشیه قایم کرد. په روز وختی که شائول نو سروازپاش و دُم داود می گشتن، شائول نو هلمونه اوما د غاری که داود دیش قایم بیئی. شائول داوده نیی. داود خیلی و شائول نزیک بی نو تیکه د جومه شائوله بُری. وختی شائول د غار کرد و در داود قارنا نو تیکه جومه شائوله وش نشو د. و ای طور و شائول ثابت بی که داود نمی‌حا وا گشتن او و پادشاهی برسه.

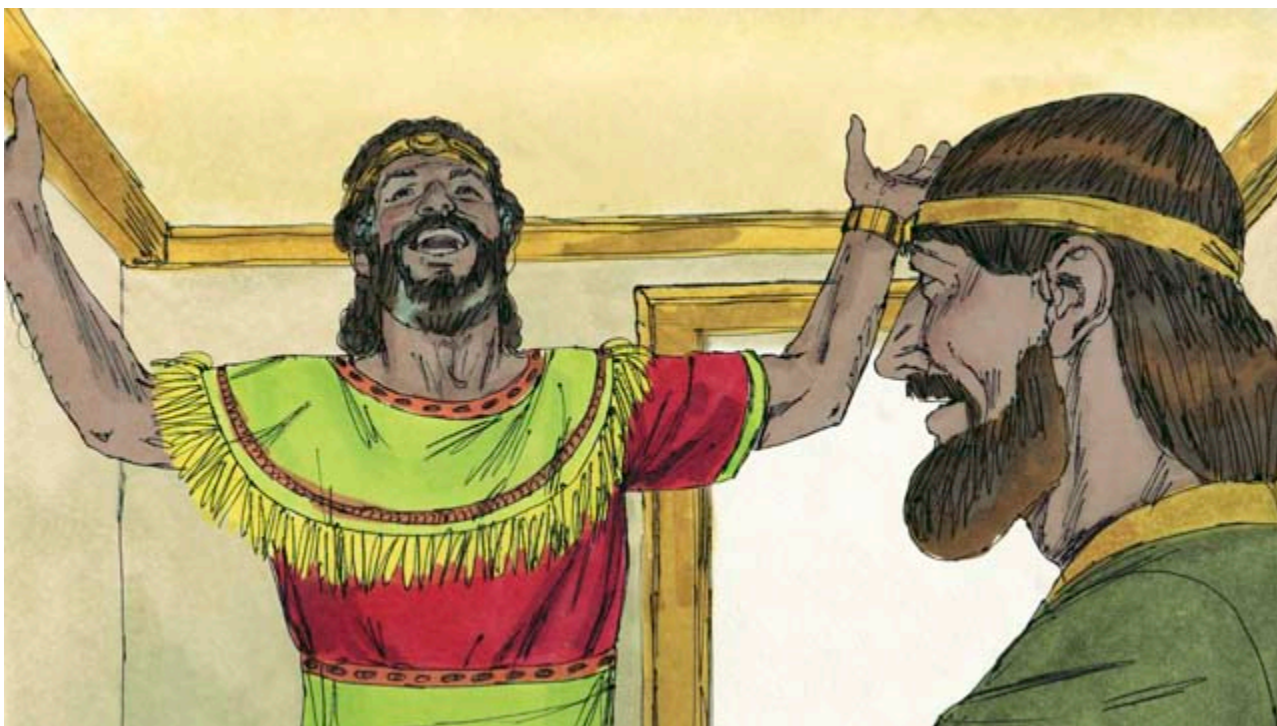
آخر، شائول د جنگی گُشته بی ئو داود و پادشاهی اسرائیل رَسیس. او پادشاه خوئی بی ئو مردم دوشش داشتن. خدا و داود برکت د ئو اونه د همه کاریاش موفق کرد. داود د جنگیا زیادی بیی ئو وا کمک خدا دشمنیا اسرائیله شِگس د. داود اورشلیم گرت ئو کریش و پایتخت خُش. داود هه د اوچه زنیی کرد ئو د اوچه خاک بی. او و مدت ۴۰ سال پادشاه بی ئو د ای مدت، اسرائیل قوی ئو دُولَمَن بی.

داود می‌حاست معبدی بَسازَه که همه قوم اسرائیل بَتوئن دِش خدایه بَپرِسْتَن ئو سیش قربانی بَگن. سی حدود ۴۰۰ سال، مردم د جائی عبادت ئو قربانی می‌کردن که ئومش داوار ملاقات بی ئو موسی و نه ساخته بی.

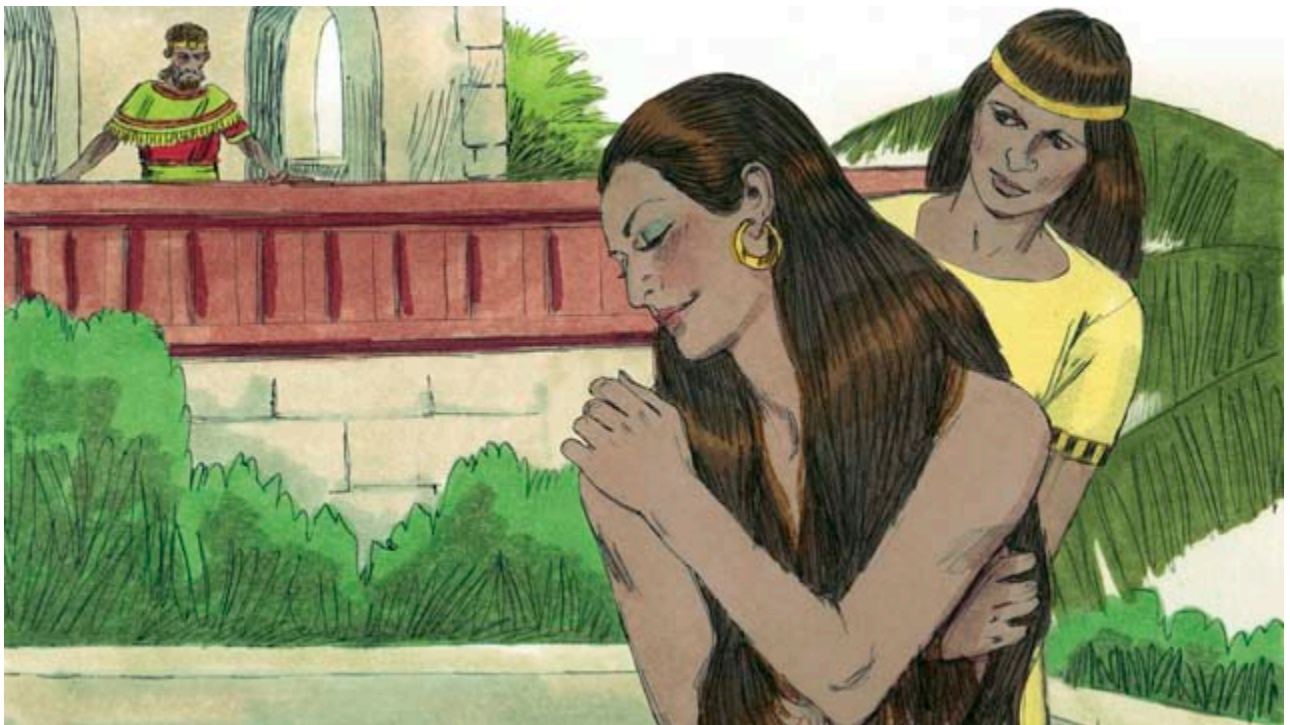
اما خدا پيغمبري و نوم ناتان فرسن وا لا داود نو وش گت: «سي يه كه تو د جنگيا زيادي بيئي يه، معبده سي م نيم سازي بلكه كرت و نه مي سازه. وا اي وجود م تونه خيلي بركت ميم. گسي د پشت تو تا و ابد و قوم م پادشاهي مي گه.» تنيا گسي د پشت داود كه مي ثونس تا ابد سلطنت بگه مسيح بي. مسيح او برگزيده خدا بي كه جهان به د گناهاي شو نجات مي د.»

وختي داود اي گلومه شيفت، خدانه شكر نو ستايش كرد. خدا هم او نه سربلن كرد نو بركت زيادي بخشن. البته داود د زمون اتفاق افتاين وعدهيا خدا خور ناشت. اما ايسه دونيم كه قوم اسرائيل بايس، د زمون داود، حدود هزار سال سي املين مسيح چش و ره بان.

داود سال‌ها زیادی و عدالت حکومت کرد. او مطیع خدا بی‌تو خدا هم او به برکت می‌د. و ای حال در آخریا عمر دچار گناه گپی در برآور خدا بی.

په روز، وختی تموم سروازیا داود سی جنگ و در بی‌پن، او در پشت بون کاخ خوش سیلی در در کرد تو زینه قشنگی دبی که موفتا در او. او او زین نمی‌شاخت اما قمس که نومش بتشبع آ.

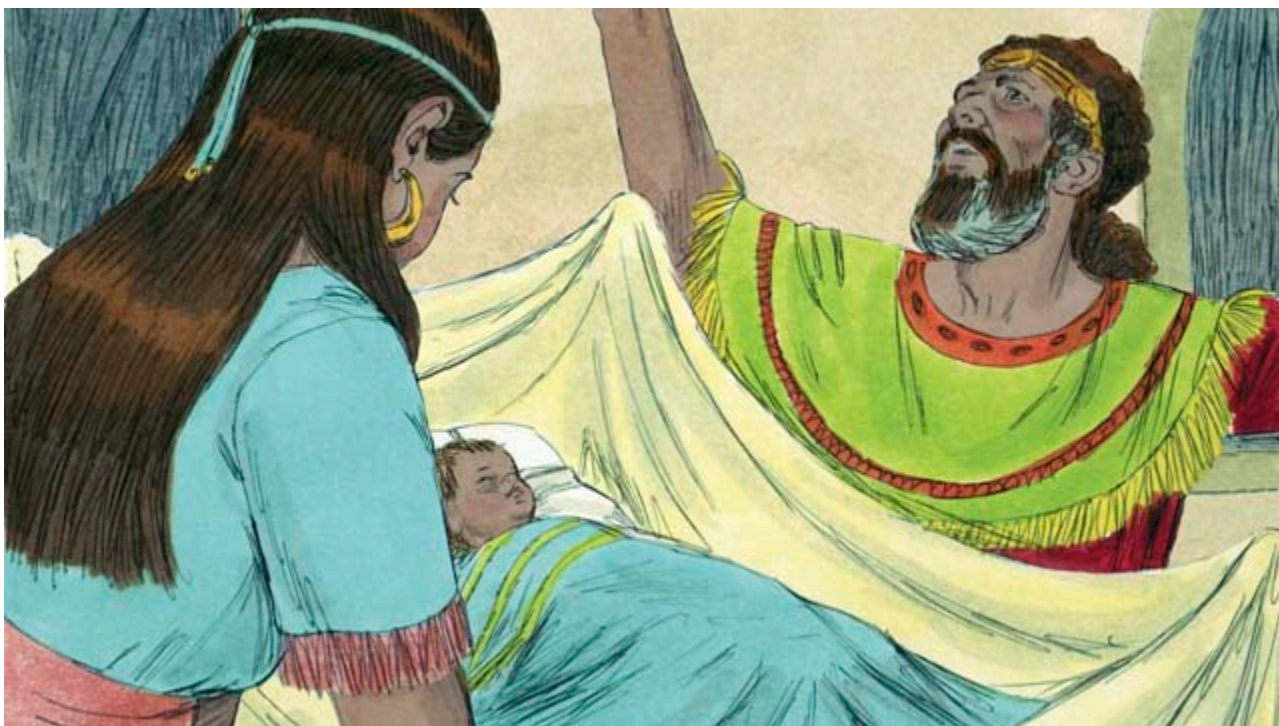
و جا يه كه د و سوسه ديري بگه، داود گسینه فرسن تا او زینه بیاره و تش. او وا او زینه حوفتی ئو اوسه فرسئش و خوئش. دما مدت گمی بئشبع پیغمی سی داود فرسن ئو گت که آوس بییه.

میره بئشبع که اوریا ئومش بی، یکی د بهترین سروازیا داود بی. اوریا د او موقه دیر د خوئنه ئو د جنگ بی. داود اونه حاست ئو وش گت که روئنه و خوئنه ئو و ته زینش با. اما اوریا قبول نکرد د حالی که بقیه سروازیا د میدون جنگ بی، و رگرده و خوئنه. و ای خاطر داود، دوازه اوریا به فرسن و میدون جنگ ئو د فرموندیا حاست تا اونه د جنگ و اونها همه بنن تا گشته با. ئو چنی بی که اوریا د جنگ گشته بی.

دېما گڼسین اوریا، داود وا بَتَشِيع دُوئْت کړد نو او سی داود گری اُورد و دیی. خدا د کاري که داود کړدی عَصْبُونی بی، و ای خاطر ناتان نبی نه فرسَن تا گنی گناه داوده و ش بوئ. داود و گناه خُش اِتراف کړد نو خدا اونه بَخْشَن. داود د بَقِیه سالیا زِنی خُش، حتی د سخت ترین مَوْقِیّا، د دم خدا بی نو اونه فرمونبری کړد.

و خاطر مجازات گناه، گر داود مُرد. نو خیلی د آپمیا طایفَش، د پراور او نافر مونی کړدن نو قدرتش خیلی گم بی. اما وا حال نافر مونی داود، خدا هنی هم و عدی که واش بستی وفادار بی نو و نه انجوم د. بدیا داود نو بَتَشِيع بی پِن و صاو گری که نومیَش نیان و سلیمان.

مَتَلَى گَرِيسَه دِ كِتَاو مقدس: (كِتَاو اول سموئيل، فصل ۱۰؛ ئو فصل ۱۵ تا ۱۹ ئو ۲۴ ئو ۳۱؛ كِتَاو دوئم سموئيل فصل ۵ ئو ۷ ئو ۱۱ ئو
(۱۲

۱۸. بَر بِيِن پادشاهی اسرائیل

داود پادشاه ۴۰ سال سلطنت کرد. دما مُردنیش، گُرش سلیمان و پادشاهی قوم اسرائیل رَسِس. خدا وا سلیمان صُبِت کرد ئو د او پُرسی: «د م چی میحای تا وت بُم؟» سلیمان د خدا حاست تا وش حکمت بَنه، حاست سلیمان بانث شادی خدا بی ئو اوڼه و دُناترین پیا ری زمی کرد. سلیمان چیا زیادی یاد گرت ئو پادشاه خیلی دُنائی بی. ئو خدا سلیمان خیلی دُولَمَن کرد.

سلیمان د شهر اورشلیم معبدی دُرس کرد که داود وڼه برنامه‌ریزی ئو مَصالح‌شیه جَم کردی. د او زُمون، مَرِدم می‌ثوڼسین و جا داوار ملاقات، د اوچه خدانه عبادت بَگن ئو قربانی پیش‌کش بَگن. خدا د معبد حاضر بی ئو وا قوم خُش زڼی می‌کرد.

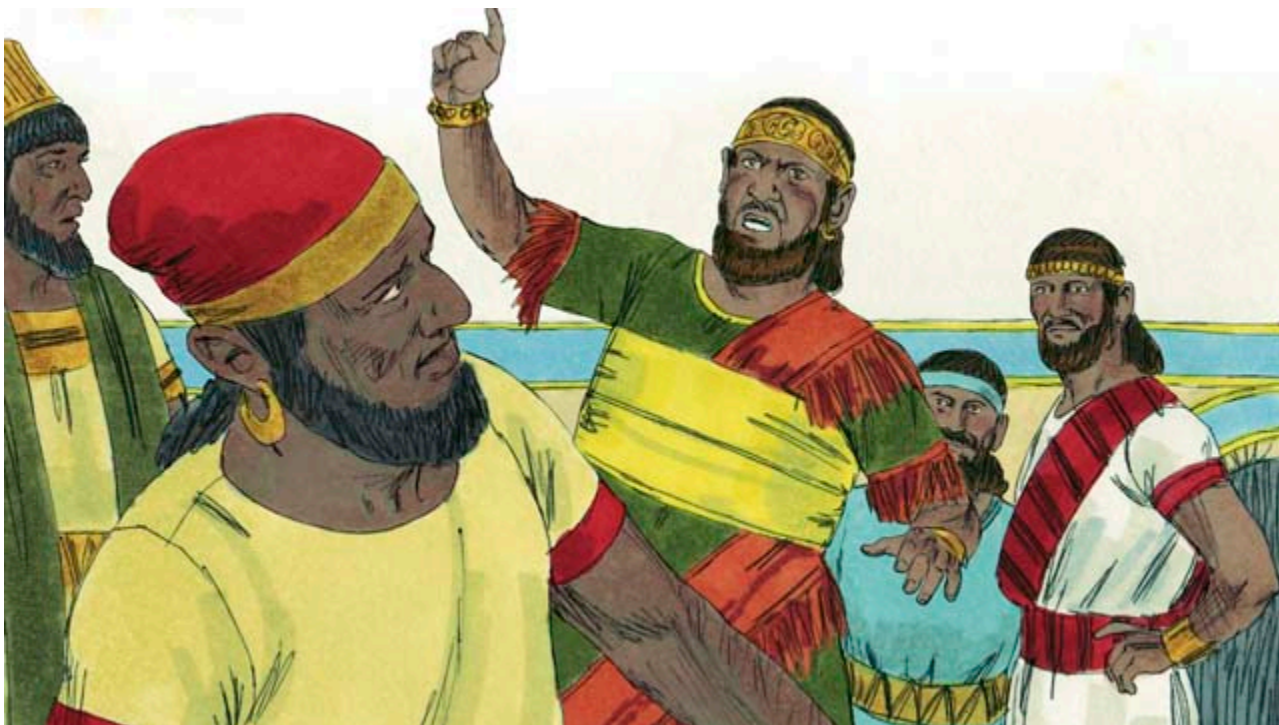
اما سليمان و زنای د قومپائی هنی دل بست نو اوئونه حاست. او حدوداً و ۱۰۰۰ زینه دوتت کرد نو و چنی د خدا نافر مونی کرد. بر زیادی د او زنی، د ولاتیا غریوه اُمایه بیین نو سی پرستش وا خُشو بُتپائی داشتین. وختی که سليمان و سن پیری رَسس، او هم بُتپا زنی خُشه می پَرستی.

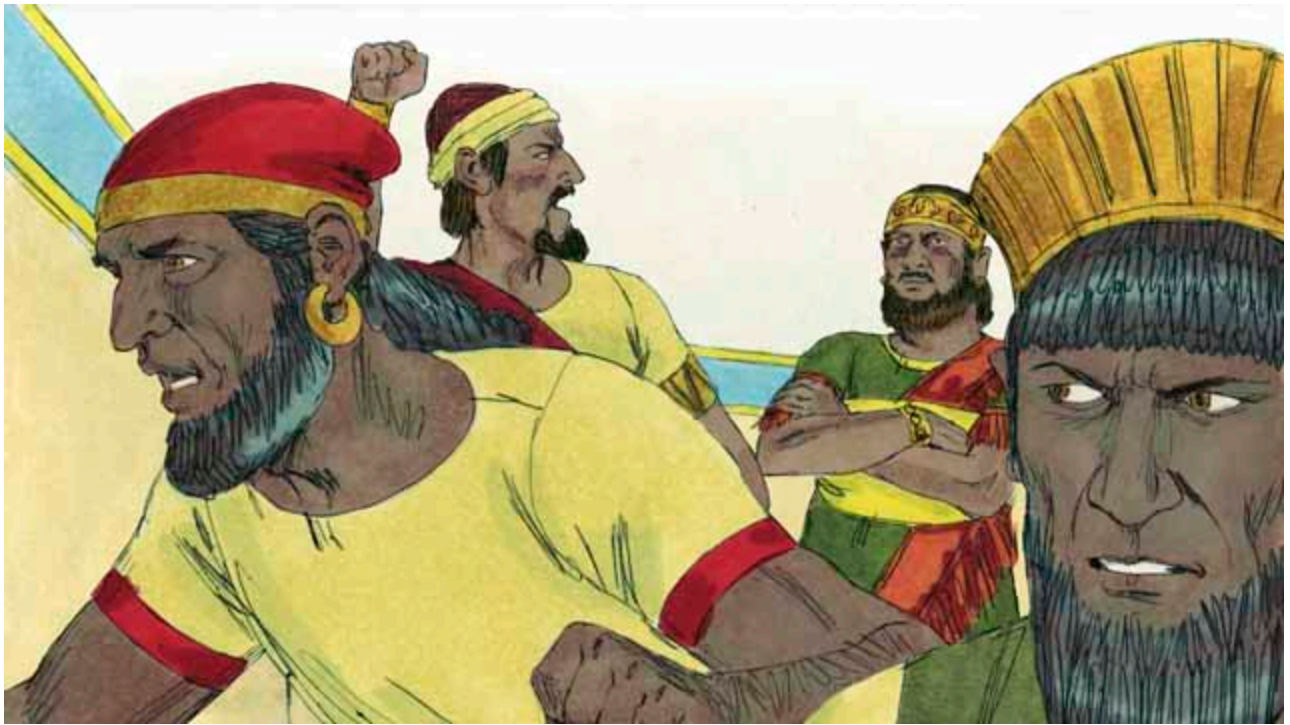
هه و ای خاطر خداوند د سليمان عَصَبُونی بی نو و او گت که سی نقاص ای نافر مونی، پادشاهی اسرائیلن دما مُردنیش می گه و دو بر.

دِما مُردِن سلیمان، گُرش رُبعام و جا او بی و پادشاه. هَمه قوم اسرائیل جَم بی پِن تا او نه و عنوان پادشاه خُشو قبول بَکن. اوئو و رُبعام شِکانت، کِردن کِه سلیمان زیاد دِ اوئو کار می گُشی ئو مجبور بی پِن خراج زیادی بِنن. اوئو دِ رُبعام حاستن کِه چی بُونش سختگیر نوئه.

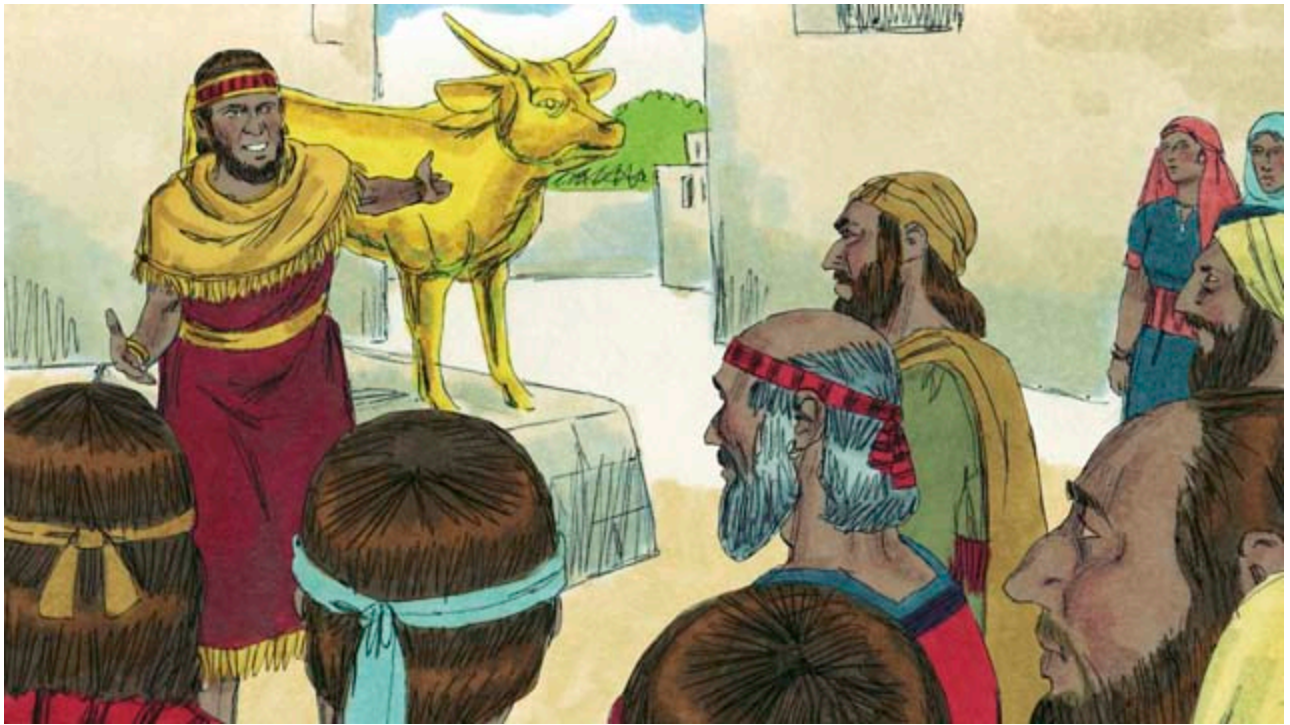
اما رُبعام چو و خومی و اوئو دَ ئو گُت: «شِما فکر می کِیت کِه بُونم سلیمان سختگیری می کِرد، اما مِ شِمانه بَیشتر وادار و کار می کِم ئو عَذاوئو مِیم.»

دِما شِئَفَتِین حرفِیا او، خِیلی دِ مَرِدم وِ ضِدش شورش کِردن. دِه طایفِه دِ طایفِیہا اسرائیل دِ او چگا بی‌ین. هِه دو طایفِه وِ او وفادار مَین ئو اوئو ئوم خُشو نیان وِ پادشاهی یهودا.

دِه طایفِه هَنی پِیائی وِ ئوم پُرْبعام کِردن وِ پادشاه خُشو کِه دِ جایا شمالی او ولات ساکن بین ئو وِ خُشو پادشاهی اسرائیل گُین.

پَرُبعام فرمونبر خدا نوی ئو بانث بی مَرِیم رُوئَن وا لا گناه. او دو تا بُت دُرُس کَرْد ئو د مَرِیم حاست کِه وئُون بَپرستن. اوئو دَ سی پرستش و اورشلیم کِه د پادشاهی یهودا بی، نِمی رَتِن.

پادشاهی یهودا ئو پادشاهی اسرائیل دشمن یَکتری بی یَن ئو بَیشتر وختیا وا یَکتری د حال جَنگ بی یَن.

د پادشاهی جدید اسرائیل، همه پادشایا شرآشو بی‌ین. بیشتر اوئو و و دس گسونی که می‌حاستن و صیحو پادشاهی بوئن، گشته بی‌ین.

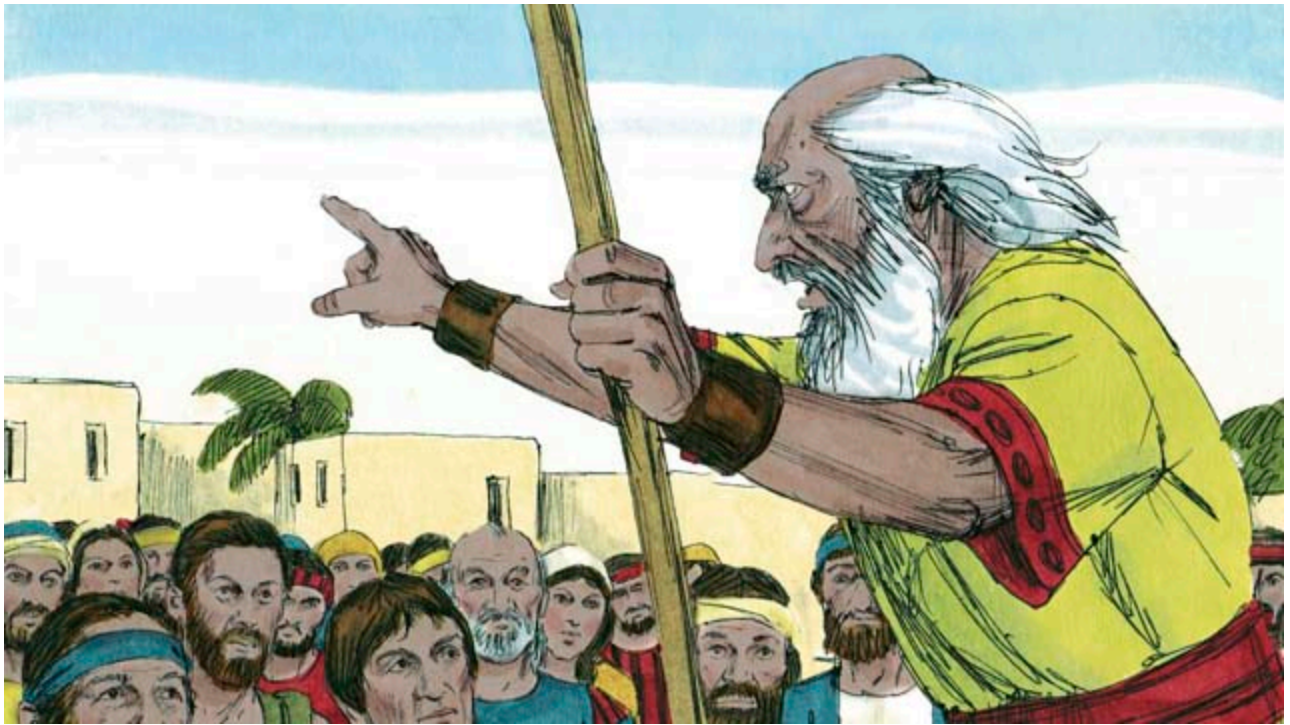
همه او پادشایا ئو بیشتر مردم اسرائیل و عبادت بتیا سرگرم بی‌ین. د موقه پرستش بتیا، وا زنی فاشه محوفتی‌ین ئو حتی بچونه سی بتیا قربانی می‌کړین.

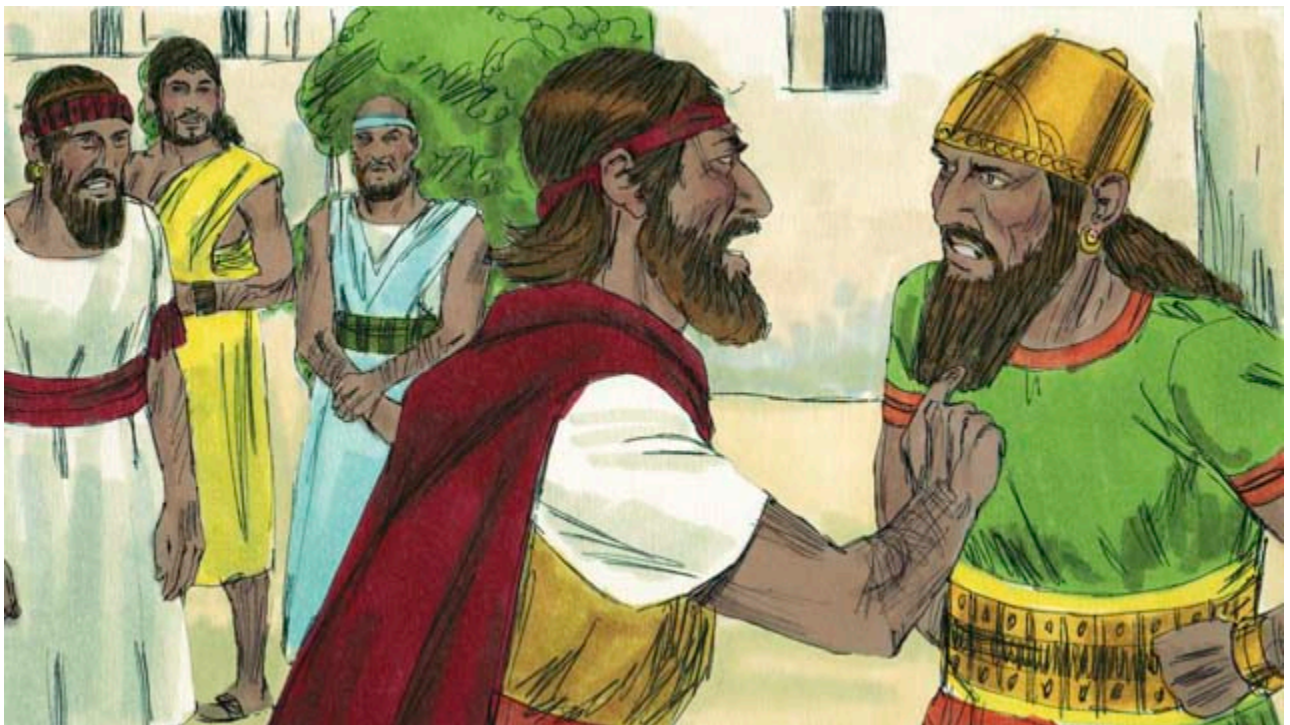
پادشایا یهودا د نسل (یشت) داود بی‌پن. قری د ای پادشایا آییمیا خوئی بی‌پن، وا عدالت حکومت می‌کردن نو خدایه می‌پرستین. اما بیشتر پادشایا یهودا، شرآشو بی‌پن. بضی د اوئو حتی بجهیا خُشون سی بُتیا قربانی می‌کردن. بیشتر مردم یهودا هم و ضد خدا وریشان نو خدایائی هنی پرستش کردن.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو اول پادشایا فصل ۱ تا ۶ نو ۱۱ نو ۱۲)

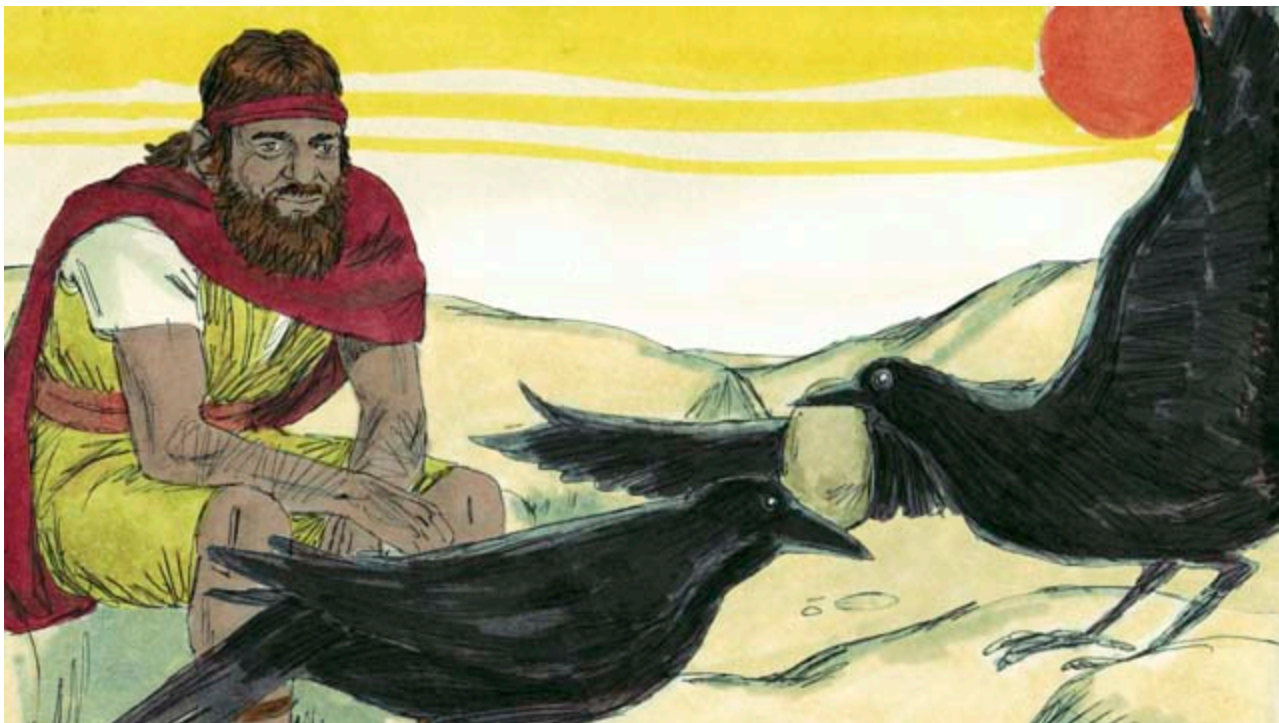
١٩. پيمبريا

د طول تاريخ اسرائيل، خدا پېمېريائی سی اوئو فرسَن. پېمېريا د خدا پیغومپائی می گرتن نو ونه سی مردم می گتن.

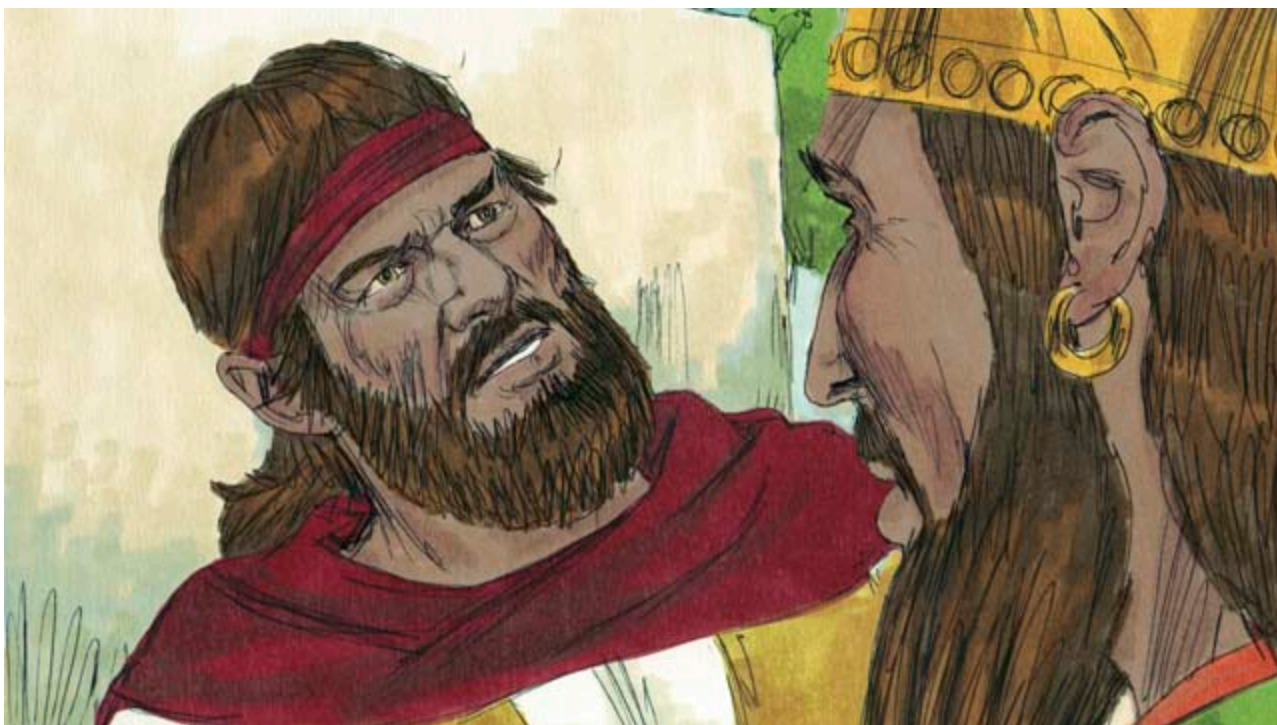
ایلیا پېمېری بی که د زمون پادشاهی آخاب زنی می کرد. آخاب پیا شراشوئی بی که مَریمه داو می د تا بُت بَعْلَه پرستش بکن. ایلیا و آخاب گت که خدا اونه مجازات می که. نو او و آخاب گت: «د قلمرو اسرائيل، بی فرمون م، هیچ بازو یا شویمی و زمی نمی بازه.» آخاب د حرف ایلیا چنو عصبونی بی که قصد کرد اونه بگشه.

خدا و ايليا گت كه روتّه و بيائون ئو خُشه د آخاب قايم بگه. ايليا رت و بياؤو ئو د لاروتّه جوئى كه خدا وش نشو دئى، من. هر روز صو ئو ايواره، قلايا سى او ئون ئو گوشت مى آوردن. د طول اى مدت، آخاب ئو قشونش و دم ايليا مى گشتن، اما نمى توانسن اونه پيا بكن.

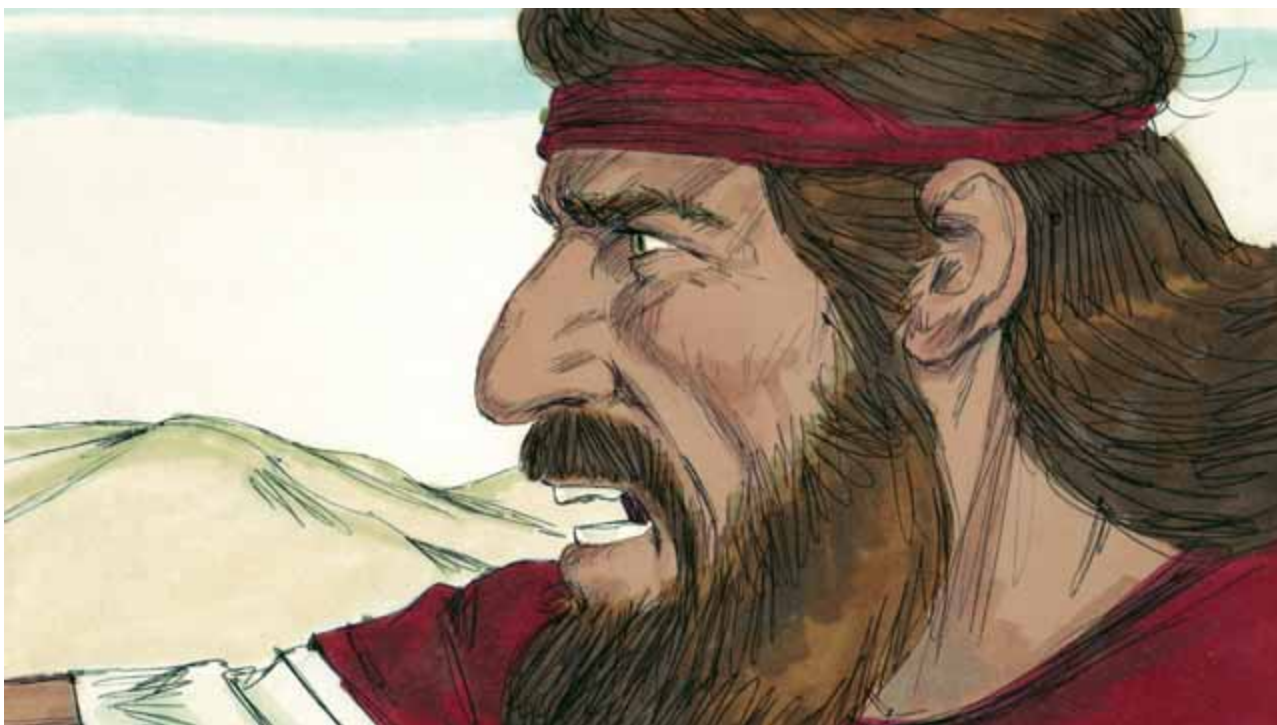
سى يه كه بارونى نمى بارس، دما مدتى او جو خُشك بى. و اى خاطر ايليا رت و ولاتى هنى كه د او نزيكى بى. د او ولات زينّه فقيرى وا گرش زينى مى كرد كه خوراك اونو و خاطر خُشكسالى تَموم ببينى. وا اى حال او زينّه ويردار ايليا موى ئو خدا هم نيازيا او ئو گرشيّه جور مى كرد. تا پو آرد ئو رغو او هيچ وخت حالى نوى ئو د تَموم مدت خُشكسالى، غذا سى خردين داشت. ايليا و مدت سيّه سال من اوچه.

دېما سیه سال نو نیم، خدا و ایلیا گت که دوازه بازو می‌بازه. خدا د ایلیا حاست تا ورگرده و قلمرو پادشاهی اسرائیل نو و آخاب صُبت بکه. وختی آخاب ایلیانه دیی وش گت: «تونی که همه ای مُشکلیانه و وجود اوردی‌یه!» ایلیا د چوو او گت: «همه ای مُشکلیا و خاطر ثونه! تو یهونه که خدا راسی‌یه هیشتی‌ته نو بعل پرستش می‌کی. همه قوم اسرائیل و کوه گرمل بیار.»

همه اسرائیل هه وای پیمبریا بعل که شمارشو و 450 نفر می‌ریس امان و کوه گرمل. ایلیا گت: «تا کی می‌حایت دو دل بمونیت؟ آر یهوه خدائه، اونه بیرستیت نو آر بعل خدائه د او فرمونبری بکیت.»

اوسه ايليا و پيمبريا بُت بعل گُت: «په گاؤ نرى قربانى بکيت، گوشتيش تيگه تيگه بکيت نو بنيت و رى قربانگاه، اما تشيش نزنيت. م هم و رى قربانگاهى هنى هه اى کاره مى کم. خدائى که سى قربانگاه تش بفرسته، خدا راسى يه.» و اى خاطر پيمبريا بُت بعل، قربانى نه جور کړين، اما تشى روښه نکړين.

اوسه اوڼو رى و بُت بعل دُعا کړين: «ا بعل، دنگ ايمانېه بشنو!» اوڼو توموم روز سرگرم دُعا، هوار زين نو زخم کړين بدن خُشو وا کار چو بى ين. اما د لا بعل چوويى نيوما نو تشى هم نازل نوى.

پېمېريا بعل دېما يه كه توم روز دعا كړدن، شگت بين ئو دُعاشونه توم كړدن. اوسه ايليا گاو نرى هنى سى قربانى نيا و رى قربانگاه
ئو و مردم گت كه دوزه كيژه گپ او بريزن و رى قربانگاه، و طورى كه گوشت گاو، هيمه ئو حتى زمى دُورش هم كامل تر با.

اوسه ايليا چنى دُعا كړد: «اِيْهوه، ا خدا ابراهيم، اسحاق ئو يعقوب، امروز و ايمانيشو په كه تو خدا اسرائيل هيسى ئو م خدمتگزار تونم.
دُعا مېه جواو په تا اى قوم دُونسه بان كه تو خدا راسى هيسى.»

دَر جا تَشی دَ آسِمُو نازل بی ئو گوشت، هیمه، بر دیا، خاک ئو حتی آو دُور ئو وَر قربانگاهه هَم سُختِنَا. وَختی مَرِدِم یَنه دِیین، دَر جا اُفتان و زَمی ئو گُتن: «یَهُوه خدائِه! یَهُوه خدائِه!»

اوسیه ایلیا گُت: «نیلیت حتی په نفر د پیمبریا بُت بعل بجیئه!» پس مَرِدِم پیمبریا بعل گرین ئو هَمه شونه د اوچه بُردن ئو گُشتن.

اوسيه ايليا و آخاب پادشاه گُت: «دَر جا ور گُرد و حوُنت، سِي يَكِه و زِيئي بارو مي باره.» هِه دِ او موقه، اوريا سي، اَسْمُونِه پوشنا نو بارو شديدي شرو کرد و بارسيه. يهُوه خُشکسالي نه تموم کرد نو وا اي کار نشو دَ که هِه او خدا راسي يه.

دِما يه که ايليا ماموريتش تموم بي، خدا پيائي و نوم اليشعنه و پيمبري خُش پسن کرد. خدا معجزه يا زيادي و تُرّ اليشع انجوم دَ. يكي دِ اي معجزه يا سي نَعْمَان اِتفاق اُفتا که دِ فرموند يا ارتش دشمن بي. او و ي مرض پوسي سختي دُچار بي. او دِ باره اليشع شِنَقْتِي، و اي خاطر رت والا او نو شفائش حاست. اليشع و نَعْمَان گُت که هفت گِل خُشه مين رو اردن بشوره.

د اول نَعْمَان د ای پیشهاد عَصْبُونی بی ئو سی‌یه‌که ای کاره احمقانه دُونِس، نمی‌حاست اَنجُومِش پَنه. اما بَد قصد خُشیه عوض کړد ئو هَفَت گِل خُشیه مین رو اردن بُرد. زَمُونی که سی هفتمی گِل د او اُما و در، کامل شفا پیا کړدی! خدا اوڼه شفا د.

خدا سی قوم اسرائیل پېمېرېا زيادی هنی هم فرسَن. هَمه اوئو و مَرديم هشدار می‌دَن که د پرستش بُتیا دَس بَگشَن، و ا بقیه عادلانه رفتار بَگن، و یَکتری رحم داشته بان، د شرارت دیری ئو د جاش د خدا فرمونبری بَگن. آر چنی رفتار نَگن، د نظر خدا گناهکار و جساو میان ئو او اوئونه مجازات می‌که.

د بېشتر موقعا، مړم د خدا فرمونبری نمی‌کردن. اوئو بېشتر وا پېمبړیا رفتار گئی داشتن ئو تاگه‌گلی حتی اوئونه می‌گشتن! په دغه، ارمیای نبی‌نه ونن د مین چاهی ئو اونه د اوچه ول کردن تا بمیره. ارمیا د ته چاه رت د مین گل ئو خره. اما دما و، پادشاه و او رحم کرد ئو و خدمتکاریاش دستور د تا ورز په که بمیره اونه د مین چاه بیازن و در.

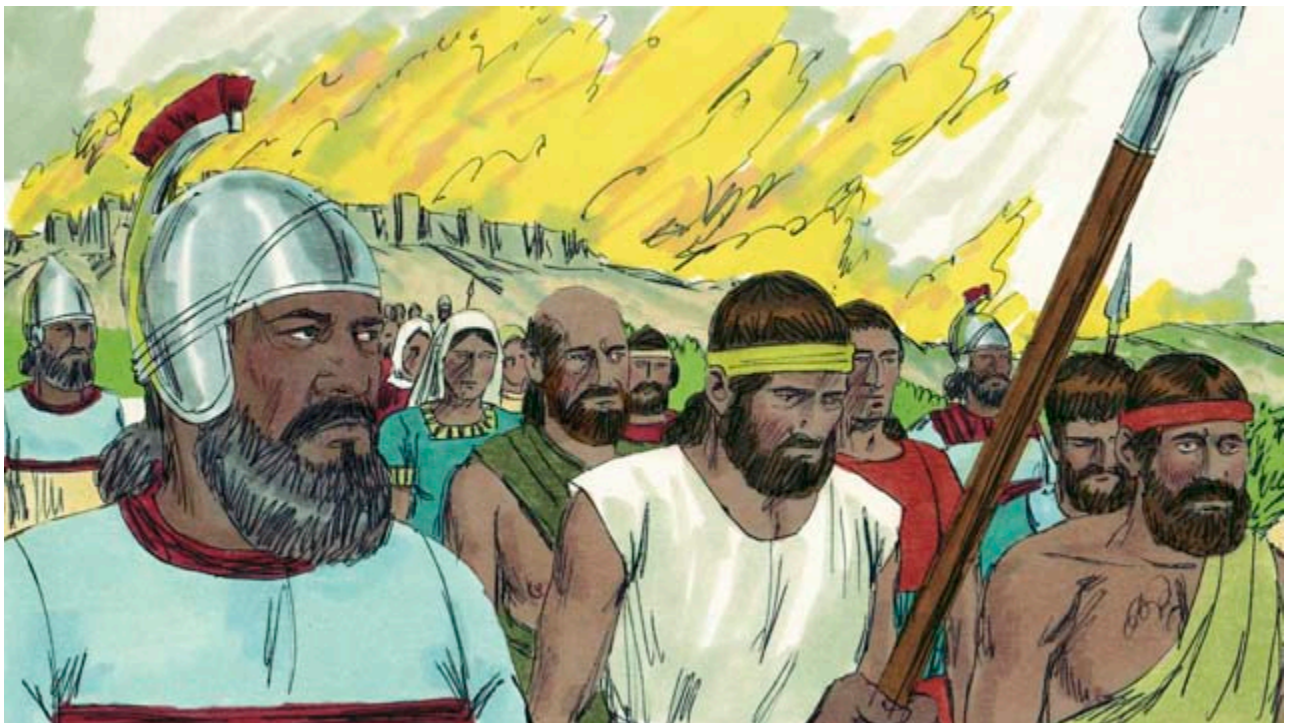
وا په که مړم د پېومبړیا نفرت داشین، اوئو هنی هم د مورد خدا صُبت می‌کردن. اوئو و مړم هُشار می‌دن که آر توبه نَگن، د پُن میزن. ئو اوئو وعده خدایه می‌أورین و ویر مړم که هه او فرستین مسیح بی.

مَتَلِي گِرِيسَه دِ كِتَاو مقدس: (كِتَاو اول پادشايَا فصل ۱۶ تا ۱۸؛ كِتَاو دوئم پادشايَا فصل ۵؛ كِتَاو ارميا فصل ۳۸)

۲۰. تبعید نو ورگشتن

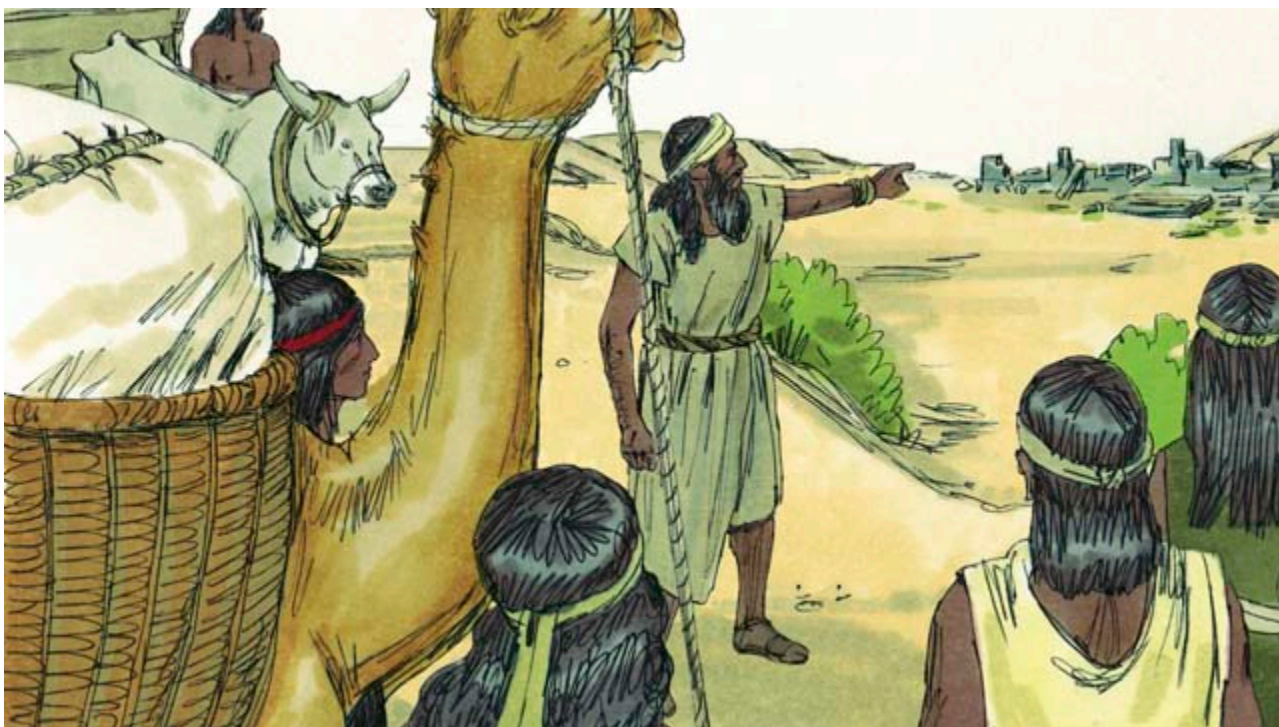
پادشاهی اسرائیل ئو پادشاهی یهودا هر دو و ضد خدا گناه کِردِن. اوئو عَدی کِه وا خدا د کوه سینا بَسْتَه بی‌ین، اِشکِنان. خدا و وسیله پیمبریا و اوئو هشدار د تا توبه بگن ئو دوازه اونه بپرستن، اما اوئو د خدا فرمونبری نکردين.

و ای خاطر خدا اوئون تنبیه کرد ئو اجازه د که دشمن یاشو، اوئونه نابود بگن. د او زمون قوم قدرتمنی هنی و ئوم آشور بی. آشوری یا نسبت و قوم پائی هنی خیلی بی رحم بی‌ین. پادشاهی اسرائیل و وسیله آشور د پئن رت. آشوری یا خیلی د مردم پادشاهی اسرائیل گشتین، هرچی که می‌حاستین غارت کِردِن ئو خیلی د جایا سرزمین شو سَخْتِنان.

آشوری‌ها همه رَبریا، آیمیا دُولَمَن ئو گسُونی کِه دَسِلات خوئی داشتن وا خُشُو بُردِن و آشور. هِه قَری د آیمیا خیلی فقیر مَنِن د اسرائیل.

اوسه آشوری‌ها، بیگوئه‌یانه اُوردِن و سرزمین اسرائیل کِه د اوچه زنیی بَگن. بیگوئه‌یا شهریا ویزون بی‌یه‌یه د نو ساختن ئو وا بَقَیه اسرائیلی‌یائی کِه د اوچه باقی مَنینی، دُولت کِردِن. و ثمره ای دُولتیا، سامری گُئِن.

مردم پادشاهی یهودا، دبین که خدا مردم پادشاهی اسرائیل و خاطر بی ایمانی تو نافرمانی مجازات کرد. اما وای وجود هنی هم بُتیا
تو خدایا کنعانی‌پانه پرستش می‌کردن. خدا پیمبربائی فرسن که و اوئو هُشار پَن، اما اوئو هنی هم و کار خُشو اِدامه می‌دن.

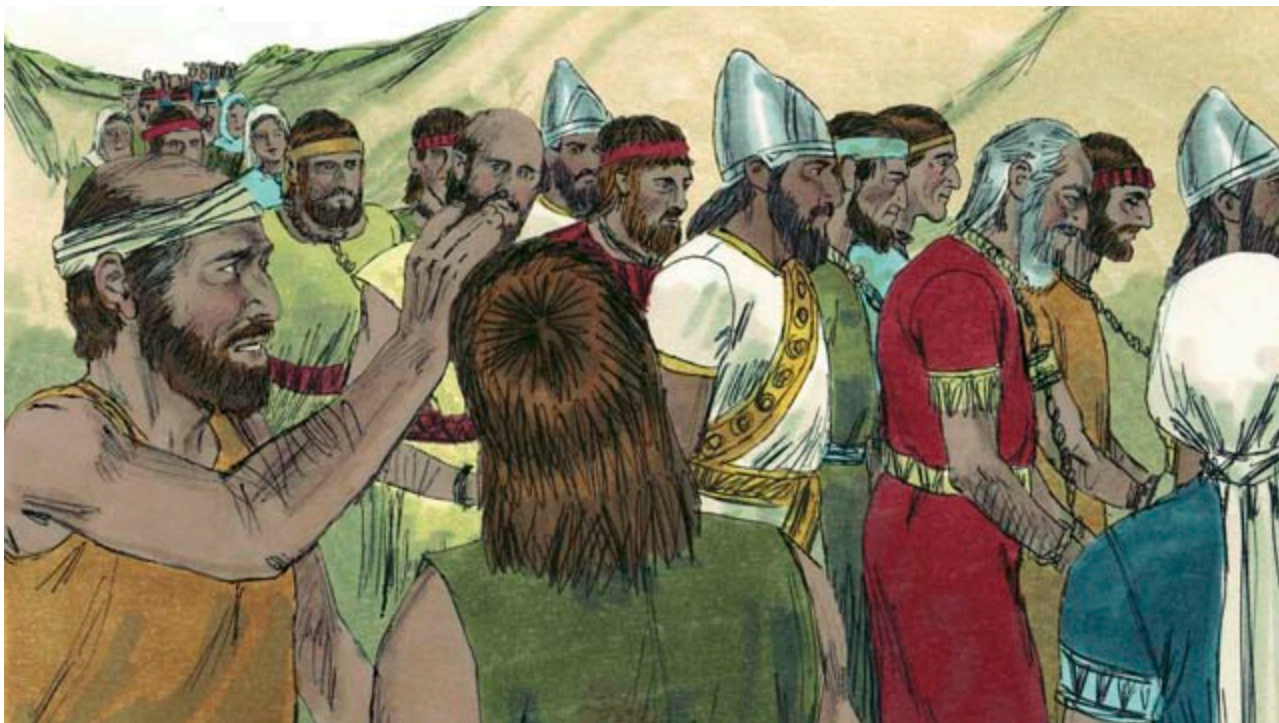
حدود صد سال دِما نابودی پادشاهی اسرائیل و دَس آشوری‌یا، خدا نبوگدنصر پادشاه بابل به فرسن تا و پادشاهی یهودا یورش بُره. بابلی‌یا
قوم قدرتمنی بی‌ین. پادشاه یهودا قبول کرد که خدمتگزار نبوگدنصر با تو هر سال پیل زیادی وش بئه.

اما دِما چن سال، پادشاه يهودا و ضد بابل شورش كُرد. هه و اى خاطر بابلي يا ورگشتن نو دوازَه و پادشاهى يهودا يورش بُردن. بابلي يا شهر اورشليم گرتن، معبد د بين بُردن نو هر ثروتى كه د شهر نو د معبد بى، وا خُشو بُردن.

سى تنبيه پادشاه يهودا، سَروازيا نبوگدنَصَّر، گُريا اونه رى وُرى خُش كشتن نو تيا اونه كور كُردن. دِما يه، اوئو پادشاه وا خُشو بُردن تا د زندون بابل بَميره.

نبوگدنصر ئو قشونش حدوداً همه مردم پادشاهی یهودانیه وا خُشُو بُردن و بابل ئو هه آیپا خیلی فقیره هیشتن تا کشاورزی بکن. و ای دُور و که قوم خدا مجبور و ترک سرزمین موعود بی‌ین، تبعید مُون.

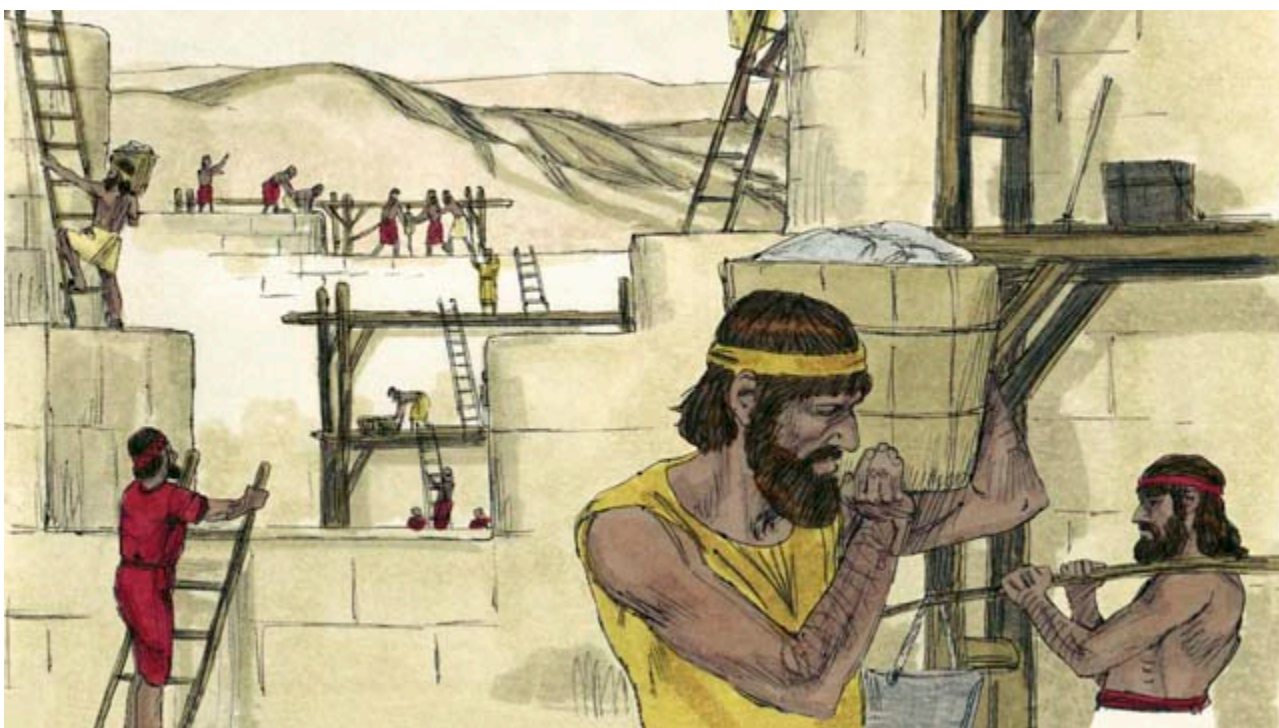
هرچن خدا و تبعید، قوم خُشبه و خاطر گناهیاشو مجازات کرد، اما اوئونه ئو وعده‌یایی که وشو دئی ویر نورد. خدا ویردار قوم خُش بی ئو و وسیله پیومبریا خُش وا اوئو صُنبت می‌کرد. خدا وعده د که دِما هفتا سال دُواره قوم اسرائیلیه ورمی‌گردنه و سرزمین موعود.

دِما هَفتا سال، کوروش پادشاه پارسی‌یا، بابلی‌یانه شِگس دَئو و ای طوری امپراطوری پارسی‌یا و جا امپراطوری بابلی، و خیلی د قوم‌یا زور گرت. د ای زُمون و مَرِدم اسرائیل یهودی می‌گُئن ئو بیشتر اوئو تَموم عمر خُشَو د بابل زینتی کرده بی‌ین. هه گسُونی که خیلی پیر بی‌ین، می‌نویسن سرزمین یهودانه و ویر بیارَن.

پارسیا وایه که زوردار بی‌ین، و قومیا زیر سلطه خُشو، و اِترمی ئو مهرئونی تا می‌کردن. دما مدت گمی که کوروش ریس و پادشاهی پارس، او فرمون دَ که هر یهودی که می‌ا و یهودا وِگرده، می‌ئونه د سرزمین پارس رُوئه ئو وِگرده و سرزمین یهودا. او حتی و اوئو پیل د تا معبد د اورشلیم دوازه د نو بسازن! اوسه، هفتا سال دما تبعید، بُر گچکی د یهودیا وِگشتن و شهر اورشلیم د سرزمین یهودا.

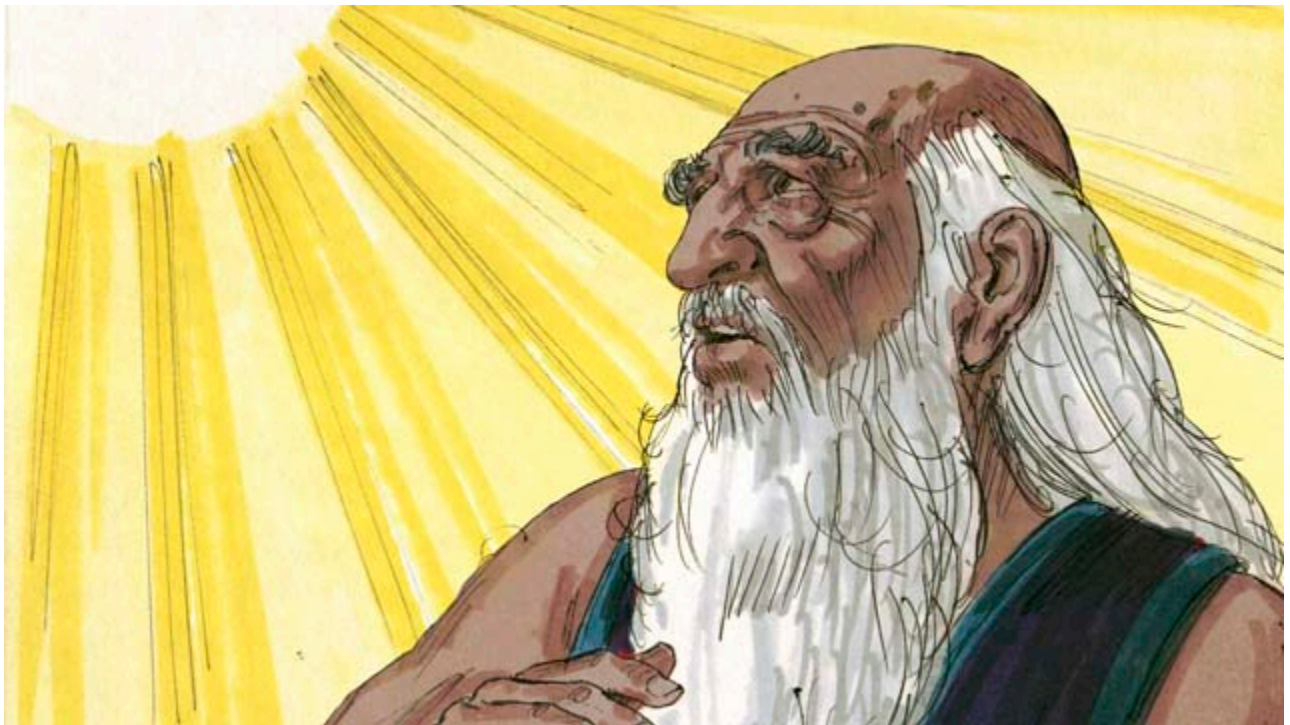
وختی قوم ریسین و اورشلیم، معبد ئو دیوار دُور شهره د نو ساختن. پارسیا هنی هم و اوئو و زور بین، اما اوئو دوازه د سرزمین موعود بین ئو می‌ئوسین خدایه د معبد پرستش بکن.

مَتَلِي گِرَتِسَه دِ كِتَّآو مقدس: (كِتَّآو دوئم پادشايَا فصل ۱۷ ئو ۲۴ ئو ۲۵؛ كِتَّآو دوئم تواريخ فصل ۳۶؛ كِتَّآو عزرا فصل ۱ تا ۱۰؛ كِتَّآو
نحميا فصل ۱ تا ۱۳)

۲۱. خداوند وعده اُمّاینِ مسیحِه مِنْه

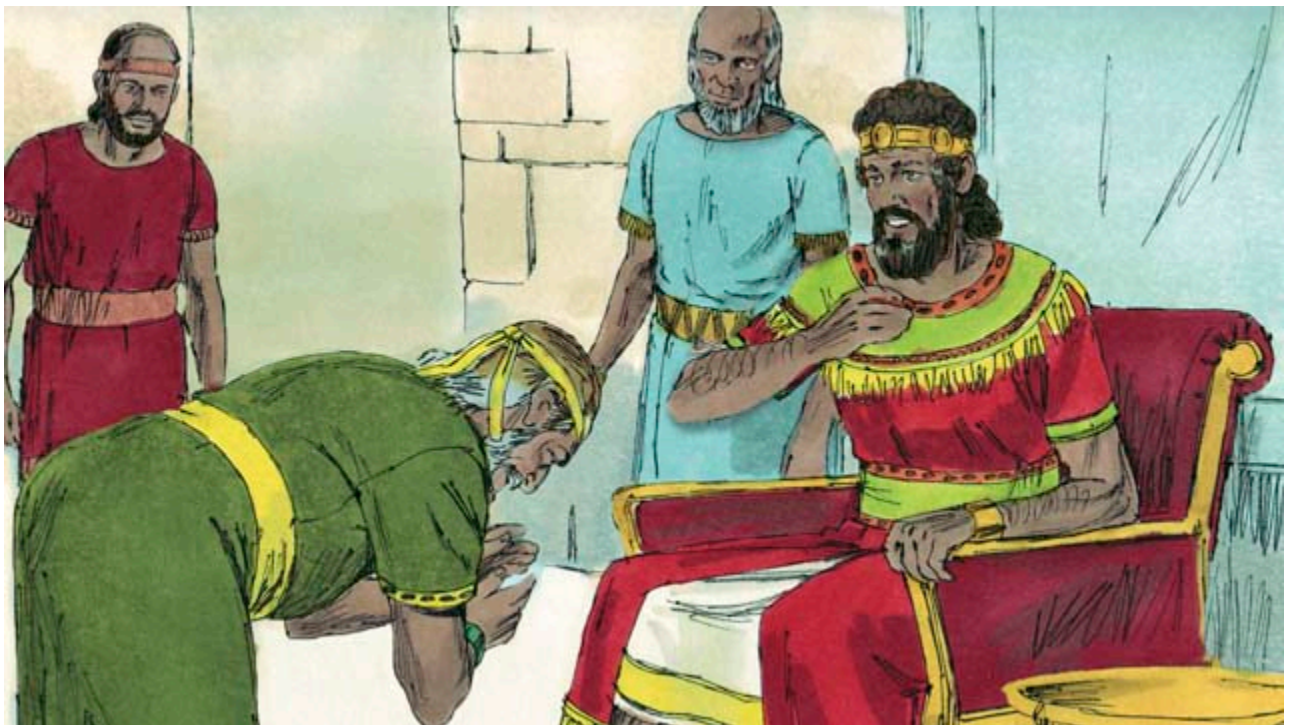
هه ډ او اول افرينش خدا و خويي دُونِس که ډما مدتي طولاني مسيح موعوده مي فرسته. او و ايم نو حوا وعده دئي که اي کاره بي گمُو
 انجوم مئه. خدا وعده د که د نسل (پشت) حوا کسي ميا که سر ماره مي کوئه. ماري که حوايه گول د هه او شيطان بي. وعده يه بي که
 مسيح، شيطان کامل شيگس مئه.

خدا و ابراهيم وعده د که و وسيله او همه ملتيا دنيا برکت پيا مي گن. او و وعده خش ډما مدت زموني وا فرستين مسيح عمل مي کرد.
 مسيح موعود بایس مردمه ډ هر قومي د دنيا د گناهشو نجات بڼه.

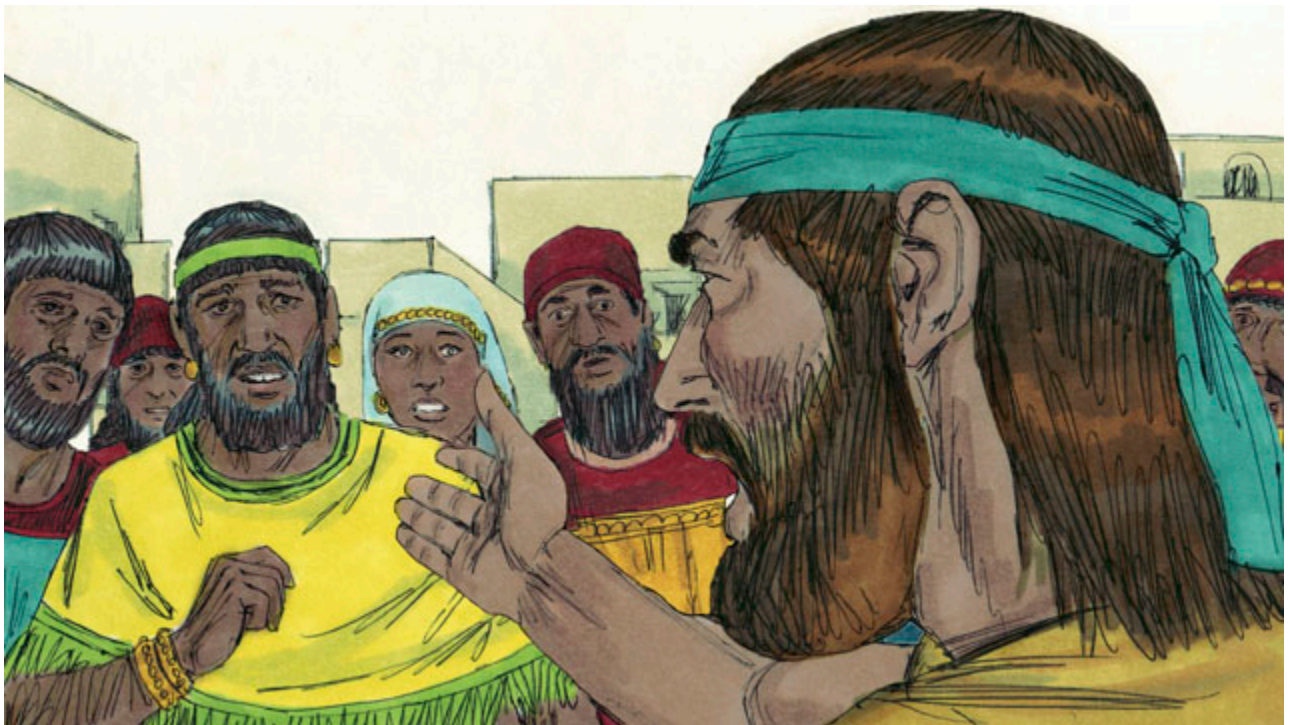
خدا و موسی وعده دَ که دَ آینده نجات دهنده چی او و ژمسته. ای نجات دهنده هه او مسیحای موعود بی. و ای طور خدا په گل هنی وعده
اماین مسیحه د.

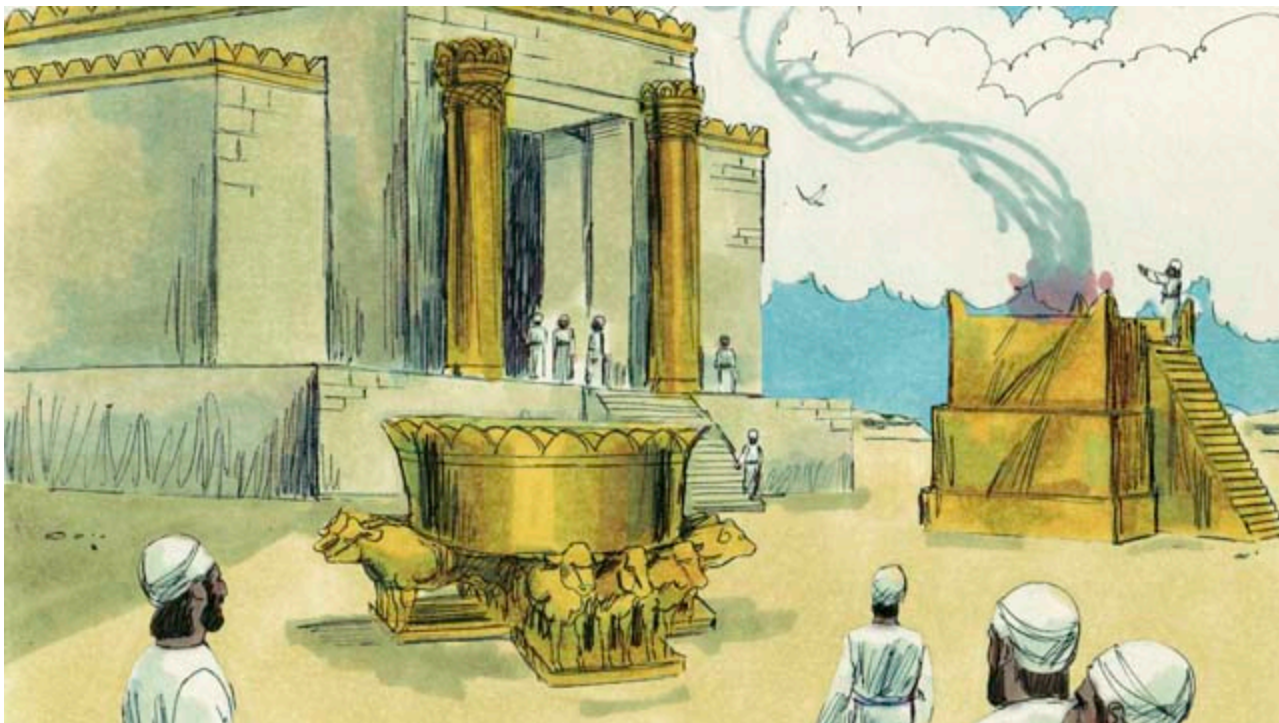
خدا و داود پادشاه وعده دَ که گسی د پشت او می رسه و پادشاهی ئو تا و ابد و قوم خدا سلطنت می که. یه و او معنی بی که مسیح د پشت
داود میا.

و وسیله ارمیای نبی خدا وعده ده که پیغمون جدیدی جور می‌گه، اما نه چی عدی که خدا و اسرائیل د کوه سینا بسته بی. د پیغمونه جدید، خدا قانون خُشیه و ریی قلبیا مردم می‌نویسه، مردم خُشو اونه می‌شناسن و او محبت می‌کن د احکام او فرمونبری می‌کن. مسیح کسی بی که ای پیغمون تازه‌نه و اوئو می‌بست. اوئو موئن و قوم او ئو خدا گناپاشو می‌وخشه.

پیغمبریا خدا گئین که مسیح موعود موئه و نبی، کاهن ئو پادشاه موئه. نبی کسی‌ئه که گُوم خدایه میشنوه ئو و نه سی مردم وازگو می‌گه. مسیح موعود خدا، نبی کاملی موئه سی‌یه‌که او پیامپا خدایه کامل می‌فمه ئو و نه و طور کامل و مردم وازگو می‌گه.

کاهنیا یهودی د لا مردم سی خدا قربانی می‌کردن که جانشینی بی سی مجازات گناهیا اوئو. ئو کاهنیا سی مردم و درگاه خدا دُعا می‌کردن. وا ای حال قرار بی مسیح موعود کاهن گپی با که خُشبه و عنوان په قربانی کامل پیش‌کش خدا می‌گه. یعنی او هیچ وخت گناه نمی‌گه ئو وختی او خُشبه و عنوان قربانی پیش‌کش بگه، د نیازی و هیچ قربانی هنی سی گناه نیسا.

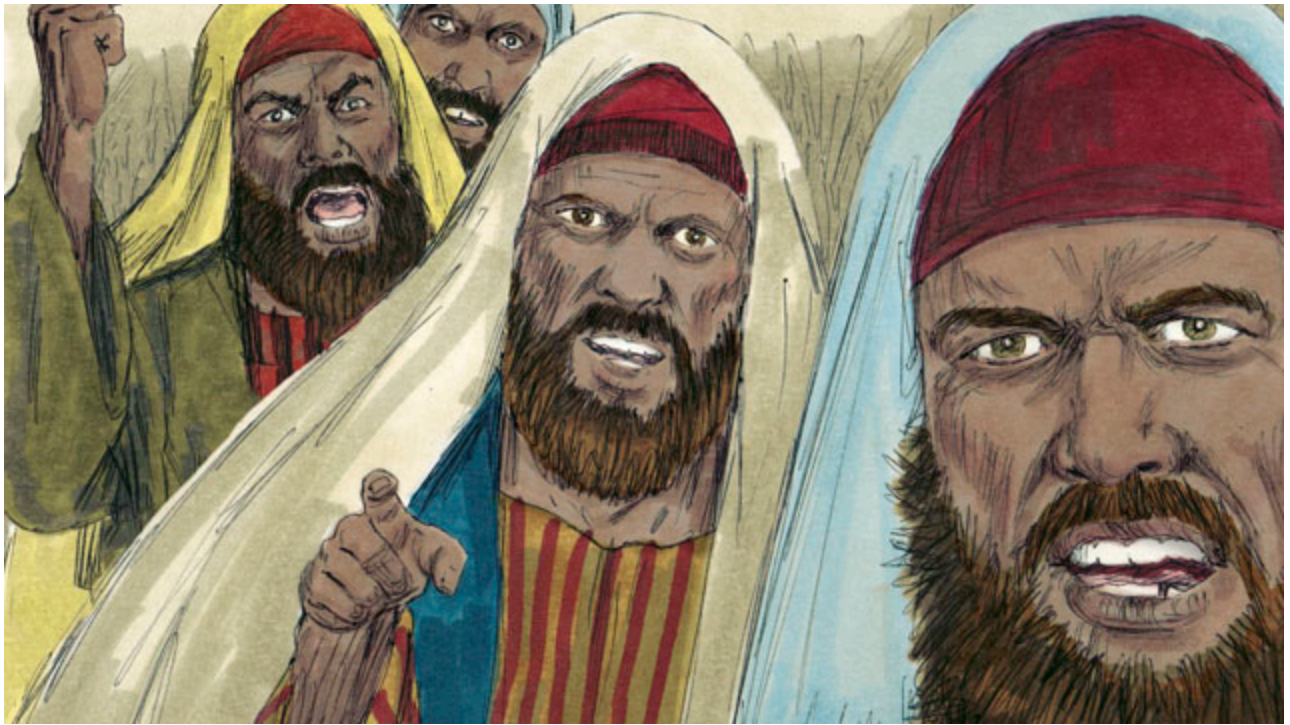
پادشایا ئو ریاستیا و گروهیائی د مردم حکومت می‌گن ئو بضی موقعییا هم اشتباهیائی دارن. داود پادشاه تَنیا و اسرائیلییا حکومت کرد. اما مسیح موعود که د پشت داود میا و تَموم دُنیا تا ابد حکومت می‌گه. او عادلانه حکومت می‌گه ئو تصمیمیا دُرسی می‌ره.

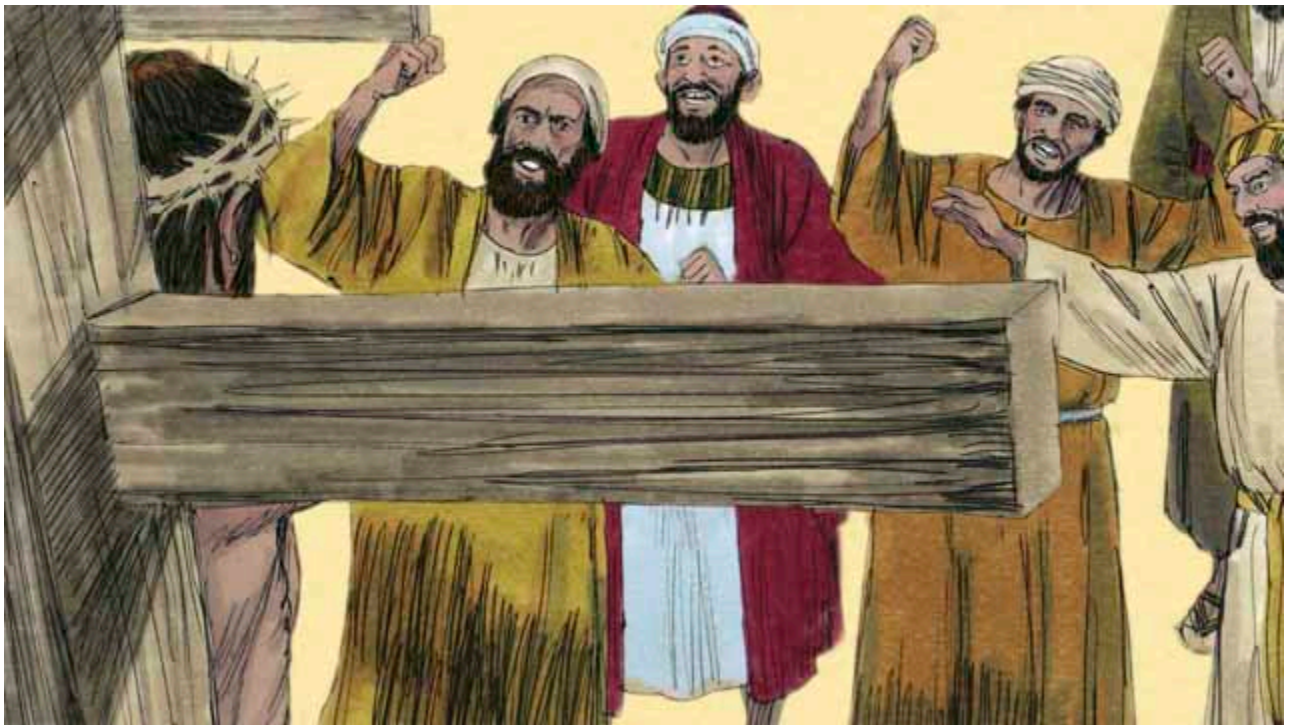
پېمېريائی که د لا خدا فرسنانين نبوتيا زيادی دباره مسيح موعود کرده بين. ملاکی نبی نبوت کردی که ورز اُماین مسيح موعود، پېمېر گپی هنی میا. اشعیای نبی نبوت کردی که مسيح موعود د دُختر ریی بَسْتِه میا و دیی. میگاهه نبی هم گتی که او د شهر بیت لحم میا و دی.

اشعيا نبی گت که مسيح د جليل زنئی می که. او قلبيا إشکسته آپمپانه اړومش مئه ئو اسپريانه رها می که. ئو او نبوت کرد که مسيح موعود، بيماريا یعنی کوريا، شل یا، گريا ئو لال يانه هم شفا مئه.

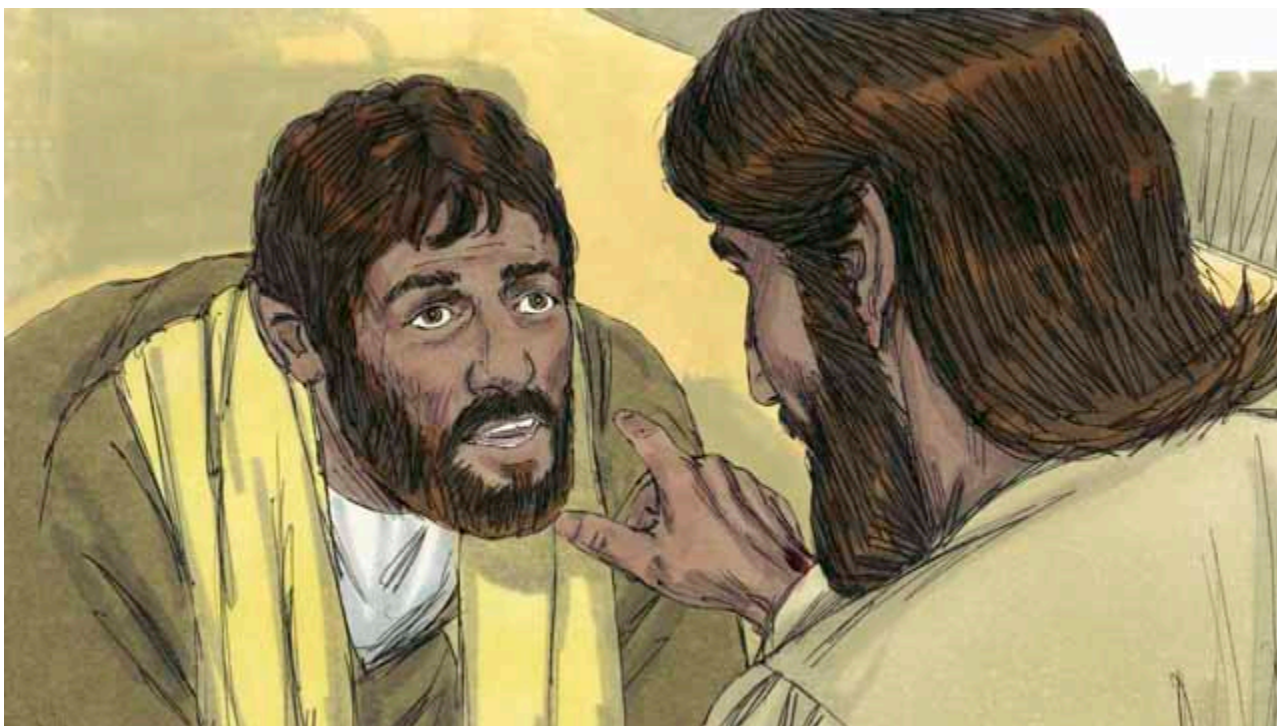
ئو اشعيا نبی نبوت كړدى كه مردم د مسيح موعود نفرت دارن نو د گردش نميرن. پيغمبريائى هنى هم نبوت كړدين كه يكي د دوسيا مسيح وش پښت مي.كه. زكريا نبوت كړد كه اى دوس و خاطر سى سكه نقره و او خيانت مي.كه. پيغمبريائى هنى هم نبوت كړدين كه مسيح مي.كشن نو و جشم قره مونن.

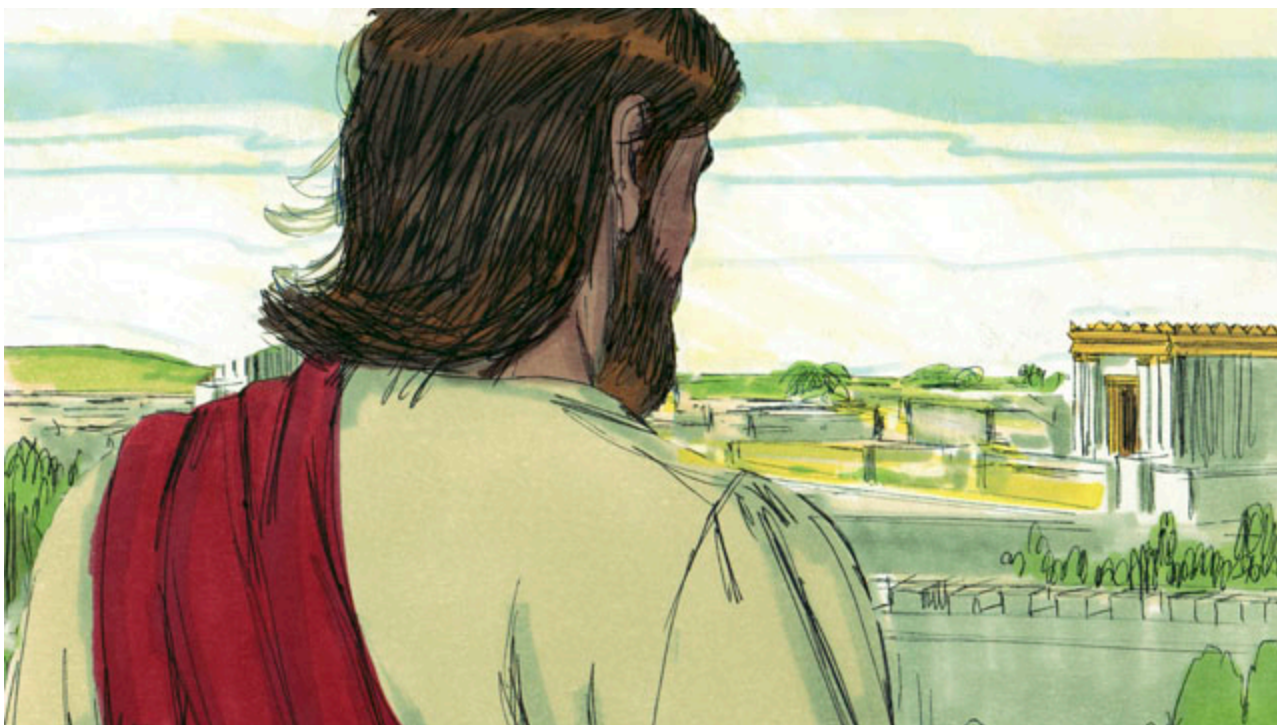
ئو پيغمبريا دباره يه كه مسيح موعود چطوري مي.ميره نبوت كړدين. اشعياى نبى گتى كه مردم و او آو دم مونن نو اونه مي.زنن نو مسخره مي.كن. اوسه بدن اونه سيلا مي.كن تا و رنج گپي بميره، و وجود و كه هيچ گناهي نكردى.

پُئِمْبَرِیائی هَنی هَم نبوت کِردین کِه مسیح موعود بایس آیم کامل ئو بی هیچ گناهی با. او بایس بَمیرَه، سِیَه کِه خدا اونه و جا گناه هَمه مَریم جهان مجازات می گه. مجازات او بانث موی کِه د پُنن انسان ئو خدا اَرُومش ئو صلح بَر قرار با. هه و ای خاطر، اراده خدا پنه بی کِه مسیح زخمی ئو کُشته با.

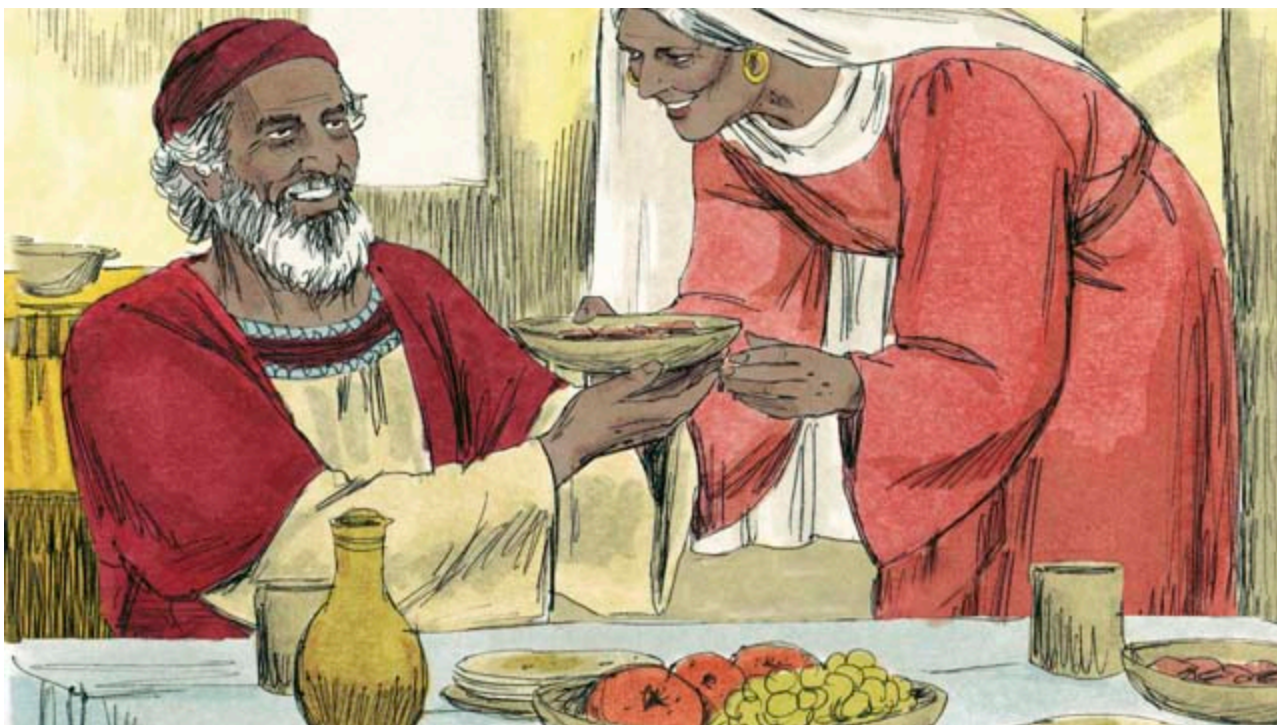
پُئِمْبَرِیائی هَنی یَنه هَم نبوت کِردین کِه خدا مَسیح دِما مرگ ئِلن می گه. و ای خاطر وَا مُردن ئو وریسائین مسیح د مرگ، خدا می حاست کِه نَقَشه نجات گناهکاریانِه کامل بَگه ئو عَد تازه وَا آیم بَوْنه.

خدا چیا زیادی دباره اُماین مسیح و پیمبریا دیاری کرد. اما مسیح د زُمون هیچ کُم د ای پیمبریا هنی نی اُمائی. بیشتیر د ۴۰۰ سال دما
آخری نبوت، وختی که زُمون و کمال رَسس، خدا مسیح و دُنیا فرسن.

مَتَلی گِرتسَه د کِتآو مقدس: (کِتآو پیدایش فصل ۳ آیه ۱۵، فصل ۱۲ آیه ۱ تا ۳، کِتآو تثنیه فصل ۱۸ آیه ۱۵، کِتآو دوئم سموئیل فصل ۷،
کِتآو ارمیا فصل ۳۱، کِتآو اشعیا فصل ۵۹ آیه ۱۶، کِتآو دانیال فصل ۷، کِتآو ملاکی فصل ۴ آیه ۵، کِتآو اشعیا فصل ۷ آیه ۱۴، کِتآو
میکا فصل ۵ آیه ۲، کِتآو اشعیا فصل ۹ آیه ۱ تا ۷، فصل ۳۵ آیه ۳ تا ۵، فصل ۵۳، کِتآو مزامیر فصل ۲۲ آیه ۱۸، فصل ۳۵ آیه
۱۹، فصل ۶۹ آیه ۴، فصل ۴۱ آیه ۹، کِتآو زکریا فصل ۱۱ آیه ۱۲، فصل ۱۳، کِتآو اشعیا فصل ۵۰ آیه ۶، کِتآو مزامیر فصل ۱۶ آیه
۱۰، ۱۱)

۲۲. و دُنیا اُمَینِ یوحنا ی تعمید دهنده

د قدیم خدا و وسیله پیمبریا خُش و قومش حَرَف می‌ره. اما دِما گذشت ۴۰۰ سال که خدا و قوم خُش حَرَفی نَزیه بی، په گلی فرشته خدا و کاهن پیری که ئومش زکریا بی وش درأما. او ئو زینش الیزابت، آیپا خداترسی بی‌ین. اوئو پیر بی‌ین ئو الیزابت بَچهدار نموی.

فرشته خدا و زکریا گُت: «زیننه تو گری میاره و دبی. تو ئومش مینی و یوحنا. خدا اونه د روحش پُر می‌که ئو یوحنا مَرِدِم سی اُمایین مسیح موعود آماده می‌که.» زکریا د چوو گُت: «م ئو زینم سی بَچهدار بی‌ین خیلی پیریم! چطور دُونِسَه بام که و م راس مونی؟»

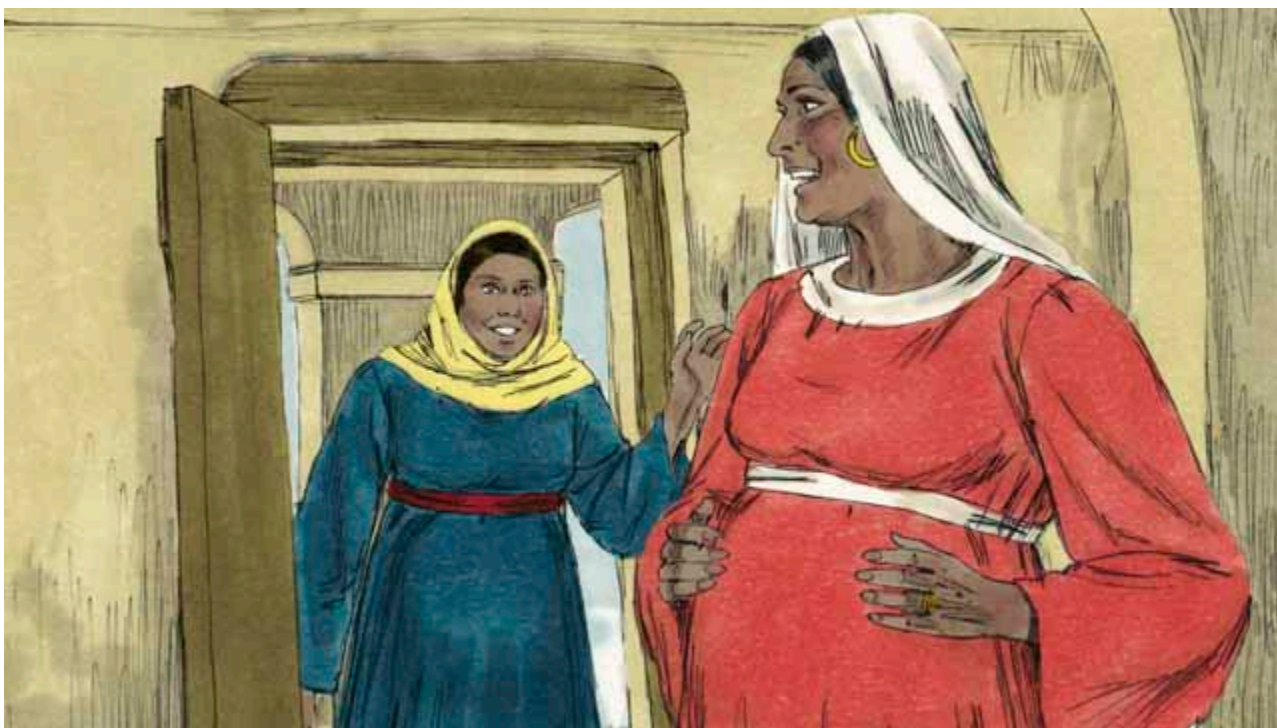
فرشته خدا و زکریا چؤو د: «م د لا خدا اُمامه تا ای خور خوشه و تو برسینم. ایسه که تو حرفیا مینه باور نکردی، قدرتِ حرفِ رَئیه د دَس مئی تا زُمونی که اُو بچه بیا و دُنیا.» هه د اُو موقه، زکریا د نئونس حرفی و زوون بیاره. اوسه فرشته خدا د تِه زکریا رت، زکریا ورگشت و خونه ئو وختی نگذشت که زینش باردار بی

وختی که الیزابت د ماه شیشیم بارداری بی، هه اُو فرشته په دهه و فامیل الیزابت که ئومش مریم بی وش درأما. او دُخترِ ریی بَسْتِه ئو دَسگیزو پیاپی و ئوم یوسف بی. فرشته و او گت: «تو حامله مویی ئو گری میاری و دیی ئو ئومش مینی و عیسی. او پسر خدای بزرگ ئو سلطنتش ابدی یه.»

مریم چؤو د: «چطور چنی چیئی مووه د حالی که م دُختر ری بستی هیسیم؟» فرشته گُت: «روح القدس و تو نازل مووه ئو قوت خدا و تو سایه مونه. و ای خاطر و او کر، قدوس ئو پسر خدا ی بزرگ مونه.» مریم و حرفیا او فرشته ایمان آورد ئو او چیئی نه که او گُتی، قبول کرد.

زْمون گمی دِما ای اتفاق، مریم رت و حوئه الیزابت. تا الیزابت دنگِ سیلام مَریم شِنفت، بَجَه دِ رحمش تَگو خرد. اوئو و خاطر کاریائی که خدا سی شو کردی شادی زیادی کِردن. مریم حدود سه ماه مَن و تِه الیزابت ئو اوسه ورگشتن و حوئه.

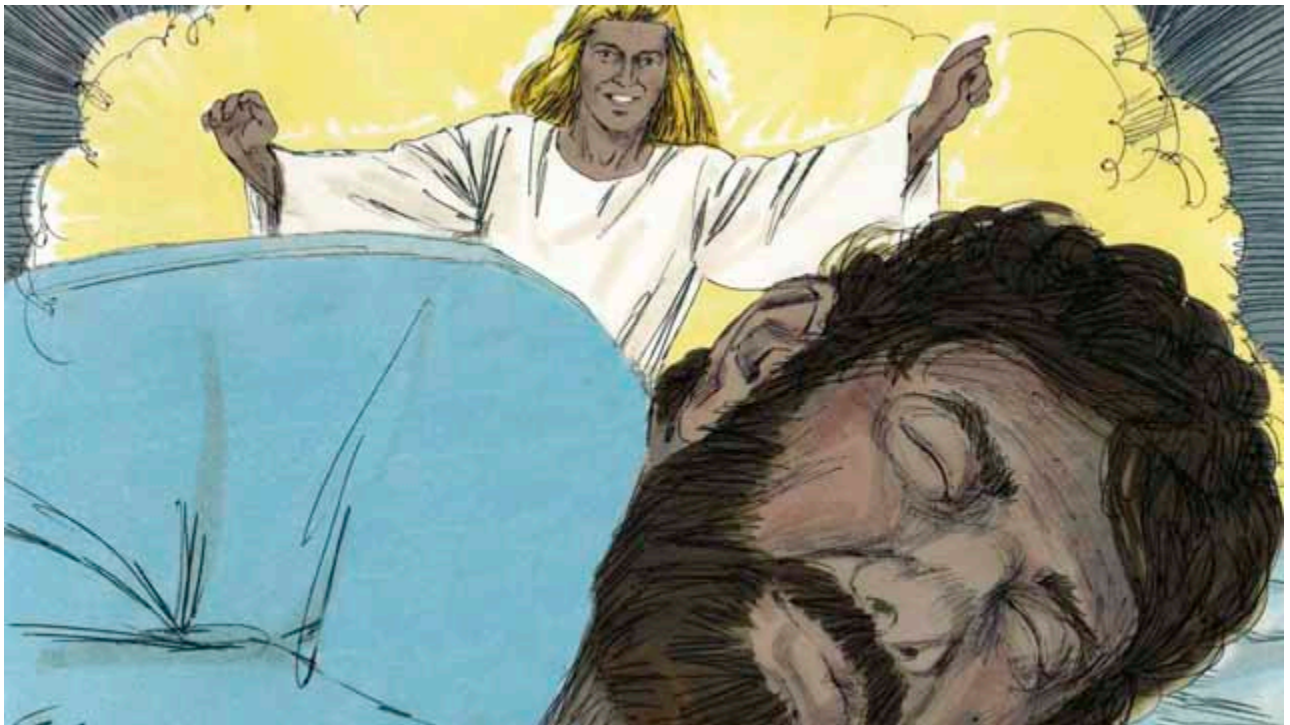
دِما ای اتفاق الیزابت گری آورد و دیی. او نو زکریا نوم بَجَمِه هه او طور که فرشته گئی نیان و یوحنا. اوسه خدا دُواره دم زکریانه واز کرد نو زکریا گت: «خدانه شکر، سییه که او و یاری قومش امانه! نو تو! کرم وت مَوْن پیمبر خدای بزرگ نو و آپمیا مَوْنی که چطور می تونن آمرزش گناهپاشونه پیا بگن!»

مَتَلی گَرِتَسَه دِ کِتَاو مقدس: (کِتَاو پیدایش فصل ۳ آیه ۱۵ نو فصل ۱۲ آیه ۱ تا ۳، کِتَاو تثنیه فصل ۱۸ آیه ۱۵، کِتَاو دوئم سموئیل فصل ۷، کِتَاو ارمیا فصل ۳۱، کِتَاو اشعیا فصل ۵۹ آیه ۱۶، کِتَاو دانیال فصل ۷، کِتَاو ملاکی فصل ۴ آیه ۵، کِتَاو اشعیا فصل ۷ آیه ۱۴، کِتَاو میکا فصل ۵ آیه ۲، کِتَاو اشعیا فصل ۹ آیه ۱ تا ۷ نو فصل ۳۵ آیه ۳ تا ۵ نو فصل ۶۱ نو فصل ۵۳، کِتَاو مزامیر فصل ۲۲ آیه ۱۸ نو فصل ۳۵ آیه ۱۹ نو فصل ۶۹ آیه ۴ نو فصل ۴۱ آیه ۹، کِتَاو زکریا فصل ۱۱ آیه ۱۲ نو ۱۳، کِتَاو اشعیا فصل ۵۰ آیه ۶، کِتَاو مزامیر فصل ۱۶ آیه ۱۰ نو ۱۱)

۲۳. وِ دِیِ اُمَایِن عِیسی

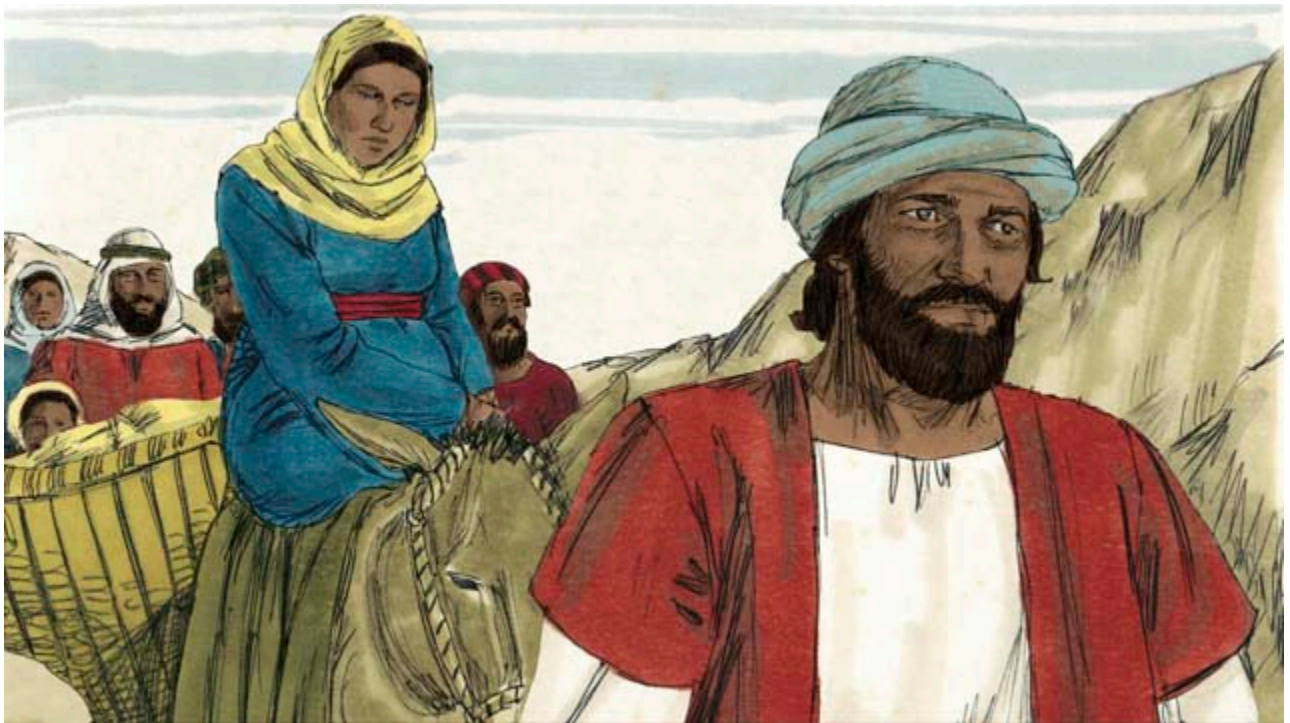
مریم وا پیاښی عادل نو خو، و نوم یوسف دسگیزو بیښی. وختی یوسف فمس که مریم اوسه بیه، او دونس که بچه مال او نوی. یوسف نمی‌حاست که مریمه رسوا نو بی اوریی بگه، و ای خاطر قصد کرد که بی کش د او چگا با. اما ورز یه که او کاره انجوم بته، فرشته د خاوش دراما.

فرشته و یوسف گت: «د عروسی وا مریم زلت نړوئه. بچه که ها د رحم(لم) او د روح‌القدس. مریم گری میاره و دیی نو نومش بتی و عیسی (بھوه نجات منه)، سی‌یه‌که او مردیمه د گناهایشو نجات منه»

و ای خاطر یوسف و مریم دوت کړد نو بُردش و خوښه خُش. اما تا ز مونی که بچه و دنیا نی اُما، و او نُوخفتی.

د روزیا آخر آووسی مریم، امپراطور روم فرمو د که سی ستر شماری، هر گس بایس و شهر جد و آباد خُش ورگرده. یوسف نو مریم بایس ره زیادی د ناصر ه می رتن و بیت لجم، سی یه که جد او نو داود پادشاه نو شهر شو بیت لجم بی.

وختی مریم ئو یوسف رَسین و بیت لَحْم، جائی سی مَن پیا نَکَرین. تَنیا جائی کِه دَش می تونین بَموئن، جائی سی نِگهداری جیون یا بی. د اوچه مریم بَجَهَنه آورد و دیی ئو اونه د آخور (آجر) خُوفَتنا، سی یَه کِه کِه سی او جا خاویی ناشدن. اوئو ئومش نیان و عیسی.

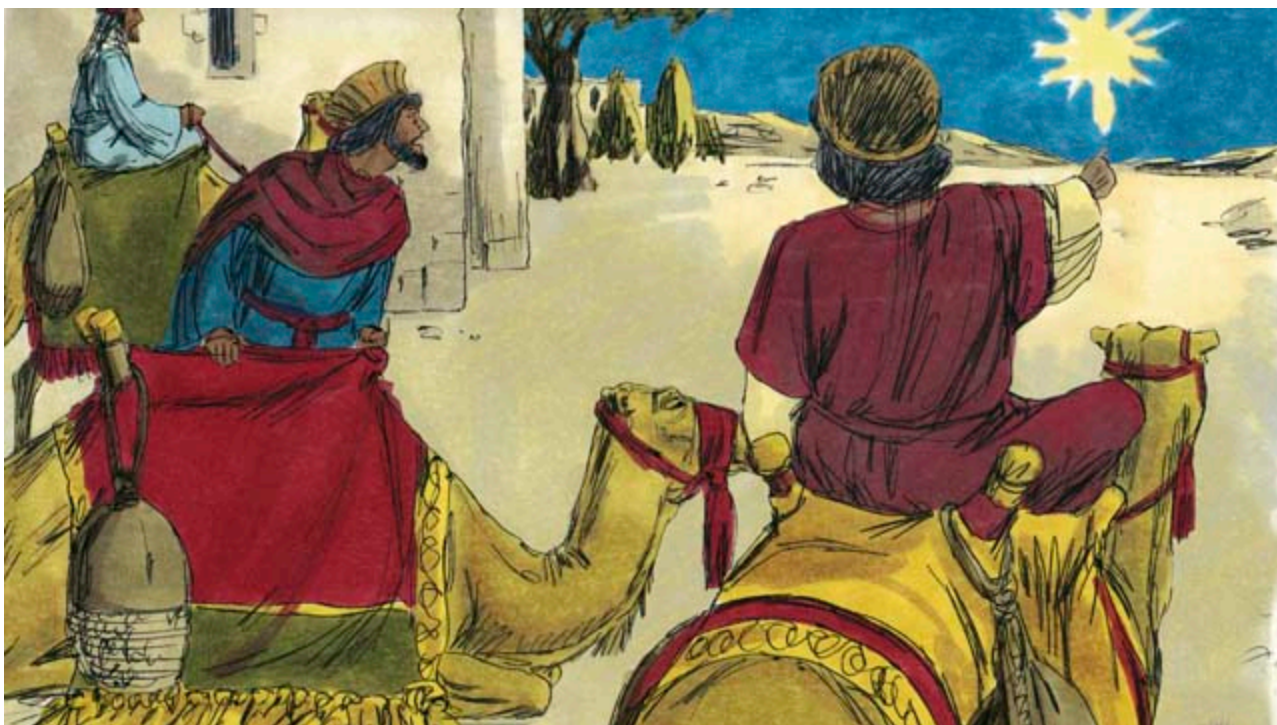
اُو شَو، چوپون یائی د صحرا د گلَها خُشَو نِگه بونی می کَرین. پَه دَقه فرشته نورانی ئی د مین اوئو ظاهر بی ئو هول گِرتَشو. فرشته و اوئو گُت: «زَلَمَتُو نَرَوَنه، سی یَه کِه م خبر (خَوَر) خوشی سی شِما دارم. مسیح موعود کِه خداوند د بیت لَحْم اُما و دُنیا!

«رت ئو و دُم او بچه بگردیت ئو بچه پیا میکیت که د گلیچک پیچسه ئو د اجر خوفناکه.» په دغه بُر زیادی د فرشتیا آسمونی و او فرشته اضافه بی.پن. اوئو د ستایش خدا می.خین ئو می.گتن: «خدایه د آسمو جلال با ئو و زمی صلح ئو آرومی سی مردمی که خدا وشو نظر داره!»

اوسه فرشتیا د تِه اوئو رتن ئو چوپونیا هم گلهیا خوشونه هیشتن ئو رتن تا و محلی که عیسی اوچه بی رسیس ئو بچه دبین که د آخوری خوفتی.یه بی، دُورس هه او طور که او فرشته گئی. اوئو خیلی هوس کړدن. چوپونیا ورگشتن و تِه گلهیا خوشو ئو خدایه و خاطر او چیئی که دبیین ئو شیفنتین شکر ئو ستایش می.کړدن.

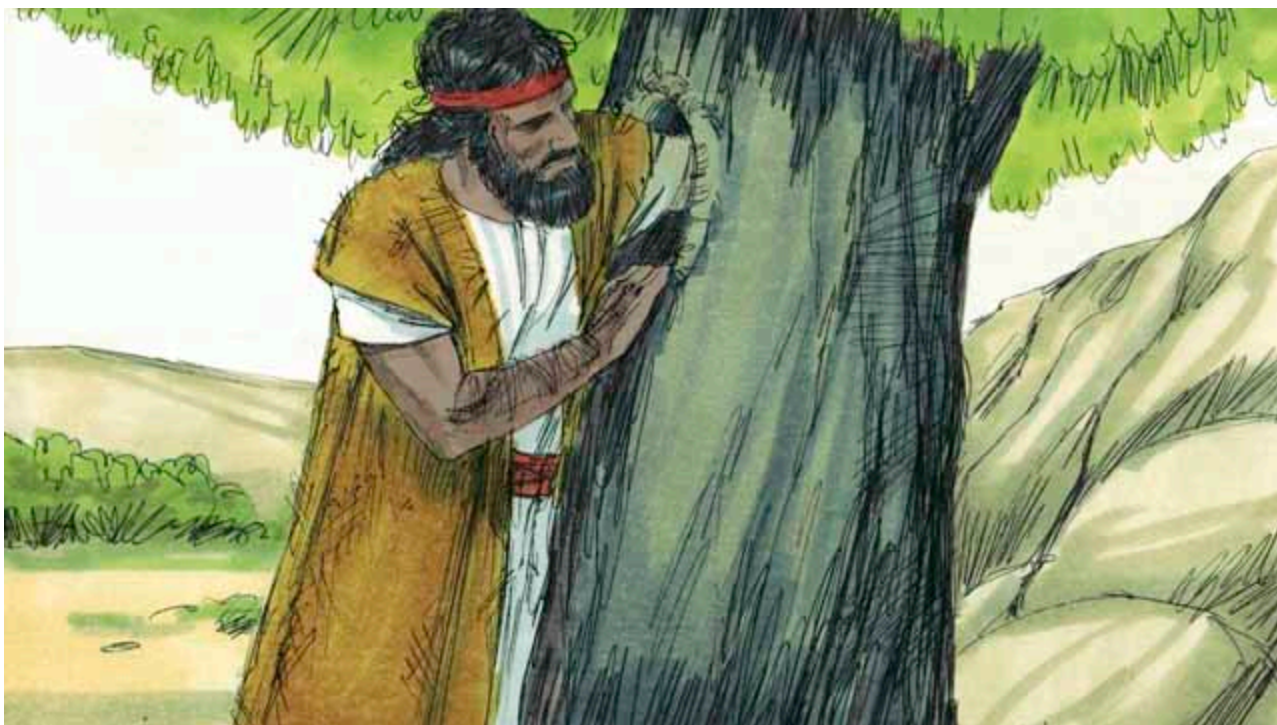
دِما و پِیایئی د مشرق زمی که آساره شناس ئو خیلی حکیم بی‌ین، آساره بلاجیئی د آسمو دِیین. اوئو فَمِین که پادشاه جدید یهود و دُنیا آمائِه. و ای خاطر، ره زیادی د سرزمینیا خُشو سی دِیین ای بچه امان. اوئو امان و بیت لجم ئو خونه که عیسی وا دا ئو بُوئش دِش زِئیی می‌کرد، پیا کردن.

وختی او پِیایا دانشمند عیسی‌نه وا داش دِیین، زونی زَن ئو اونه پرستش کردن. اوئو و عیسی پیش‌گشی‌یا گِرون قیمتی دَن ئو اوسیه ورگشتن و خونه خُشو.

مَتَلِي ڳَرِيسَه ڍِ ڪِنَاو مقدس: (انجيل متي فصل ۱ ئو انجيل لوقا فصل ۲)

٢٤. يوحنا، عيسى نِه تعميد مِئِه

یوحنا گر زکریا ئو الیزابت، گپ بی ئو و پیمبری پسن بی. او د بیابو زینئ می‌کرد، عسل کوهی ئو قلعه می‌خرد ئو جومه د پشم شتر می‌کرد د ور.

بُر زیادی د مردم و بیابو می‌آمان و ته یوحنا ئو حرف‌باشیه گوش می‌دن. او سی‌شو موعظه می‌کرد ئو می‌گفت: «توبه بکیت، سی‌یه‌که پادشاهی خدا نزیگه.»

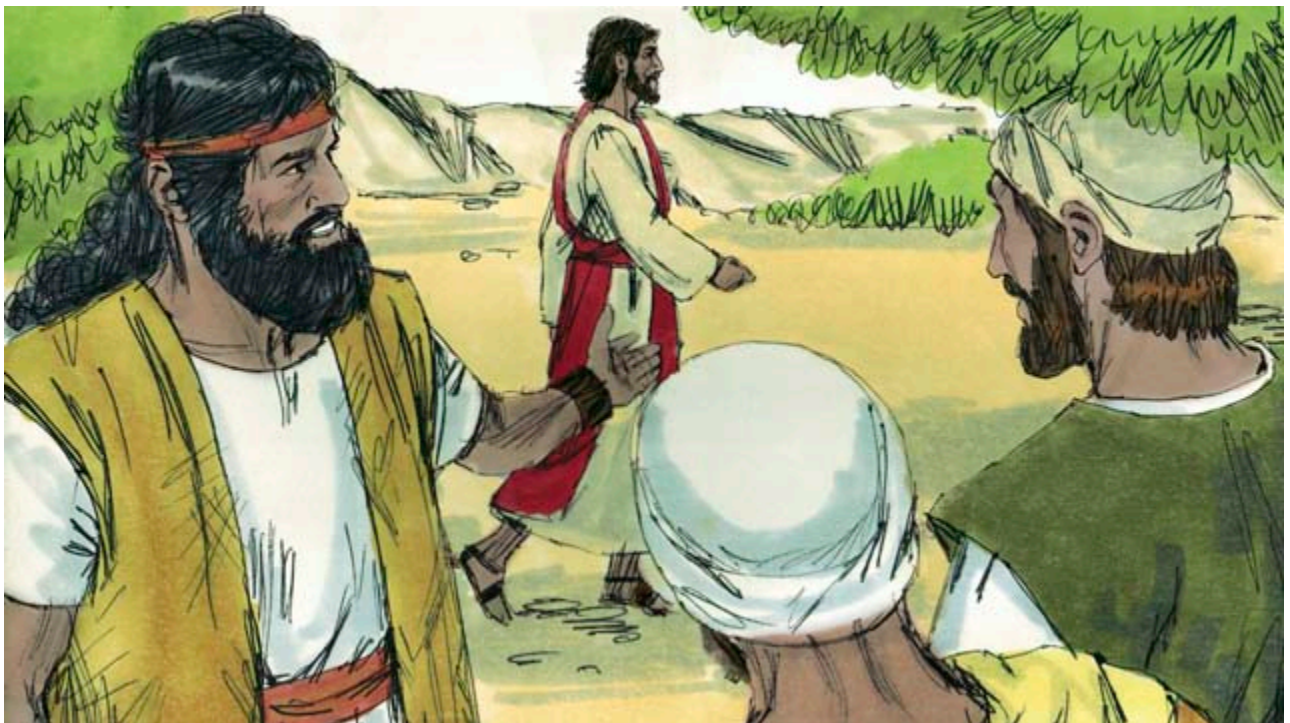
سی‌یه‌که مردم پیغوم یوحنا‌ه می‌شفقتن، خیلی دِشو د گناه‌اشو توبه می‌کردن ئو یوحنا اوئونه وا او تعمید می‌د. خیلی د ربریا مذهبی و ته یوحنا هم می‌آمان، اما و گناه‌یا خُشو اِتراف نمی‌کردن ئو د وئو توبه نمی‌کردن.

یوحنا تعمید دهنده و ربریا مذهبی گُت: «ا ماریا سَمی! توبه بکیت ئو رفتار خُئونه عوض بکیت. خدا هر درختی که میوه خو نیاره، مَره ئو مونه د نش.» یوحنا پیشگوی پیمبرِ یانه تَموم کرد که گُیین: «سِل‌گو، ایسه م قاصو خومه د نها تو می‌فرسم تا رنه سی تو صاف بگه.»

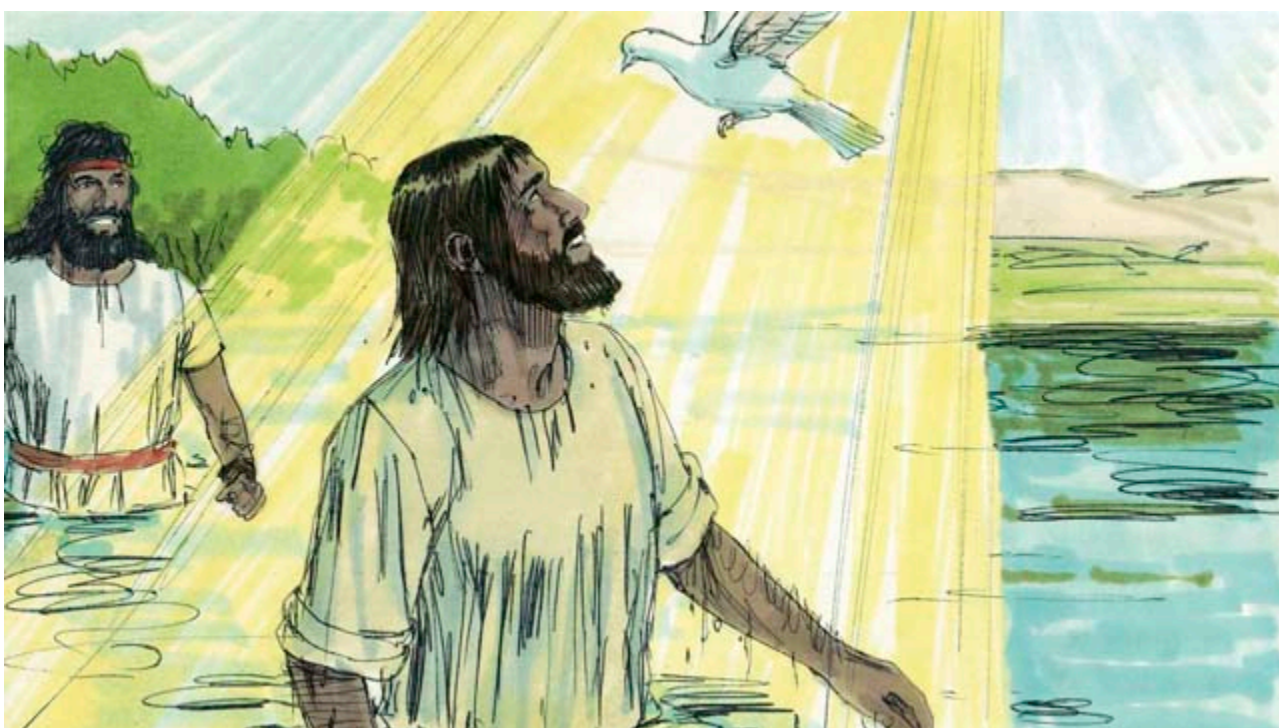
قَرى د رَبريا مذهبی د یوحنا پُرسین: «تو مسیحی؟» یوحنا چَوو د: «م مسیح نیسم، اما گسى دما م ميا که مقومش د م خيلى بالاتره. اوقه که م قابل نیسم بَن کالمياشه واز بکم.»

روز بَد عيسى سى تعميد او، اُما و تِه یوحنا تعميد دهنده. وَختی یوحنا اونه دبی گُت: «يِه هِه او بَره خدائِه که گناه تُموم دُنيانِه ورميازه.»

یوحنا تعمید دهنده و عیسی گُت: «م لایق نیسم که تونه تعمید بُم. یه مَنم که بایس د تو تعمید بیرم.» اما عیسی گُت: «مَنه تعمید بَه، سی یه که کار دُورس هه پنا.» و ای خاطر یوحنا عیسی نه تعمید د، و ا یه که عیسی هیچ وقت گناهی نکر دی.

وختی عیسی دما تعمید د او دَرأما و دَر، روح خدا چی کموثری دیاری بی تُو اُما و هار تُو و ریی او قرار گِرت تُو هه اُو موقه، دنگ خدا د آسِمُو رَیس که: «پنا گُر م که اونه دوس دارم تُو د او خیلی راضی یم.»

خدا و یوحنا گُته بی: «روح القدس و گسی که تو اونه تعمید مئی میا، اُو شخص پسر خدائه.» خدا یَکی یِه ئو وختی که یوحنا عیسی نه تعمید د، دنگ خدا بُوئنه شینفت. خدا گر یعنی عیسی نه دیی ئو روح القدس هَم د طور گموثری دیی.

مَتَلی گِرِئسه د کِتآو مقدس: (کِتآو انجیل متی باب ۳، کِتآو انجیل مرقس باب ۱ آیه ۹ تا ۱۱، کِتآو انجیل لوقا باب ۳ آیه ۱ تا ۲۳)

٢٥. شيطان عيسى نِه وِسْوَسَه مِي گَه

دِما تعمید عیسی، روح خدا دَرجا اونه بُرد و بیابو، جائی که او و مدت چهل شو ئو چهل روز، روزَه گِرت. اوسه شیطان اُما و تِه عیسی، اونه وِسوسَه کرد تا گناه بَگه.

شیطان عیسی نه وِسوسَه کرد ئو گُت: «آر تو پسر خدا هِسی، و ای بَر دیا بُو که بوون و ئون تا بئونی بُخوری!»

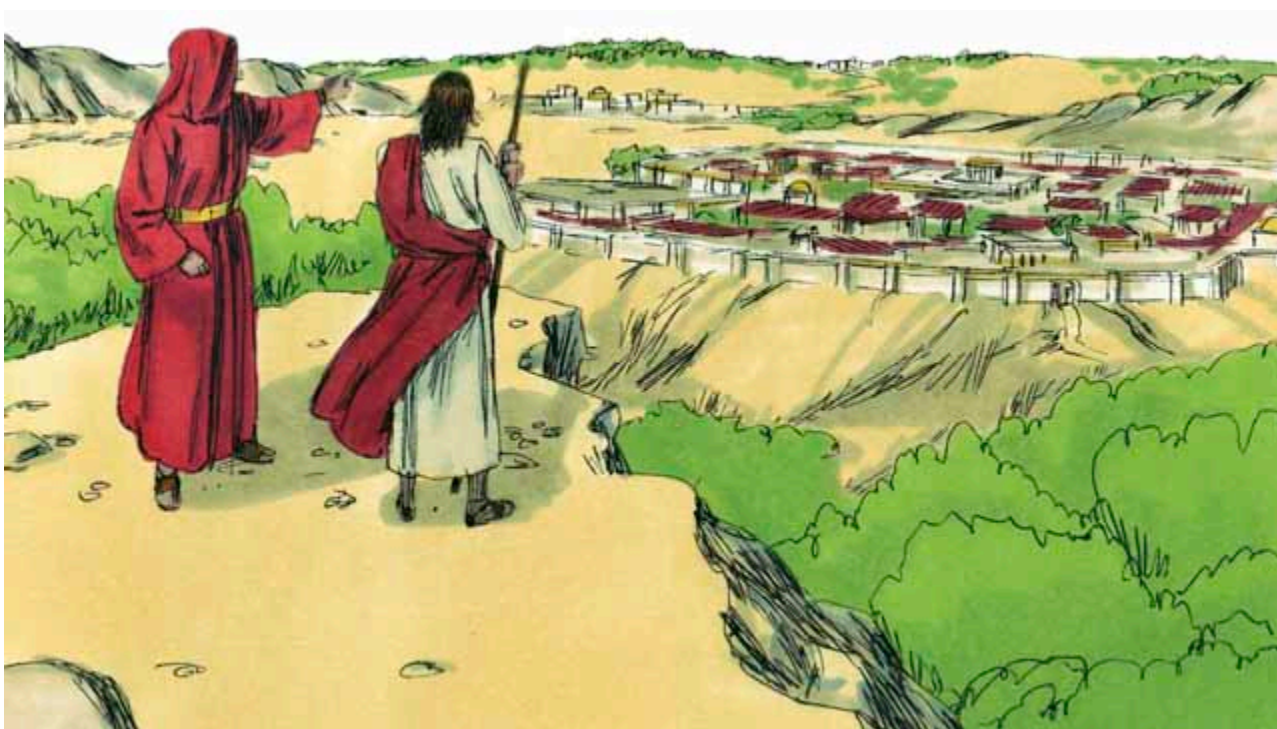
عیسی چو د: د گلوم خدا نوشته بی‌یه «آیم سی زنه منه تنیا نیاز و ئون ناره، بلکه و هر کلمه که د دم خدا بگه و در!»

اوسه شیطان اونه برد و بلن‌ترین جا معبد ئو گت: «آر تو پسر خدا هیسی، خته د ایچه بون و هار؛ سی‌یه که کتاو مقدس فرمایش می‌گه: «خدا و فرشتایا خُش فرمون منه تا تونه د کول بیرن، نکه پاته بزنی و بردی.»

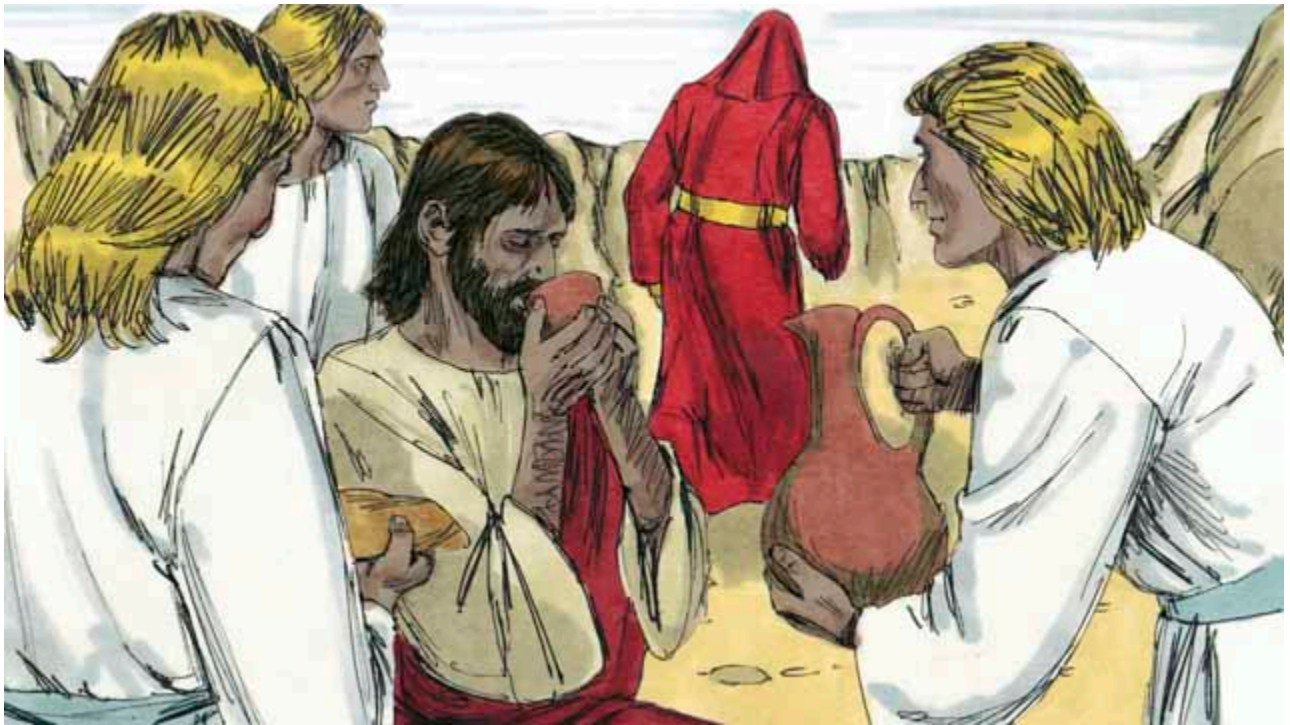
ما عیسی و او چیئی که شیطان گئی عمل نکرد ئو چوو د: خدا د گلومش و قوم خُش فرمون دئه: «خداوند خدای خُته امتجو نگو.»

اوسه شیطان اونه بُرد و تَک کوه بِلنی ئو تَموم کشوریا دُنیا ئو قدرت ئو ثروت ونونه و او نشو د ئو گت: «آر زُونی بَرنی ئو مینه بیرستی، همه پَنونه و تو می و خشم.»

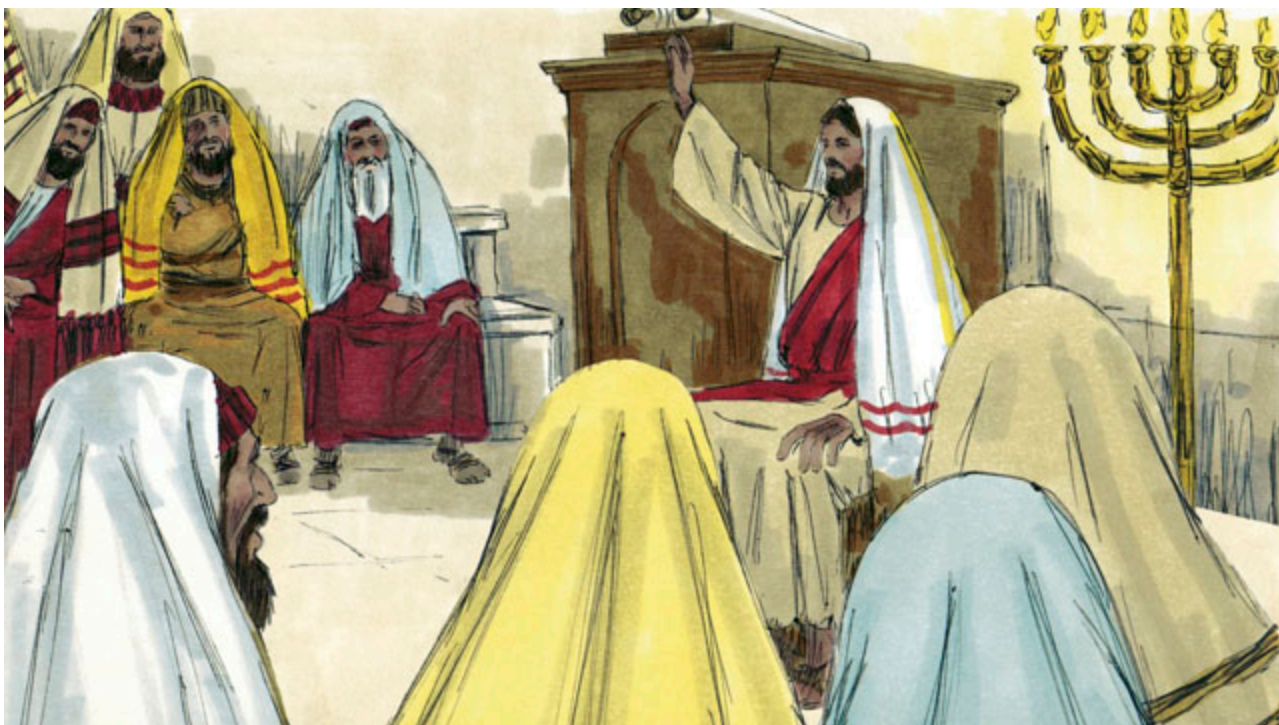
عیسی چو د: د م دیر با! شیطان! د گلوم خدا، او و قوم خُش فرمون دا که: «تَنیا خداوند خدای خُتِه پرستش بگو نو تنیا و او خدمت بگو.»

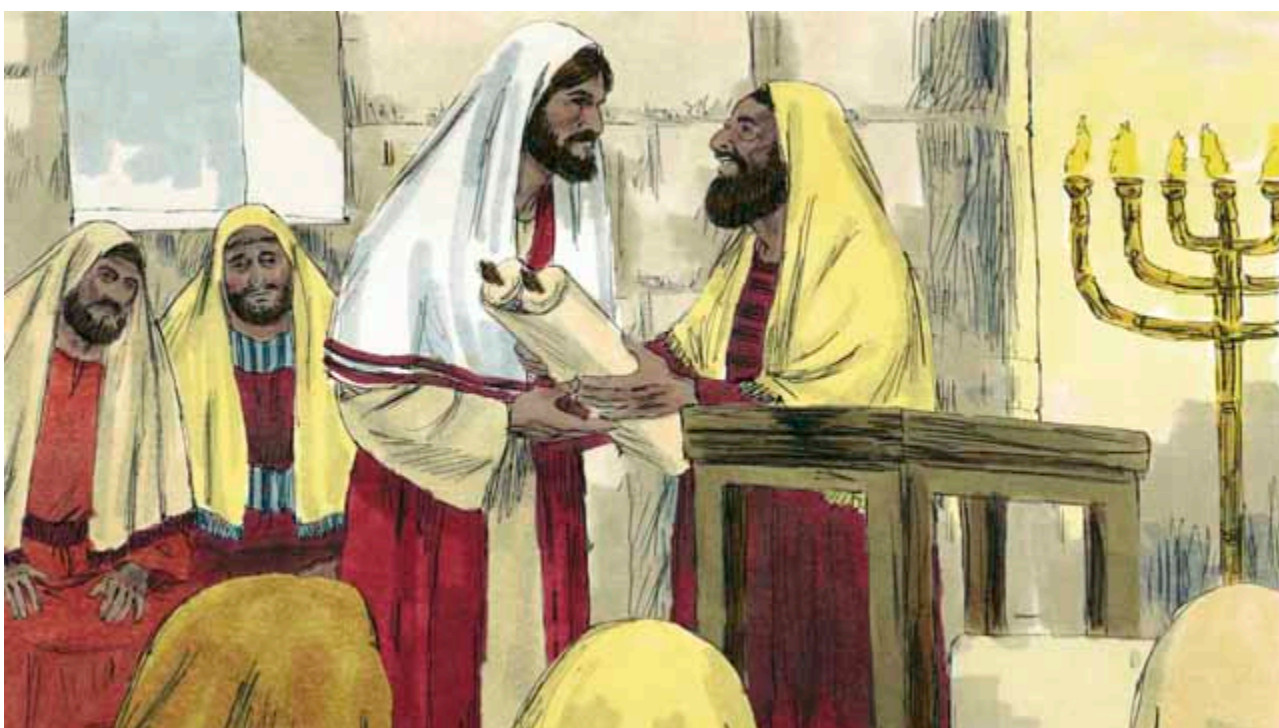
عیسی د دوم و سوسهیا شیطان گرفتار نوی. پس شیطان اونه د تِه اوسه رت و هیشت نو فرشته یا امان نو و عیسی خدمت کړین.

متلی گریسه د کتاو مقدس: (کتاو انجیل متی باب ۴ آیه ۱ تا ۱۱، کتاو انجیل مرقس باب ۱ آیه ۱۲ نو ۱۳، کتاو انجیل لوقا باب ۴ آیه ۱ تا ۱۳)

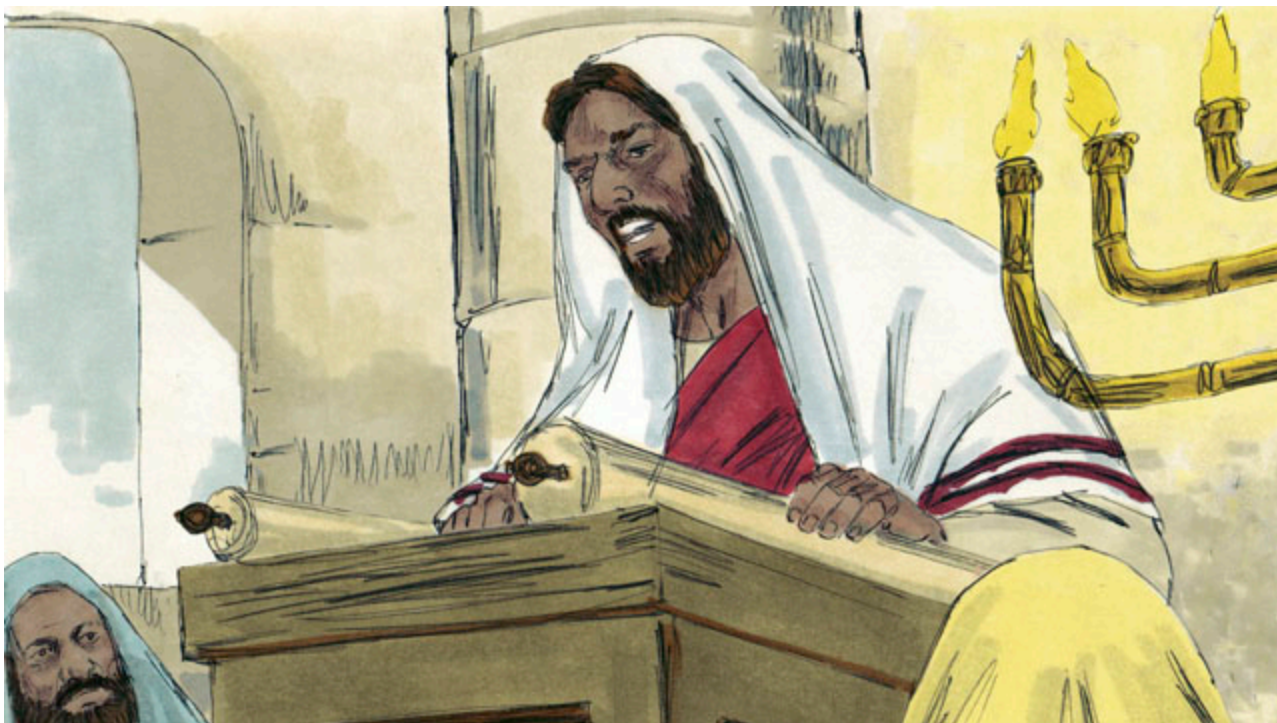
٢٦. شُرو خدمت عیسی

دېما پېروزی و وِسوَسهیا شیطان، عیسی و جلیل جائی که د اوچه زنی می‌کرد، ورگشت. روح القدس و عیسی قوت زیاد می‌د نو او سی تعلیم د جائی و جائی هنی می‌رت نو همه دباره او و خویی یاد می‌کردن.

عیسی و ناصره، آبادی که دُور و بچه‌ای خُشه دِش گُذرَنی، رت. د روز شبات، او رت و پرستشگاه. رَبْریا مذهبی نُسْخه د کُتاو اشعیا نبی‌نه وش دَن تا بُخوَنه، اوسه عیسی طوماره واز کرد نو قری دِش سی مَریم حَن.

او چنی حَن: «خدا روح خُشبه و مِ نیائه تا خَوَر خوشبه و فقیریا بو وم. او مِنه فرسنائه تا اسیریا نه آزادی، کوریا نه بینایی ئو جورکشون را رهایی بَوخشم. سی به که زُمون رحمت خدا و آیم رَیسَه.»

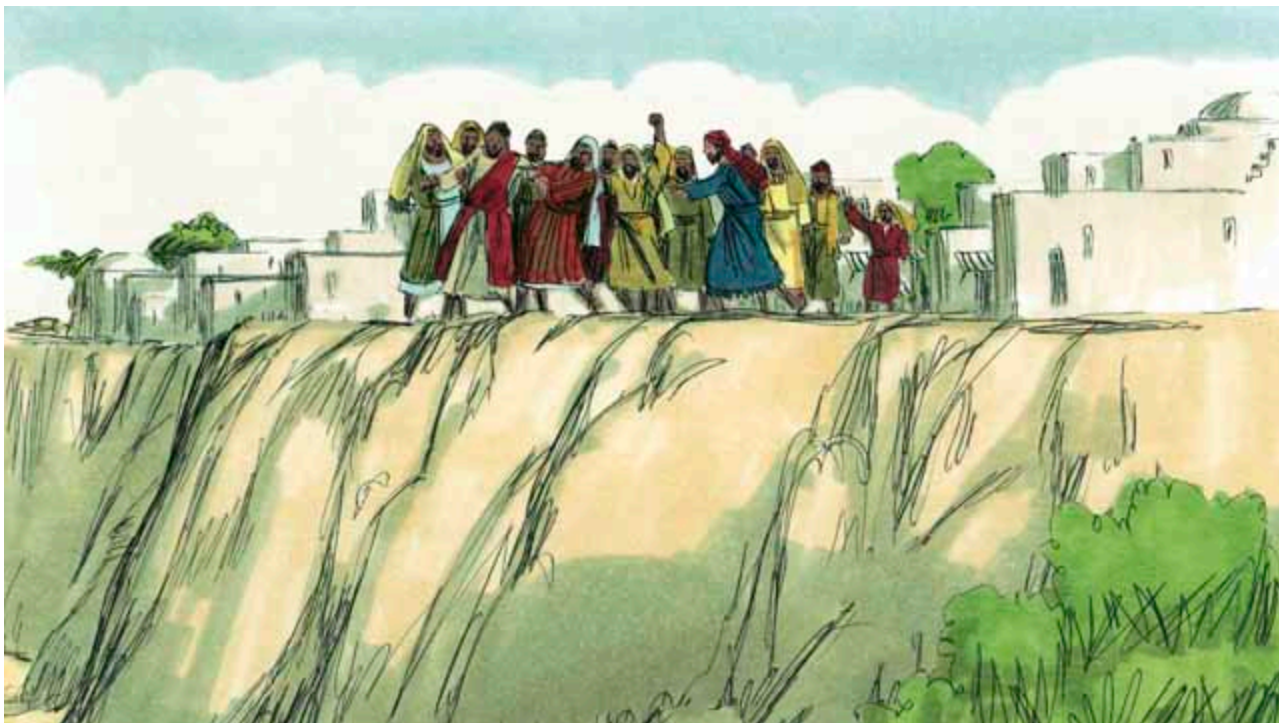
اوسیه عیسی نیش ئو هَمه وا دَقَت سبیلش می کَرین. اوئو ئو نِسن که او جا دِ کِتاو مقدس که عیسی حَن، و مسیح موعود اشاره می کرد. عیسی گُت: «کَلومی که سی شِما حَنِم، هِه ایسه دِ حالِه اَنجُومَه.» هَمه مَرِیم وا رَتِن ئو پُرسی پِن: «مَر ای شخص کُر یوسف نیسا؟»

اوسیه عیسی فرمایش کرد: «و راسی که په پیمبر د ولات خُش قبولش نمیکن. زموږی که د دُور و ایلیا پیمبر و مدت سه سال نو نیم بازو نبارس، وا وجود بیوه زنیای زیاد د اسرائیل، خدا ایلایانه و کمک بیوه زنی فرسن که د ولاتی هنی زنی می‌کرد.»

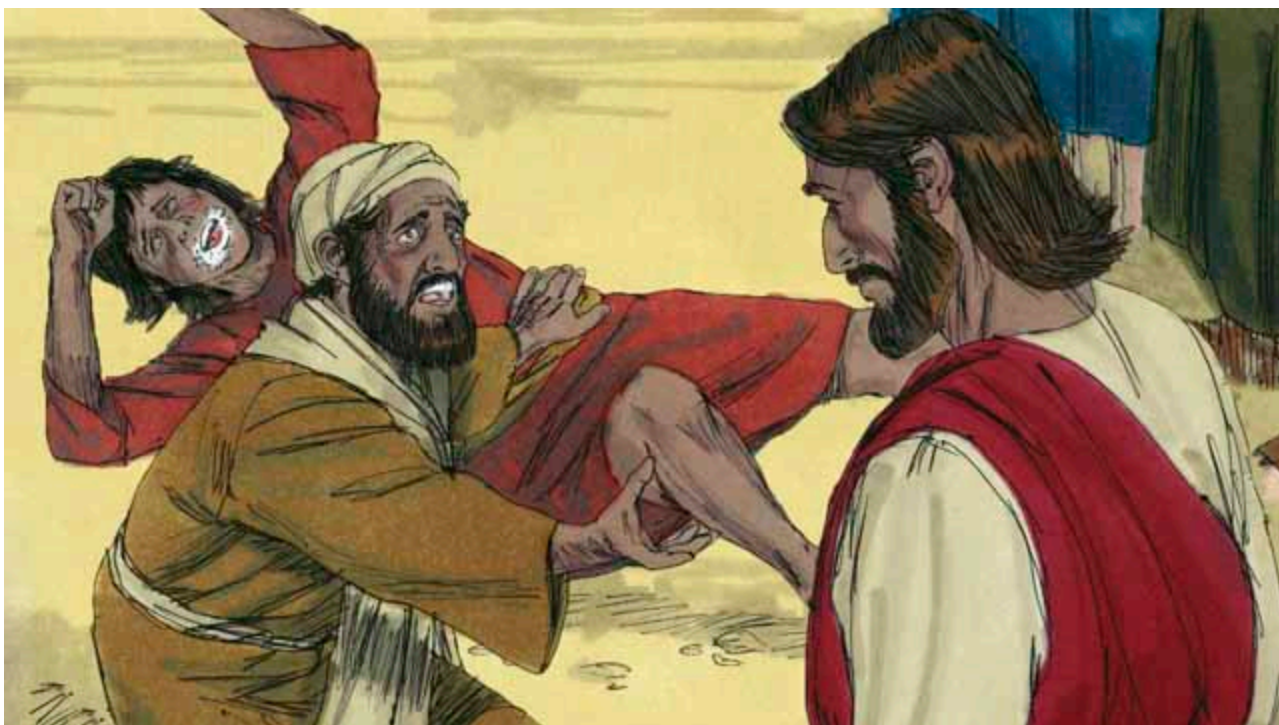
نو چنی ادامه د: «د زموږ الیشع پیمبر، بُری د آپیا د اسرائیل بیماری پوسی گرتنه بین. اما الیشع هیچ‌کوم د اوښونه شفا نده. او هه نَعمان سوری، فرمونده دشمن اسرائیل د او بیماری شفا د.» گسونی که گوش می‌دن یهودی بی‌پن، وختی ای حرف‌یانه شنفتن خیلی عصبونی بی‌پن.

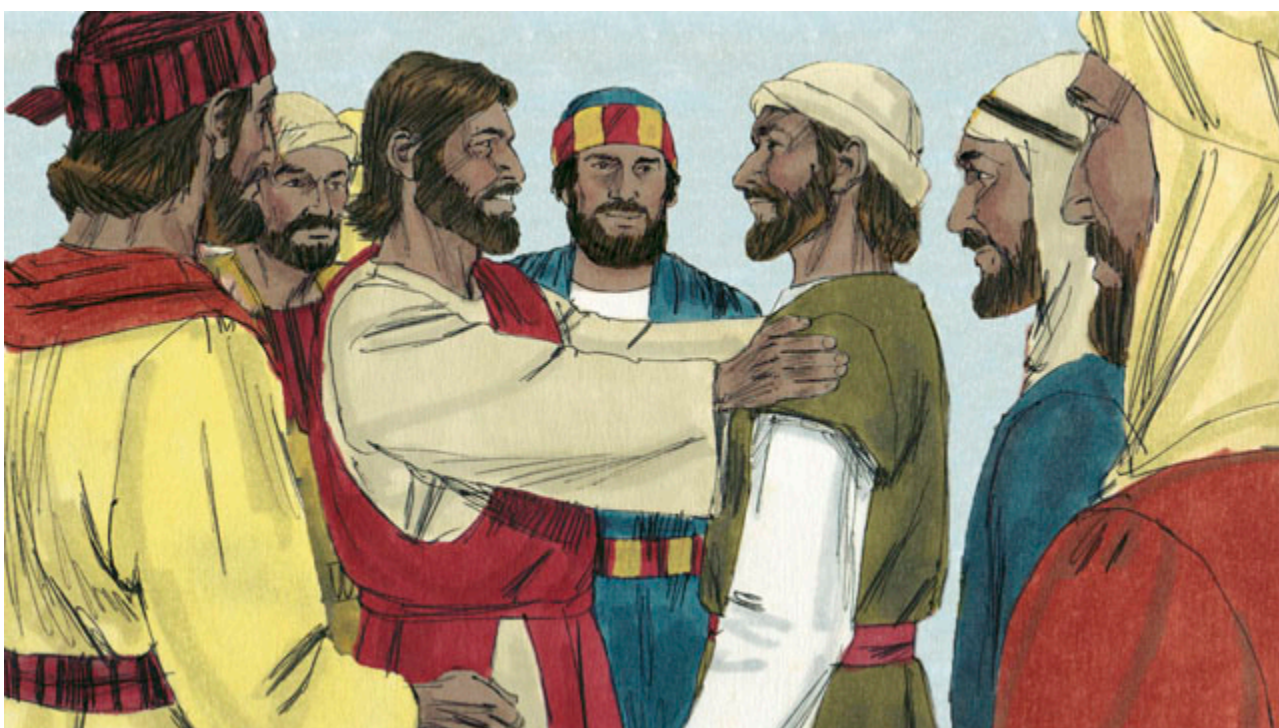
مردم ناصره، عیسی‌یه د پرستشگاه کشین و در، بُردن و لَو په گمري تا اونه د اوچه بُونن و هار ئو بگشتن. اما عیسی د مین پئن اوئو گوارس ئو د شهر ناصره رت و در.

اوسیه عیسی و سراسر جلیل رت. بری د مردم و لاش می‌آمان ئو بیماریا زیادی و اخستو می‌آوردن. د مین اوئو قری علیل، کور ئو گر بی، قری هم نمی‌تونین ره روئن ئو حرف بزنن. عیسی اوئون شفا می‌د.

ئو عده زیادی نه که گرفتار روح گن بی‌ین، و ته عیسی می‌اوردن. و فرمون عیسی روح‌یا گن د مردم می‌کردن و در. خیلی دشو هوار می‌زن: «تو پسر خدا هیسی!» ئو مردم وا تعجب خدانه ستایش می‌کردن.

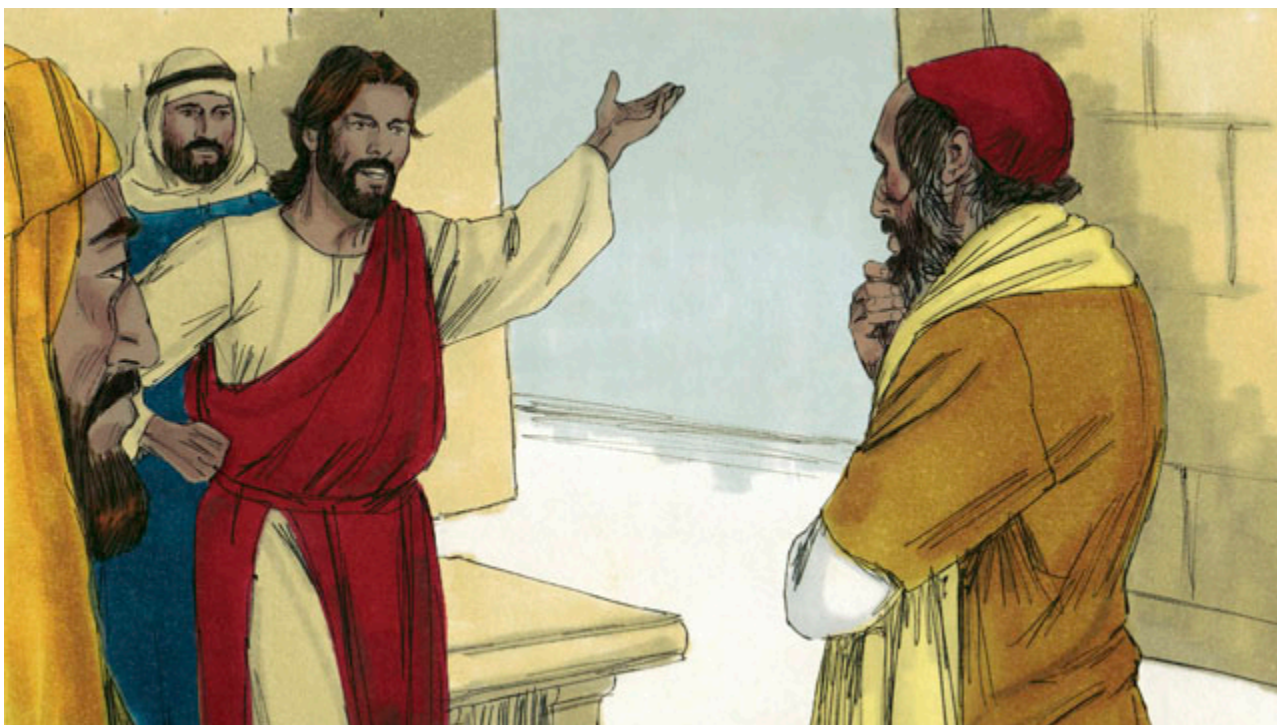
اوسیه عیسی د مین شاگریا خُش دُوزَه نفره چگا کرد ئو ئومشئو نیا و رسول‌یا. اوئو وا عیسی مسافرت می‌کردن ئو د او یاد می‌گرتن.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو انجیل متی باب ۴ آیما ۱۲ تا ۲۵، کتاو انجیل مرقس باب‌یا ۱ تا ۳، کتاو انجیل لوقا باب ۴)

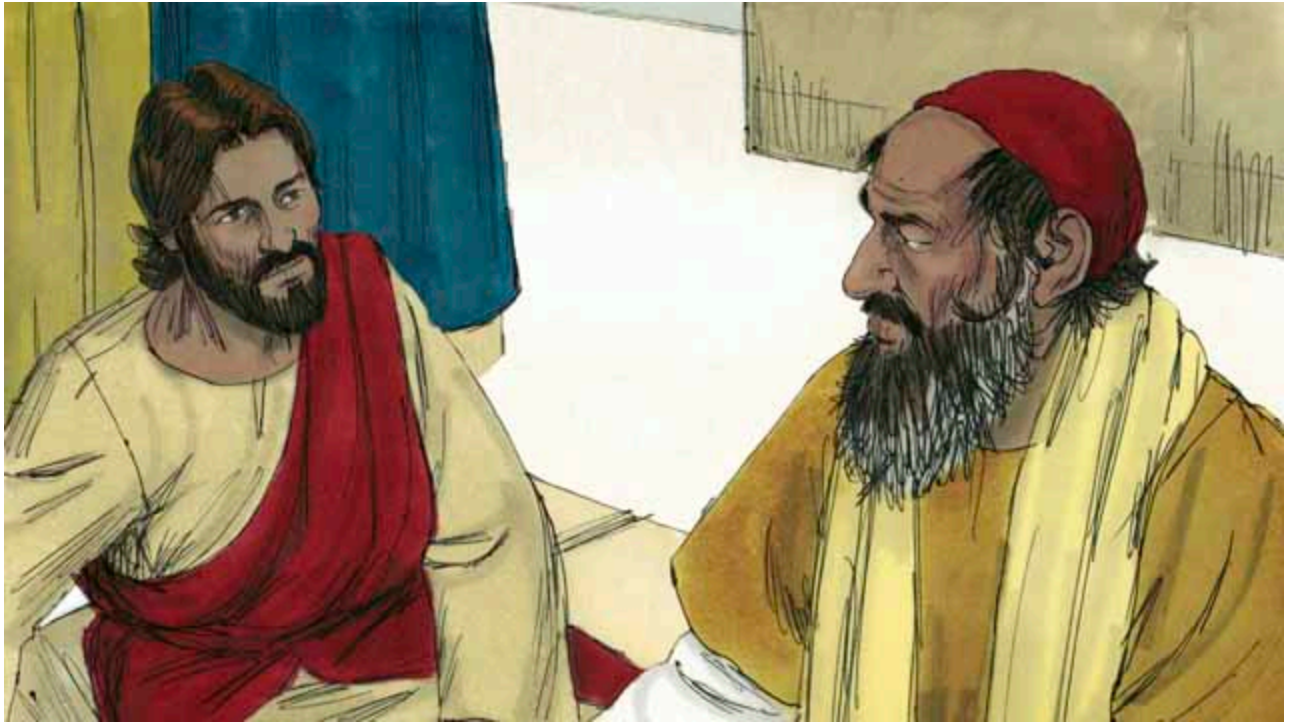
۲۷. مَثَلِ سامری خو

په روز يکې د اوسايا مذهبي يهود اما و لا عيسى. او مى حاست نشو بڼه که تعليمپا عيسى اشتباهه. او پرسى: «استاد، ايم چي بايس بگه تازينى هميشهئى نه بياره و دس؟» عيسى چو د: «د کتاو تورات د اى باره چي نوشته بيه؟»

او پياگت: «خداوند، خدا خټه و اتموم دل، و اتموم جون، و اتموم قوت او و اتموم فکرت دوس داشتو. همسايه هم چي خت، دوس داشتو.» اوبه عيسى فرمايش کرد: «دورس موى! تو هم چنى بگو تازينى هميشهئى داشته باي.»

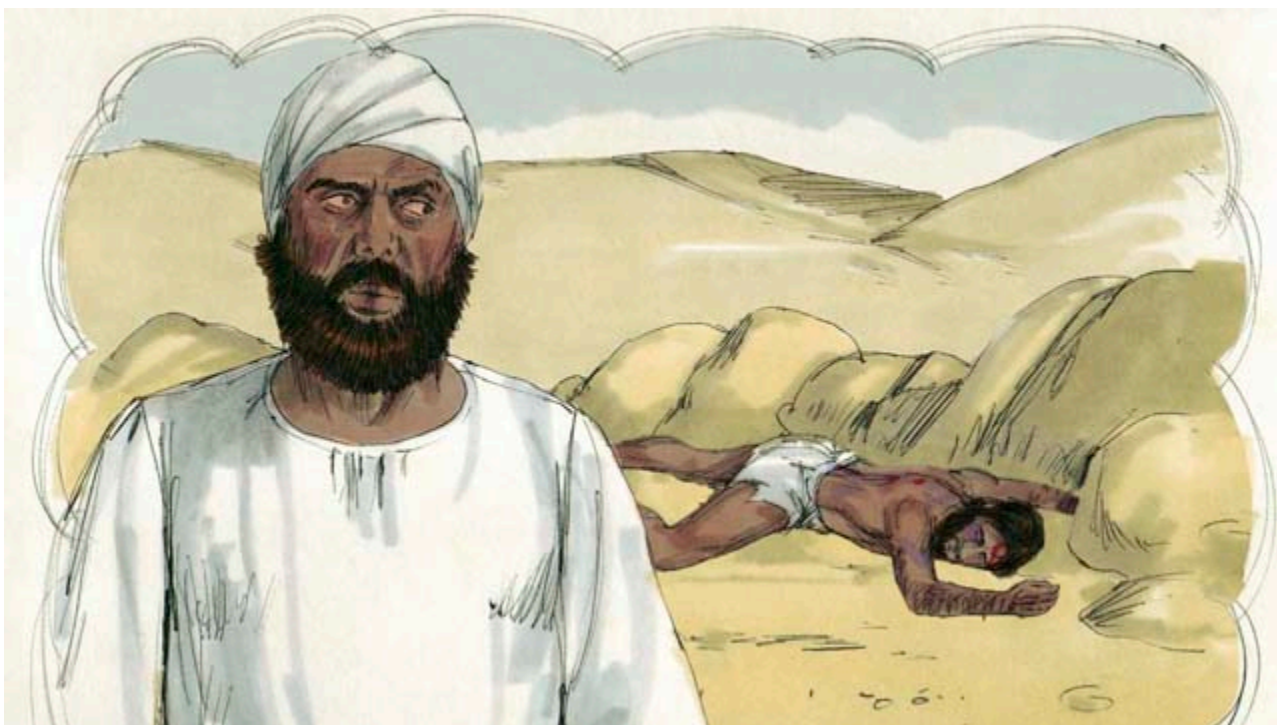
آما اُو دُونِشْمَن مذهبى سِيَهَكِه مِي حاسِت خُشيه اِيَم خَوئى نِشْوَ بِنَّه، يَه دَقَه هَنى پُرسى: «هُمسا مِ كِي يَه؟»

عيسى وا مَنَلِى جَوُو اُو گپ مذهبى نِه دَ: «پِيائى يهودى دِ اورشليم و لا اريحا دِ سفر بى.

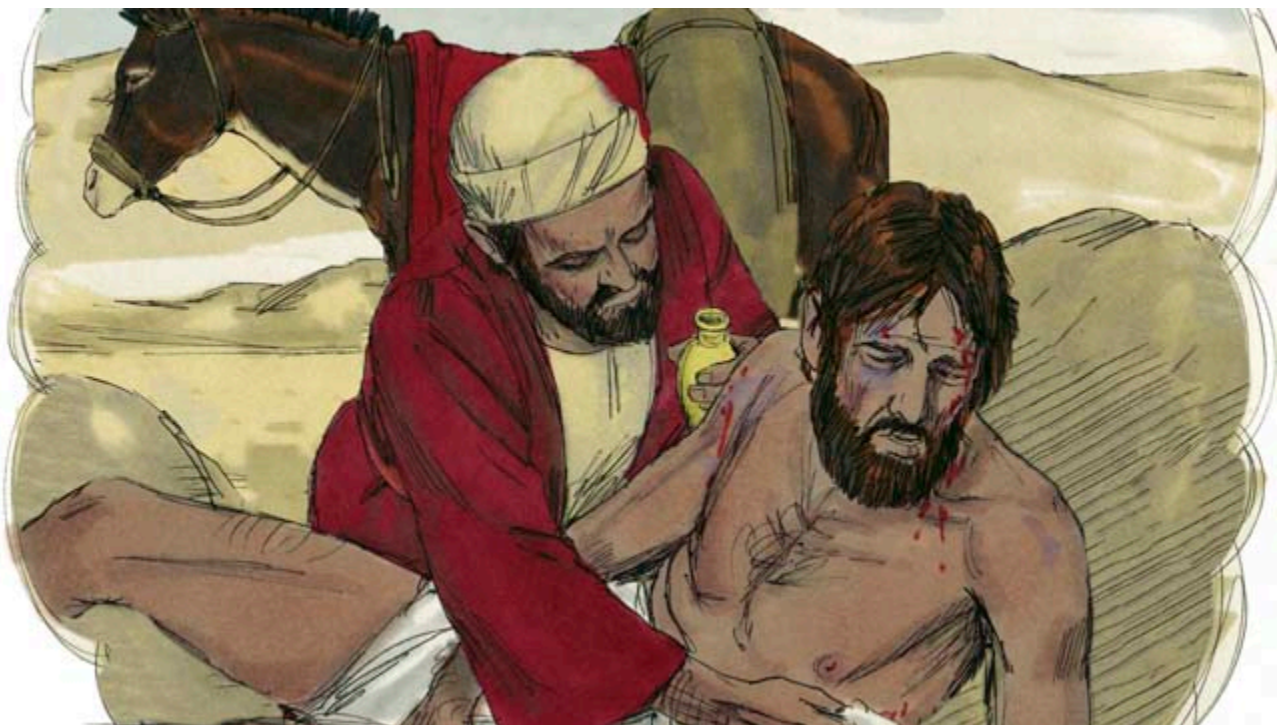
د رَه، رَهزَنیا وش یورش بُردن ئو تَموم دارایی شه گرتن، اونه زَن ئو بدن نیمه جُونشِه د رُونه جَدَه ول کِردن.

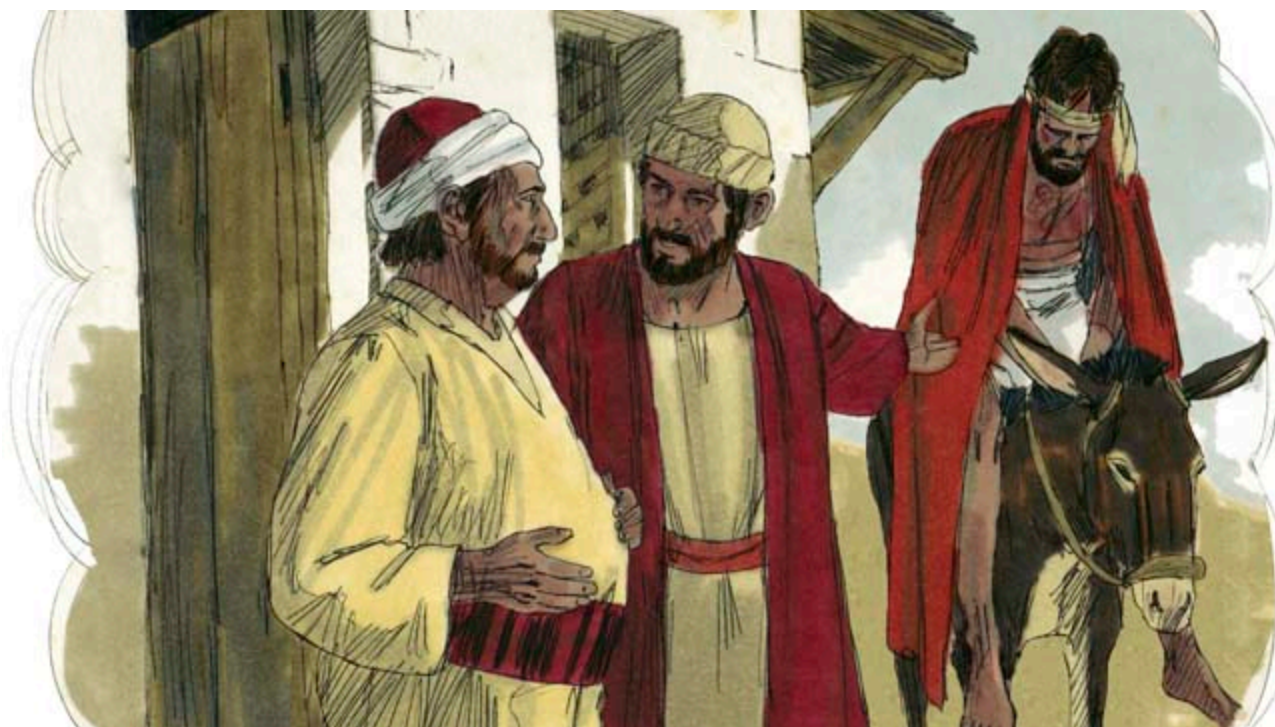
دما ای جریان، کاهن یهودی ئی د اوچه رد موی. وختی او پیاښه د مین جَدَه اُفتائِه دیی، د لائی هنی د جَدَه و رَه خُش اِدامه د ئو اونه و گلی نئی په گرت.

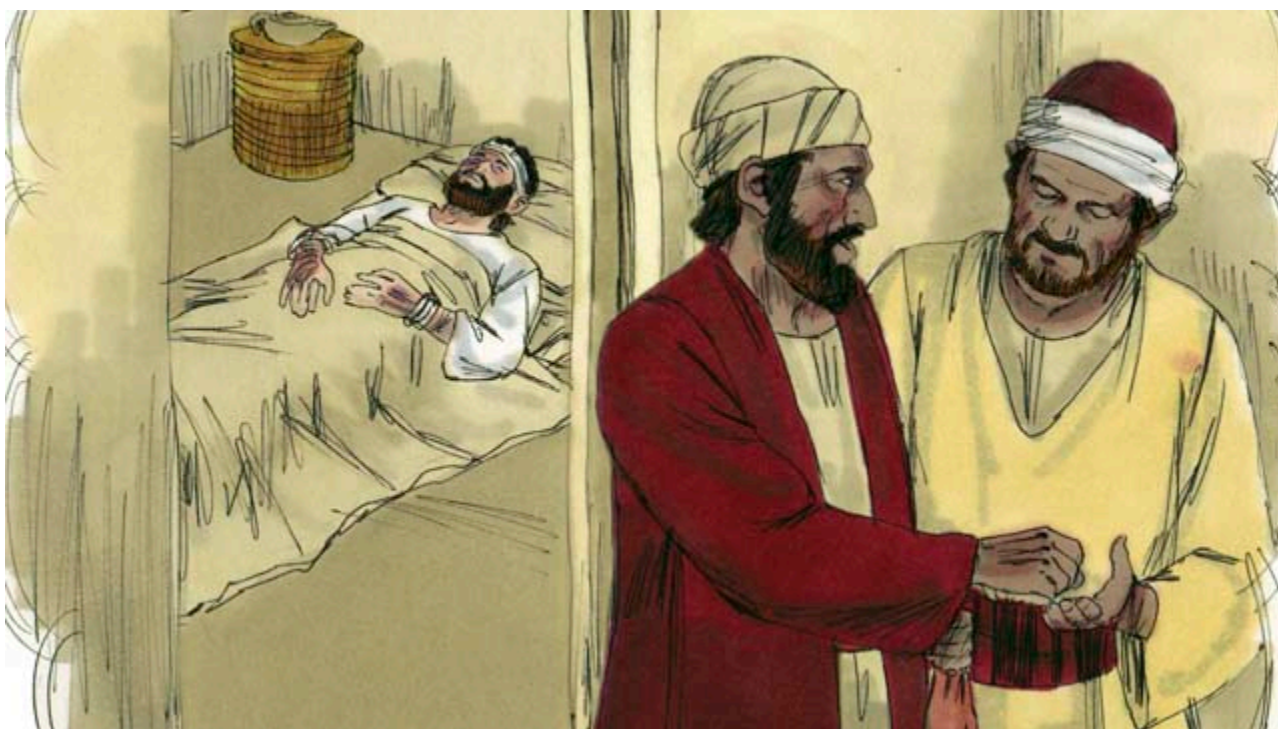
گمی دِما و په لاویئی د ره ریس (لاویا، طایفه د اسرائیل بی پین که و کاهنیا معبد کمک می کردن). او هم رت و لائی هنی د جدّه نو و او پیا کمک نکړد.

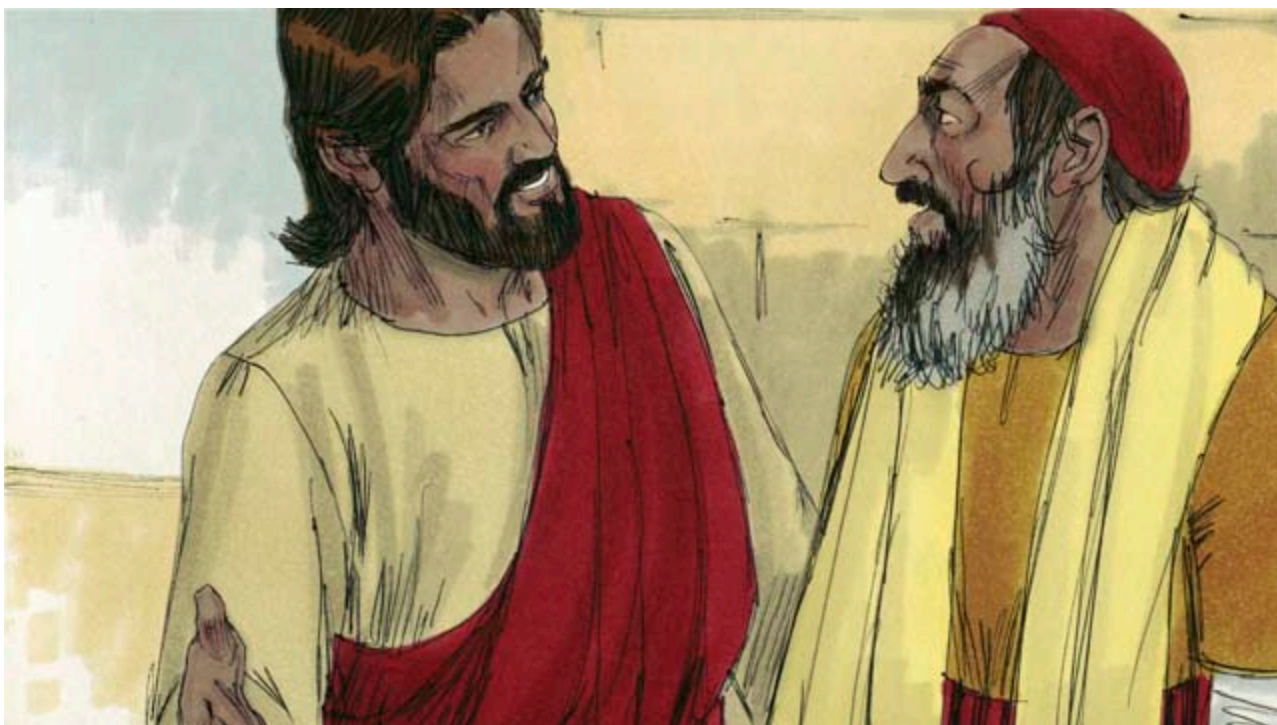
اوسیه پیا ئی هنی اُما که سامری بی. (سامری یا نو یهودی یا د یکتري نفرت داشتن). وا یه که دیی او پیا زخمی یهودی یه، اُما دِلش و حال او سُخت نو زخمپاشیه شست، مرهم مالی نو بست.

اوسیه پیا سامری اونه سوار خر خُش کرد، بُرد و مُمونخونه نو د اوچه هم دَش تیمارش کرد.

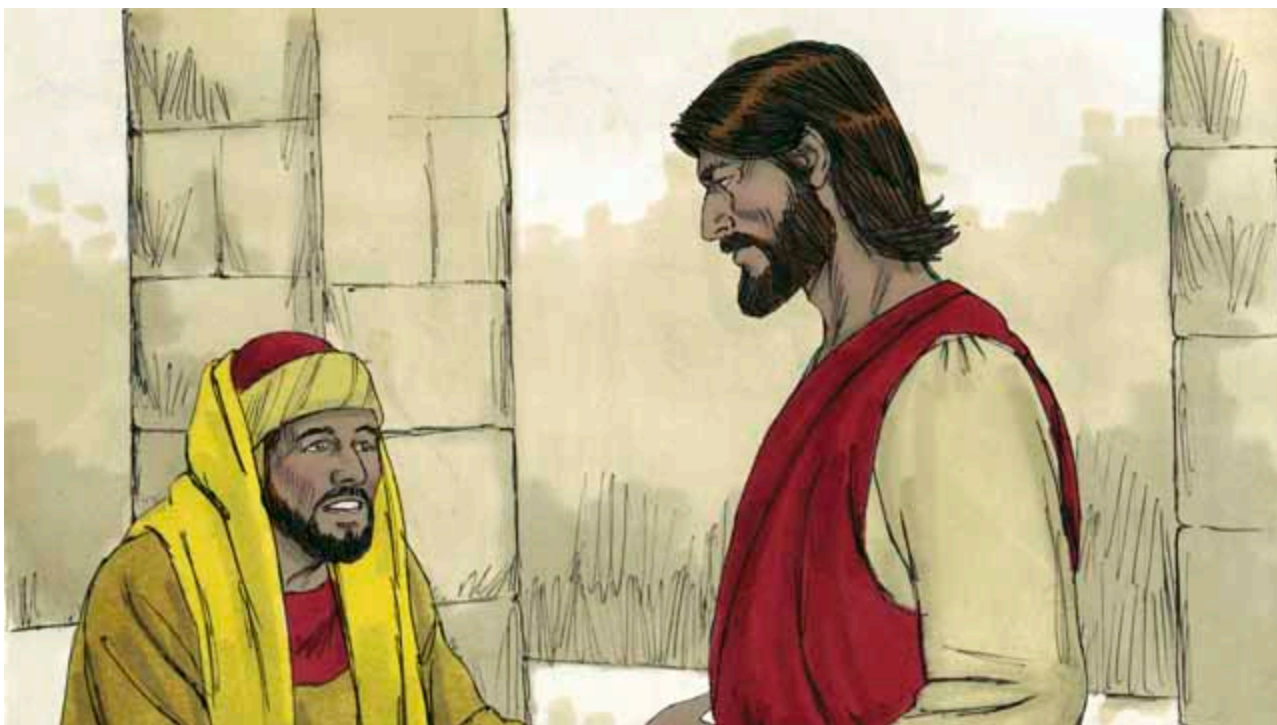
«با صُوش روز، پیا سامری بایس و سفر خُش ادامه می‌د. او قری پیل د و صِحاو مُمونخونه نو گُت: « ویردار ای کس با نو آر بیشتر د پنه خرج بکی، وختی که ورگشتیم و تو میمیش.»

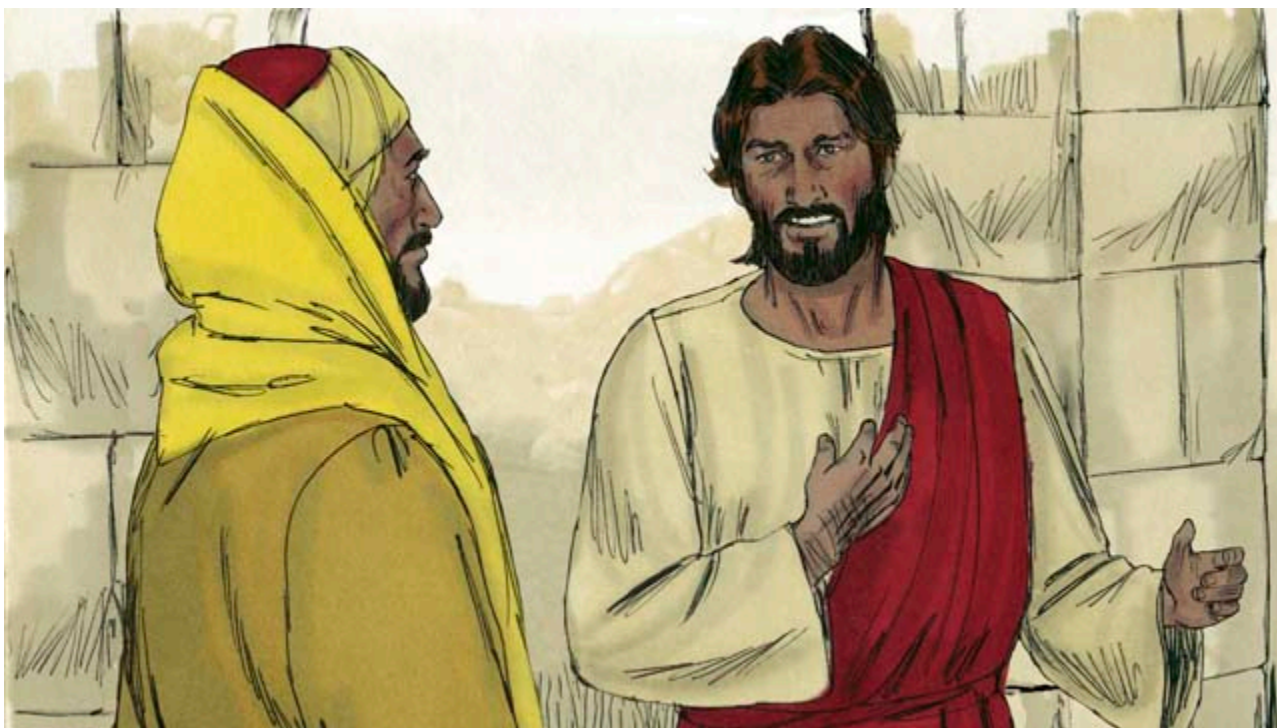
اوسيه عيسى د او دُونشَمَن مذهبي پُرسی: «ایسه فکر میکی گومی د او سیه نفر، هُمسا او پیانی بی که دش دوزی کِردنی ئو زیه بینش؟»
 دُونشَمَن مذهبی چوو د: «وَنه که سیش دل سوخته بی.» عیسی و او چوو د: «تو هَم رُو ئو چنی بگو.»

مَتَلی گِرتَسَه د کِتاو مقدس: (کِتاو انجیل لوقا باب ۱۰ آییا ۲۵ تا ۳۷)

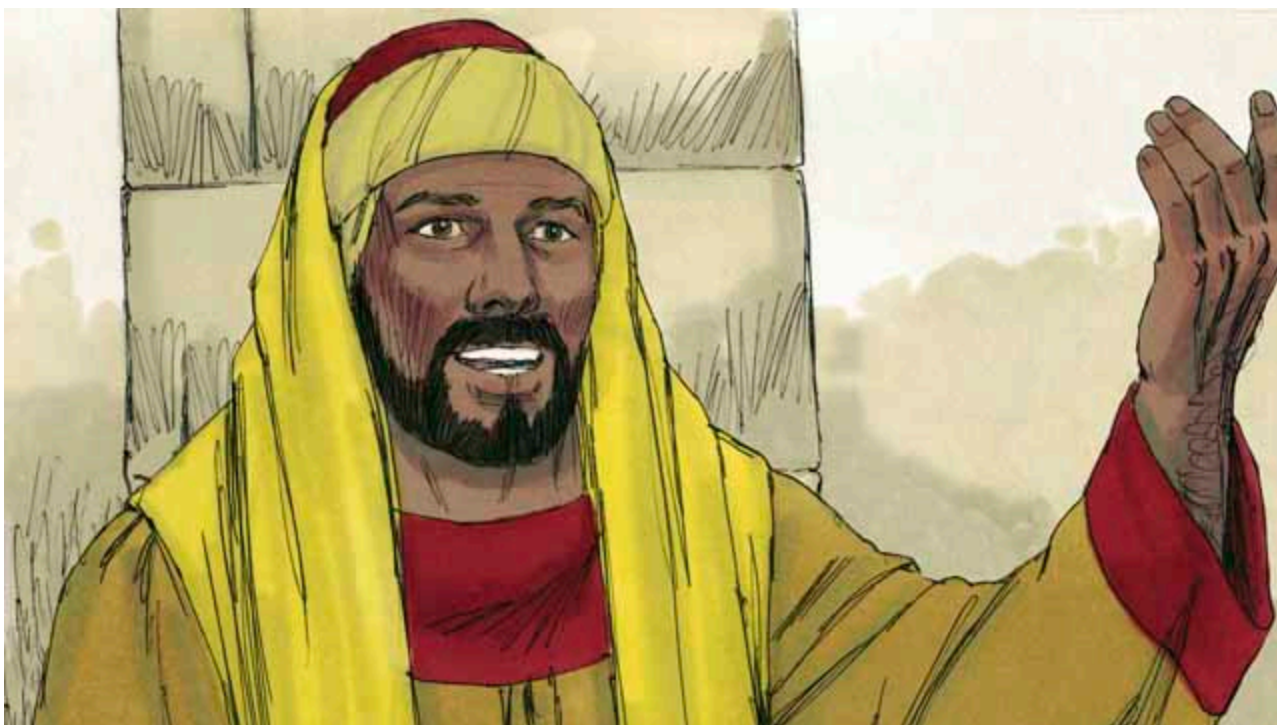
۲۸. جۈۈن دۈلۈمەن

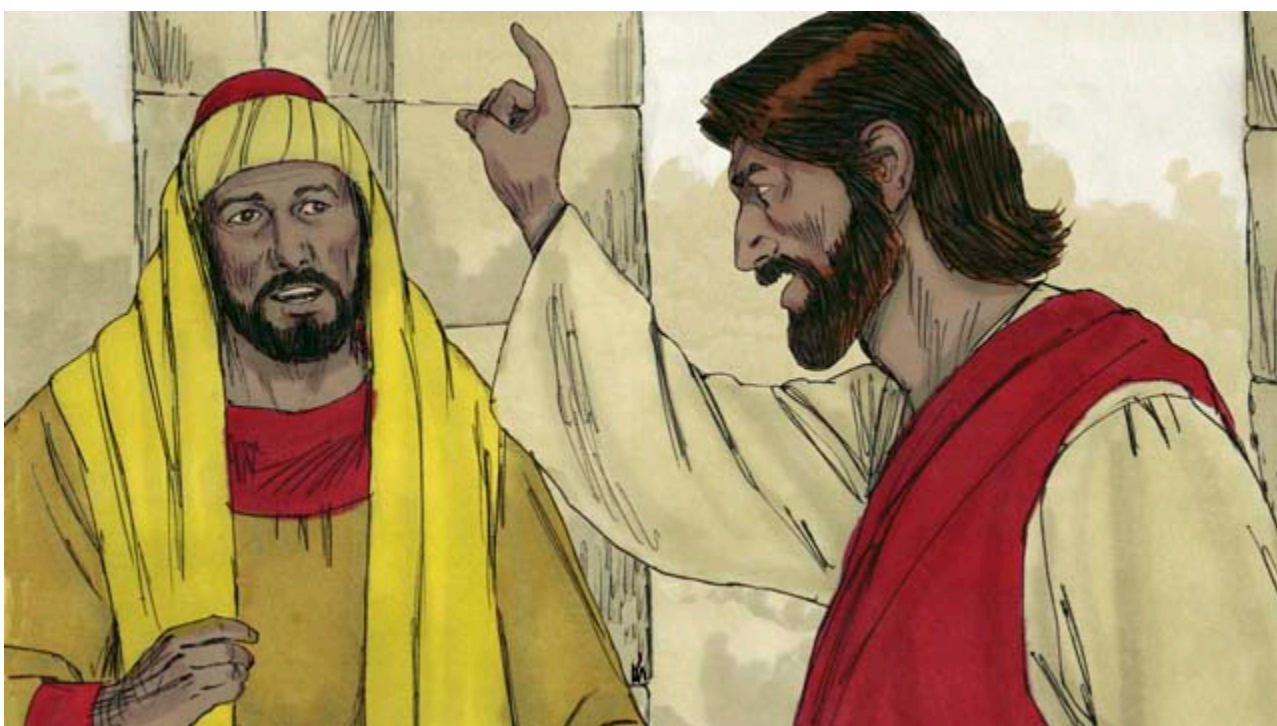
په روز يکې د گپيا دُولَمَن اَما وا لا عيسى ئو دَش پُرسى: «استاد خو، چى بايس بَکِم تا زِئى هَميشهئى نه و دَس بيارم؟» عيسى و او فرمايش کرد: «سى چى و م خو موى ؟ د حالى که، بَجَز خدا گسى خو نيسا. اَر مِحاى زِئى هَميشهئى داشته باى، د فرمون يا خدا فرمبَرى بَگو.»

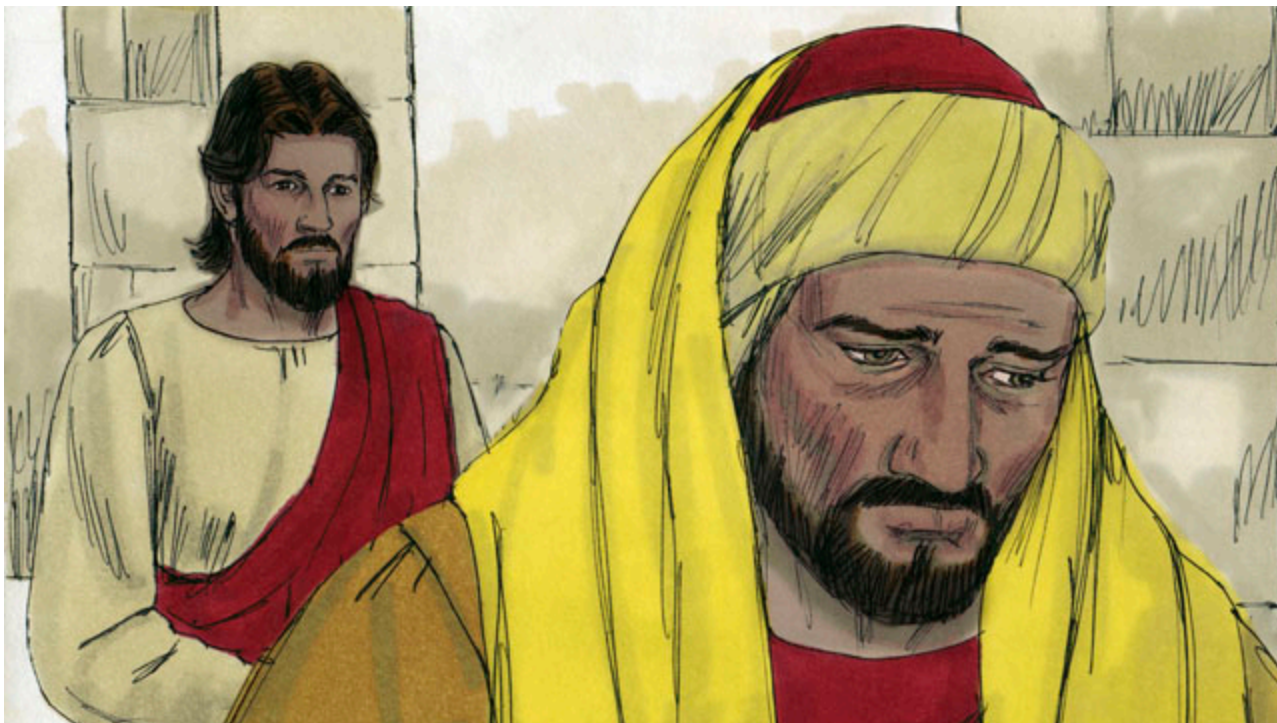
او پُرسى: «د گومى فرمون يا بايس فرموبَرى بَکِم؟» عيسى چَو و دَ: «قَتَل نَگو، زِنا نَگو، دُزى نَگو، دِرو ئو، و بُوئَه ئو دات احترام بَنى نو هُمساپَه چى خُت دوس داشتو.»

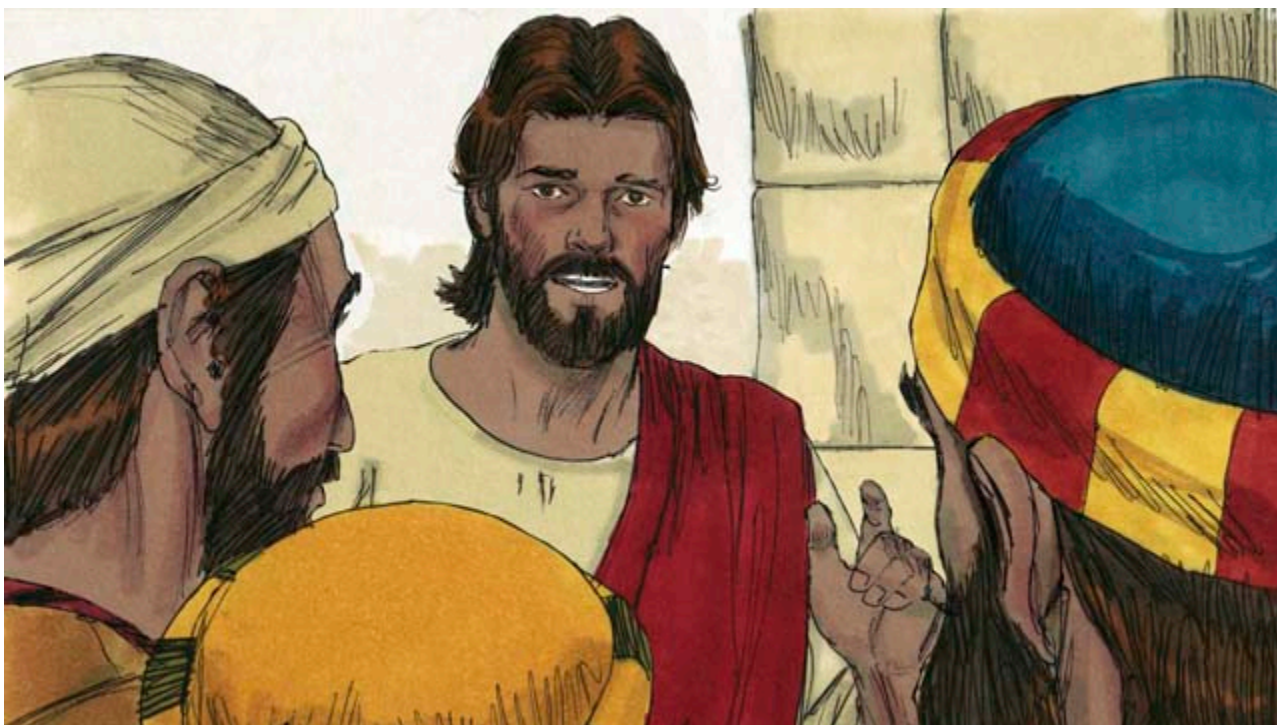
اما پيا چئون گت: «م د بچه‌اي د همه او فرمون يا فرموبري كرده، ايسه د چي بايس بكم تا زيني هميشه‌ئي داشته بام؟» عيسى وا محبت سيلش كرد.

نو چوو د: «ار مياي بهترين كار انجوم بئي، رو نو هر چي داري بفروش نو پيلش به و فقيريا تا گنج تو د آسمو بانه و ربي زمي! اوسه بيا نو د م فرموبري بگو!»

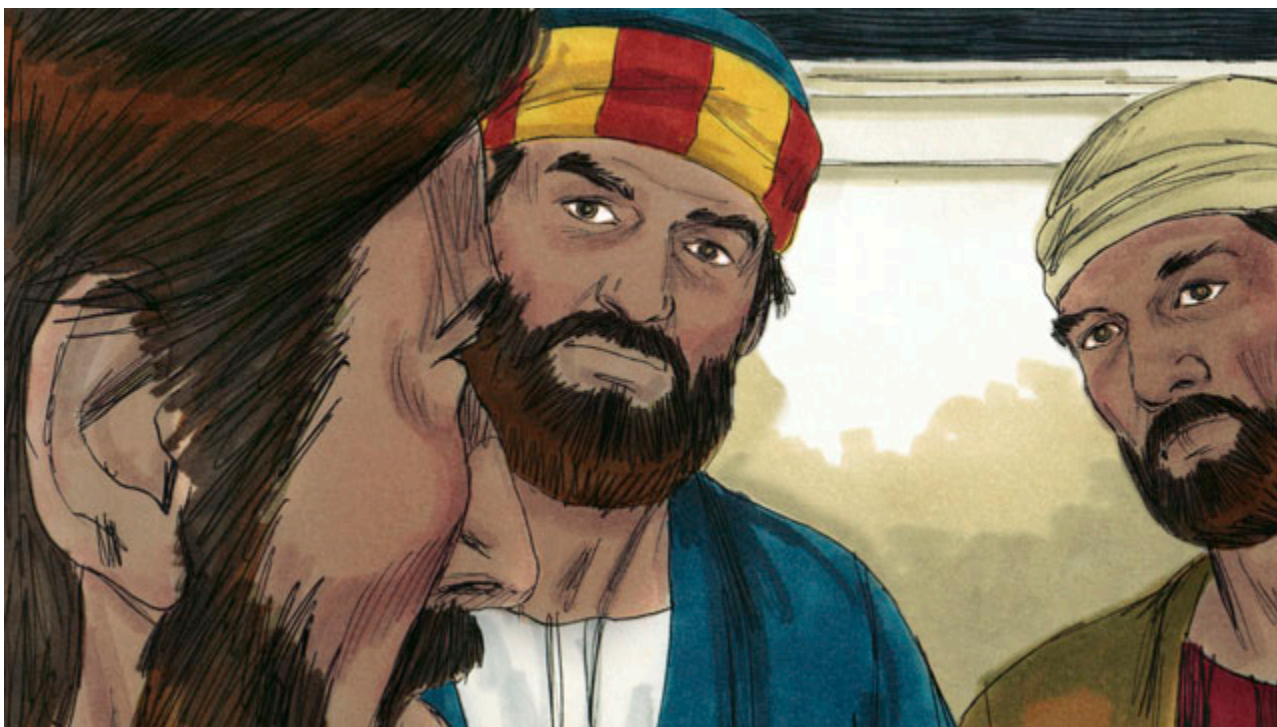
وَختی اُو پیا چوون ای حرف عیسی نه شِنَفَت، خیلی غمگین بی سی‌یه‌که دُولَمَن بی ئو نمی‌حاست مال ئو اموال خُشه دِ دَس پَنّه. او ریی خُشه ورگردن ئو دِ عیسی دیر بی.

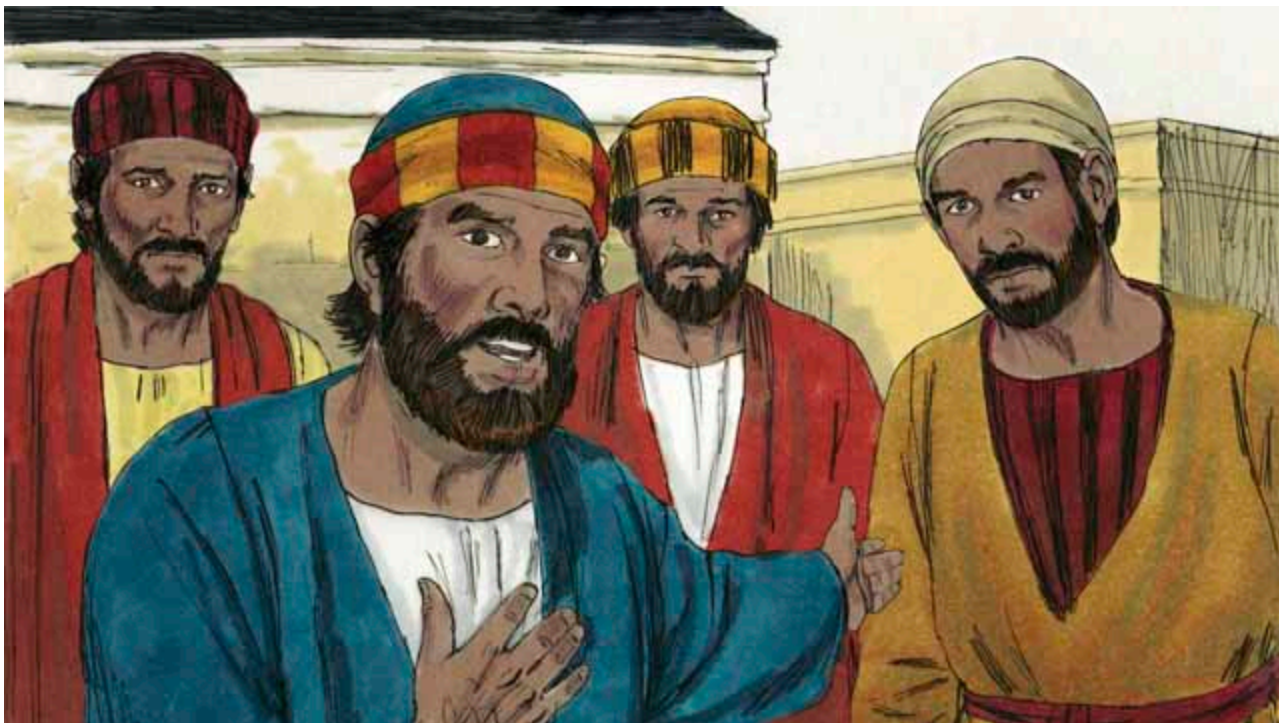
اوسیه عیسی و شاگرداش فرمایش کرد: «بینه دُونَسَه بایت که رد بی‌پن په دُولَمَن دِ پادشاهی خدا خیلی سَخْتَه. هَنی هَم مُوئِم، رد بی‌پن شتر دِ سیلا سیزه آسُوئِزَه دِ رد بی‌پن په گس دارنده دِ پادشاهی خدا!»

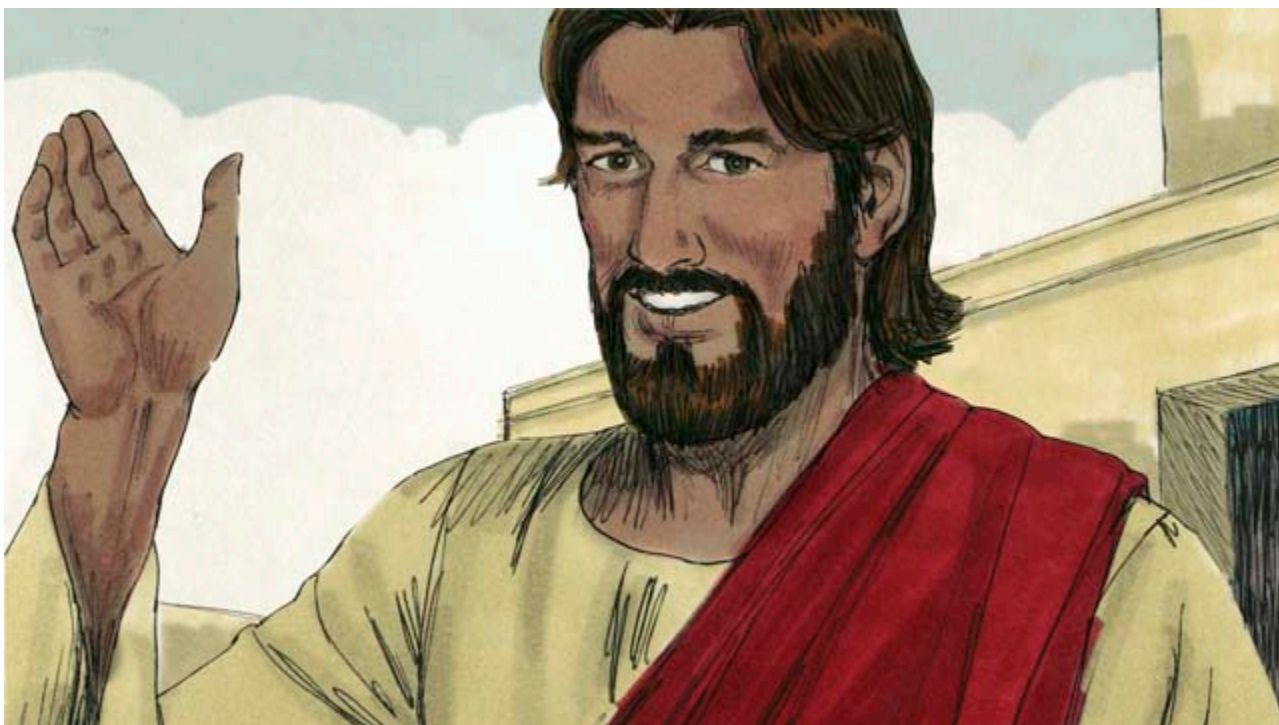
شاگردیا ډ شفقین ای حرف عیسیٰ وارتین ئو پرسین: «په کی می ئونه نجات پیا بکه؟»

عیسیٰ سیلی ډ شاگردیا کرد ئو فرمایش کرد: «ایم نمی ئونه خُشیه نجات بئه، اما و ته خدا همه چی موّه.»

پتس و عیسی گت: «ایما دِ هَمه چی خُمو دس گشی مه تا و دُم تو بیایم، ایسه مُز ایما چی مووه؟»

عیسی چوو د: «هرگس سی م د پرار نو خوئر، بوئه نو دا نو بچه، خوئه نو زمی چش بپوشه، صد براور بیشتر پیا می گه نو زینی همیشه بی نه و دس میاره. اما خیلی یا که اول هیسین، آخر موون نو خیلی یا که آخرن، اول موون.»

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (انجیل متی فصل ۱۹ آییا ۱۶ تا ۳۰، انجیل مرقس فصل ۱۰ آییا ۱۷ تا ۳۱، انجیل لوقا فصل ۱۸ آییا ۱۸

تا ۳۰)

۲۹. مَثَلِ خِدْمَتِکارِ بی‌رحم

په روز پترس د عیسی پُرسی: «استاد، پراری که و م گنی می‌گه، چن گل بایس بَوَخشیم؟ هفت گل؟» عیسی فرمایش کرد: «نه هفت گل ، بلکه هفتا تا هفت گل!» عیسی می‌حاست و ایما بَفَمَنَه که بایس هَمیشَه بَوَخشیم. اوسیه عیسی ای مَثَلَه گُت.

او گُت: «پادشاهی خداوند چی پادشاهی‌یه که می‌حاست جساویا خُشیه وا خدمتکاریاش تسویه بَگه. بدهی یَکی د او خدمتکاریا، چن مُز ۲۰۰۰۰۰ سال کاری.»

د اوچنی که خدمتکار نمی‌تونیس ایقه بده‌یه پرداخت بگه، پادشاه دستور دد جا او بدهی، اونه وازینه ئو بچونیش ئو تموم مال و اموال‌باش بفروشن.

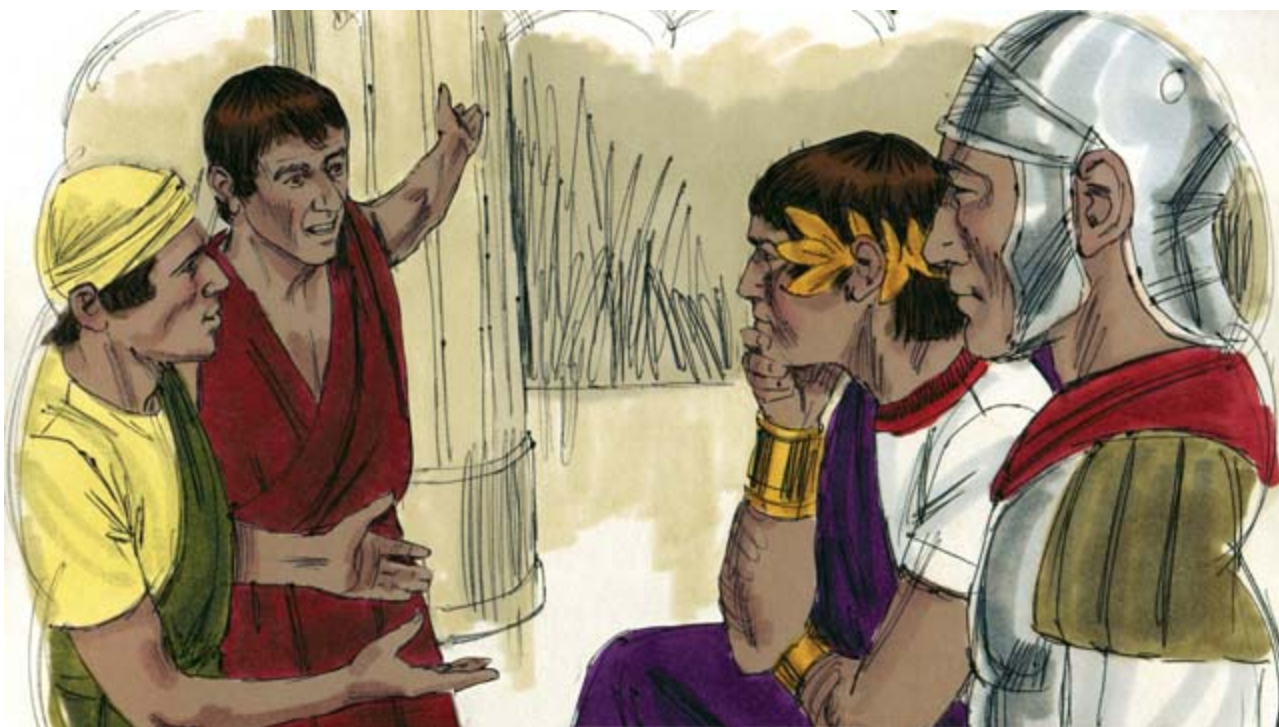
اما او پیا خُشه ون و پایا پادشاه ئو لالکس ئو گت: «ا پادشاه، دت میخوام و م وقت به تا همه قرت‌مه تا آخر وت بيم.» پادشاه دیش و حالش سُخت، پس اونه ول کرد ئو تموم قرت‌شه بخشى.

أما وختی که او خدمتکار د دربار پادشاه اُما و در، یکی د هُمکار یاشیه دیی که و اندازه مُزد چهار ماه و او قَرت‌دار بی. پس تَشنی‌شیه فشار د نُو گُت: «قَرت‌تِه و م به.»

دوس قَرت‌دارش اُفتا و پایاش نُو گُت: «دِت می‌حام مُلّتی و م بیی تا تُموم قَرت‌مه بیَم وا دِما.» اما طلبکار راضی نوی نُو هُمکار شیه تا دین همه قَرت‌ش ون د زَن‌نُون.

وختی دوسیا او گس ای ماجراڼه شیفن، خپلی ناراحت بی پښه و پادشاه، جریونه وش کتن.

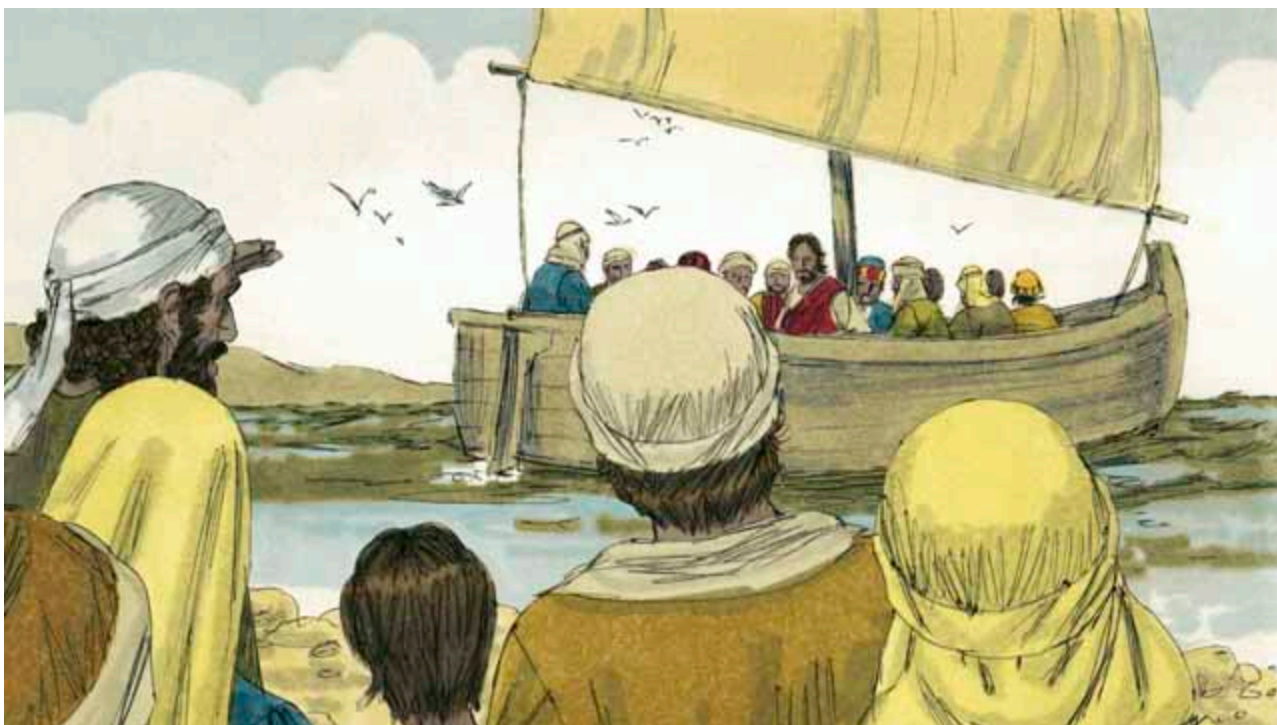
پادشاه درجا او پیانه حاست نو گت: «ا خادم شراوشور! م و لالکس تو او بدهی کلانه بخشیم. تو هم بایس هه ای رفتار و همکار می کردی.» پادشاه خپلی عصیونی بی نو فرمون د اونه بوئن د زندون نو تا همه قربتیه ندیه، اونه آزاد کن.

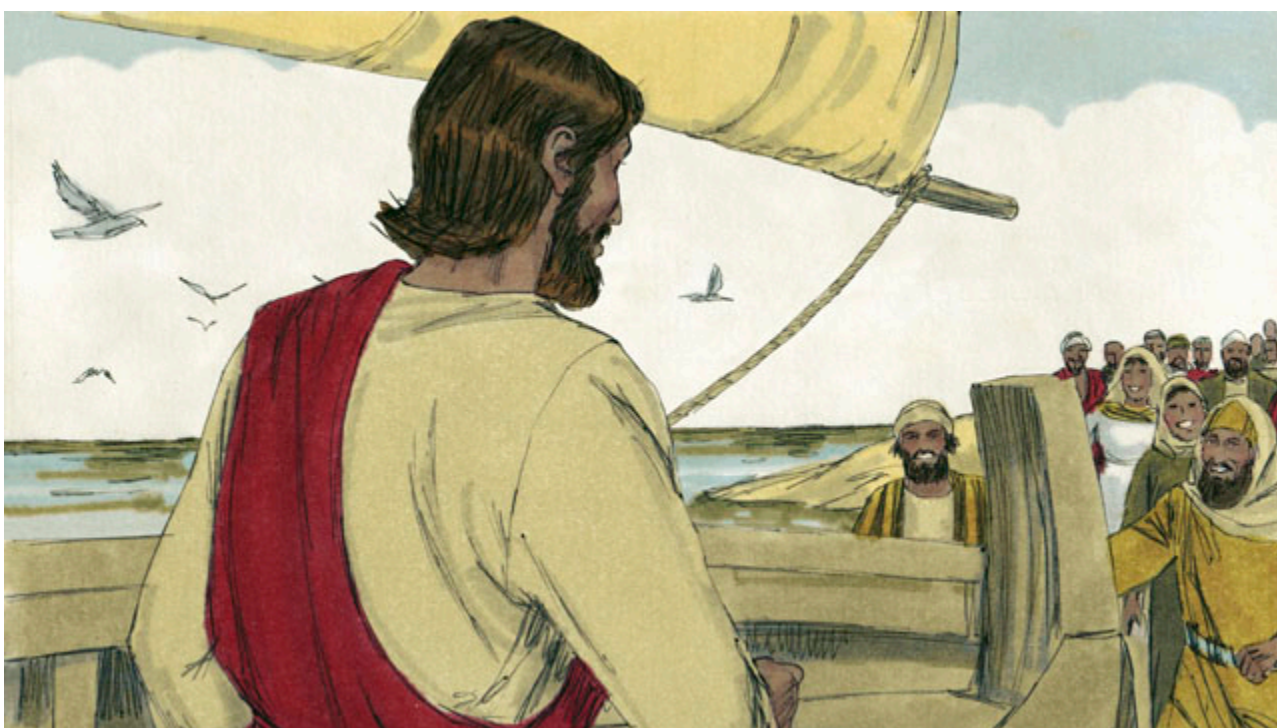
اوسیه عیسی فرمایش کرد: «آر شِما پَرار تُونه دِ تَه دل نَوُخشیت، بُوئه آسِمُونی مِ هَم وا شِما هِه ای طوری رفتار می‌گه.»

مَتّی گِرتسَه دِ کِتاو مقدس: (انجیل متی فصل ۱۸ آییمیا ۲۱ تا ۳۵)

٣٠. عيسى مسيح و پنج هزار نفر غذا منه

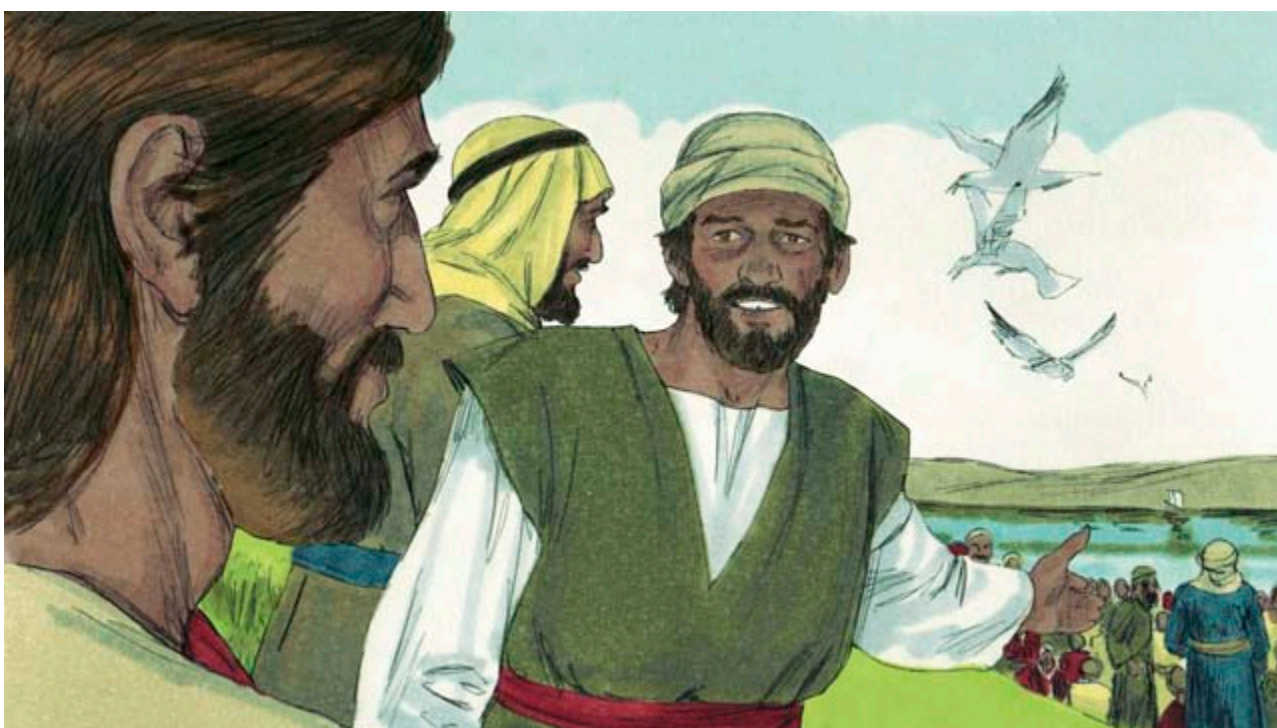
عیسی رسول یانیه سی بشارت ئو یاد دئین فرسن و آبادی یا زیادی. دما ورگشتن، اوئو عیسی نه د کاریانی که کرده بپن با خور کړدن. اوسه عیسی اوئونه و جا چولی د نزیکی دریاچه برد تا کمی شگتی شو درا. اوسه همه سوار قایقی بین ئو رتن و اولانه رو.

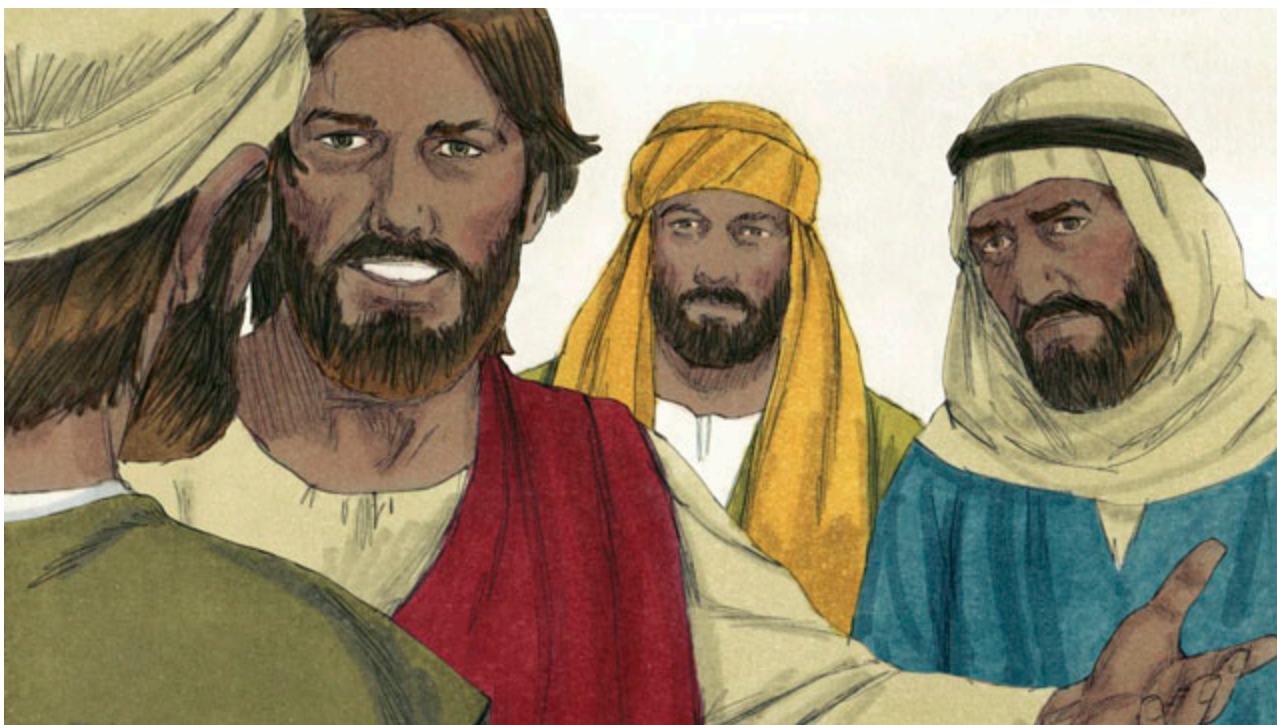
سی په که مردم دپین که عیسی ئو شاگردیا سوار قایق بی نه د اوچه می رن، د رونه دریا شرو کړدن و دوسین تا ورز اوئو برسن و اولادریا. و ای خاطر وختی عیسی ئو شاگردیاش رسین و اوچه، بر گپی د مردم چش و رهشو بین ئو رتن و نهاشو.

تعداد اوئو بجز زَنیا ئو بچەیا، نزیک پنج هزار پیا بی. عیسی مسیح دلش خیلی و حالشو سخت، سی‌یه‌که چی دُنیا بی چوئو بی‌پن. اوسه شرو کرد و یاد دئن اوئو ئو گسئونی که بیمار بین، شفا د.

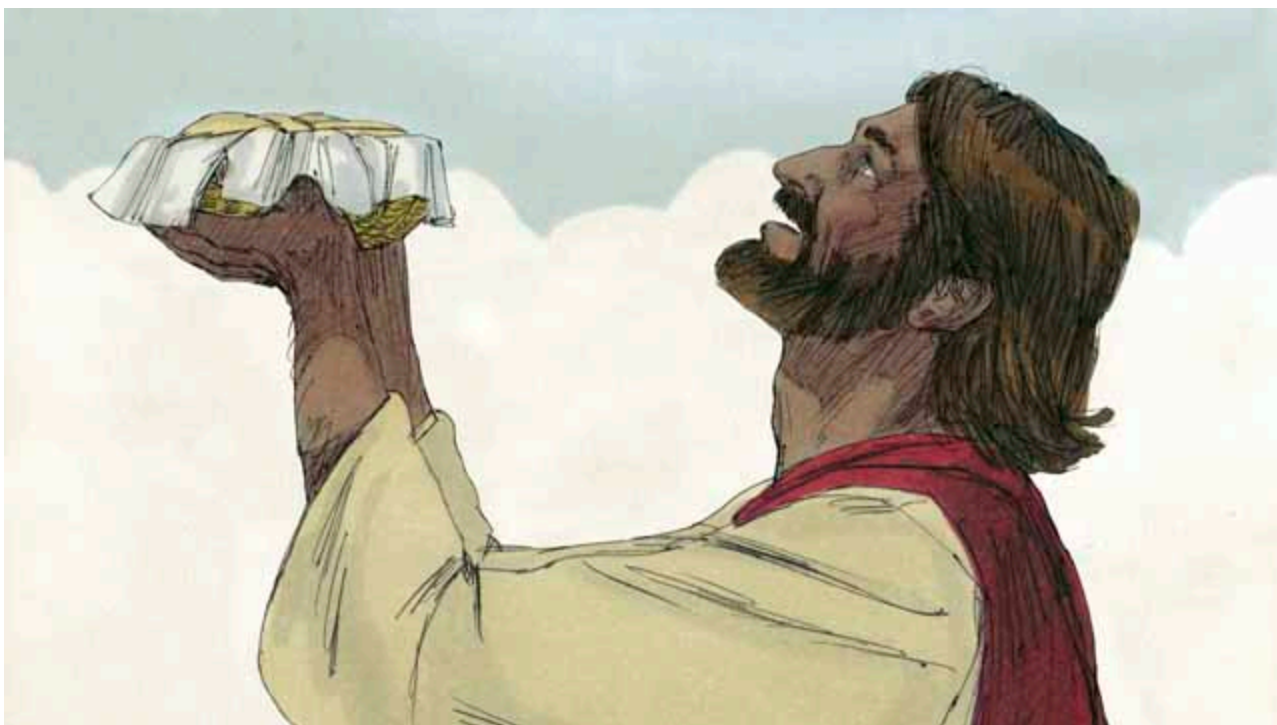
ایواره، شاگردیا اُمان وا لا عیسی ئو گئین: «ا استاد! مَریم بفرس تا سی خُشو غذا جور بگن؛ سی‌یه‌که د ای جا پرت، چئی سی خَرین پیا نمووه.»

اما عیسی و شاگردیا گت: «شما خُتو وِشو غذا بِنیت.» اوئو چوو دَن: «چطور می‌تونیم ای بُر دِ مَرِیم سیر بَکیم؟! ایما هه پنج نُون ئو دو ماهی کچک داریم ئو بس.»

عیسی و شاگردیاش فرمایش کرد تا و مَرِیم بُوئن، که دِ دَسَه یا پَنجا نفری و ریی سوزی یا بَشِیئن.

اوسيه عيسى پنج ئون ئو دو ماهي نه گرت د مين دس سيل آسمو كرد ئو خدايه سي غذا شكر كرد ئو ونه برکت د.

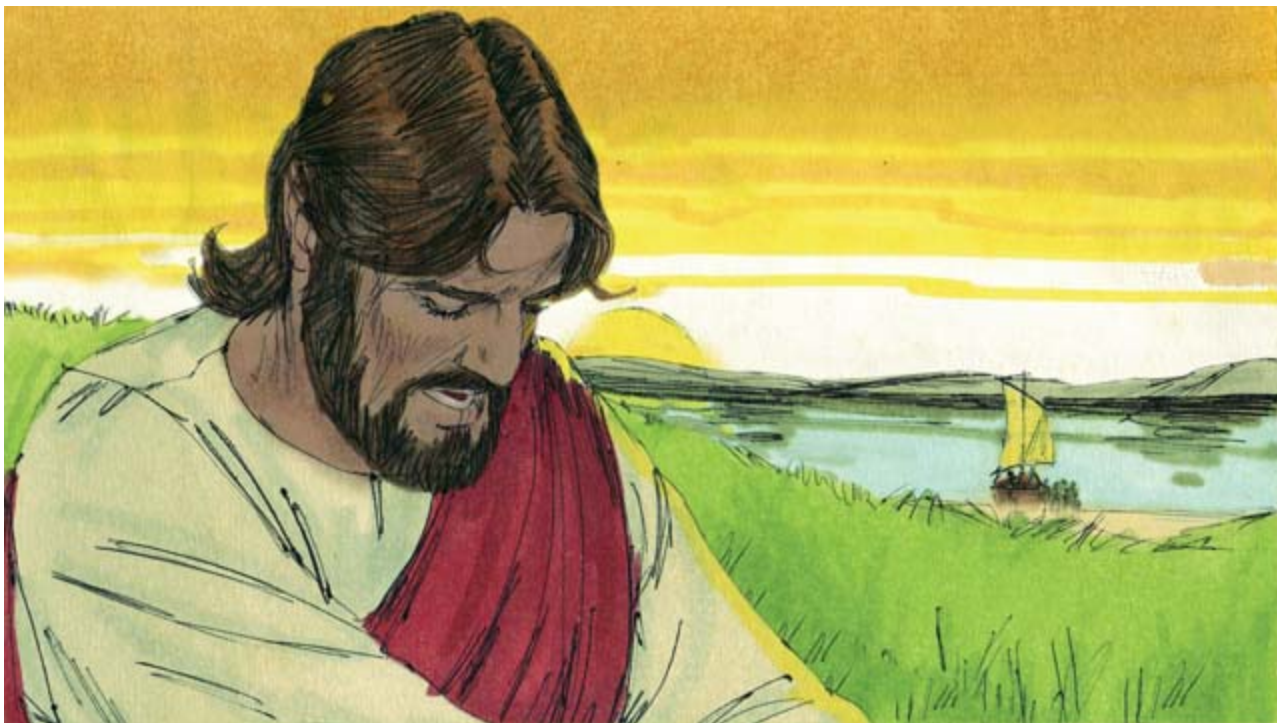
اوسيه عيسى ئون يا ئو ماهي يانه گت گت كرد ئو د و شاگرد ياش تا د بئن مردم ير بكن. شاگرد يا و مردم غذا مي دن. همه خرين ئو سير بي ين، اما چي ئي د او غذا يا كم نيموي.

اوسيه شاگرديا پس مئه غذائه جم كړدن، و ای طوری د بقیه او پنج ئون ئو دو ماهی، دوزره سلله پر بی.

متلی گړتسه د کتاو مقدس: (کتاو انجيل متی باب ۱۴ آییمیا ۱۳ تا ۲۱، کتاو انجيل مرقس باب ۶ آییمیا ۳۱ تا ۴۴، کتاو انجيل لوقا فصل ۹ آییمیا ۱۰ تا ۱۷، کتاو انجيل یوحنا باب ۶ آییمیا ۵ تا ۱۵)

٣١. عيسى و ربي آورہ ميرہ

دېما و ګه عیسی و جَمیت غذا د و شاگردیاش فرمایش کرد که سوار قایق بوؤن، روئو و اولانیه دریاچه، اما او سی ګری د اوچه من. اوسه شاگردیا اُفتان و ره نو عیسی دېما و ګه مردم کل کرد، رت بالا کوهی تا دُعا بګه. او د اوچه تنیا بی نو تا نصیه شو دُعا می کرد.

د ای بئن، شاگردیا د مین قایق سرګرم پارو زین بی ین، اما باد چپ می اُما نو تا نیمه شو تنیا تا مینجا دریاچه رتین.

اوسیه عیسی دُعا خُشیه تُموم کُرد ئو رَت وا لا شاگردیا. او وا لا قایق اوئو و ریی او رَه رَت.

وختی شاگردیا عیسی نه دِیین، خیلی ترسین، سی‌یه‌که فکر کُردن روحی هِیسا. عیسی دُونِس کِه اوئو زَلَه‌شُو رَتَه، اوسیه وِشُو فرمایش کرد: «زَلَه‌شُو تَرُوئه من هستم!»

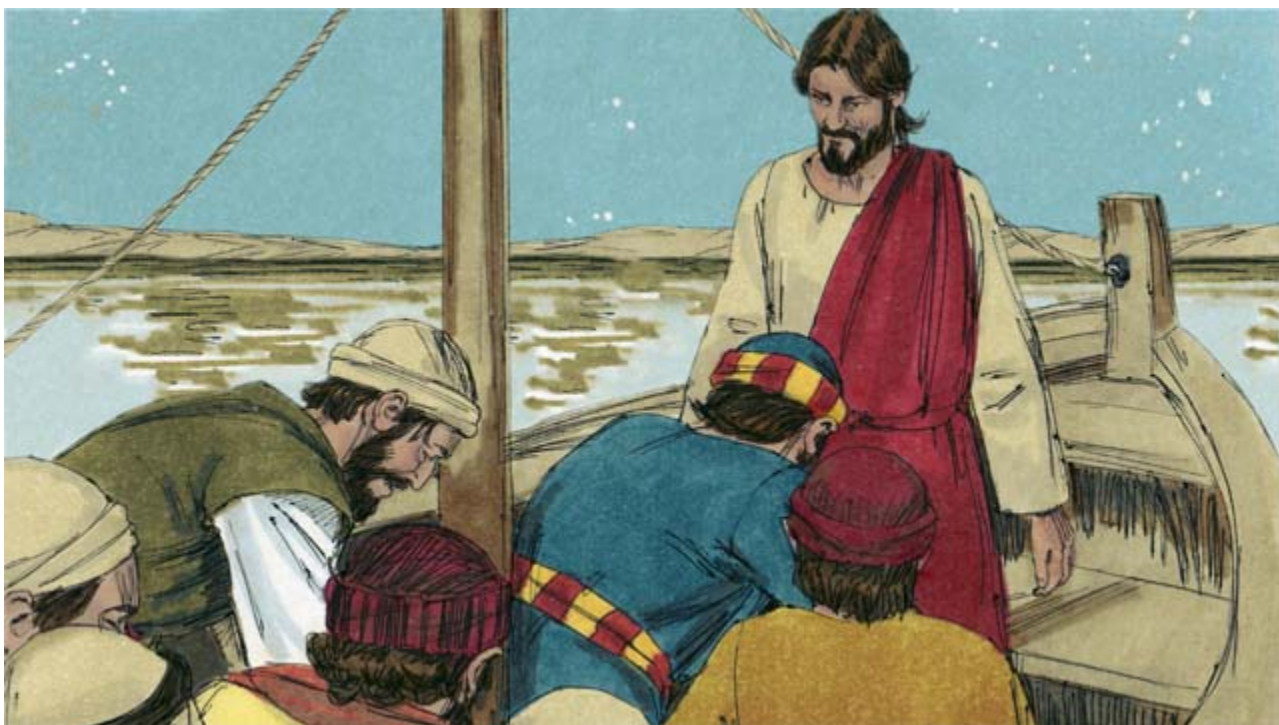
اوسه پترس و عیسی گت: «سرورم، آر تونی، امر بگو تارپی او و ته تو بیام.» عیسی و پترس فرمایش کرد: «بیا!»

اوسه پترس د قایق اما و در نو و ری او و لا عیسی رت. اما دما رتن ره گمی، او ری خنشه د عیسی ورگردن نو پی و موجیا بلن نو زور زیاد باد بُرد.

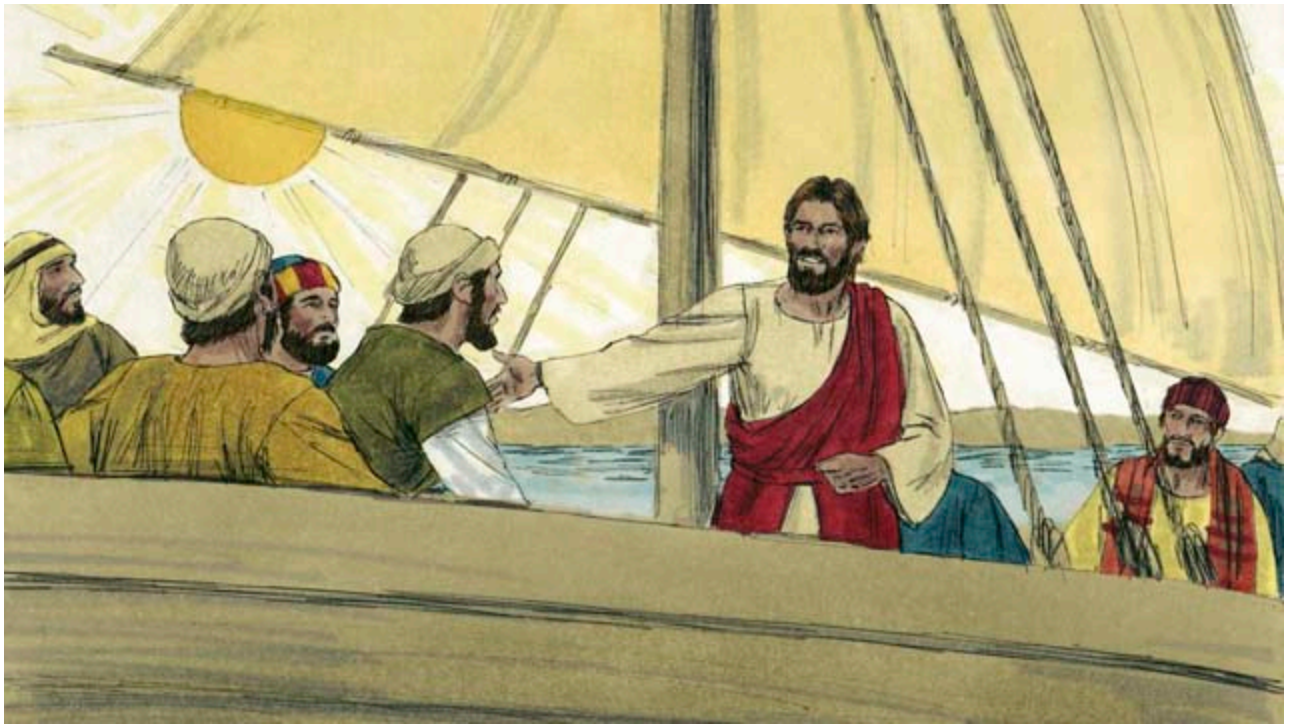
اوسيه پترس، هول گرتش ئو د حالی که و زیر آو می رت، داد زه: «سرورم نجاتم به!» عیسی در جا دس خُشیه دراز کرد ئو اونه گشی و در. اوسیه عیسی و پترس فرمایش کرد: «ا کم ایمان، سی چی و م اعتماد نکردي تا د امو بمونی؟»

وختی پترس ئو عیسی سوار قایق بیین، باد په دَفه د حرکت هسا ئو آو اُروم گرت. شاگردیا که خیلی وا رتین، عیسی نه پرستش کِردن، و او گُئِن: «د راسی که تو پسر خدا هیسی.»

مَتَلی گِرتِسَه د کِتاو مقدس: (انجیل متی فصل ۱۴ آییه ۲۲ تا ۳۳؛ انجیل مرقس فصل ۶ آییه ۴۵ تا ۵۲؛ انجیل یوحنا فصل ۶ آییه ۱۶)

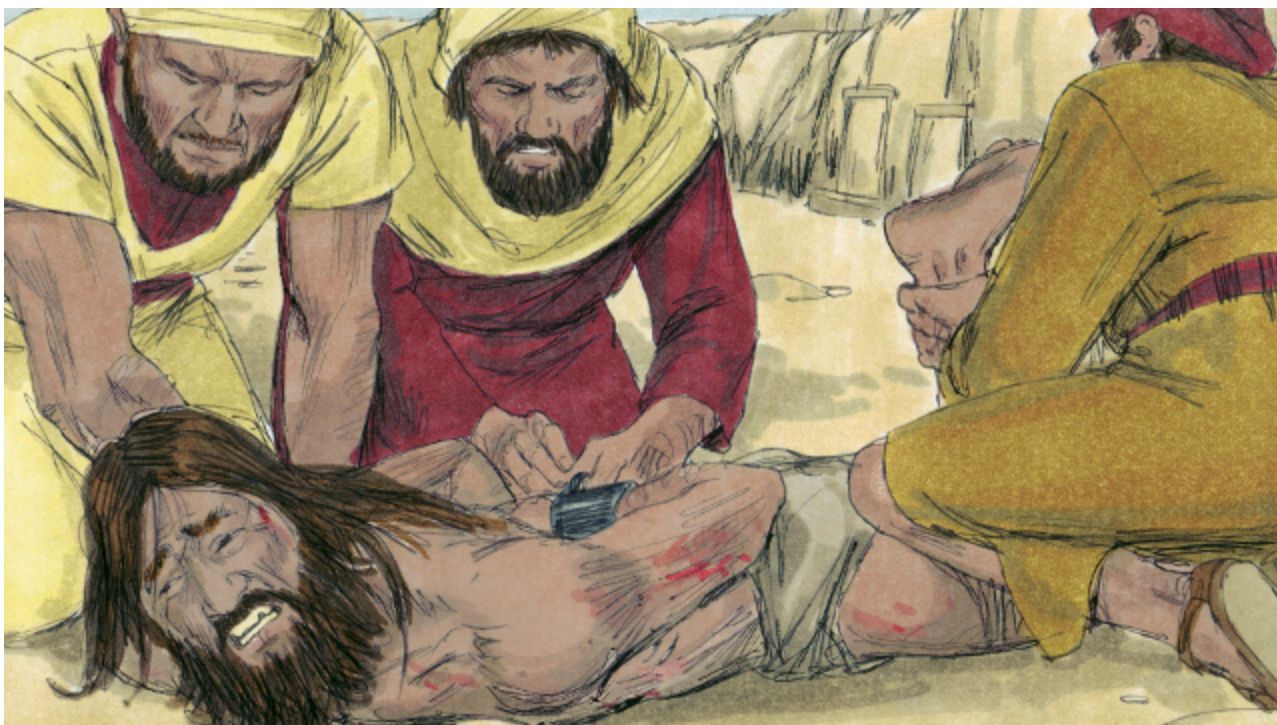
٣٢. عيسى يه پيا ديؤنه ئو زينّه بيمارى ن آزا ميكه

په روز عیسی ئو شاگردیاش وا قایق و اولانیه دریاچه و سرزمین جدری یا رتن. وختی رَسین و خُشکی د قایق خُشو امان و در.

بیائی اوچه بی که گیر روح یا گنی بی.

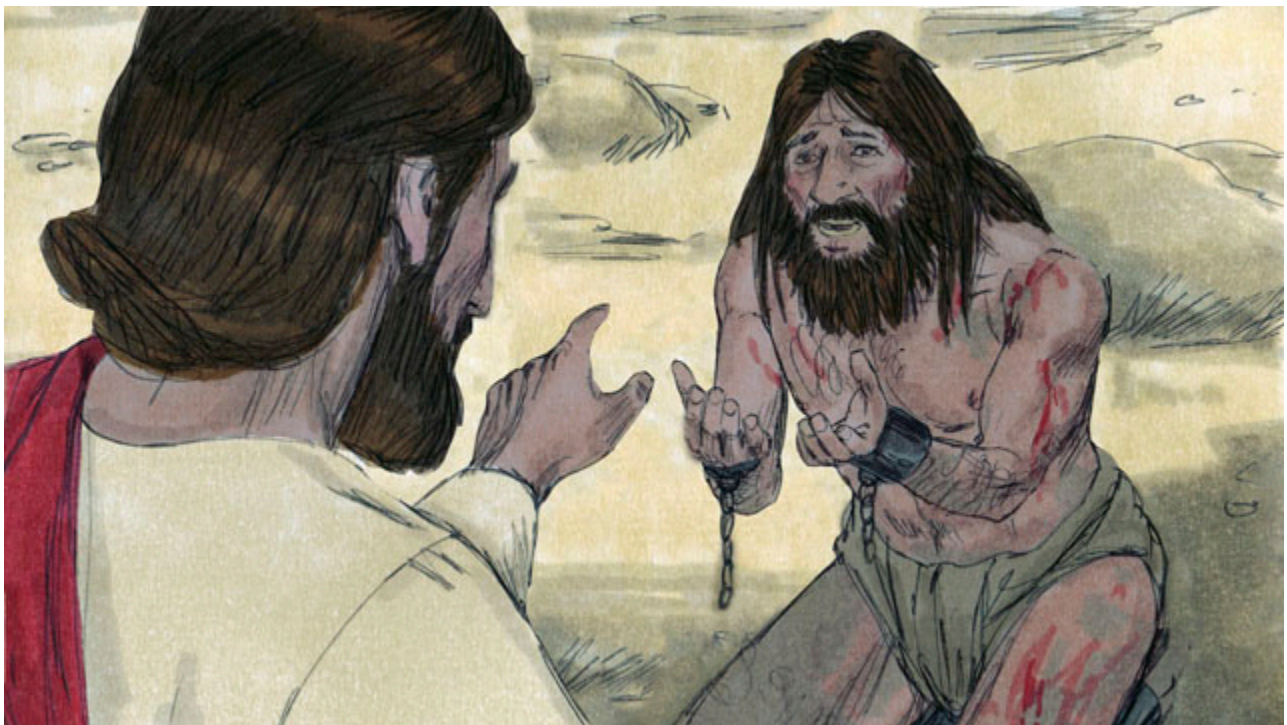
او پیا اُقه زوردار بی که هیچ گس نمی‌تونِس رُمش بَگه. فراو او نه و زنجیر گشی‌یه بی‌پِن، اما او زنجیریانه مَوَرَن.

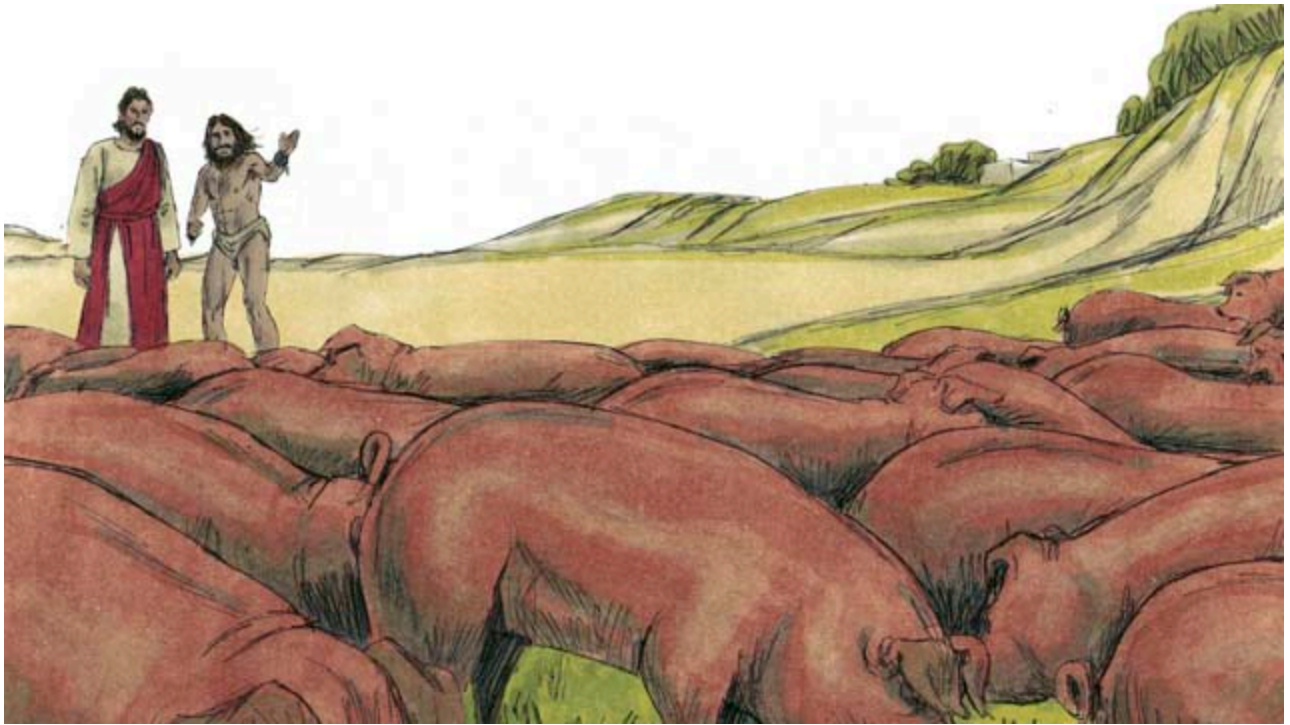
او پیا د مین قُوریا اوچه زینتی می‌کرد. او شَو ئو روز می‌قارَن، جُومه د وَرش نوی ئو خُشیه وا بَر دیا تیز زخمی می‌کِر

وَختی او رَسِس و تِه عیسی، د پِراوَرش ژونی زه. عیسی و او دیو فرمون د: «د ای پیا بگو و در!»

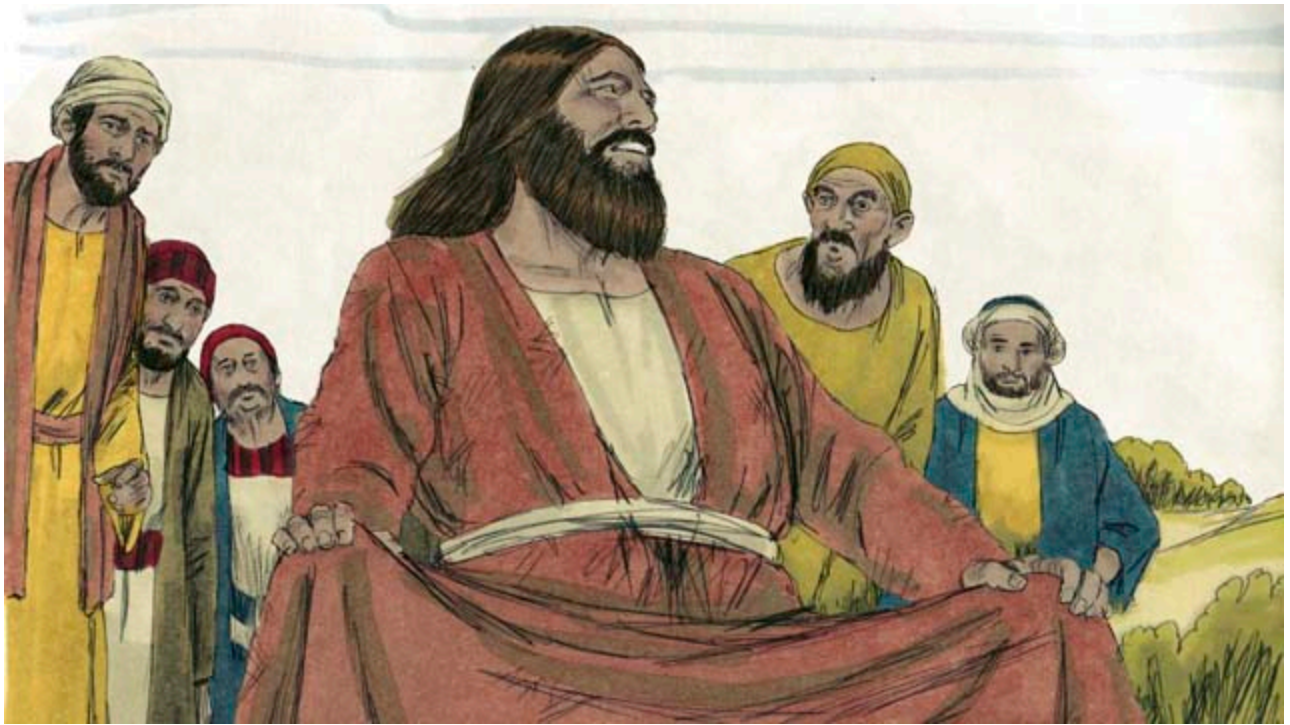
دیو هوار یلنی زه نو گت: «ا عیسی، پسر خدای بزرگ، د م چی میحای؟ دت میحام مینه غذاو نیی!» اوسه عیسی د او دیو پرسی: «نوم تو چی نه؟» او چوو د: «نوم م لژیونه، سیه که ایما بُری هیسیم.» (لژیون، چن هزار سرواز د ارتش روم بی.)

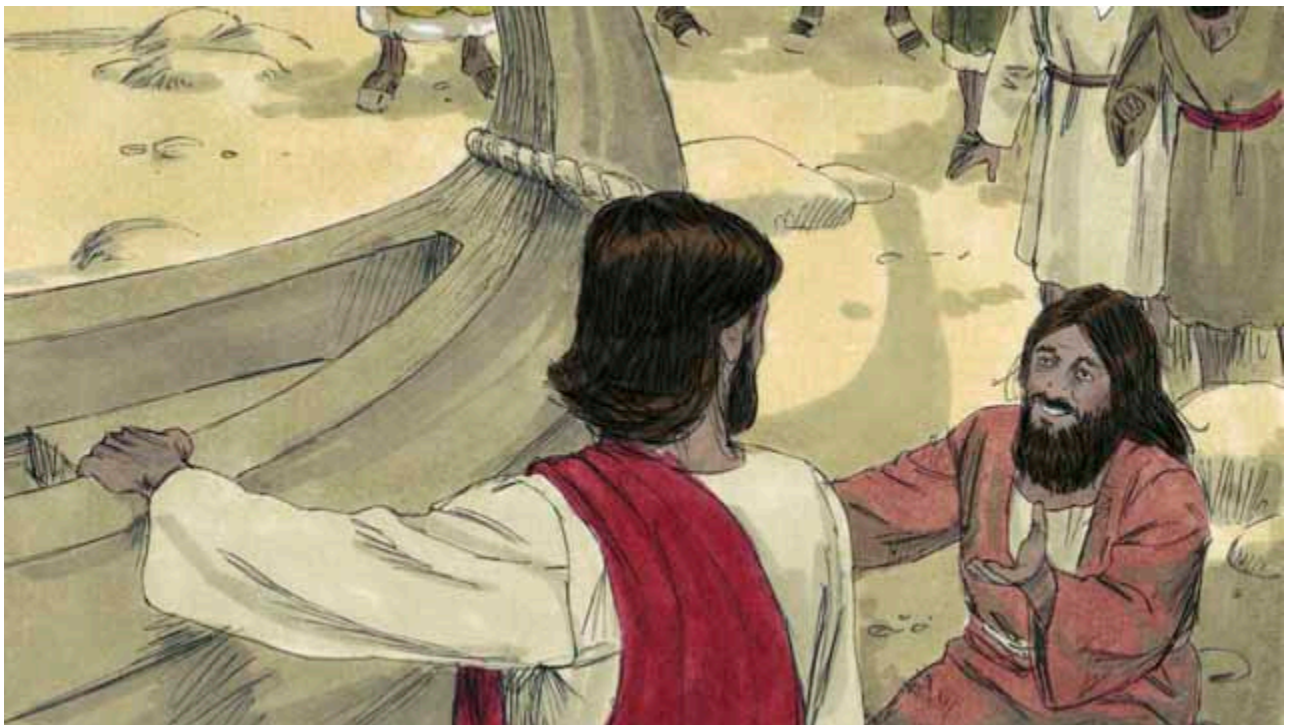
دیویا د عیسی حاستن : «ایمانه د ای ولات نگو و در!» د اوچه گله د ورازا و ری تپه می چرین. روحیا گن و عیسی لالکین نو گتن:
 «پ ایمانه بفرس د مین ورازا!» عیسی اجازه د نو فرمایش کرد: «ریت»

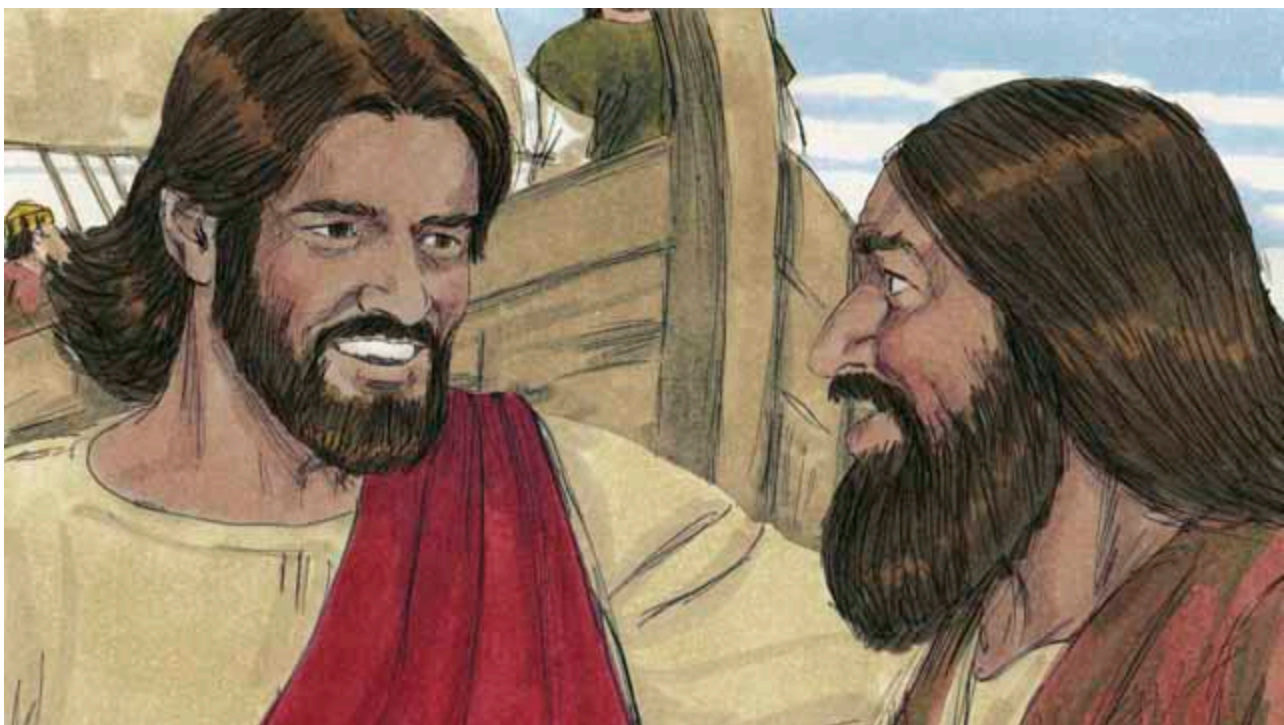
دیویا د او پیا امان و در، رتن د مین ورازا. تموم او ورازا که نزیک دو هزارتا بیین، د سرازیری تپه افتان د مین دریاچه نو خفه
 بیین.

وړاز چژون بانی که ویردار او گلّه بیین، وادیین او اتفاق و لا شهر دوسین نو مړیم د او کاری که عیسی کردی و رستن. مړیم شهر امان نو او بیا دیوزیمه دیین که ازوم گرتّه، جُمه کرده د ور نو عاقل نیشته.

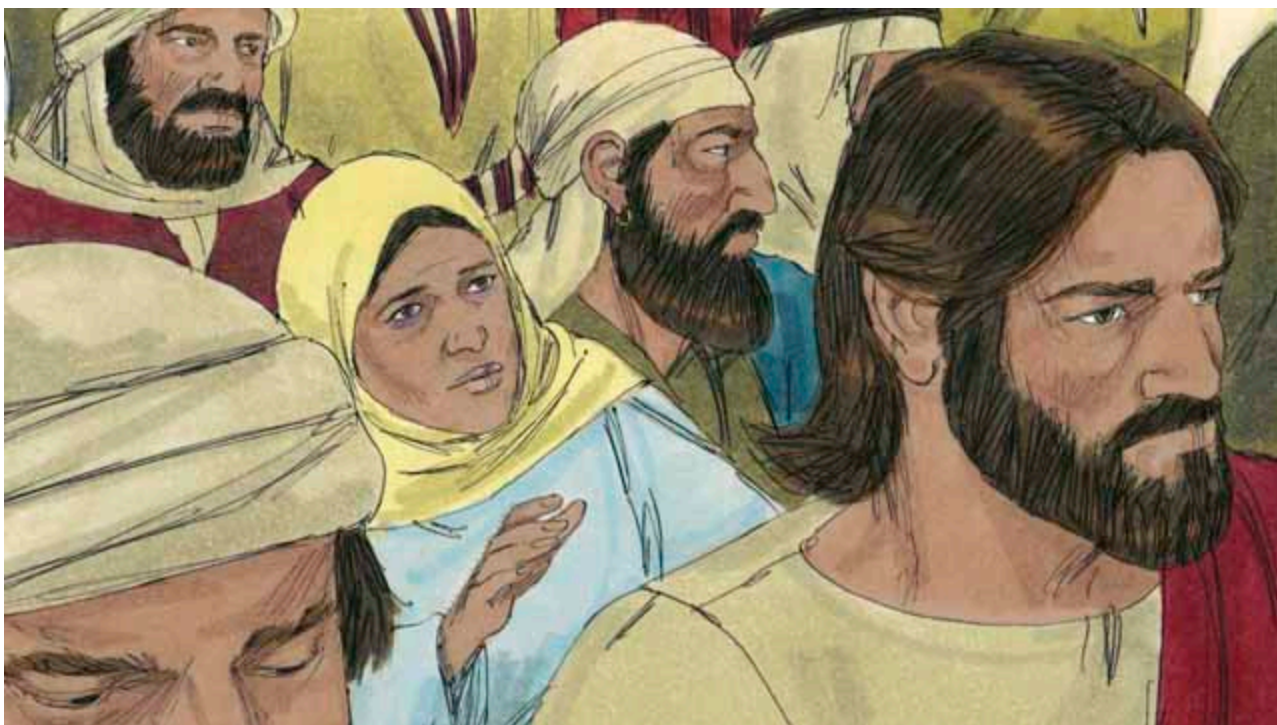
مړیم که خپلی زلّه شو رتی، د عیسی حاستن که د اوچه بگه و در. اوسه عیسی سوار قایق بی. اما او پپائی که ورز یه اسپر دیو بی د عیسی حاست تا واش روته.

اما عیسی و او گُت: « و خوئمت ورگرد ئو و همه بو که خدا سی تو چی کرده ئو چطور رمت او وتو رسسه.»

و ای خاطر او پیا رت ئو وا هر گس که ری و ری موی، می گت که عیسی سیش چی کرده. هر گس که قصه اونه می شفت، وا می رت.

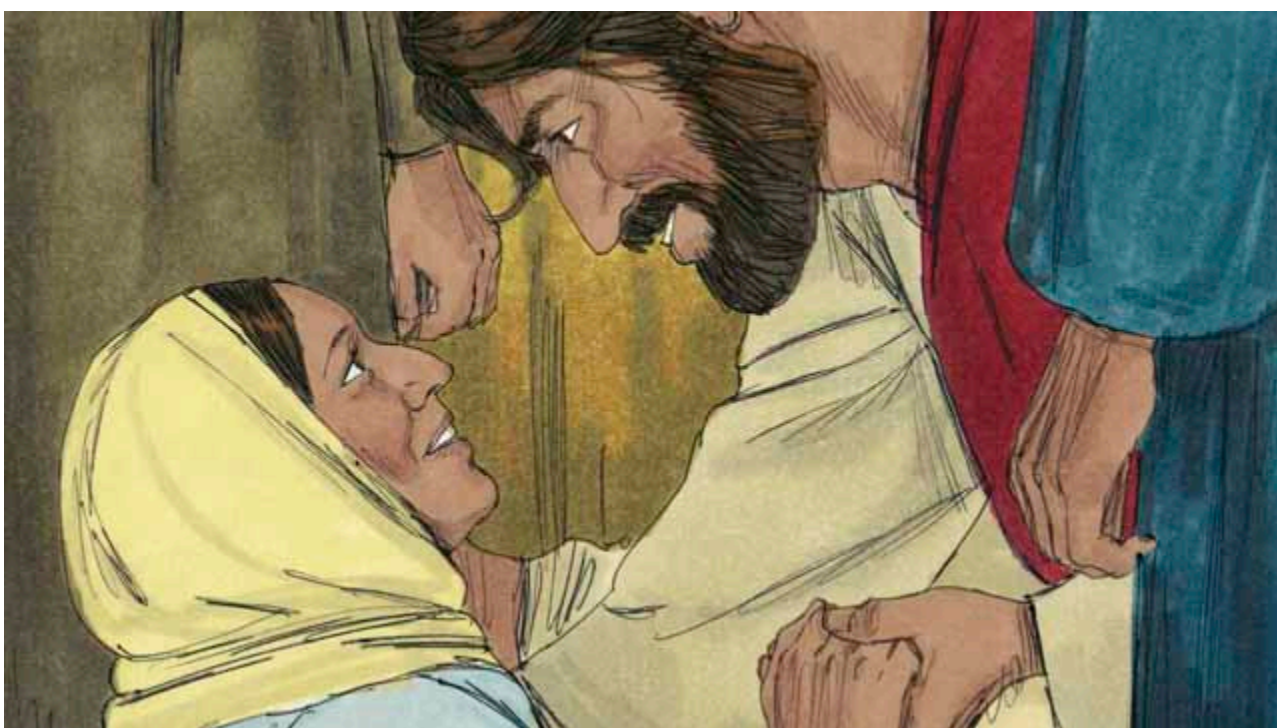
عیسی ورگشت و اولانیه دریاچه. دما رَسین و اوچه، بُر زیادی و دُورش جَم بیئی، د مین جمعیت مردم، زینه بی که دُورَه سال د خین ریزی عداو مُوئرد. او کُل دارایی شه سی دَرْمُون خُش خَرَج کردی نو و دکتريا دئی، اما حالش بَتر هَم بیئی.

او شِنَفْتی که عیسی مریضیا زیادی نه شفا دَنه اوسه وا خُش گُت: «باور میکم که آر هه و جُومَه عیسی نه دس بزَنم، م هَم شفا پیا می کم.» او زینه خُشه د مین مردم رَسَن و پشت سَر عیسی نو دس زه و چوقاش. تا و جُومَه عیسی دَس زه، خین ریزیش قَط بی.

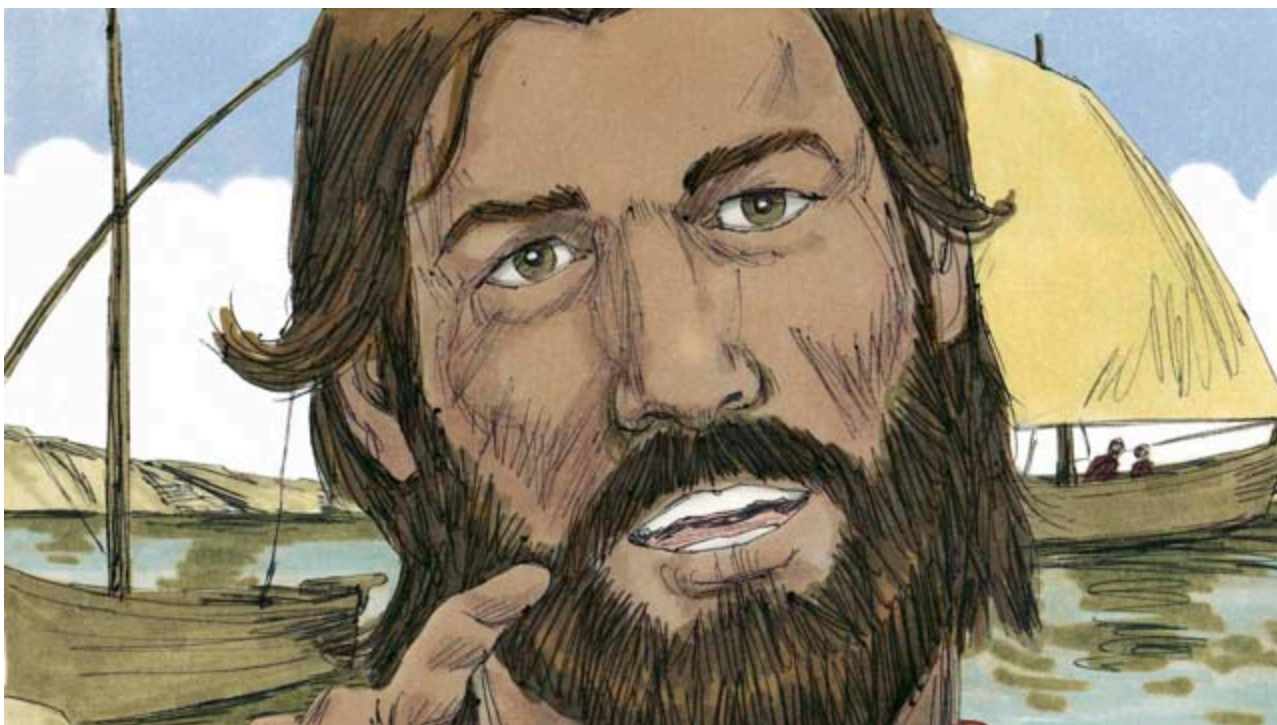
هه او لظه عيسى قمس كه نيروئي د او كرده و در. اوسه ورگشت نو پرسى: «كى دس نيا و جومه م؟» شاگرديا چوو دن: «مردم زيادى د همه لا و تو زور ميارن، سى چى مى پرسى «كى و م دس زه؟»

او زيننه د حالى كه د ترس مى ريكس، د ور پايا عيسى ژونى زه. اوسه و او گت كه چى كرده نو چطورى شفا پيا كرده. عيسى و او گت: «ايمانن تونه شفا د! رو و سلامت.»

مَتَلَى كِرْتَسَه دِ كِتَاو مقدس: (انجيل متى فصل ٨ آيما ٢٨ تا ٣٤؛ فصل ٩: آيما ٢٠ تا ٢٢؛ انجيل مرقس فصل ٥؛ انجيل لوقا فصل ٨ آيما ٢٦ تا ٤٨)

۳۳. مَثَلِ كُشَاوَرِز

په رو عیسی د رونه دریاچه د حال یاد دین و بُر گپی د مردم بی. شمار اوئو آقه زیاد بی که عیسی جا و اندازه سی صُبَت وا اوئو ناشت. و ای خاطر سوار قایقی بی که د رونه او بی نو د اوچه شرو و یاد دین مردم کرد.

عیسی ای مَیله سی مردم تریف کرد: «کشاورزی سی تُم وِن رَت و دَر. د حالی که تومپانه و هر لائی می پاشن، قری دِشو اُفتان د مین ره نو بالِنهیا امان نو همه شونه خردن.»

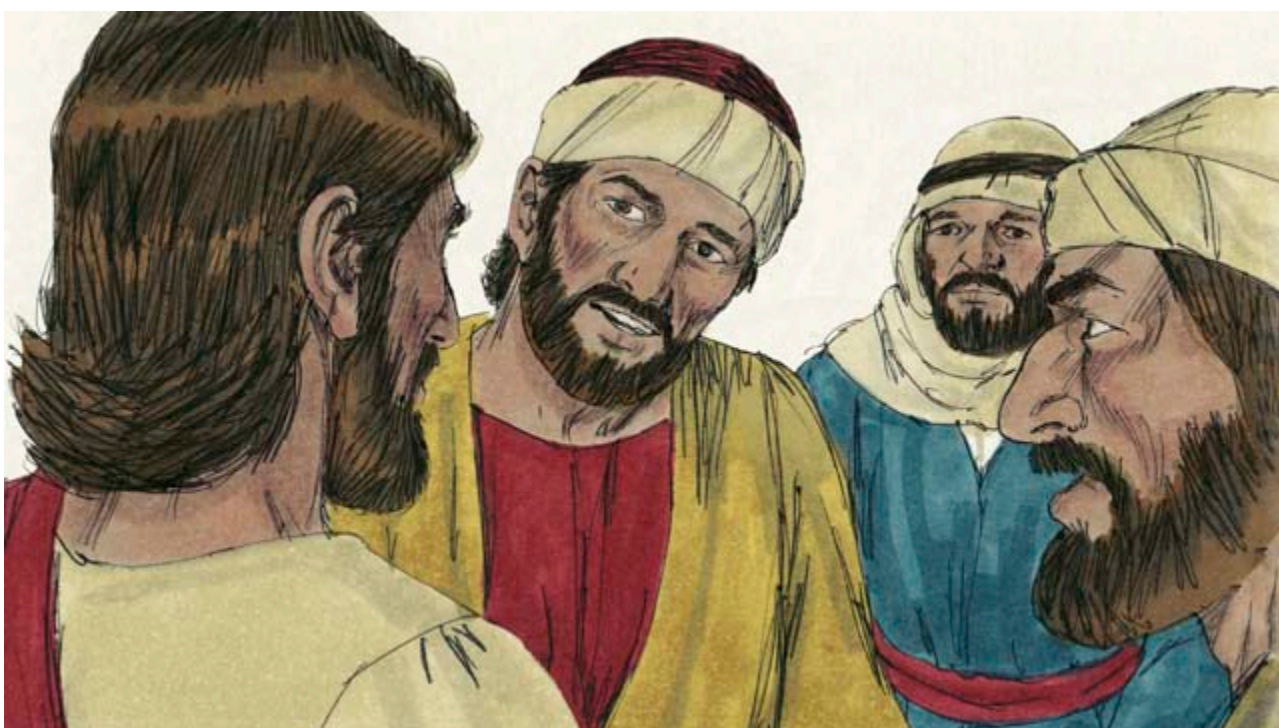
قَرى و رېى بَر دكو اُفتان كِه رېى شِه گمى خاك پوښنئى. ثَمپا رېى او خاك گم عمق، خېلى زېى سوز بى ږن. اما رېشەياشو نيمى ثونسين تا
زير خاك روئه. و اى خاطر وختى افتاو داغ نيا وشو، همە سځتن نو د پښ رتن.

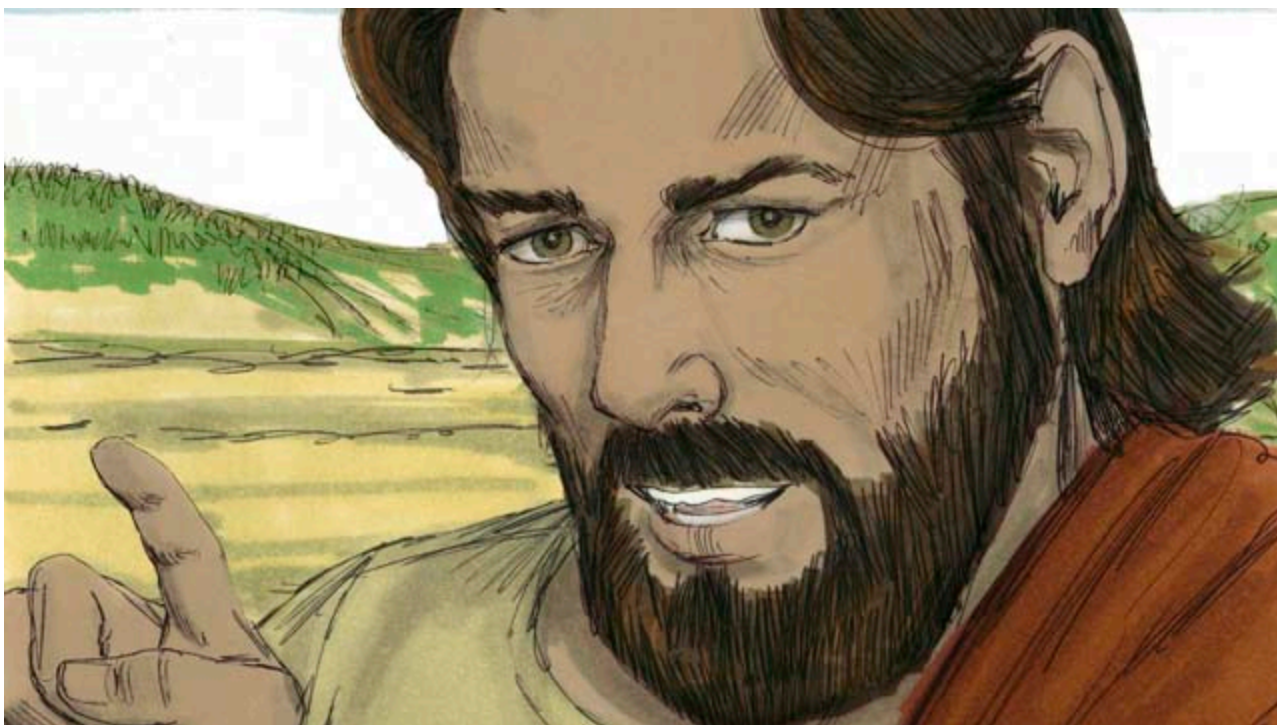
«قَرى د ثَمپا هم د مين خاريا اُفتان. خاريا نو ثَمپا وا يک سز کړين نو قاويا تازه گياه زير زور خاريا د پښ رتن نو هيچ ثمرى و بار
نى اوريدن.»

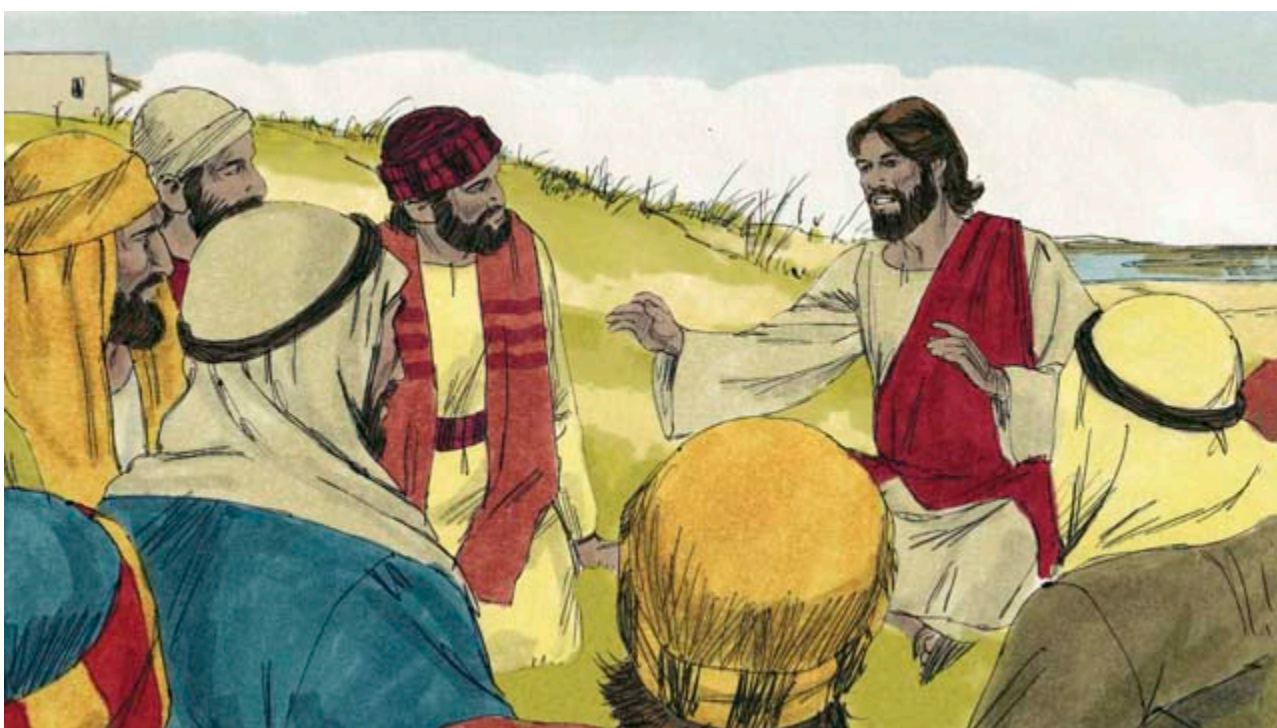
«قَری دِ ثَمپا اُفتان و ری خاک خو، نو دِ هر ثَم، سی، شص نو حتی صد براور ثمر اُورد. هر گس که میحا دِ خدا فرمون بری بَگه و حرفیا مِ گوش بَگه.»

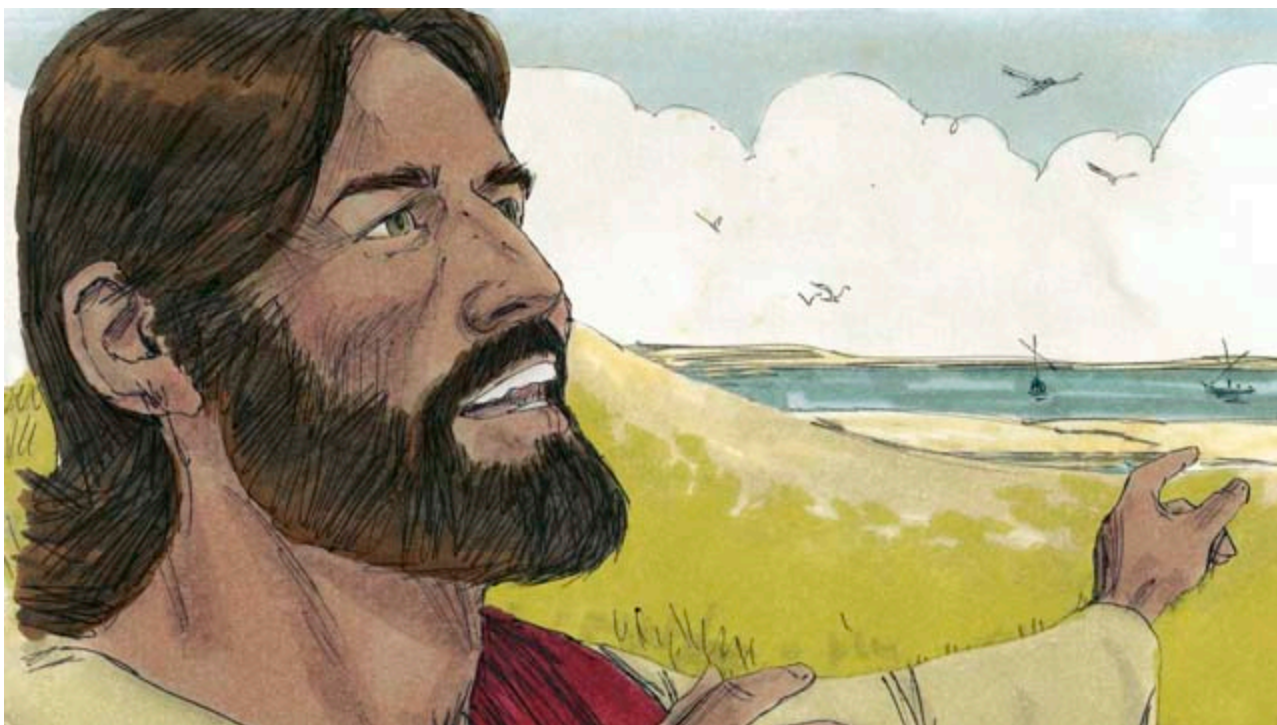
شاگردیا دِ شَتَفَتِن ای مَتَل گِیج بی.ین. اوسیه عیسی سیشو چنی واز کرد: «ثَم، کِلوم خدائِه. رَه، ایمی یِه که کِلوم خدایِه می شَنوَه اَمَا وَنِه نمیفهمه نو شیطان کِلومه دِ او ورمی راقته. دِ راسی شیطان نَمیلِه او کِلوم خدایِه بفهمه»

«ز می بَر دکو، آیمی یه که تا پیغوم خدایه می شتوه، ونه وا هوس قبول می گه، اما د موقه سختی یا وختی مردم عداوش می ن، د خدا ریی ورمی گردنه. د کلومی هنی او د اعتماد و خدا دس ورمیاره.»

«زمینی که د خاریا پوشسه، آیمی یه که پیغومه می شتوه اما نگرانی یا زنیی نو دل بستگی او و پیل نو و دس آوردن چیا زیاد، دما مدت کمی اونه د عشق و خدا ورمی گردنه. د نمی ثونه خدایه د ریی او چی یانی که د کلام خدا یاد یرتی راضی بگه. او چی گل یا گنمی یه که ثمری نیمه.»

«أما زمي خو، آيمى يه كه پيغوم خدانه مى شنوه، باورش مى گه ئو ثمر مياره.»

مَتَّى گِرتسَه دِ كِتَاوِ مقدس: (انجيل متى فصل ۱۳ آيميا ۱ تا ۸؛ فصل ۱۳ آيميا ۱۸ تا ۲۳؛ انجيل مرقس فصل ۴ آيميا ۱ تا ۸؛ فصل ۴: آيميا ۱۳ تا ۲۰؛ انجيل لوقا فصل ۸ آيميا ۴ تا ۱۵)

٣٤. عيسى مَثَل يائى هَنى ياد مِئَه

عیسی مَثَلِیا زیادی هَنی هَم دِبارَه پادشاهی خدا تَریف کِرد. مَثَل چنی گُت: «پادشاهی خدا چی دُون خردَلَه کِه کسی دِ زمینش کاشت. شِما و خویی دُونیت کِه دُونَه خردل کُچکترینَه دُونَه‌یائِه.

«وا یکَه وَختی دُونَه خردل سَز می‌کِه، دِ تَموم گیایائی هَنی گِپتَز مووَه. اَفَه کِه بالَنهیا دِ مین شاخَه‌یاش شکتی در می آورین.»

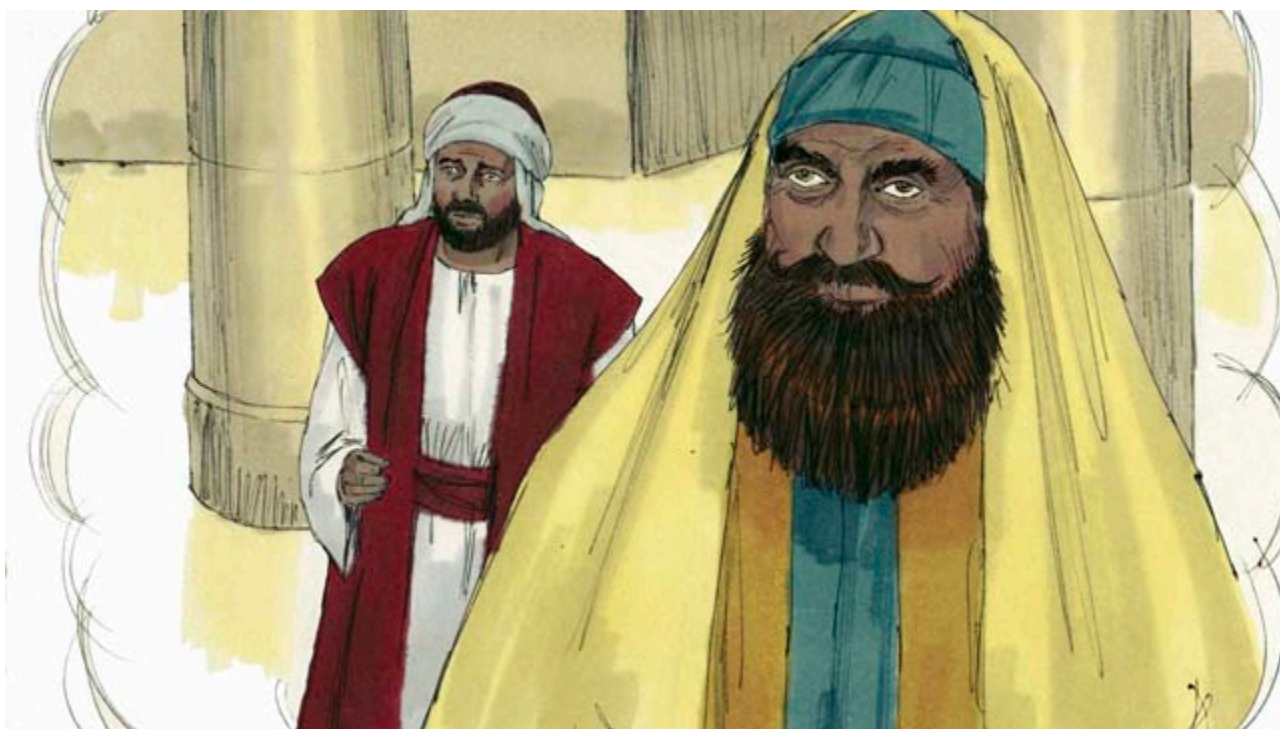
عیسی مَتلی هنی تریف کرد ئو گُت: «پادشاهی خدا چی خمیر تُرشِئِه که زنی وَنه وا آرد قاطی می‌گه تا دِ گل خمیر پخش بووَه.»

«پادشاهی خدا، چی گنجِئِه که کسی وَنه دِ زمینی قایم کرده با. کسی هنی وَنه پیا کرد ئو دُواره دِ زیر خاک قایمیش کرد ئو دِ شوق وَنه رت ئو هرچی داشت فِرُوخت تا پیل و اندازه و دَس بیاره ئو او زمینی که گنج دِ مینش بی، بَخَرَه.»

«پادشاهی خدا، چی ی مروارید قشنگ گِرون قیّمته که تاجری، او مرواریده پیا کرد نو هر چی داشت، فروخت تا وا پیلش ونه بخره.»

د اوچه گسّونی بین که گمو می‌کردن و خاطر کاریا خوشو، خدا پسنشو کرده. اوئو بقیه مردمه که کاریا خو نمی‌کردن کچک و جساو می‌آوردن، اوبه عیسی ای منّله سی‌شو تریف کرد: «دو نفر رتن و معبد تا دُعا بکن. یکی دِشو رَبر مذهبی نو او یکی باجگیر بی.

«رَبِّر مذهبى هسا ئو چنى دُعا كُرد: «إِ خدا تونِه شُكر مى كَم كه چى بَقِيه مَرِدِم، گناهكار، دُز، ستمكار، زناكار ئو حتى چى اى باجگير نيسيم.»»

دِ هَفْتَه دو كِل روزه مى رَم ئو دِ كِل پيل يا ئو دُرُومدى كه و دَس ميارم، پِك دَهْمِه مِيَم و تو.»

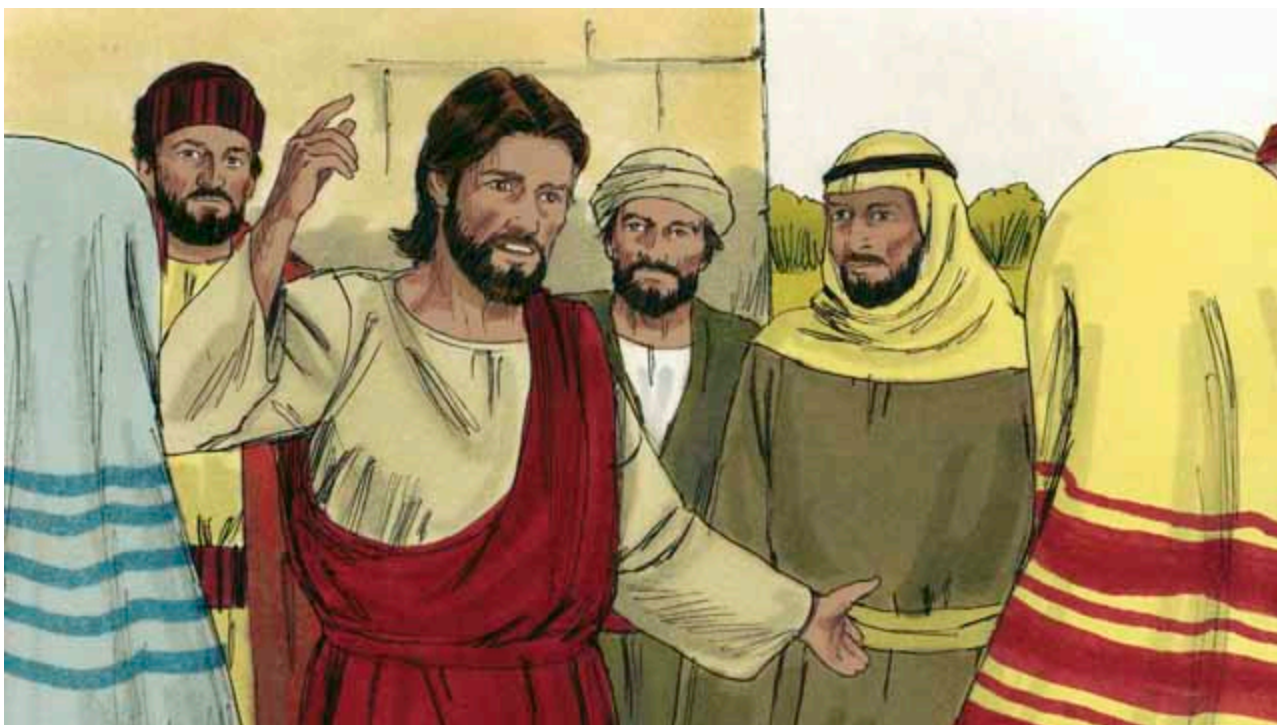
«أما أُو باجگیر دیرتر د اُو رَبر مذهبی هسا ئو موقه دُعا، حتی سر خُشه ری و آسمو ئِلن نَکرد، بلکه وا گورمچ زه و سینّه خُش، گُت:
«خدایا و م رحم بگو، سی‌یه‌که گناه کارم!»

اوسیه عیسی اِدامه د: «حَقِیقَتَه و شِیما موئم؛ خدا دُعا اُو باجگیره شِیفت ئو اونه عادل و جساو اُورد. خدا هر گس که خودپسند با گُچک
می‌که ئو هر گس که خُشه گُچک بَگه سرئِلن می‌که.»

مَتَلّی گِرِئِسَه ِدِ کِتّآو مقدس: (انجيل متی فصل ۱۳ آیہ ۳۱ تا ۴۶؛ انجيل مرقس فصل ۴ آیہ ۲۶ تا ۳۴؛ انجيل لوقا فصل ۱۳ آیہ ۱۸ تا ۲۱؛ فصل ۱۸ آیہ ۹ تا ۱۴)

۳۵. مَثَل بُؤْنَه دِلْسُوْز

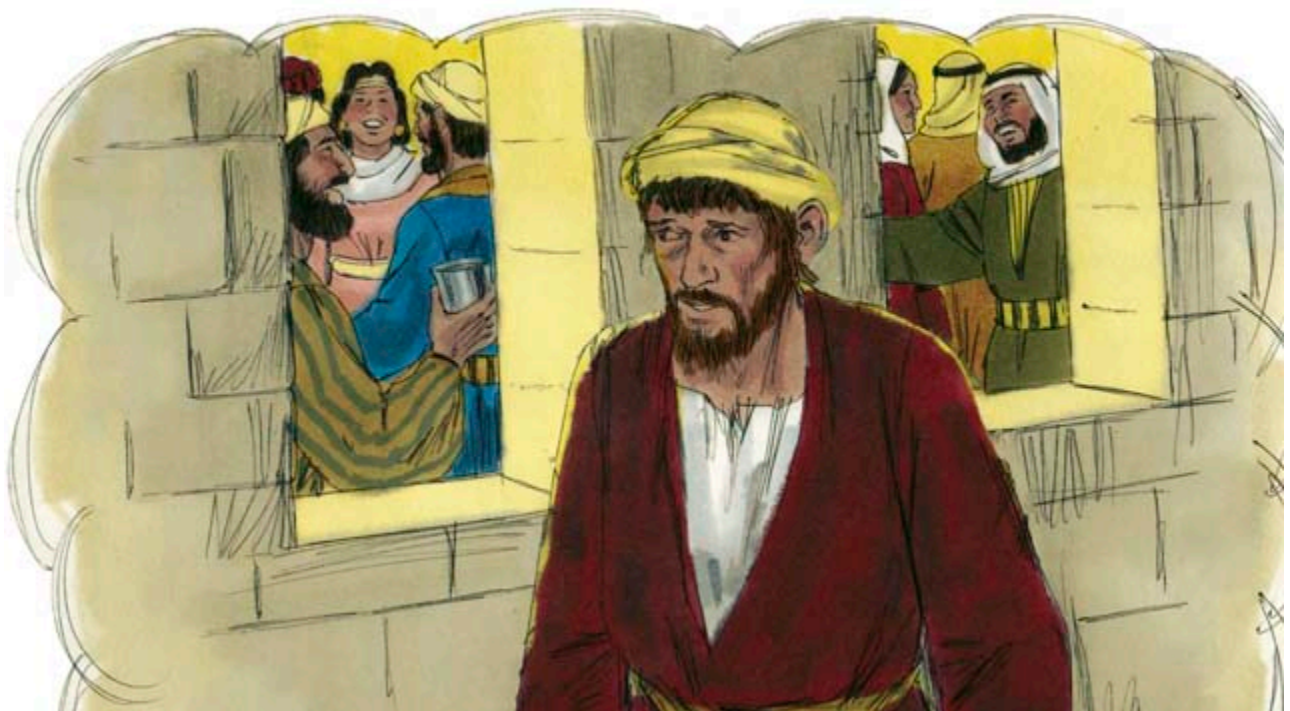
په روز عیسی بړی د مَرِدْمه کِه و دُور ش جَم بی ئین تا د او بَشَنُون، تعلیم می د. بیشتَر وئو باجگیریا ئو بقیه مَرِدْمی بین کِه نمی حاسْتِن د شریعت موسی فرْمونبری بَگن.

أما زَبْرِیا مذهبی کِه د اوچه بی ین، مئی ین کِه عیسی چطور وا گناهکاریا چی دوسیا جون جونی رفتار می کِه. اوسیه و یَکْتری می گُئِن کِه عیسی کاره اشتباهی می کِه. وختی عیسی حرفیا اوئونه شِنَفْت، ای مَثَله سی شو تَریف کُرد.

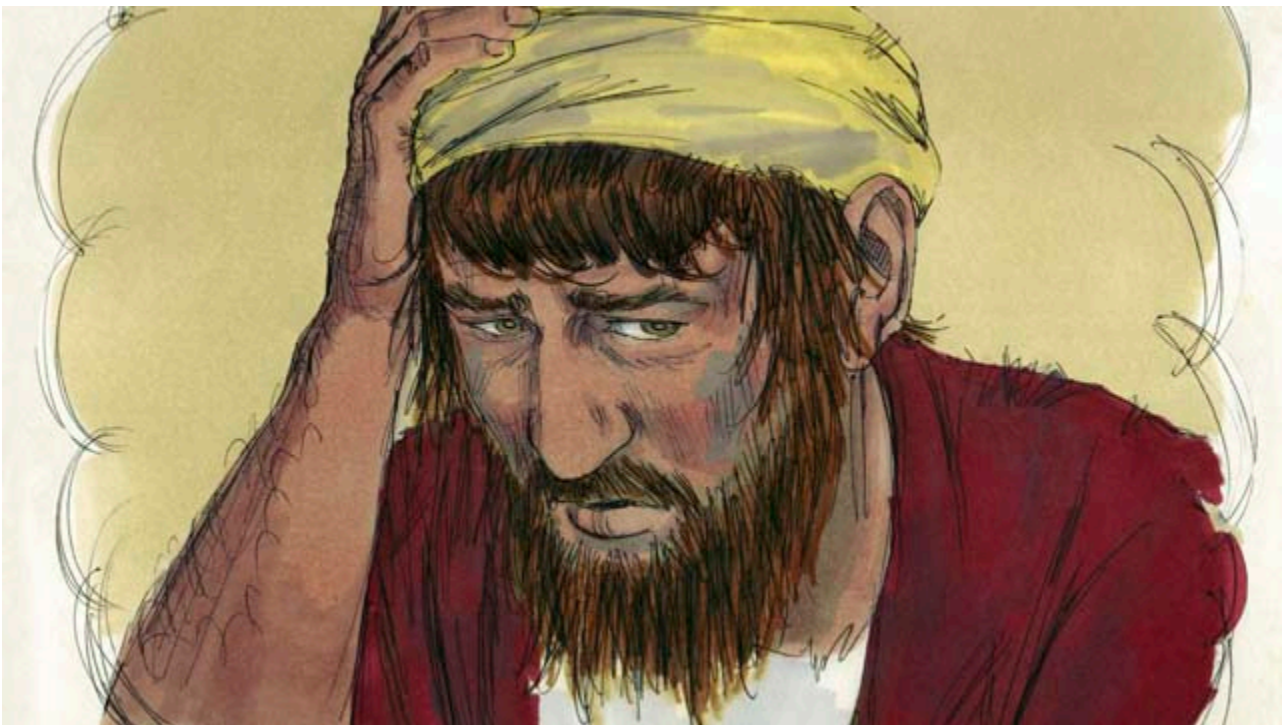
«بیائی بی که دو گر داشت. په روز گر گچکتر و بونش گت: «بونه، م ارثمه آلان می‌حام!» و ای خاطر بونه د دارایی خوش برشیه د.

چیئی نگذشت که گر گچکتر هرچی داشت جم کرد نو رت و ولات دیری نو د اوچه توم دارایی خشیه د زینی گناه آلود و باد د.

چیئی نگذشت که قطی سختی د جائی که او گر بی، اما وجود ئو او د پیلی سی خربین غذا هم نداشت. و ای خاطر و ناچار و تنیا کاری که دش برمی اما یعنی چَرَن و رازیا سرگرم بی ئو اوقه گیر ئو گسسه بی که وا غذا و رازیا گیّه خُشه سیر می کرد.

آخِر په روز گر کچکتر وا خُش گُت: «م ایچه چی می کم؟ همه خدمتکاریا بُوئم غذا زیاد سی خَرین دازن، اما م ایچه دارم د گسسهئی می میرم. پس ورمیگردیم و تِه بُوئه خُوم ئو دِش می حام که بوم و یکی د نوکریاش.»

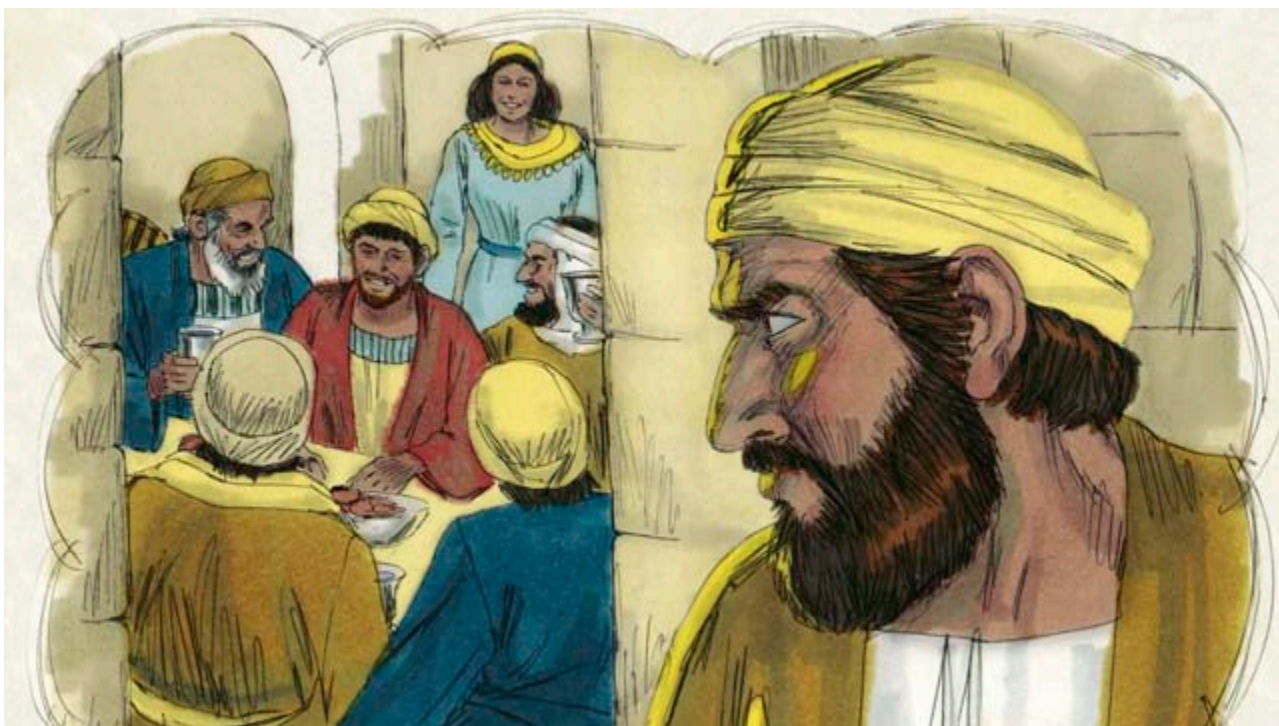
پس وا لا خُونه بُونش اُفتا و ره. هَنی د خُونه دیر بی که بُونش اونه دیی ئو دِلش و حالش سُخت ئو ئن رَت وا نهاش، اونه گِرت د بَغَل ئو ماچش کرد.

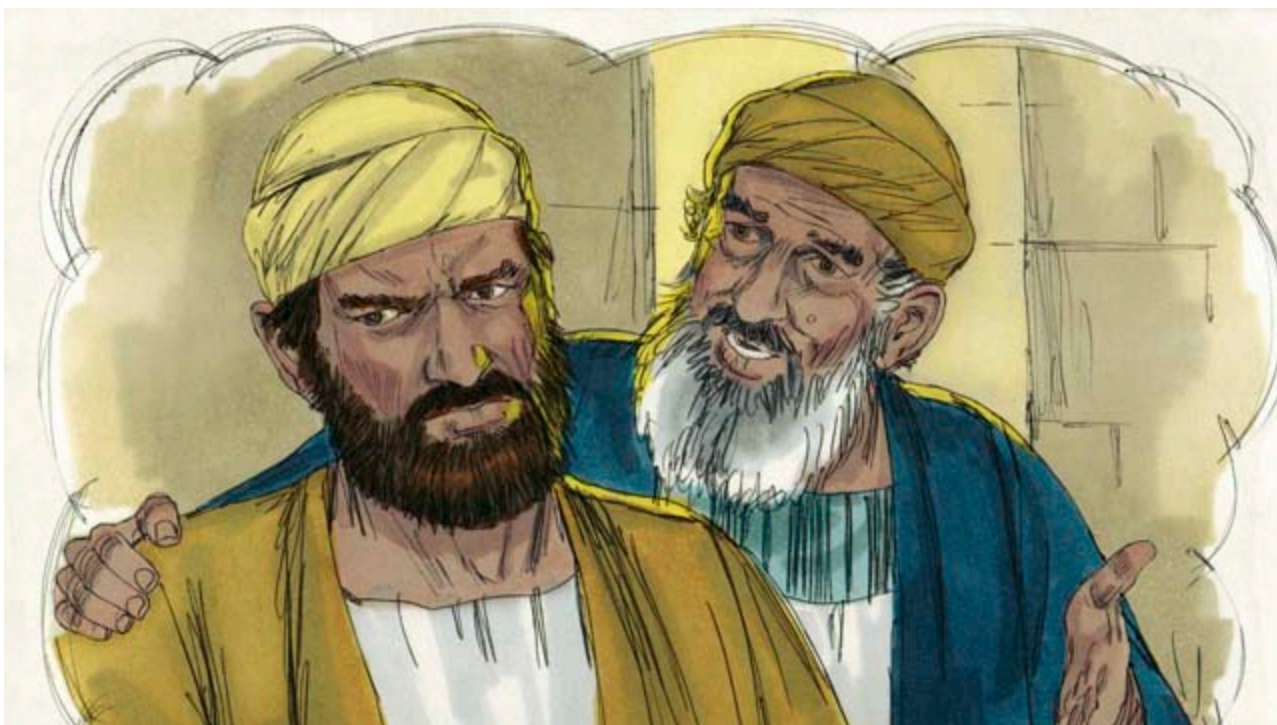
گُر و بُونش گُت: «بُونه، م د حق تو ئو خدا گناه کِردِمه ئو د لیاقت نارم که گُر تو بام.»

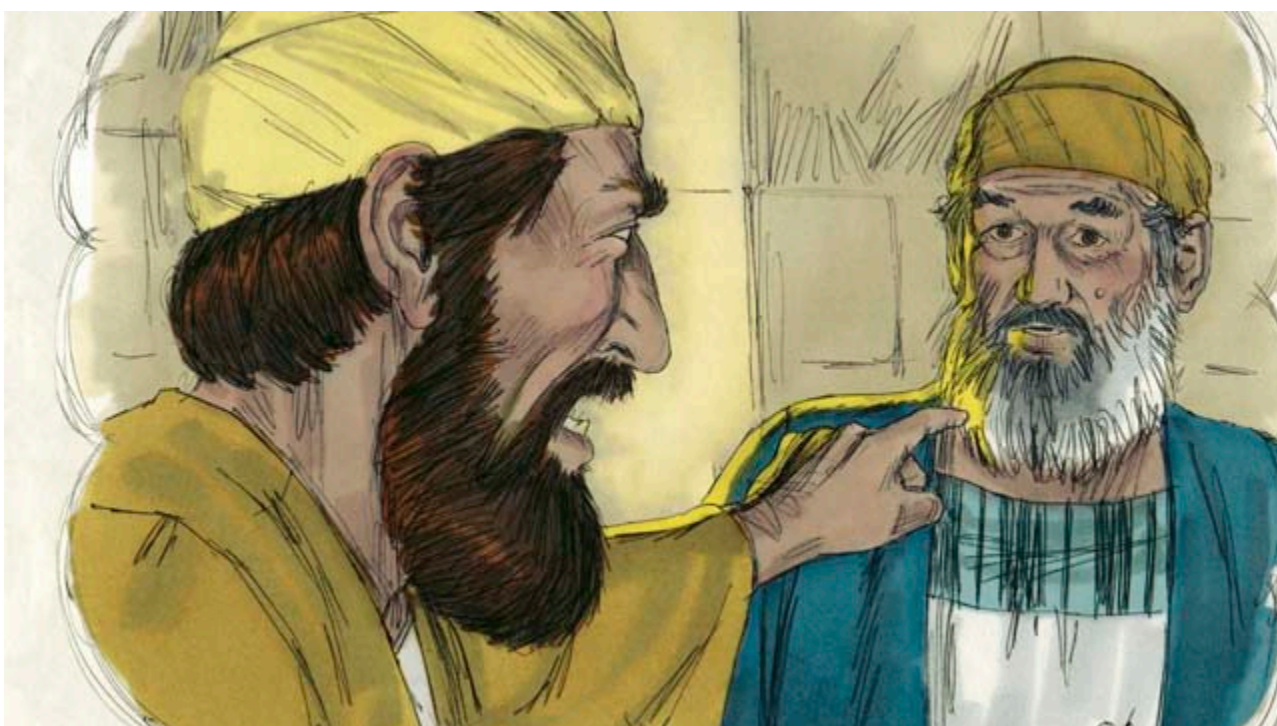
اما بُوئش و يکی د خدمتکاریا گُت: «زی بایت ئو بهترین جومەیه د خُونه بیاریت ئو بکیت د ور گُرم. انگشتی و دسش ئو کاله بکیت د پاش ئو گوسال مَسی بیاریت، سَر بُوئریت تا میمونی بیریم ئو شادی بکیم. سییه که ای گُرم، مُردی ئو ایسه زنه بییه. گم بیئی ئو ایسه او نه هنی پیا کریمه»

اوبیه، هَمه اوئو میمونی گپی برپا کَرین. چیئی نگذشتی که گُرم گپتر که د کار د سَر زمی ورمی گشت و خُونه، دنگ ساز ئو باختن ئو هنی شیفَت ئو کنجکاو بی که چی بیه.

وَختی گُر گپتر فَمَسِ که ای میمونی و خاطر ورگشتن برارش و خونا، عَصَبُونی بی نو نحاست رُونه خُونه. بُونَس اُما و در نو وش لالکس که بیا و خُونه نو بیا دِ مُمونی، اُما او مکیس بُونَه قبول نکرَد.

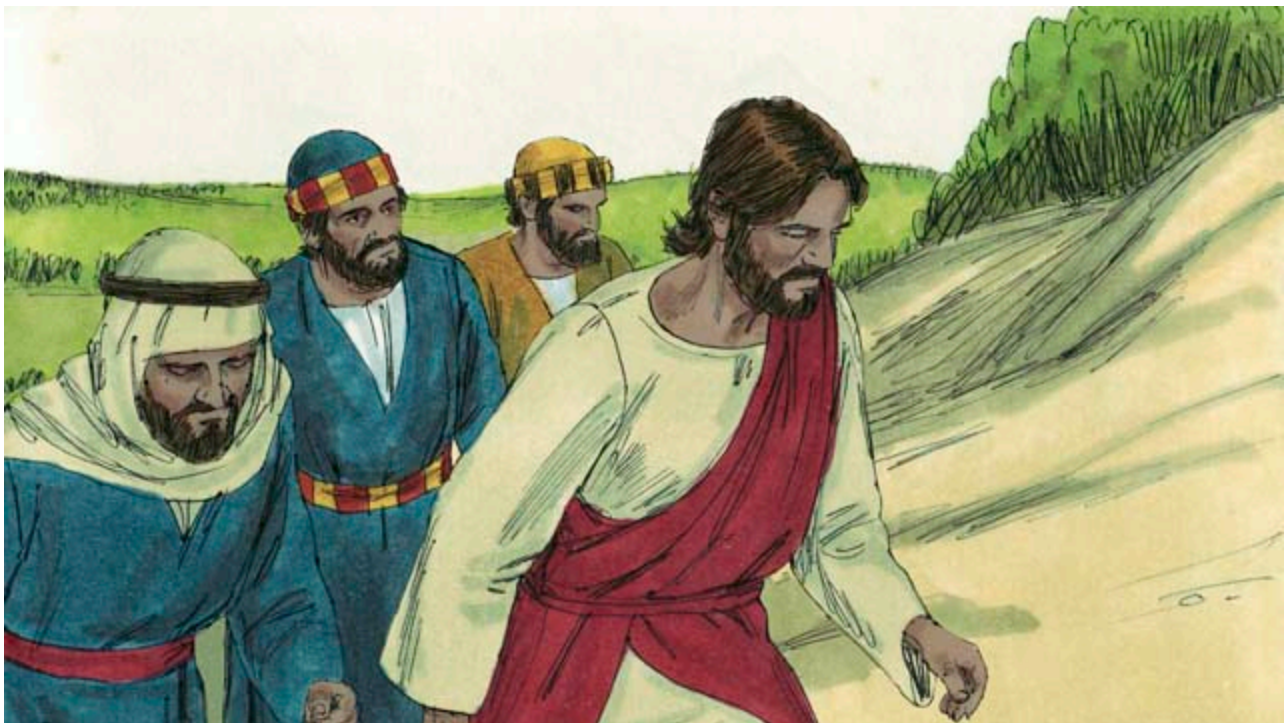
گُر گپتر و بُونَس گُت: «هَمه ای سالی و وفاداری و تو خدمت کردیم! هیچ وَخت دِ فرمُونِت تَفَره نَرْتِم نو دِ کُل ای مدت، حتی په چپیشی هَم و م نَدنی تا بَنُونم و ا دوس یام مُمونی بیرم. اُما ای گُرت، مال تونِه دِ رَهیا گناه و باد دیه نو ایسه که ورگشته و خُونه، بیتَرین گوسال مَسین سیش سر بُزینی تا میمونی بی پیری.»

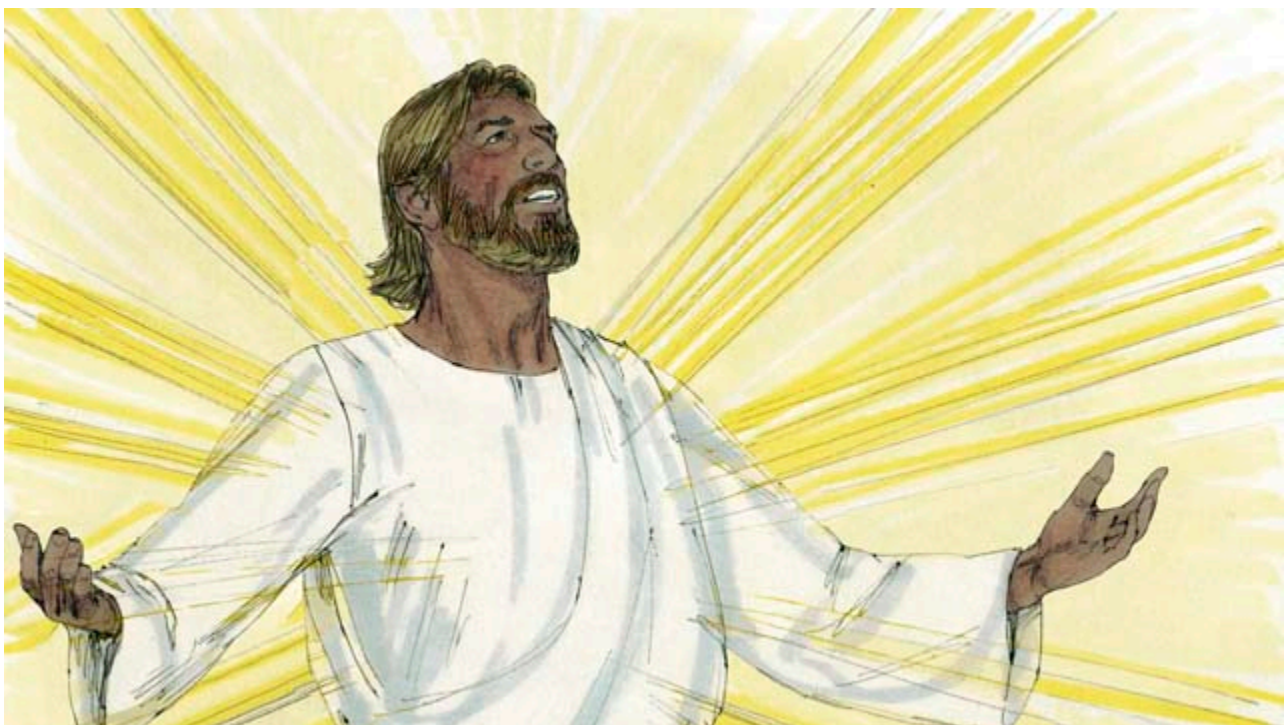
بُونُش چُوو د: «گرم، تو هَميشه د تِه م هيسي ئو هر چي كه دارم ماله تُوته. اما بهترين كار پنا كه ايسه ميْموني بيريم ئو شادي بَكيم، سِيَه كه برار تو مُردى ئو زنه بى، گم بيئى ئو پيا بى.»

مَتَلَى گِرَتَسَه د كِتَاو مقدس: (انجيل لوقا فصل ۱۵ آيه ۱۱ تا ۳۲)

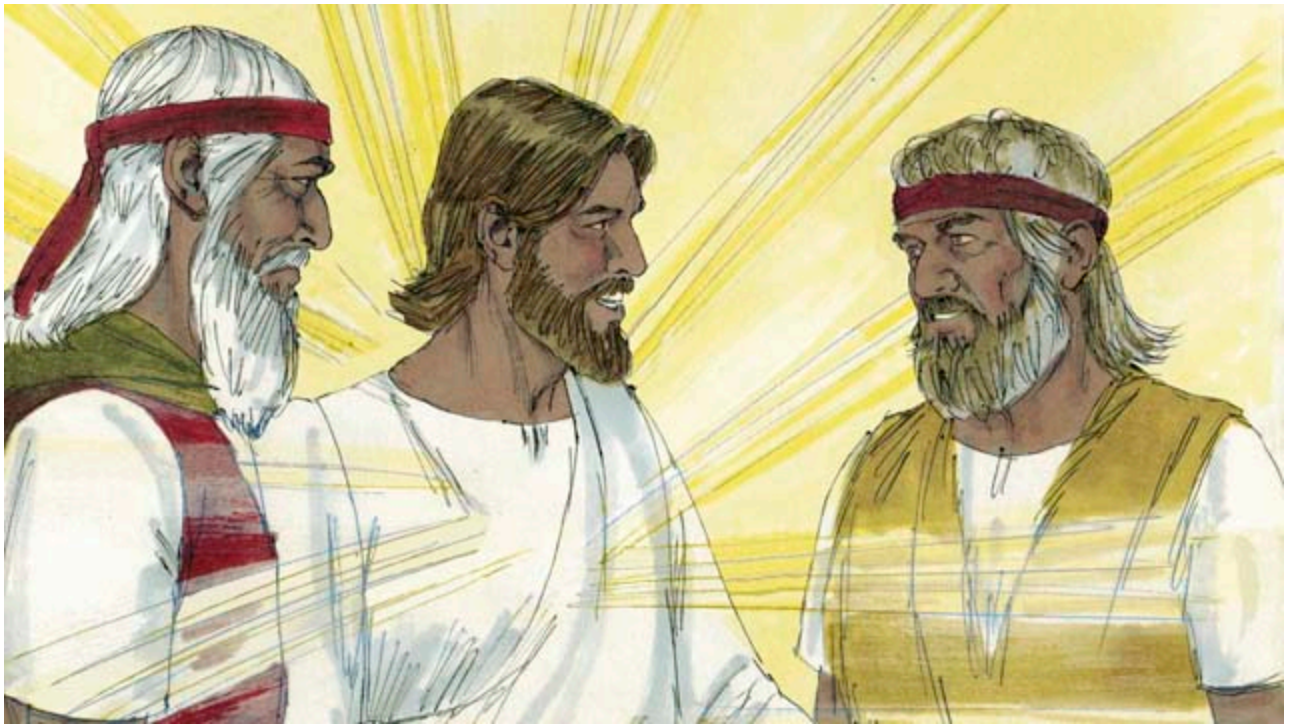
۳۶. عَوَض بِيْ قِيَاْفَهٗ مَسِيْح

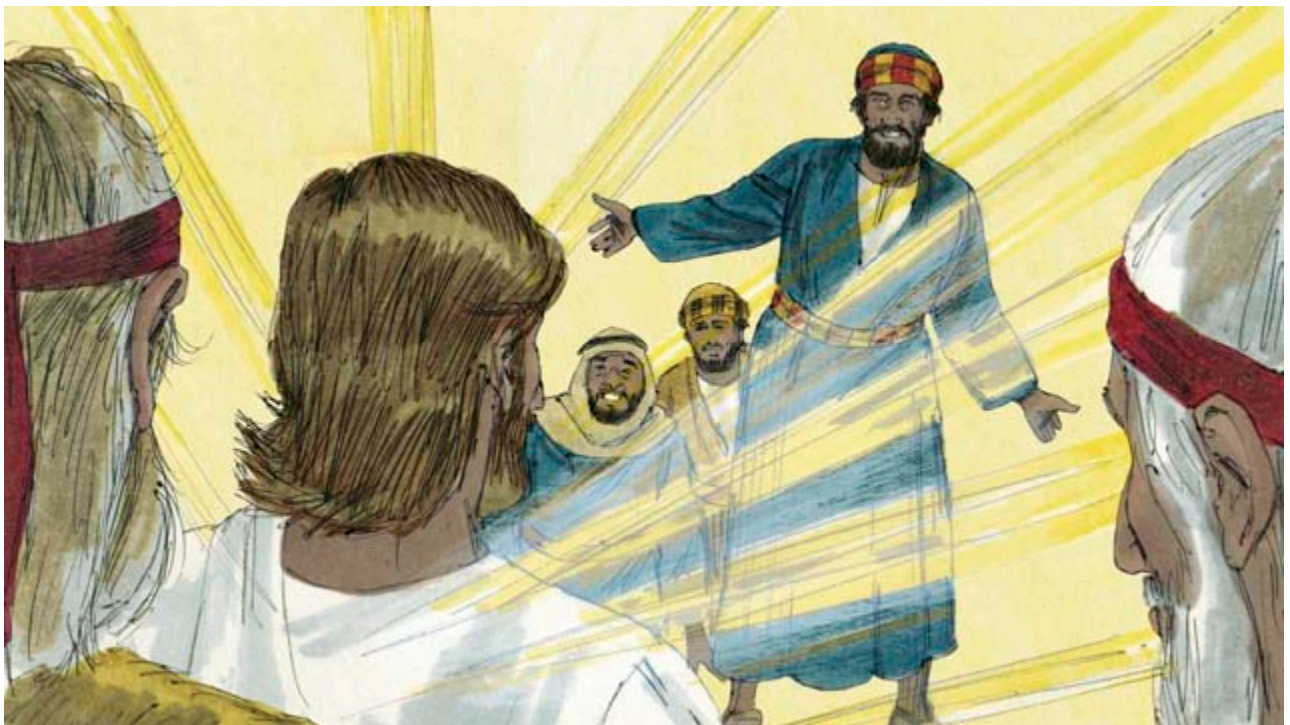
ی روز، عیسی سه نفر د شاگردیاش یعنی پترس، یعقوب و یوحنا و برد و توک کوه یلنی تا وایک دُعا بکن. (یوحنا کی عیسی نه تعمید د، گسی هنی نه)

موقه دُعا، ریی عیسی چی آفتاو نورانی بی نو جومهش چی نور اسپه بی. طوری اسپه بی که و ریی زمی چی ونه پیا نمووه.

اوسيه موسى نو ايليا نبي وش درومان. اي پيايا، صدها سال ورز اي اتفاق و ربي زمي زيني مي كړدن. اوئو وا عيسي دبارزه مردنيش كه و زيني د اورشليم اتفاق موفتا، صبت كړدن.

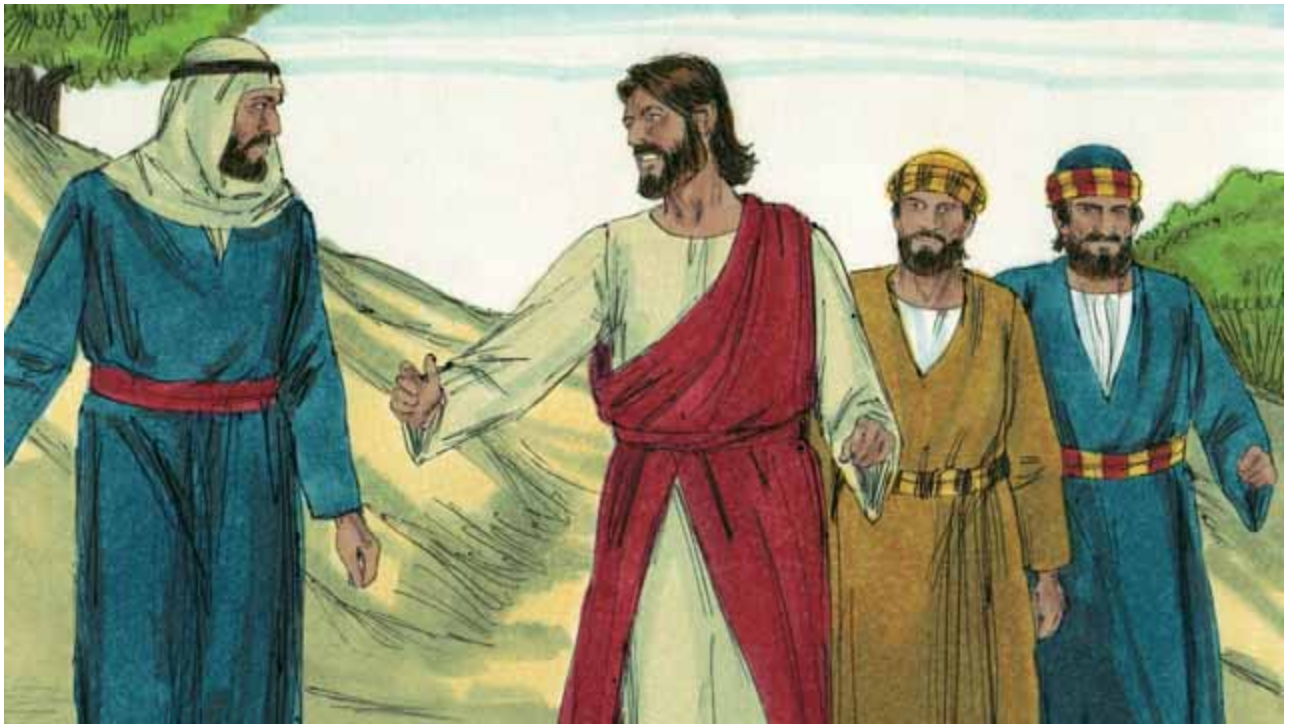
وختي كه موسى نو ايليا وا عيسي سرگرم صبت كړدن بي پين، پترس و عيسي گت: «چه خوئه كه ايما هايډ ايچه. اجازه به سه تا كولا بسازيم؛ يكي سي تو، يكي سي موسى نو يكي هم سي ايليا.» پترس نويس كه چي مونه.

هَنی حَرَفِ پَتَرَس تَموم نَوِی ئی کِه اُور نورانی ئی اَما وِ هار ئو اوئُون گِرت دِ وَر ئو دَنگی دَش رَسِس کِه: «پِنا گُر عزیز مِ کِه دِ او راضی ئِم. وِ حَرَف او گوش بَکیت.» سه شاگرد دِ ترس اُفتان وِ ریی زَمی.

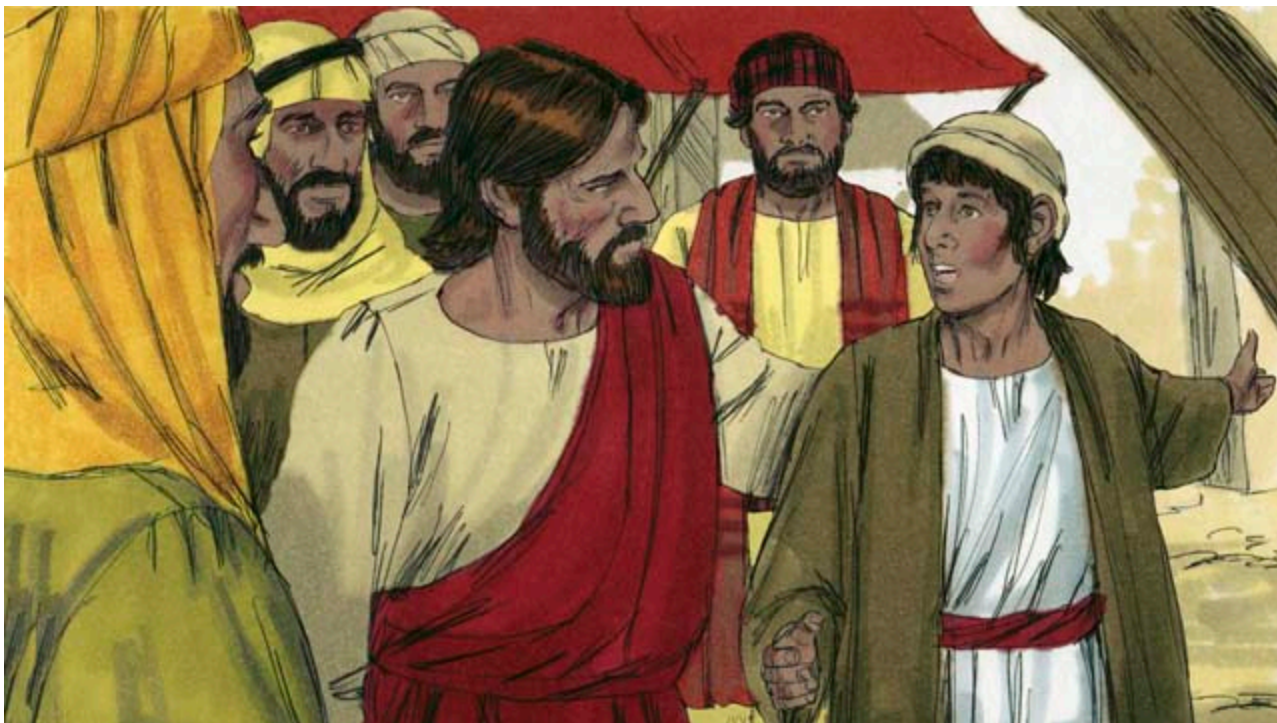
عِیسی دَس نیا وِشو ئو گُت: «وَرِیسیت ئو زَلَمَتُو نِروئِه.» وَختی کِه اوئُو وِ هَمه لا سِیل کِردِن، جُز عِیسی کِسی هَنی نِه دِ اوچه نِی پِن.

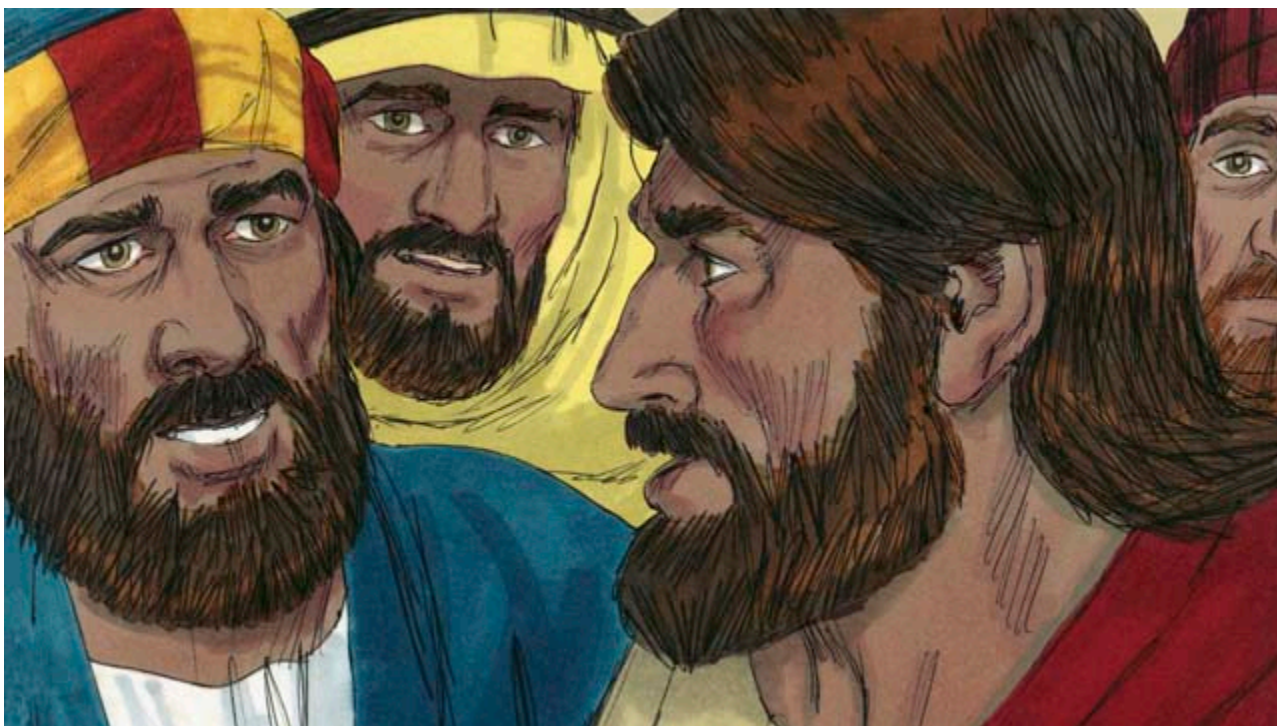
عیسی ئو اوسه شاگرد د کوه امان و هار. اوسه عیسی و اونو فرمایش کرد: «ایسه د او چیئی که دینیت و گسی چیئی ئوئیت. م و زیئی می میرم ئو دوازه زنه موئم. دما و می ئونیت و بقیه بونیت که چی دینیت.»

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (انجیل متی فصل ۱۷ آییا ۱ تا ۹، انجیل مرقس فصل ۹ آییا ۲ تا ۸، انجیل لوقا فصل ۹ آییا ۲۸ تا ۳۶)

٣٧. عيسى ايلعازره زنه مى گه

پيائي بي كه نومش ايلعازر بي، او نو دو خونرش مريم نو مرتا، د دوسيا نزيك نو جون جوني عيسي بي.پن. په روز، عيسي شيفت كه ايلعازر سخت مريضه. وختي عيسي اي خوره شيفت، گت: «اي بيماري باعث مردن او نمووه بلکه گپی نو جلال خدا، سی بقیه، د و دیاری مووه.»

عيسي وا يه كه اوئون دوس داشت، دو روز هني د جاني كه بي، من. دما گذشت او دو روز عيسي و شاگردپاش گت: «بياييت و يهودي يه ورگرديم.» اما شاگردپا گنن: «ا استاد، هه اي چن روز پيش بي كه مردم يهودي يه مي حاسن تونه بگشن!» عيسي د چوو گت: «دوس ايما ايلعازر خوفي نه نو م بایس اونه بيار بكم.»

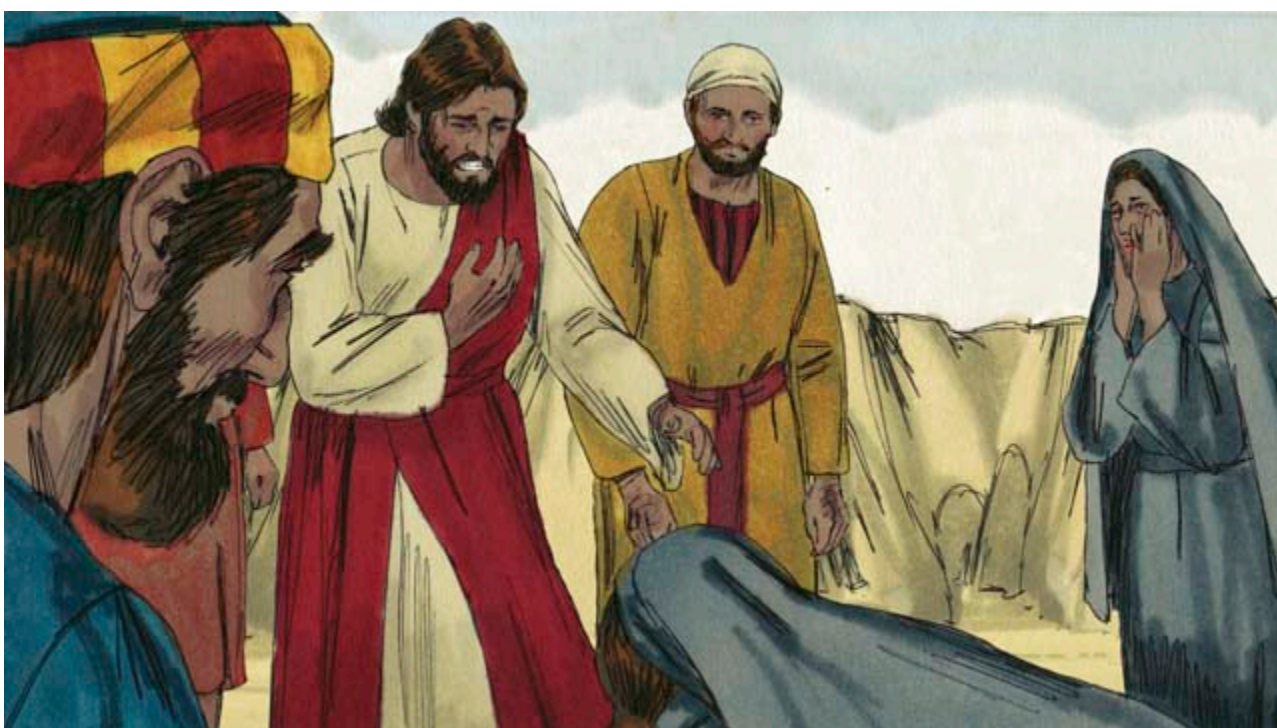
شاگردیا عیسی چۆ و دَن: «خداوندا، آر او خُوفتی ئە، حالش بیتر مووه.» اوسه عیسی آشکارا گُت: «ایلعازر مُرده. شادم که د اوچه نویم تا شِما بئُونیت و م ایمان بیاریت.»

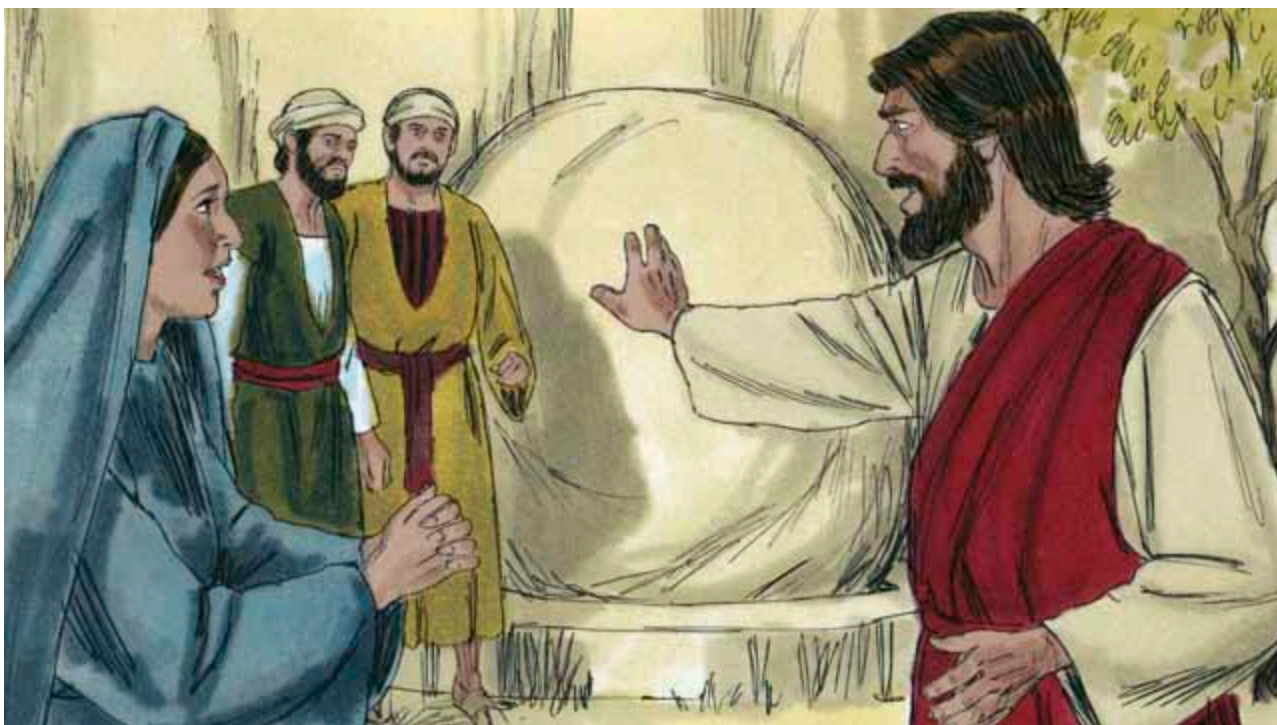
وختی عیسی و شهری که ایلعازر دِش زنی می کرد رَسیس، چهار روز دِ مُردن ایلعازر گذشتی. مرتا رت و انھا عیسی ئو گُت: «سرورم، آر ایچه بیئی، پرارم نمی مُرد. اما م ایمان دارم هر چی که تو دِ خدا بهای، و تو می و خَشته.»

عيسى چؤو د: «م قیامت ئو زینى هیسم. هرگس و م ایمان بیاره، حتی آر بمیره، زنه مووه. هرگس و م ایمان بیاره هیچ وخت نمی میره. و ای حرف م ایمان داری؟» مرتا چؤو د: «أ استاد، م ایمان دارم که تو مسیح، پسر خدائی.»

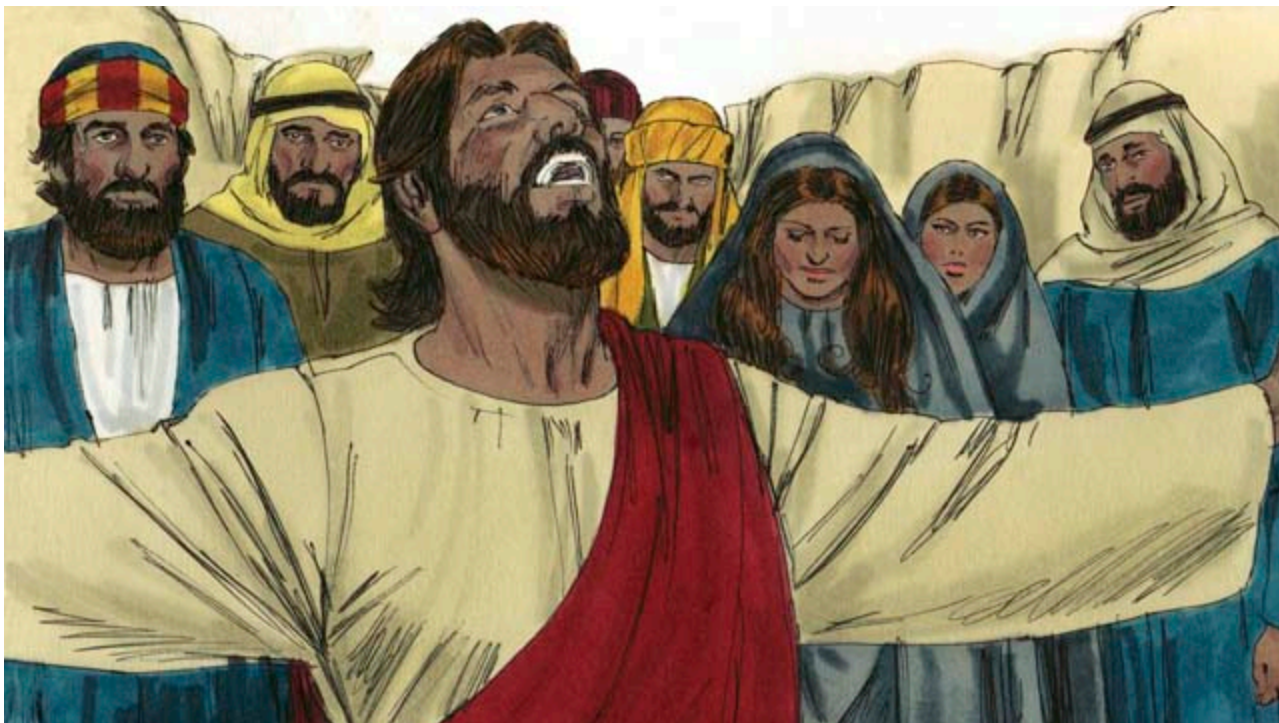
اوسیه مریم ریس و ته عيسى ئو افتا و پایش ئو گت: «سرورم، آر ایچه بیئی، برارم نمی مُرد.» عيسى د اوئو پُرسی: «کجا خاکش کردیتنه؟» اوئو چؤو دَن: «د ی قوری. بیا ئو بنین.» اوسیه عيسى گریوس.

فُور ایلعازَر غاری بی که برد گپی نیانین دَم دَرش. وَختی عیسی رَسِس و فُور وِشو گُت: «بَرِدِه بَرَنیت وا لا!» اَما مَر تا گُت: «چهار روز د مُردنش گُذشتَه. ایسه د لَشیش بو کرده.»

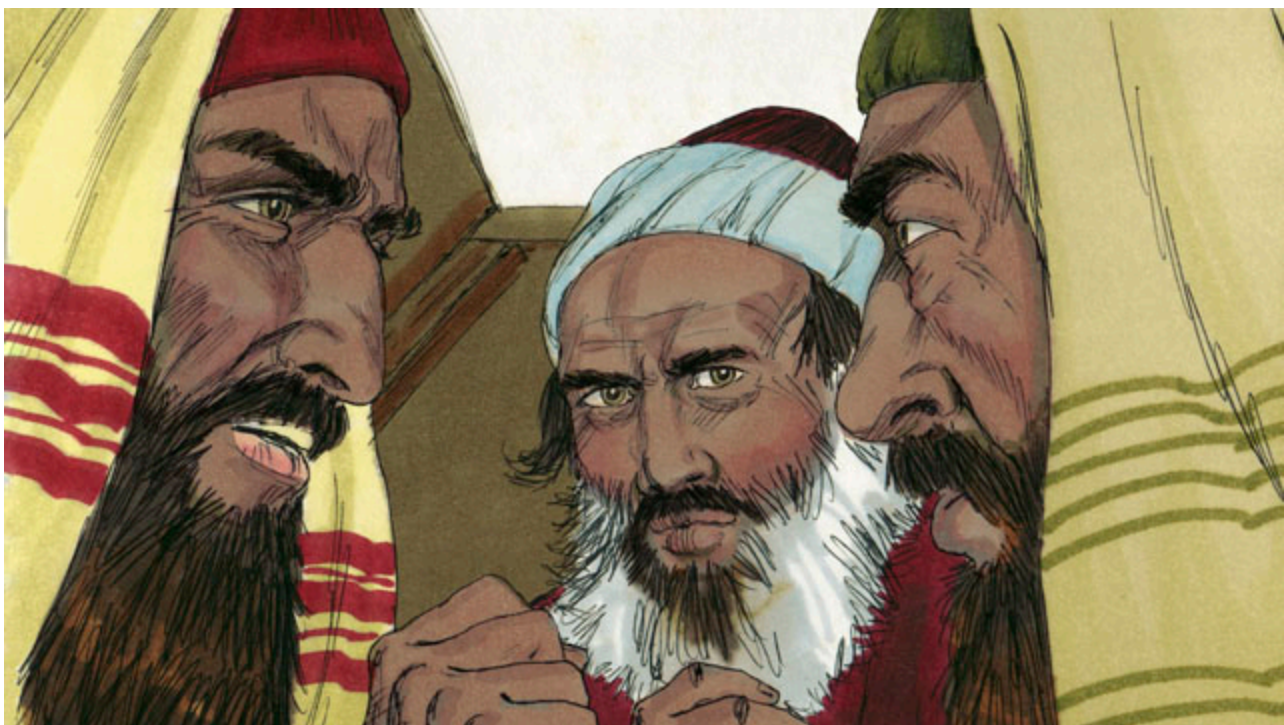
عیسی چو د: «مَر نَگُتیم آر و م ایمان بیاری جلالِ خدایه مئی نی؟» اوسیه اوئو بَرِدِه زَن وا لا.

اوسه عیسی سبیل آسیمو کرد ئو گت: «بۆئه، تونه شکر می کم که منه می شنوی. دُونِم که همیشه و م گوش می، اما یینه و خاطر مردمی که هان ایچه گنم، تا ایمان بیازن که تو منه فرستیته.» اوسه وا دنگ بُلن فرمایش کرد: «ایلعازر، بیا و در!»

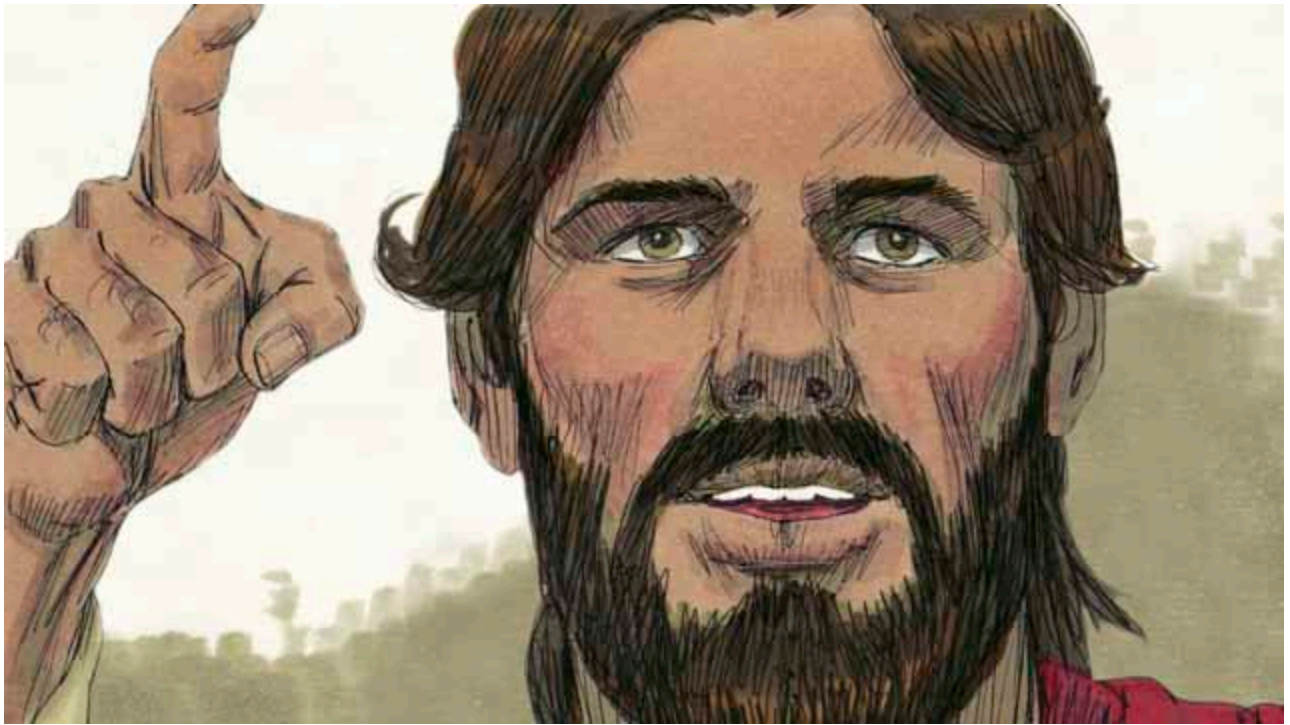
ایلعازر، د حالی که بَدَنِش د گَڤه پیچسَه بی، د قُور اُما و در. عیسی و اوئو گت: «وازش بکیت تا بَتَوَنه ره رُوئِه.» بُری د یهودی یا سی یه که ای معجزه دین، و عیسی ایمان اُور دین.

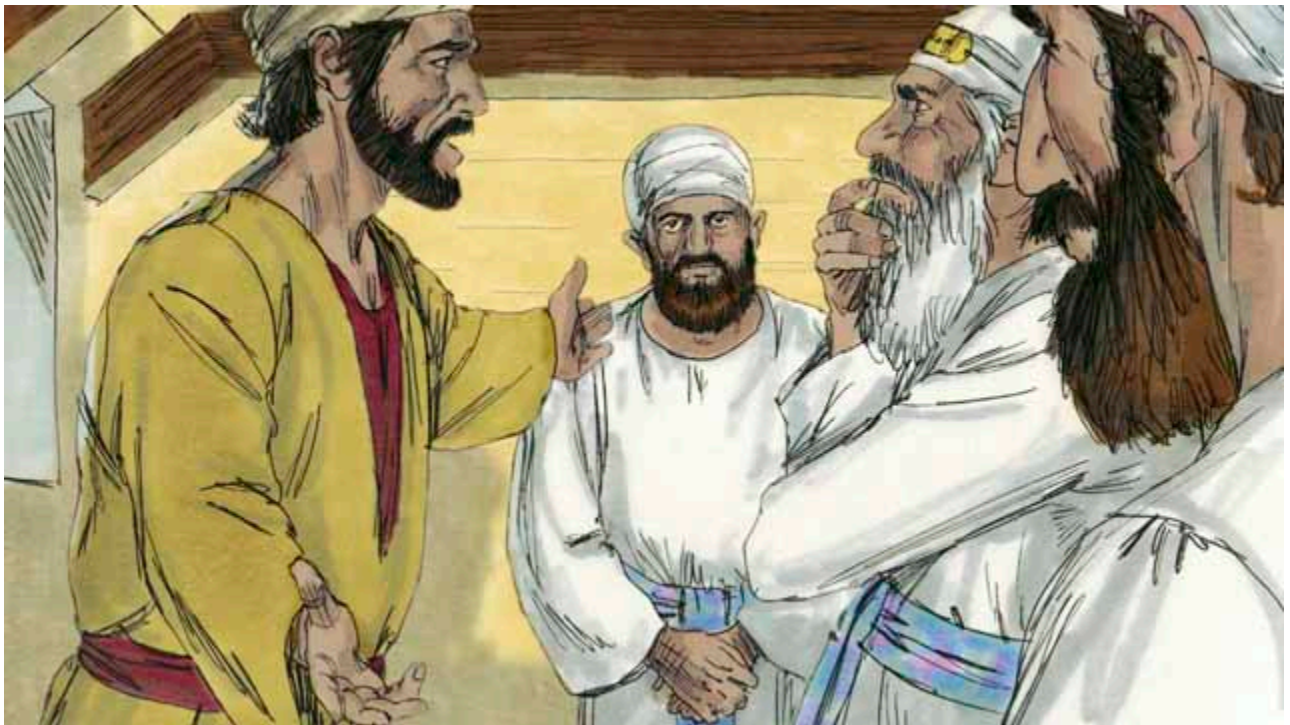
أما گپون مذهبی یهود حسیدی کړدن، اوسه و دُور یک جَم بی پِن تا نقشه گشتن عیسی نو ایلعازره بگشتن.

مټلی گرتسه د کتاو مقدس: (انجیل یوحنا فصل ۱۱ آییا ۱ تا ۴۶)

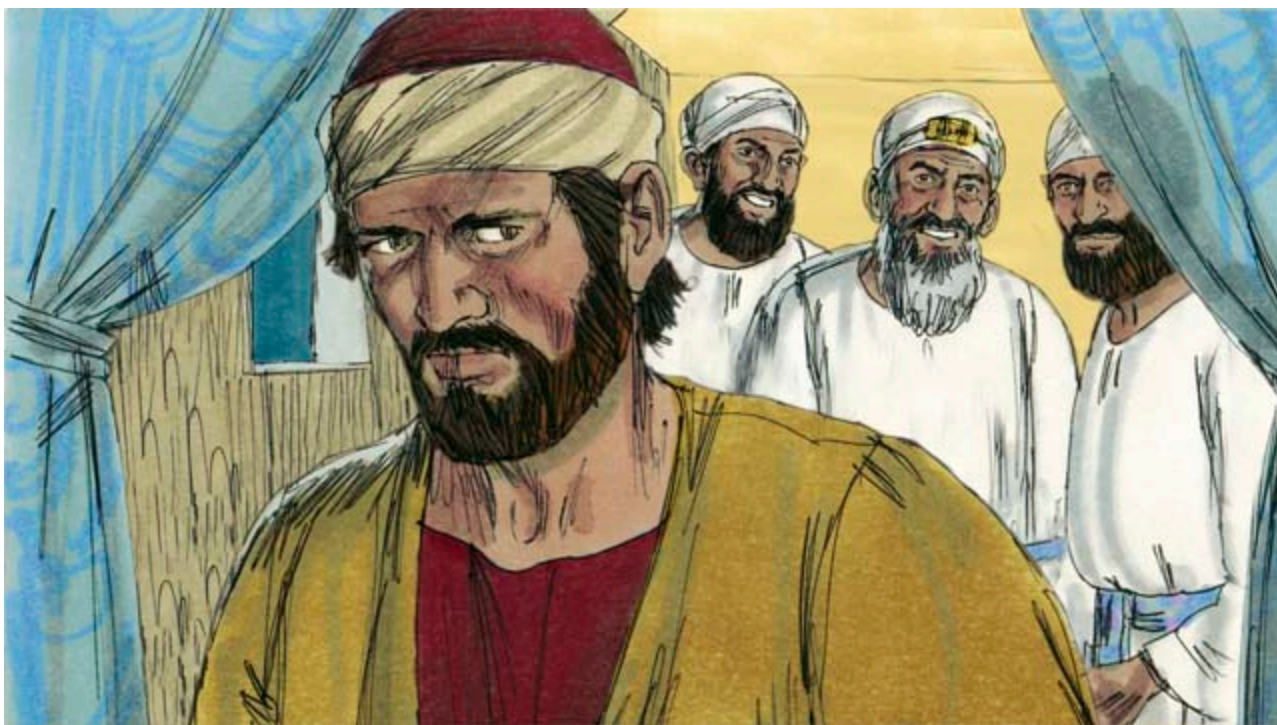
۳۸. خیانت و عیسی

یهودی یا هر سال، عِد پَسَخه جشن می‌گیرتن. ای جشن، و خاطر ونه بی که چطور خدا صدها سال پیش، بُونه‌یا اوئون د بَنه‌ایی مصر نجات دئی. نزدیک سه سال دِما و که عیسی شرو و موعظه نو تعلیم همه مردم کرد، و شاگردیاش گت که میحا عِد پَسَخه وا اوئو د اورشلیم جشن بیرَه، نو او گت که د اوچه کُشته مووه.

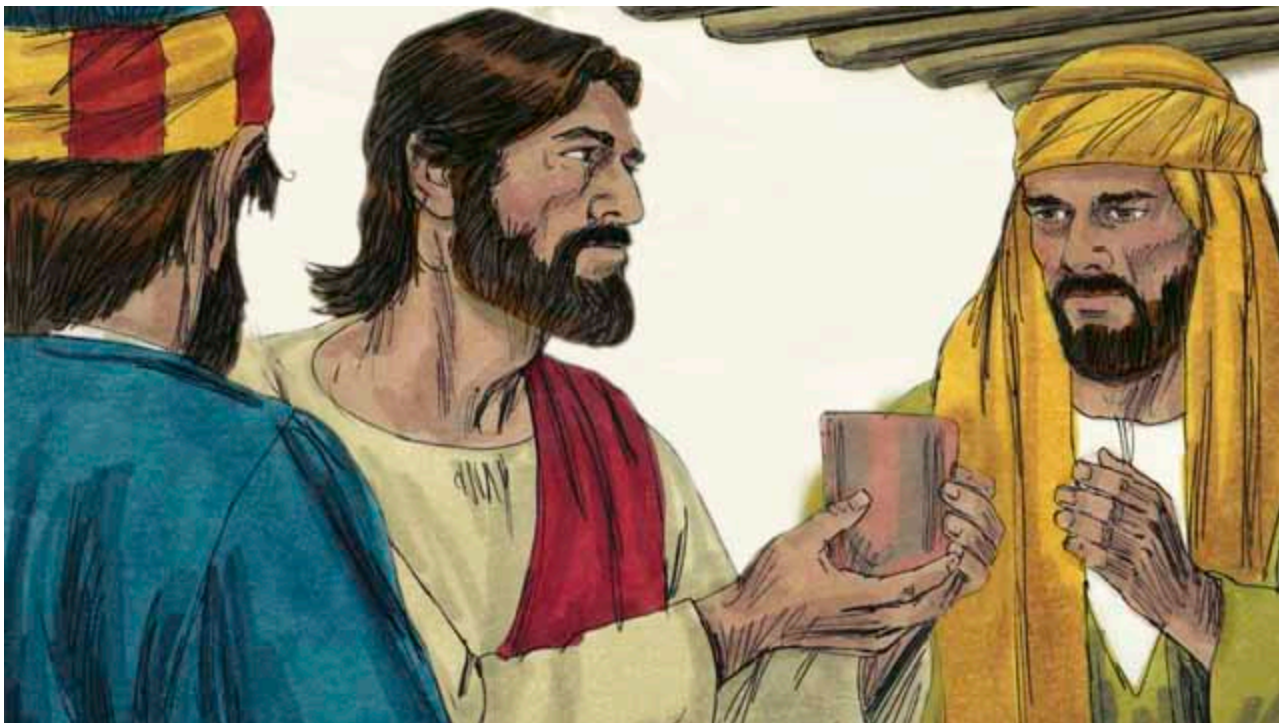
یهودا یَکی د شاگردیا عیسی نو خَزُونهدار دَسَه شاگردیا بی. بیشتر موقعیا هم د او پیل موزی. دِما و که عیسی نو شاگردیاش رَسین و اورشلیم، یهودا رت و ته کاهنیا گپ یهود نو پیشنهاد لو دَن عیسی‌نه د جا گرتن پیل وشو د. او دُونِس که رَبریا یهودی، مسیح بی‌ین عیسی‌نه باور نازن نو خواهان کشتن او بین.

سران مذهبی یهود و ربّری کاهن گپ، سی خیانت یهودا نو تحویل دین عیسی و اوئو، سی سِگه نُقره وش دن. دُورس هه او طور که پئمَبریا پیش‌گویی کردین. یهودا قبول کرد نو پبله گرت نو اُفتا و ره. د او موقه او و دُم فرصتی بی تا عیسی‌نه و اوئو تسلیم بَگه.

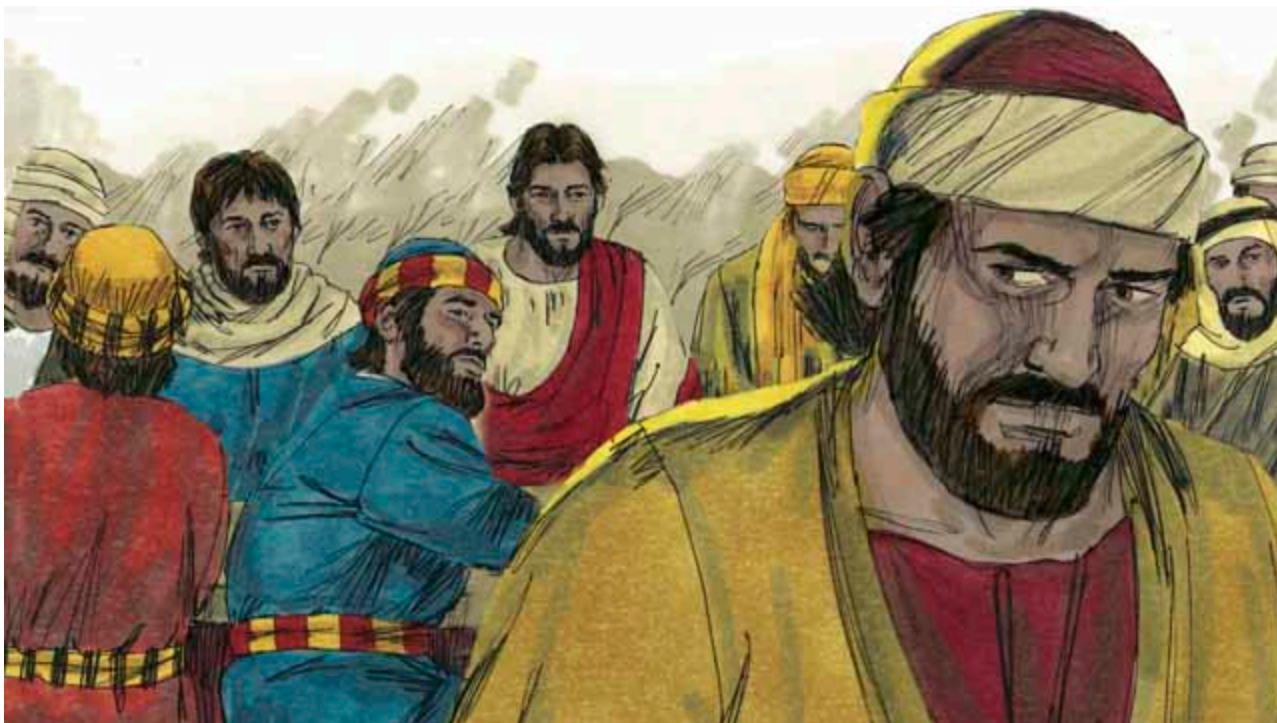
عیسی د اورشلیم، عد پَسَخه وا شاگردیاش جشن گرت. موقه خرین شوم پَسَخ، عیسی نون گرت تیگه تیکش کرد نو گت: «بی‌ریت نو بُخوریت، پنه بدن من که سی شما فدا مووه. ین و ویر م و جا بیاریت.» و ای طوری، عیسی گت که و خاطر اوئو جو مئه نو بدیش سی اوئو قربانی مووه.

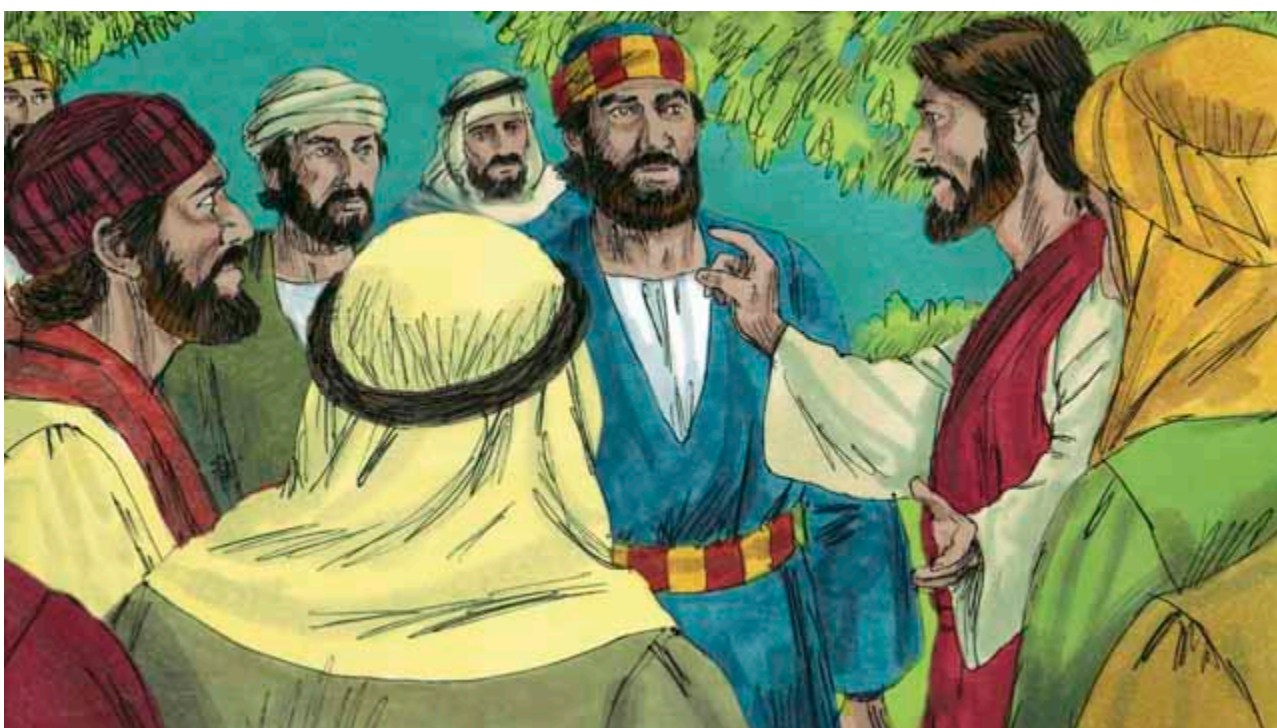
اوسيه عيسى جوم شراوى گرت نو و اوئو گت: «پن خين م د عد جديده كه سي آمرزش گناهما شما ميريزيئه، دش بخریت. ای کاره د آينده و وير م انجوم بنيت.»

اوسيه عيسى و شاگرديا گت: «بكي د شما و م خيانت ميگه.» شاگرديا وا رتن نو پرسين كه چه گسي دس و چني كاري مي زنه. عيسى گت: «ونه كه ای گپ نونه د م ميره، خيانتكاره.» اوسيه نونه د و يهودا.

دِما وَ که یهودا ئونه ورداشت، شیطان رَت دِ مینش. او رَت و تِه گپون یهود تا سی دسگیری عیسی و شو کمک بَگه. پَنو هَمه دِ شو اتفاق اَفتا.

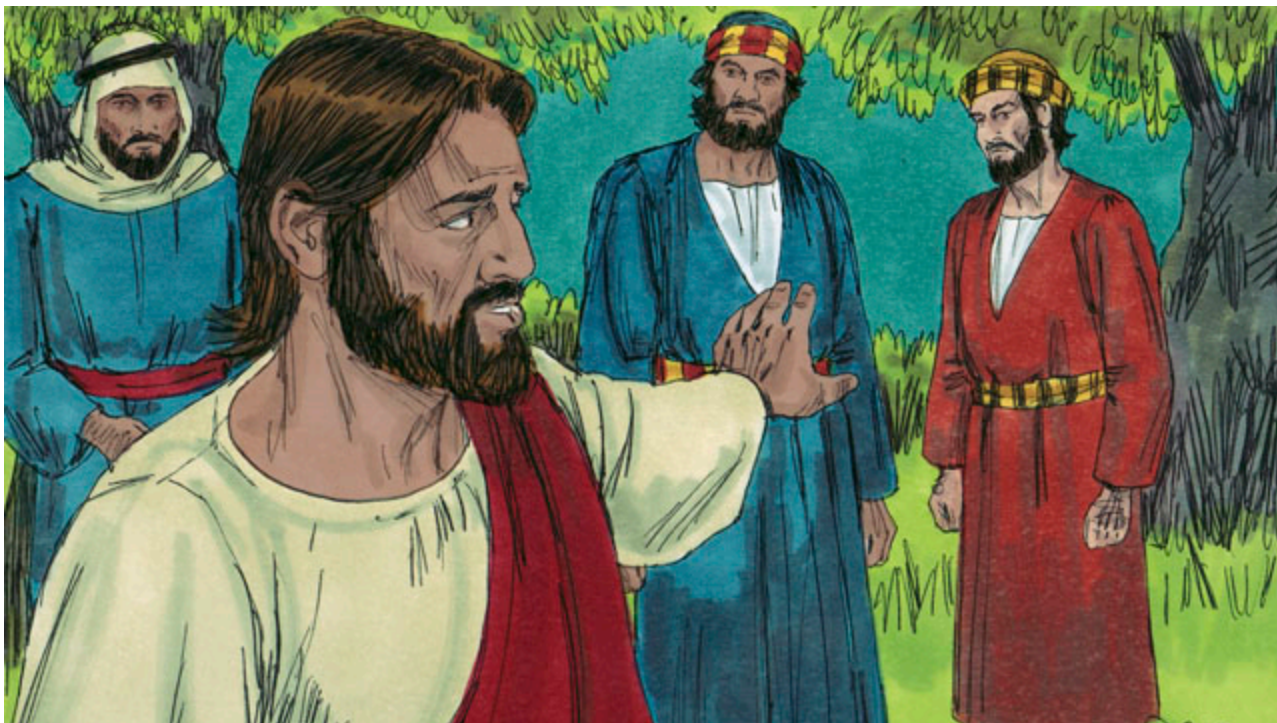
دِما حَرَدِن غذا، عیسی ئو شاگردِباش رَتِن وا لا کُوه زیتون. عیسی گُت: «امشو شِما هَمه مِین تَنبیا مِیلِیت. سی یَه که نوشته بی یَه، «چو پُونِه می زِیم ئو هَمه می شو پَخش موون.»

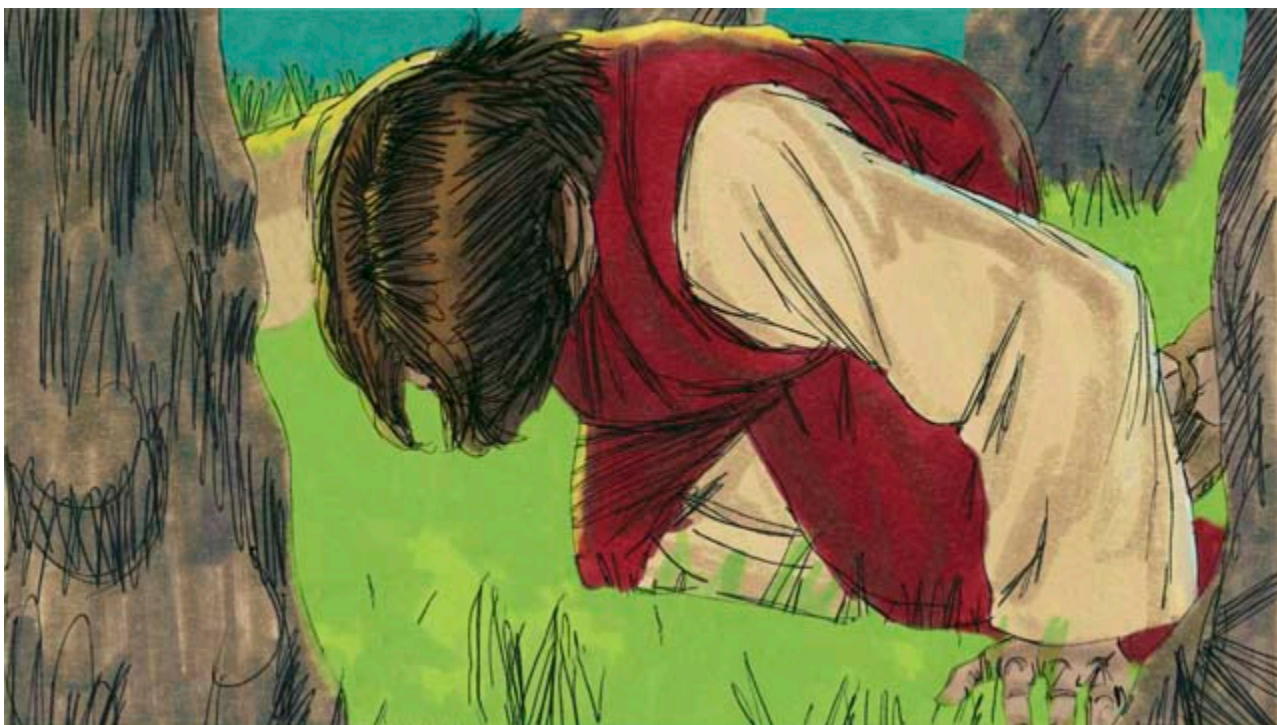
پتس گت: «حتی آر همە تونە پیلان ئو روئن، م ای کاره نمی‌کم.» عیسی وش گت: «شیطان میحا همە شیمانه مال خُش بگه، اما م سی تو دُعا کِردیم تا ایمانیت د بِن نروئه. وا ای حال، امشو، ورز بونگ کلشیر، تو سه گل حاشا میکی که مینه می‌شناسی.»

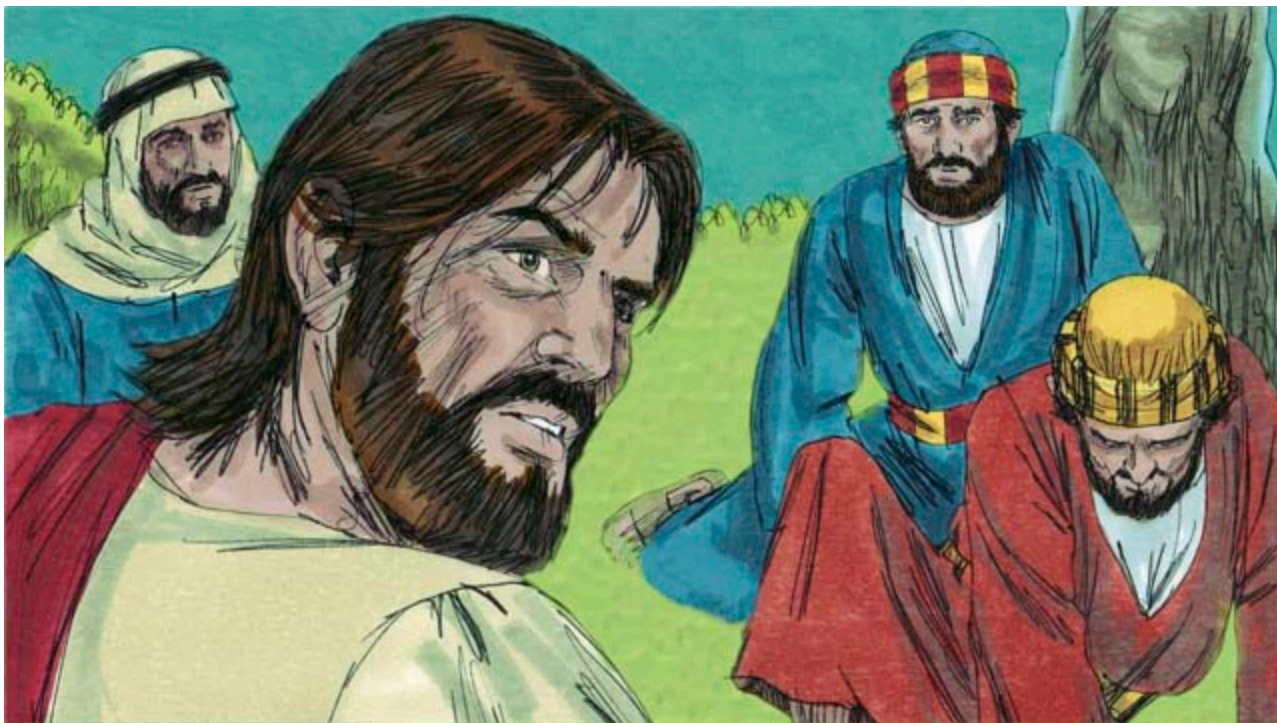
پتس و عیسی گت: «حتی آر بمیرم، تونە حاشا نمی‌کم» بقیه شاگردیا هم چنی گنین.

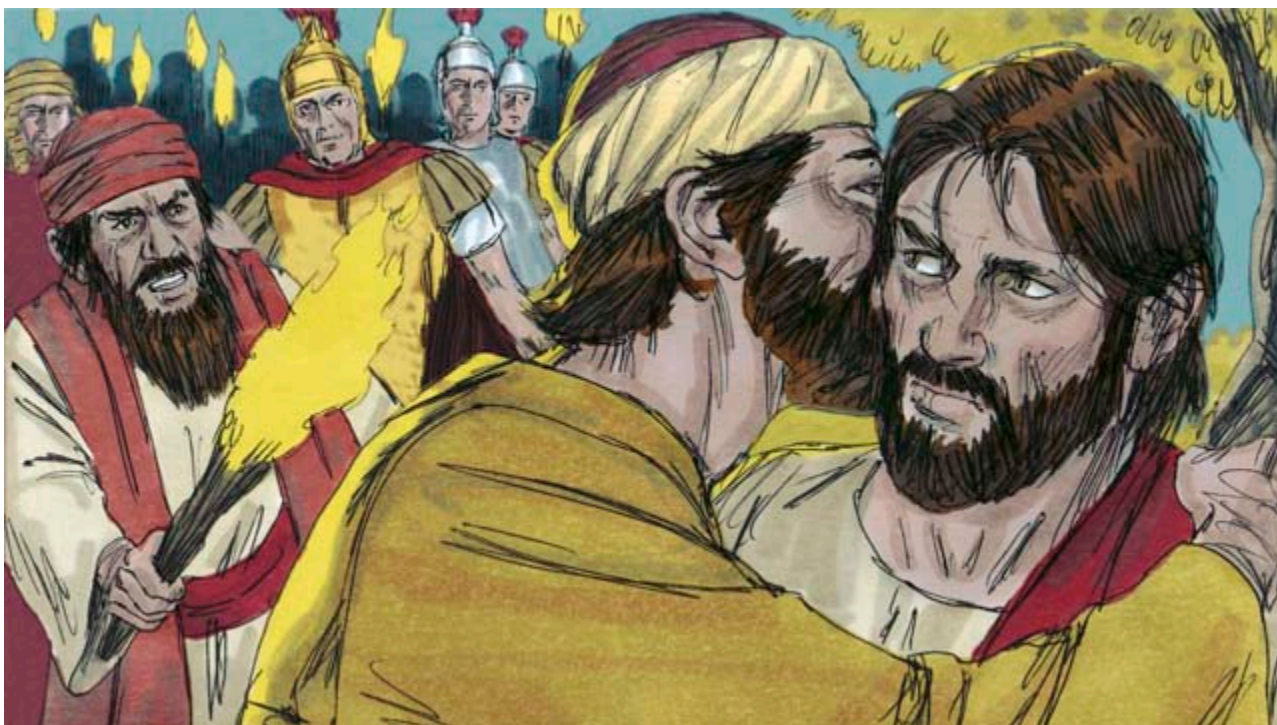
اوسيه عيسى وا شاگردياش رتين و باغ جتسيماني. عيسى و اوئو گت دُعا بگن تا شيطان نئوئه و سوسه شو بگه. اوسيه عيسى اوئون هيشت ئو رت و خلوت تا دُعا بگه.

عيسى بيه گل اي طوري دُعا كرد: «ا بوئه م، آر مووه، ببيل كه د اي جوم رنج ئخورم. اما آر رهي هني سي آمرزش گناهيا آيميا نيسا، پس اراده تو آنجوم با.» عيسى چئو هول گرتيشي كه عرقش چي ئگهيا خين بي. خدا فرشته فرسن تا اونه قوي بگه.

دِما هَر گِل دُعا، عیسی ورمی گشت وا لا شاگردیاش، اما اوئون دِ خاو مئی. دَفه سِنم کِه ورگشت، گُت: «وریسیت، او شاگرد خیانتکار ها ایچه.»

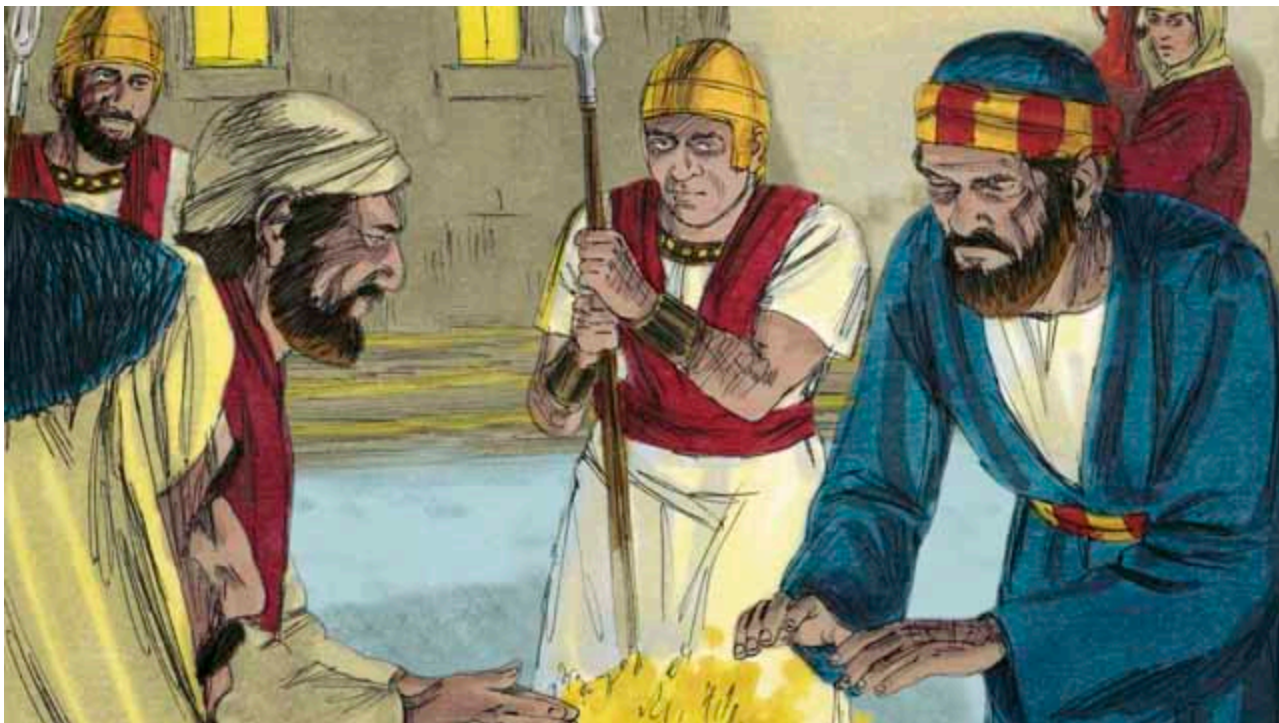
یهودا وارْد رَبریا یهود، سَروازیا ئو بُری ایم اُما. اوئو وا خُشو شمشیر ئو گُرز داشتن. یهودا اُما وا لا عیسی ئو گُت: «سیلام! استاد» ئو اوئو ماچ کِرد. یِه نِشونِه بی تا عیسی نه و گپون یهود، سی دَسگیری بَشناسینه. عیسی و او گُت: «یهودا، وا ماچی و م خیانت میکی؟»

ز مونی که سروازیا، عیسی نه دسگیر کردن، پترس شمشیر خنثی گشتی نو گوش خدمتکار کاهن گپه بُری. عیسی وش گُت: «شمشیرت غلاف کو. م می‌تونم د بونم بحام که قشونی د فرشته‌یا بفرسه و گمکم. اما بایس د بونم فرمونبری بکم.» اوسه عیسی گوش او پیانه شفا د نو همه شاگردیا جیستین.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (انجیل متی فصل ۲۶ آییا ۱۴ تا ۵۶، انجیل لوقا فصل ۲۲ آییا ۱ تا ۵۳، انجیل یوحنا فصل ۱۸ آییا ۱ تا ۱۱)

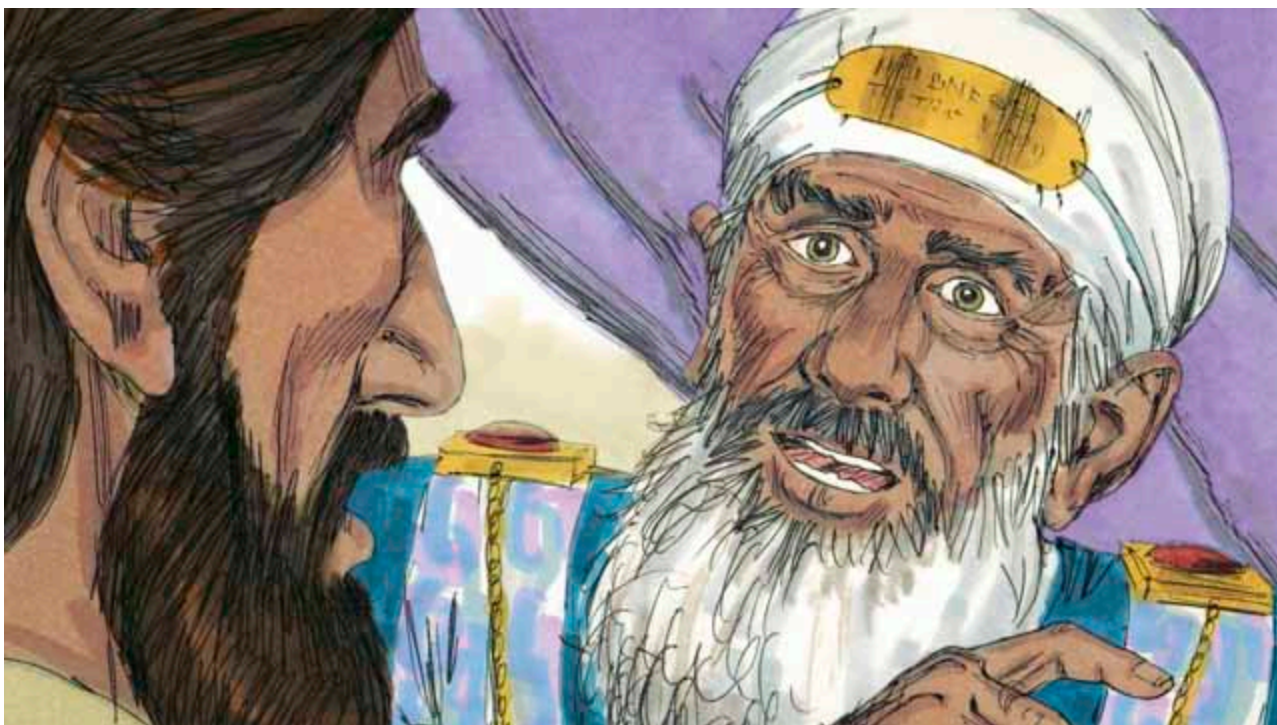
٣٩. محاكمه عيسى

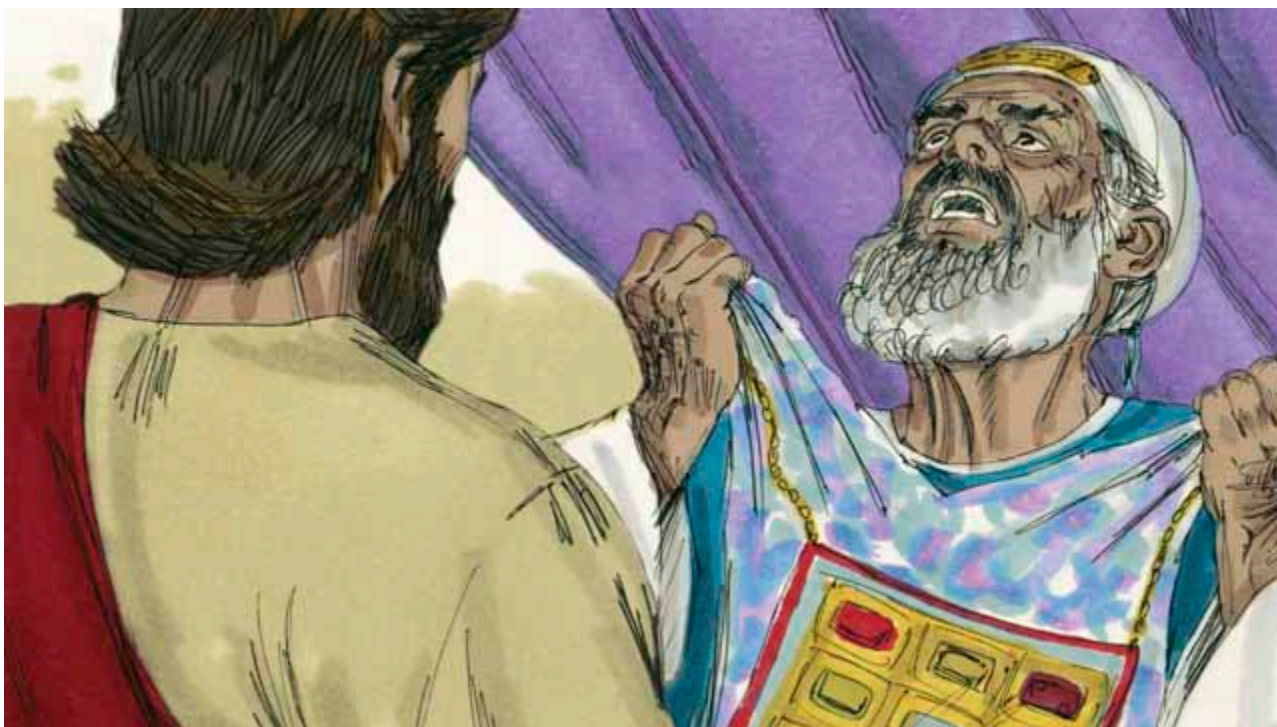
د نَصْمِه شَو، سَرَوَازِيا عيسیٰ نه بُردن و خوڼه کاهن گپ تا دش بازجویی بگه. پترس هم د دیر و دم اوڼو می اُما. وختی عيسیٰ نه بُردن و مین خوڼه، پترس هسا و در خوڼه و لا تش تا خوش گرم بگه.

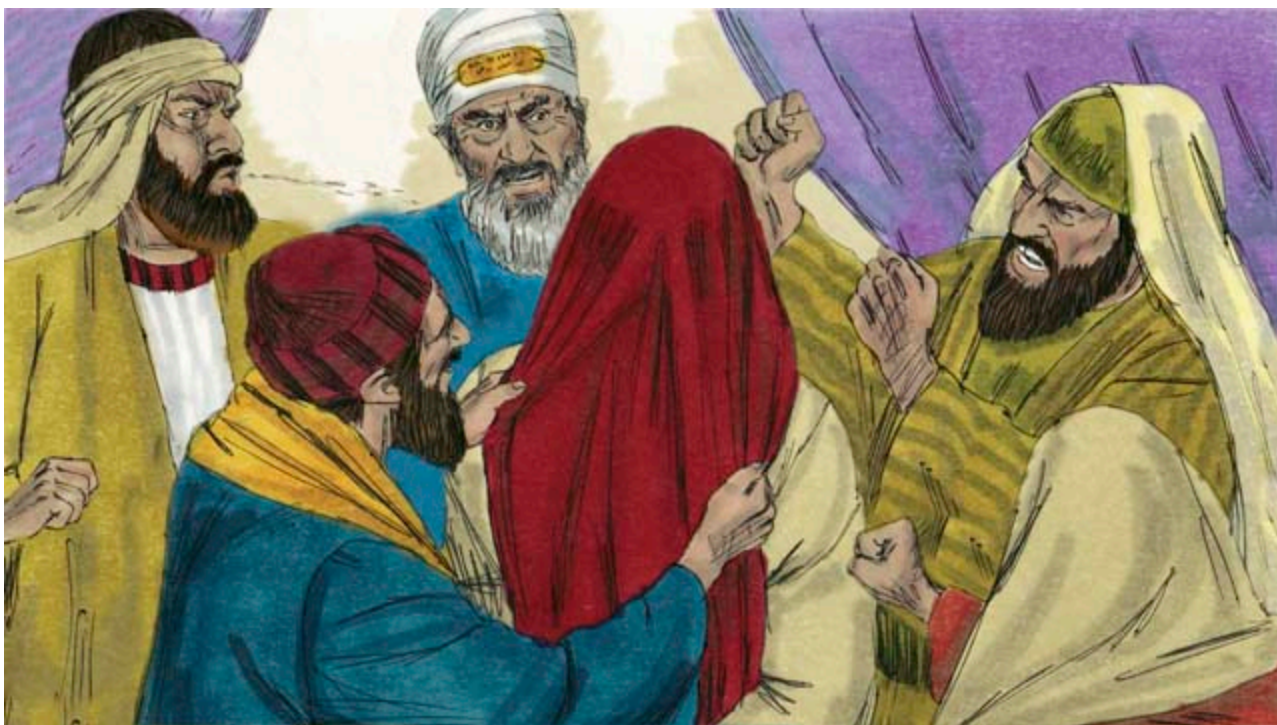
د مین خوڼه، گپون يهود د عيسیٰ بازجویی کړین. اوڼو شاهدیا دروزنه زیادی اُورین که ثمتیا ناروا و عيسیٰ می زن. اُما، حرفیا اوڼو وایک، یکی نوی، و ای خاطر زبړیا يهود نئونین گناهی نه و او ثابت بگن. عيسیٰ هم هیچ حرفی و زوون نی اُورد.

آخِر، کاهن گپ سیل عیسی کرد ئو گُت: «و ایما بُو، آیا تو مسیح پسر خدای زَنه هِیسی؟»

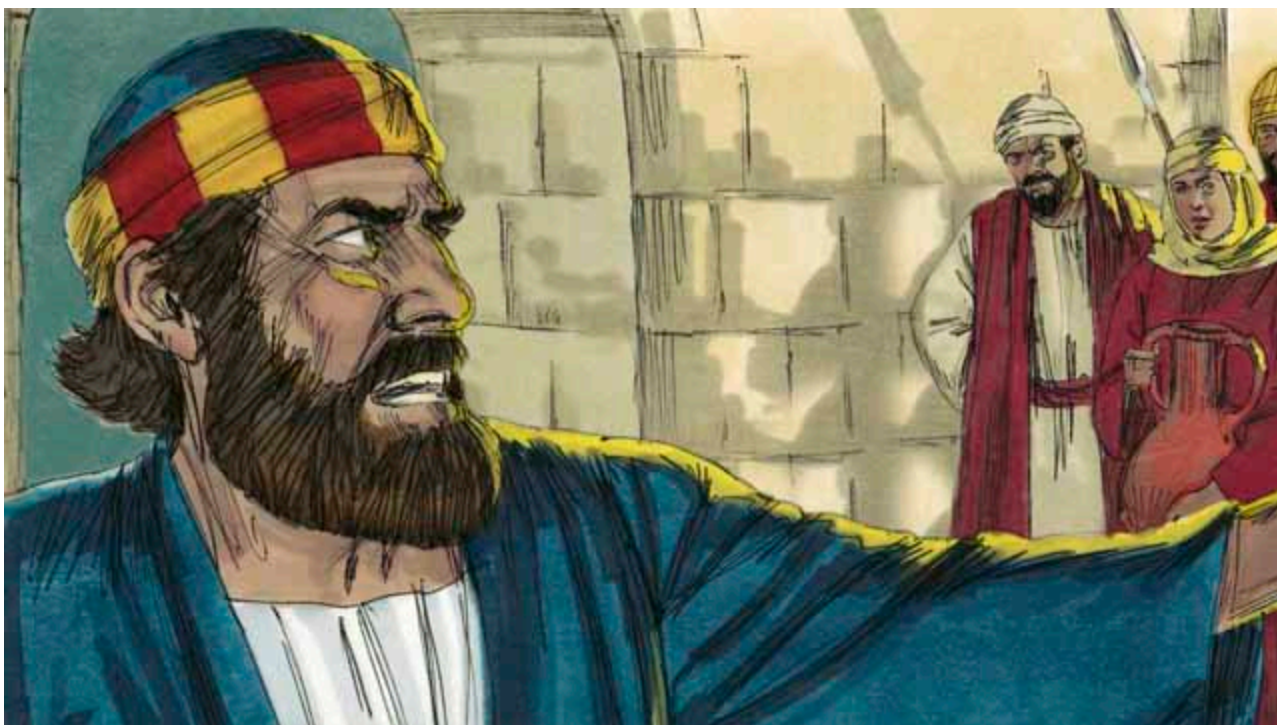
عیسی گُت: «أ هِیسِم، ئو په روز مِه مئی نیت کِه د دَس راس خدا نِشِسِمه ئو د آسِمُو و زَمی ورمی گُردِم.» کاهن گپ، کِه د حرفیا عیسی عَصْبُونی بی ئی، جُومه خُشبه دَری ئو وا قاره و بَقیه زَریا مذهبی گُت: «ایما و شَاهدیائی هَنی نیاز ناریم. هَمه شِئَقَتِن کِه او گُت م پسر خدائِم. چی نظر مِئیت؟»

رَبْرِيا يهود هَمَه د چَوو كاهن گپ گُئِن: «او حَقش بميره» اوسه چَشيا عيسِي نه بَسْتِن، او دَم وَنِن د مِين ريش، اونه رَن ئو تيتالَش كَرِدِن.

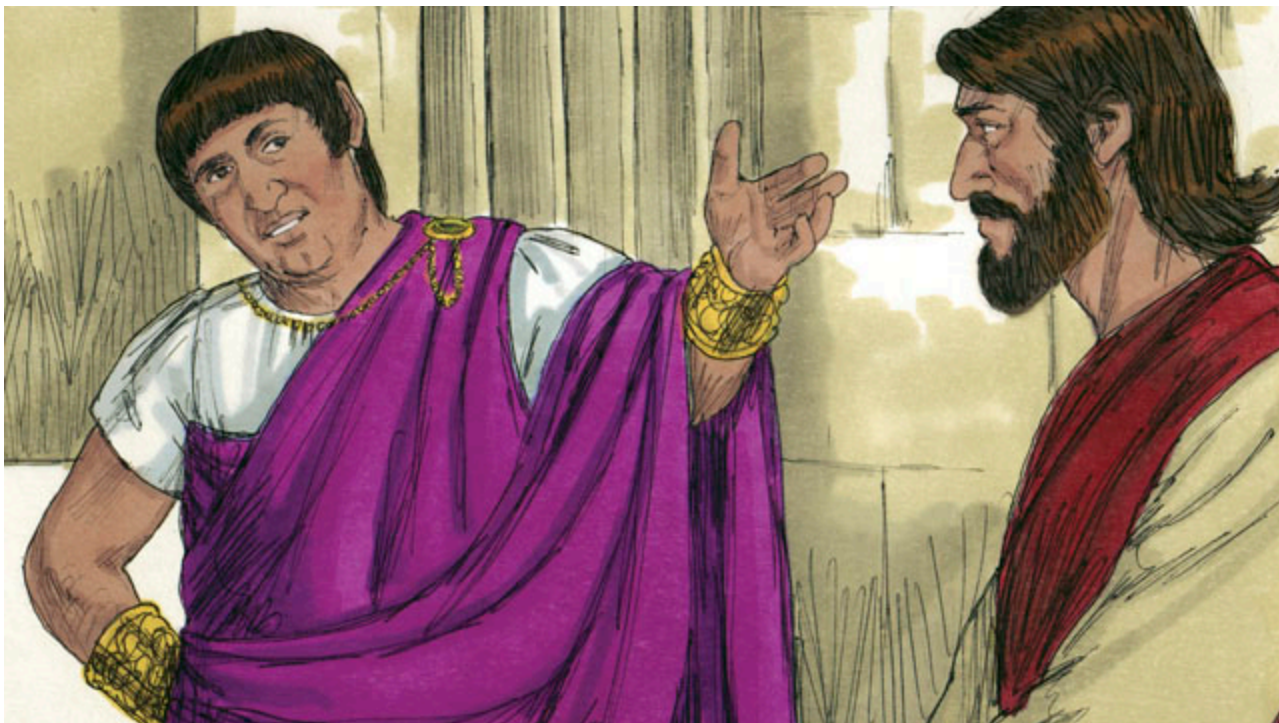
پَتَرَس د دَر حَوَته هَسائِي. كنيزِي اونه دِيي ئو وش گُت: «تو هَم وا عيسِي بيئي» پَتَرَس حاشا كَرِد. گَمِي بَد كنيزِي هَنِي هه اِي حَرَف وش زَه ئو پَتَرَس هَنِي حاشا كَرِد. آخِر، گَسُونِي كِه اوچه هَسائِين وش گُئِن: «دُونِم كِه تو يَكِي د شاگردِيا عيسِي ئِي، سِيَهَكِه تو هَم جَلِيلِي ئِي.»

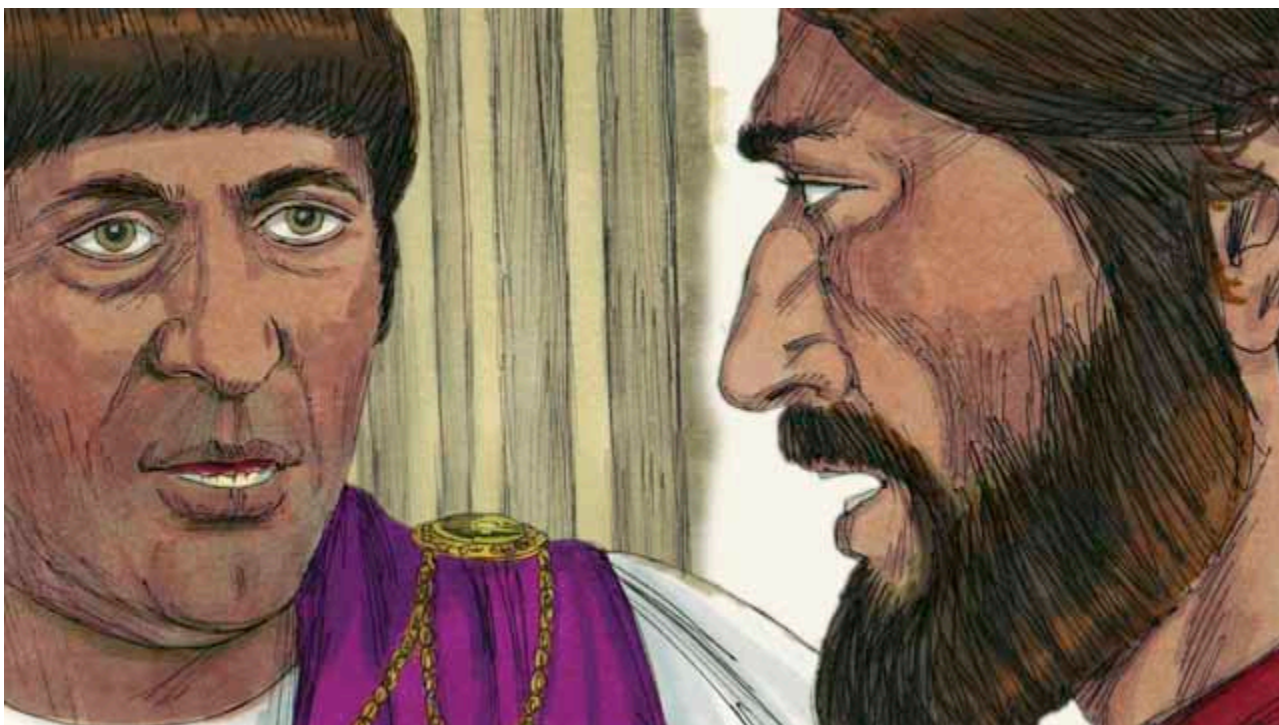
اوسيه پترس قسم خرد ئو گُت: «خدا مینه لنت بگه آر ای پیاڤه بَشناسیم». هه او موقه کله شیر بونگ زه ئو عیسی ورگشت ئو سیل پترس کرد.

پترس رت ئو روآرو گریوس. هه د او زمون، یهودای خیانتکار دبی که زبیریا یهود عیسی نه و مُردن مَکوم کردنه. غم ئو غصه گرتش، رت ئو دس و خودکشی زه.

د ای روزیا پیلاتس فرموندار رومی و یهودا حکومت می‌کرد. سران یهود عیسی‌نه بُردن و ته او. حواسته اوئو ینه بی که پیلاتوس عیسی‌نه و مُردن مکوم بَگه. پیلاتوس د عیسی پُرسی: «آیا تو پادشاه یهودی؟»

عیسی چوو د: «دُرس گُتی. اما پادشاهی م زمینی نیسا. آر چنی بی، پیرویم سی م می‌جنگین. اما م اُممه و ای دُنیا تا حقیقته دِبارَه خدا و همه بُویم. هر گس که حقیقته دوس داشته با و م گوش منّه.» پیلاتوس پُرسی: «حقیقت چی‌نه؟»

پيلاتوس دما صُبت وا عيسى رت و در وا لا جمعيت نو گُت: «م گناهی د ای گس پیا نکرديم که حقش مُردن با.» اما گپون يهود نو جمعيت هوار زن: «مصلوبش بگو.» پيلاتوس چوو د: «او گناهکار نیسا.» اما اوئو ای دقه وا دنگ بِلنتری هوار زن. اوسه پيلاتوس سی دقه سیم گُت: «او گناهکار نیسا.»

پيلاتوس د ترس پنه که شورش نووه، قبول کرد نو عيسى نه و سروزايش سپارد تا مصلوبش بگن. سروزا رومی عيسى نه شلاق زن نو چو غا سلطنتی کردن د ورش نو تاجی د خار نيان ربي سرش. اوسه و تيتال می گُتن: «زنه با پادشاه يهود.»

مَتَلِي گِرِيسَه دِ كِتَاو مقدس: (انجيل متى فصل ٢٦ آيه ٥٧ ئو فصل ٢٧ آيه ٢٦، انجيل مرقس فصل ١٤ آيه ٥٣ ئو فصل ١٥، انجيل لوقا فصل ٢٢ آيه ٥٤ ئو فصل ٢٣ آيه ٢٥، انجيل يوحنا فصل ١٨ آيه ١٢ ئو فصل ١٩ آيه ١٦)

۴۰. عیسی مصلوب بی

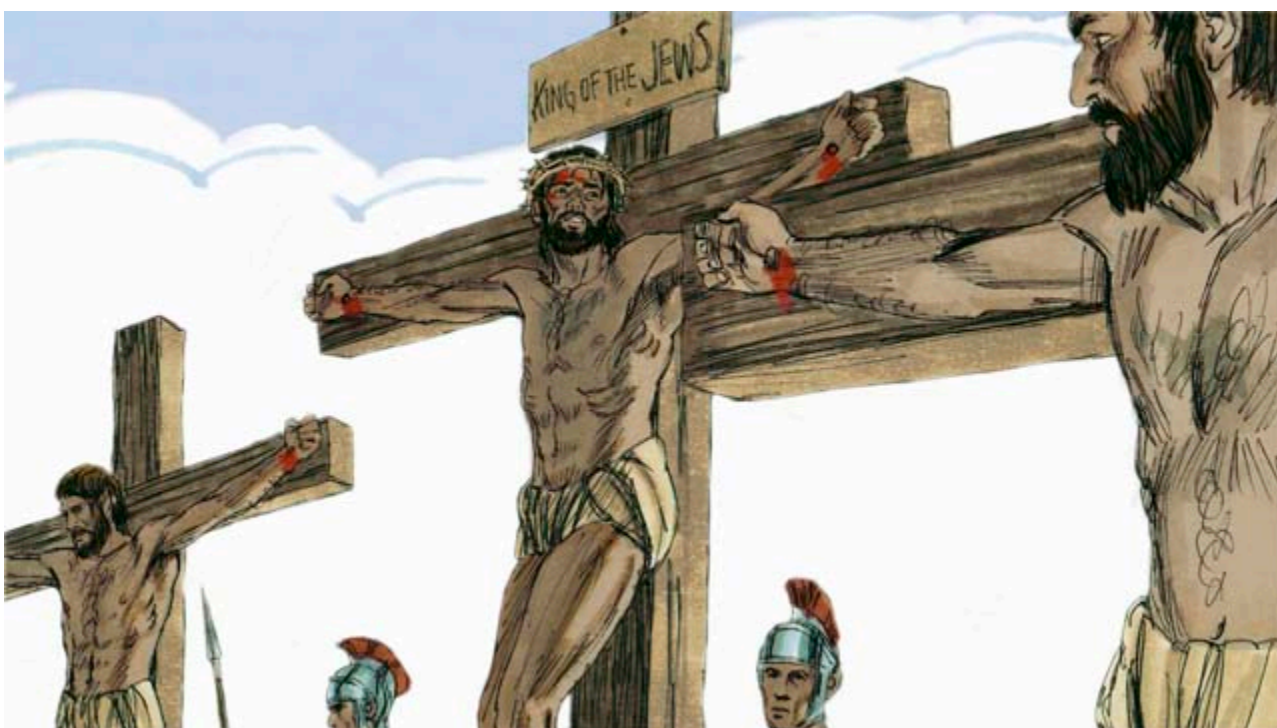
دِما و کِه سَروازیا عیسی‌نه تیتال کِردن، اونه بُردن و دَر تا مصلوبش بَگَن. اوئو وادارش کِردن تا صلیب خُشه بیرَه وا کول.

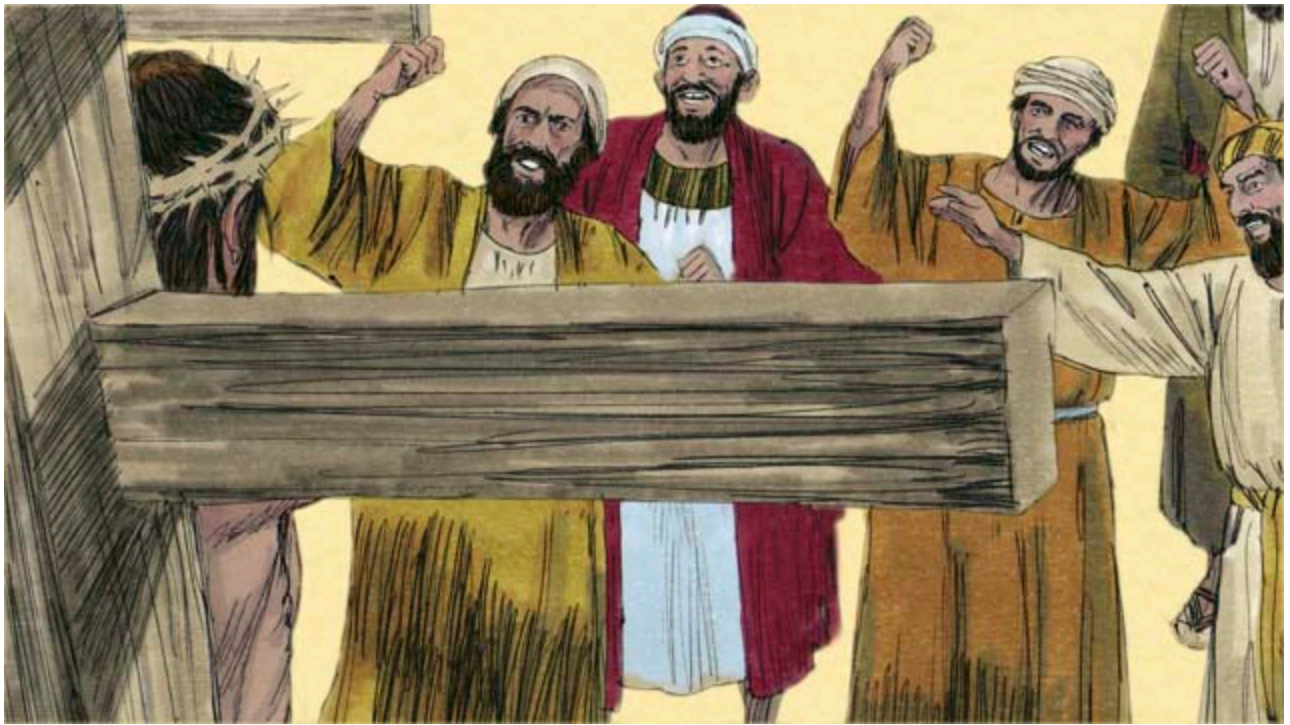
سَروازیا عیسی‌نه بُردن و جائی کِه وش می‌گِئِن جُلجُتا (یعنی جُمجُمه سر) ئو دَس ئو پاشیه و صلیب میخکو کِردن. اما عیسی گُت: «ا بُوئَه! ای مَرِیم بَوَخش، سی‌یه‌کِه ئوئِن چِی می‌کِن.» و دستور پِلاتوس بالا سرش نوشتَه نیان کِه و ریش نوشتَه بیئی: پِنا پادشاه یهود

اوسیه سروازیا و جومه عیسی قره وین. وا ای کار او پیشگوی کتاو مقدس آنجوم بی که مونه: «جومه یامه مین خشو بر کړدن نو و چو غا م قره وین.»

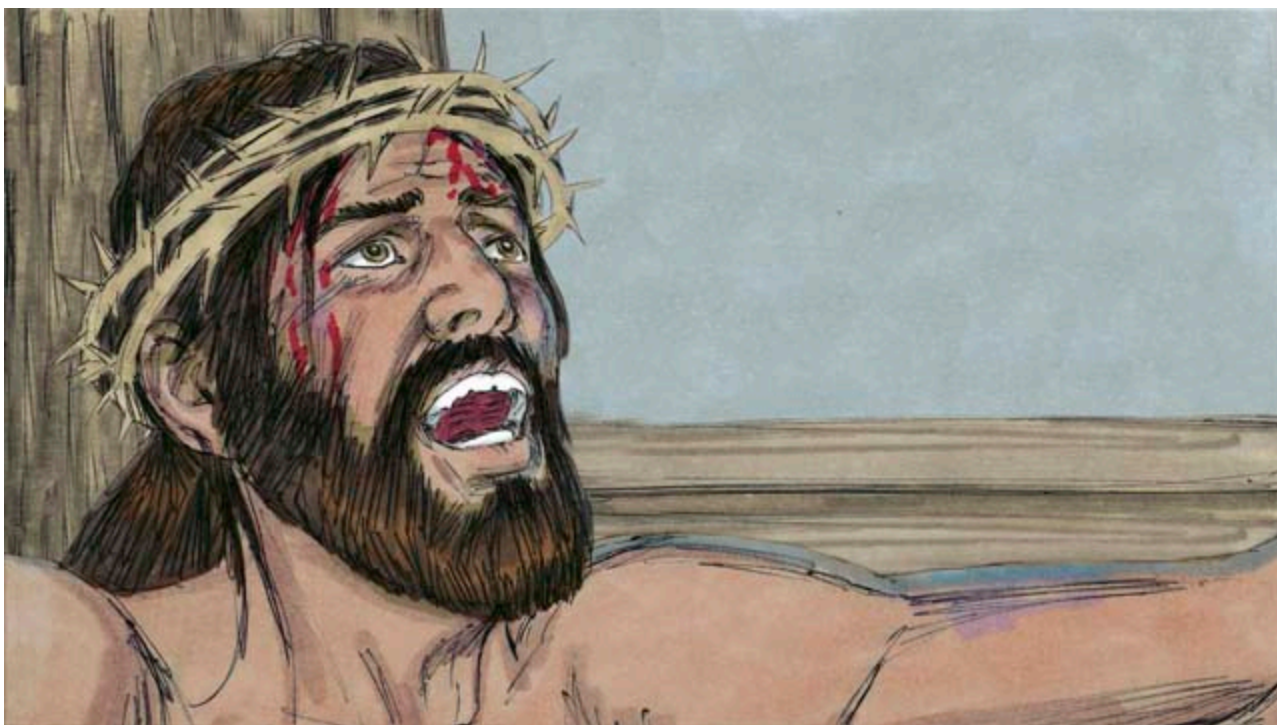
سروازیا همز مون دو دوزه هم مصلوب کړدن نو عیسی نه ری صلیب نیان د مین اوئو. یکی دشو عیسی نه مسخره می کړد، اما او یکی و او گت: «تو د خدا نمی ترسی؟ ایما گناهکاریم اما ای پیا بی گناهه.» اوسیه و عیسی گت: «ا عیسی! من د پادشاهی خت و ویر بیار.» عیسی و او چوو د: «تو هه ایمر روز وا م د بهشت هیسی.»

گپون مذهبی یهود ئو مردمی که اوچه بی‌ین عیسی‌نه ریش خن ش می‌کردن ئو می‌گئین: «آر تو پسر خدا هیسی د صلیب بیا و هار ئو خٚته نجات به! اوسه ایما و تو ایمان میاریم.»

هرچن ظر بی، اما آسیمو سرتاسر او ولات تاریک بی. ای ظلمات تا سیه ساعت هه بییش.

اوسیه عیسی هوار زه: «نموم بی. ا بوئه، روح خومه و دسیا تو می سپارم». اوسیه سر خُشیه وَن و هار نو روح خُشیه تسلیم کرد. وختی که جو د زمی اما و لرزه نو پرده گپ معبد، که مردم د ته خدا چگا می کرد (قدس القداس)، د بالا تا هار بی و دو گت.

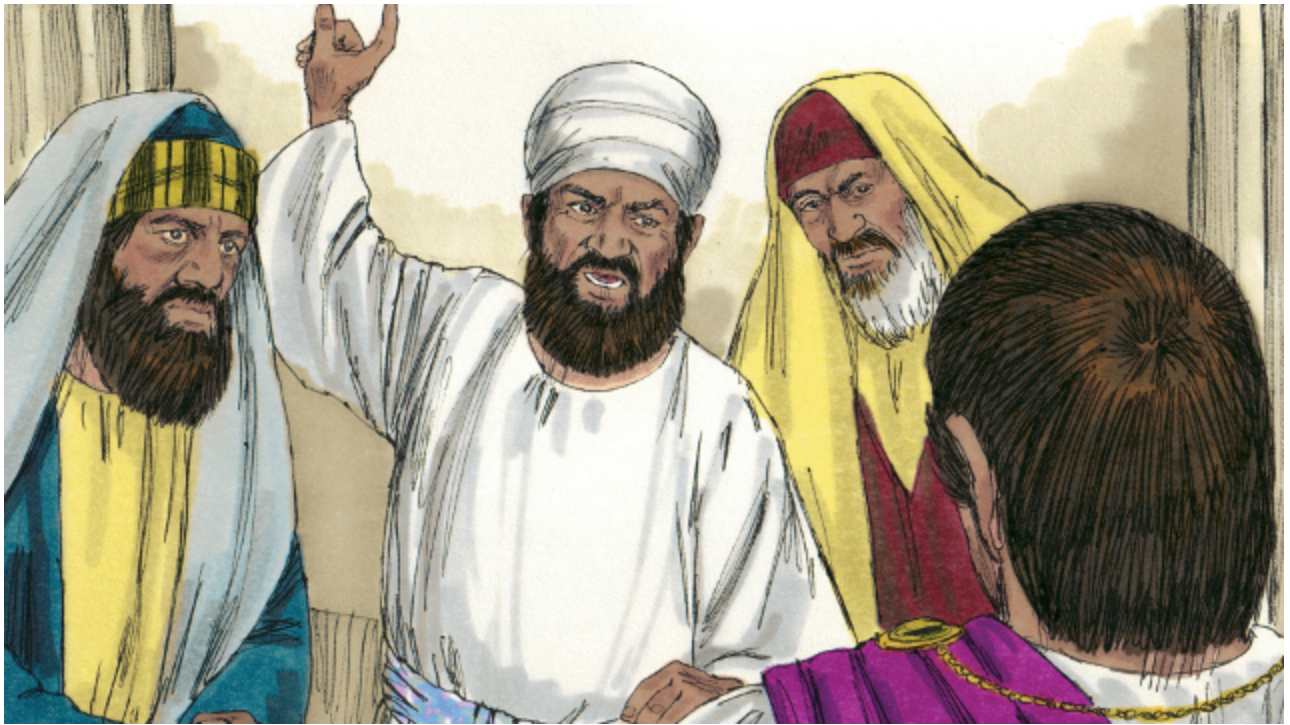
عیسی وا مُردن خُش رهی واز کرد تا مردم بئوئن بیان و ته خدا. وختی نِگه بون رومی ای إتفاقه دیی، گُت: «د راسی که ای پیا بی گناه بی. او پسر خدا بی.»

اوسيه دو نفر د گپون يهود، نيقوديموس نو يوسف كه ايمان داشتين عيسى هه او مسيح موعوده، رتن و ته پيلاتوس نو حاستين كه لش عيسى نه تحويل بيرن. اوئو لشه وا پرو كئون پي چين نو د فور بردی نی نیان نو برد گپی هم پل دن دم در فور تا بونی نه.

متلی گرتسه د كتاو مقدس: (كتاو انجيل متی باب ۲۷ آیه ۲۷ تا ۶۱، كتاو انجيل مرقس باب ۱۵ آیه ۱۶ تا ۴۷، كتاو انجيل لوقا باب ۲۳ آیه ۲۶ تا ۵۶، كتاو انجيل یوحنا باب ۱۹ آیه ۱۷ تا ۴۲)

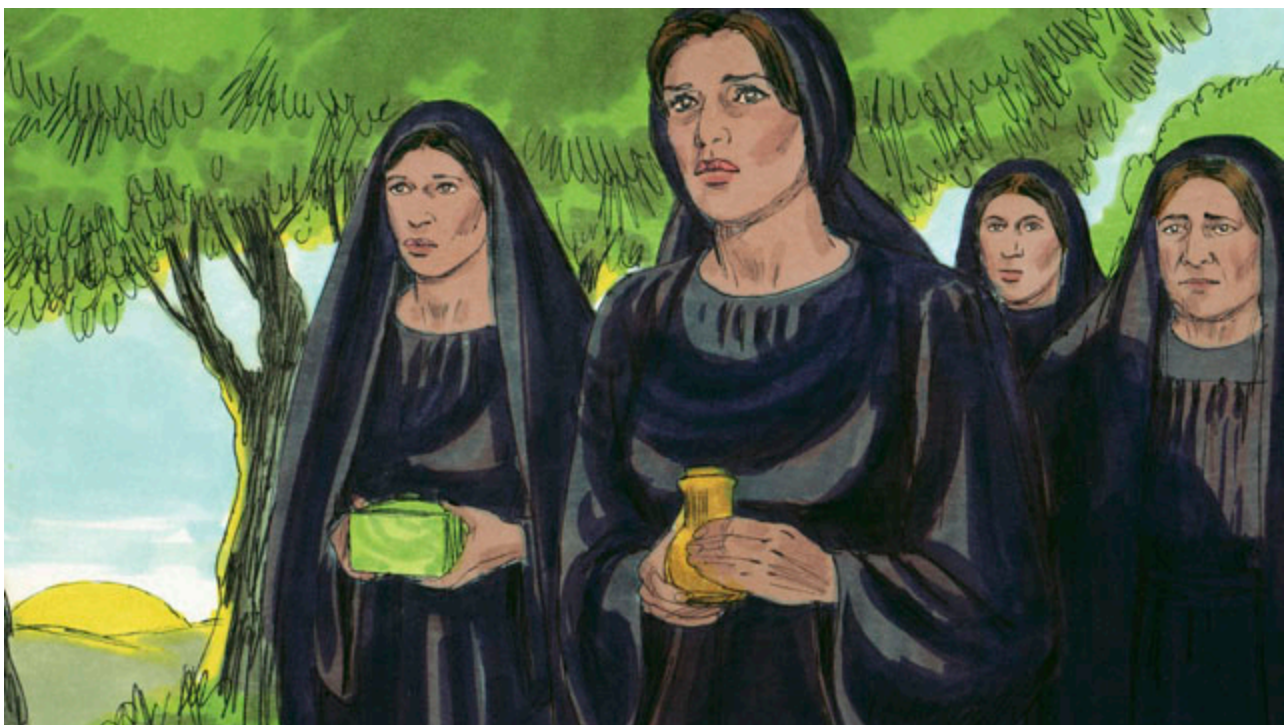
٤١. خدا عیسیٰ نه د مین مُردیا ورمیاره

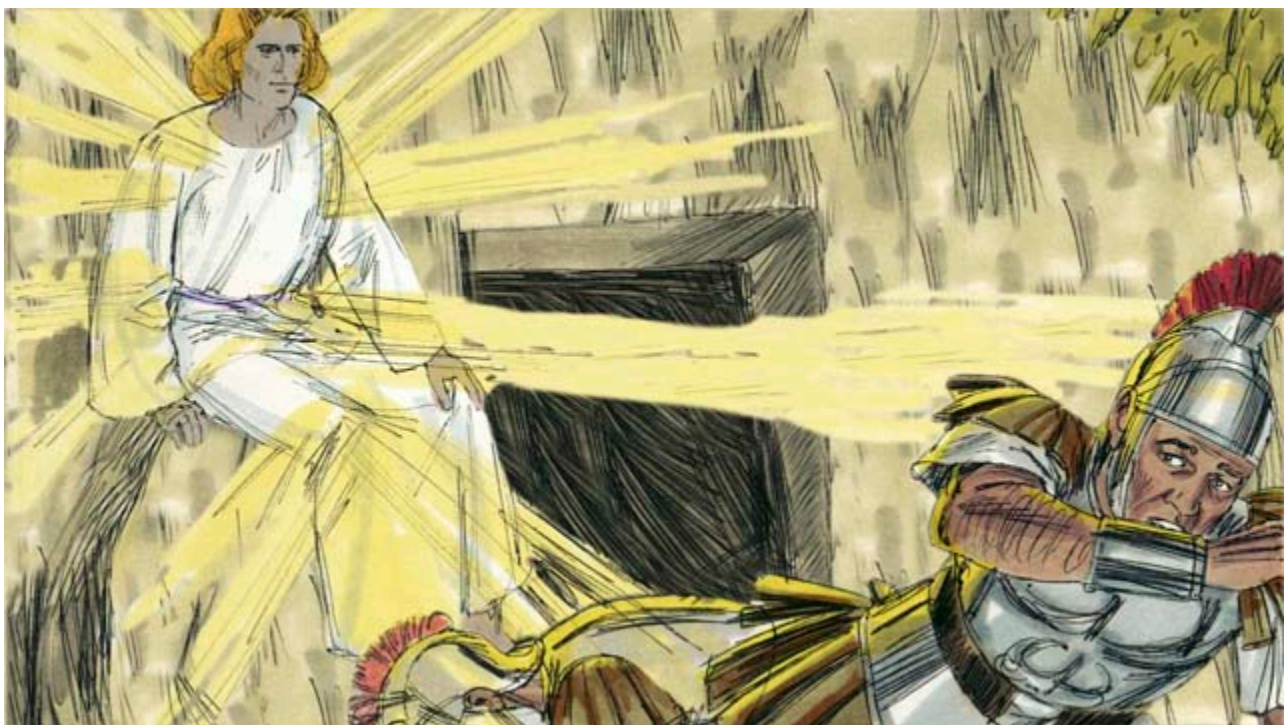
دما يه كه سروزيا عيسيه مصلوب كړدن، گپون قوم يهود رتن و ته پيلاتس نو گتن: «عيسى د درو گت كه دما سيه روز د مين مرديا ورمسته. سي يه كه شاگرد ياش نئونن لثيش بوزن، بابس كسي نه مامور بكيم تا سي سيه روز د فور نځه بوني بگه. آر بئونن لثيه بوزن، اوسيه ادا مي كن كه او د مين مرديا وريسانه.»

پيلاتس گت: «سروزيا يه وا ختو بوريد نو تا جائی كه مي تونيت وپردار فور بوئيت.» و ای خاطر او نو برد دم در فوره مهر نو موم كړدن نو سروزيا يه نه د اوچه نيان و نځه بوني، تا كسي نئونن لثيه بوزه.

سێیه‌که‌ دما روز خاکسپاری عیسی، یعنی روز شبات کار کردن ممنوع بی، هیچ‌کوم د دوس‌یا عیسی نئونین روتن و سرفور. اما روز بد صو زی، چن تا د زنی آماده‌ بی‌ئن تا روتن و سرفور عیسی ئو لش عیسی‌نه خوش‌بو بگن.

ورز یه که زنیا برسن و اوچه، د ته‌فور زمی لرزه‌شدیدی اما. فرشته‌ د آسمو اما و هار، برد دم در فورە پل د و لائی ئو نیش و سرفش. او فرشته‌ چی برق آسمو می‌درخشیس. نگه‌بونی‌ا وادیین او چنۆ زله‌شو رت که چی مرده‌ افتان و ری‌ی زمی.

وَختی که زَنیا رَسین و سَر قُور، فِرشتَه وشو گُت: «زَلَمَتُو نَرُوئِه! عیسی ایچه نیسا. او هِه اَو طور که وَعَدَه دئی دِ مین مُردیا وریسانه. سیل مین قُور بَکیت ئو بئی نیت.» زَنیا سیل مین قُور کردن ئو جائی که لَش عیسی نه نیائین دِش دیین، اما لَشی پیا نَکردن.

اوسیه فِرشتَه و زَنیا گُت: «ریت ئو و شاگردیا بُوئیت که عیسی دِ مین مُردیا وریسانه ئو وِرز شِما میرَه و جلیل.»

زَنیا دِ حالی کِه شاد بی پِن ئو وا رَتین، رَتِن وا لا شاگردیا تا خَوَر خوشه وشو بَرَسِن.

دِ حالی کِه زَنیا می دُوئین تا ای خَوَر خوشه و شاگردیا بِن، پَهُو عیسی وشو دروما. اوئو دِ پراورش سِجده کِردن. عیسی و اوئو گُت:
«زَلَهئو نَرُوئه! ریت ئو و شاگردیا مِ بُوئیت کِه رُوئِن و جلیل ئو مِنه دِ اوچه مئی ن.»

مَتَلِی گِرِئسه دِ کِتاو مقدس: (کِتاو انجیل متی باب ۲۷ آیه ۶۲ تا باب ۲۸ آیه ۱۵؛ کِتاو انجیل مرقس باب ۱۶ آیه ۱ تا ۱۱؛ کِتاو انجیل
لوقا باب ۲۴ آیه ۱ تا ۱۲؛ کِتاو انجیل یوحنا باب ۲۰ آیه ۱ تا ۱۸)

۴۲. وِرگَشْتِنِ عِیسی وِ آسِمُو

روزی که خدا عیسیٰ نه د مین مُردیا بِلن کرد، دو نفر د شاگردیا مُوقه رتن و یکی د شهریا نزدیک، دبارَه او چئی که سی عیسی پیش اُمائی صُبَت می‌کردن. اوئو امید داشتن که عیسی هه او مسیح موعود با، اما او گُشته بیئی. ایسه زَنیا مُوئن که او دواَره زنه بی‌یه، اما شاگردیا ئوئینسن چه چئی‌نه باور بَکن.

عیسی و شاگردیا نزدیک بی ئو واشو خَرف زه اما اوئو اونه نَشِنختن. عیسی دِشو پُرسی که دبارَه چه چئی صُبَت می‌کن. و عیسی گُئن که صُبَتِشو د بارَه جریانی‌ئی‌ئه که د ای چَن رو، سی عیسی پیش اُمائی. اوئو خیال می‌کردن که عیسی غریوه‌ئه که د پیش آمدیا اورشلیم بی خَوَره.

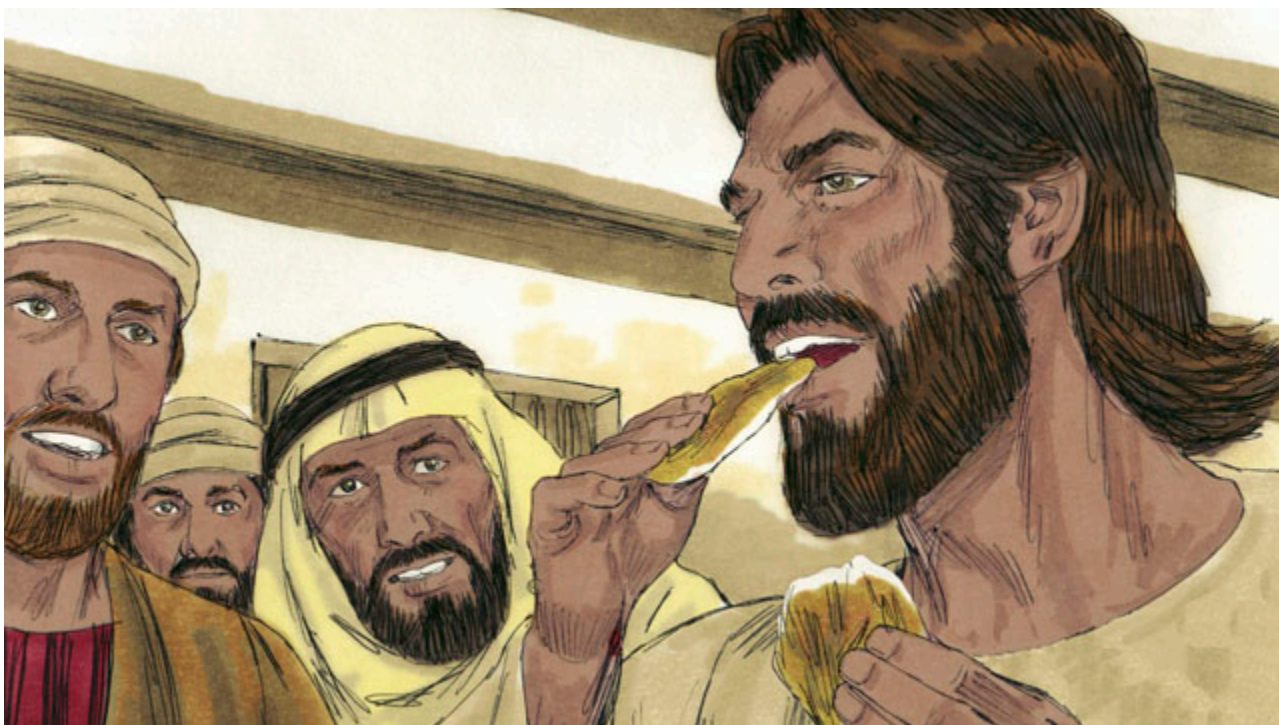
اوسيه عيسى سى اوئو واز كِرد، كه گلوم خدا دِبارَه مسيح چى گته بى. مدتيا پيش پيمبريا گته بين كه شروريا مسيح عذاوش مئن ئو اونه مى گشن، اما او د روز سئم زنه مووه.

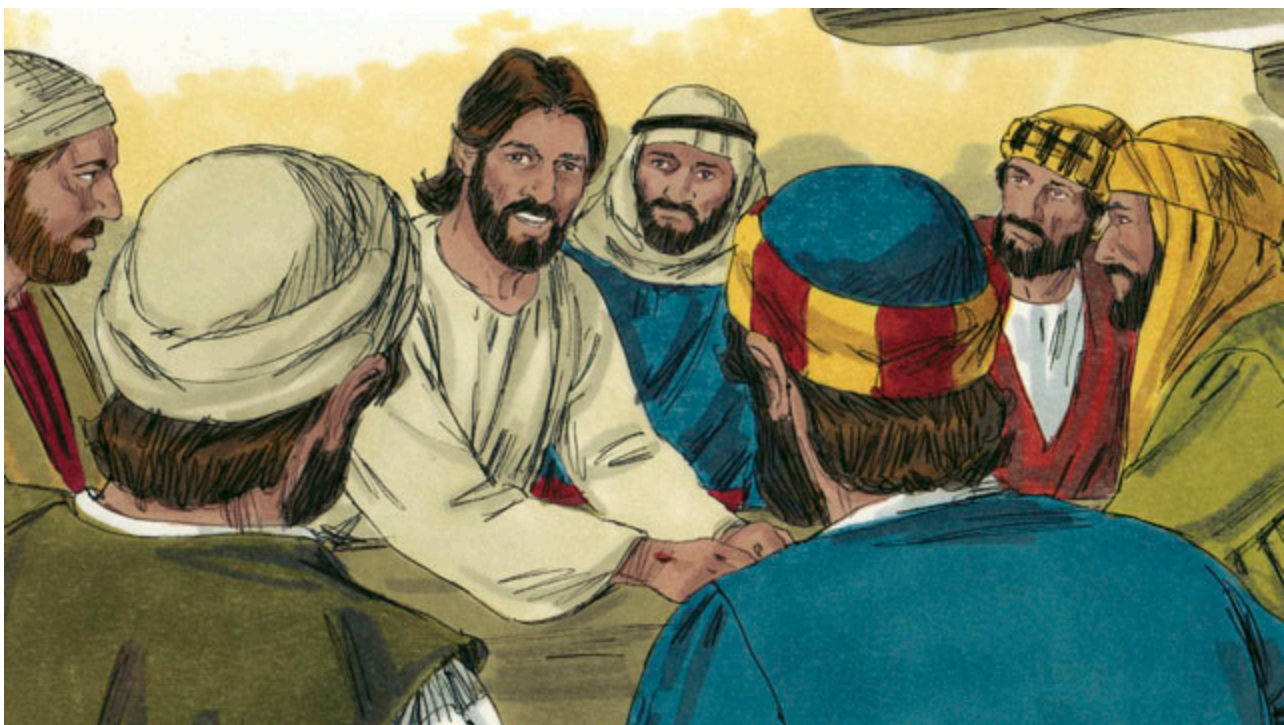
وَختى اُو دو پيار سسين و جا، حدوداً بيئى و شو. اوئو عيسى ن مكيس كِردن كه شونه وا اوئو بْمُوئه، او هم واشو رت وا مين خونه. وَختى نيشين سر سفره شوم، عيسى ئونه وِر داشت ئو شكرگزاري كِرد ئو نصمَش كِرد. پهُو تياشو واز بى ئو درجا اونه شِنْختن. اما هه اُو گر عيسى د وَر تياشو غو بى.

اُو دو نفر و يکٿري گُٿن: «او عیسی بی، و ای خاطر که وَختی که نوشتمیا کتاو مقدسه سی مُو وازگو کرد، دل مُو اُفتا و تَتپُٽپ.» اوسه درجا ورگشتن و اورشليم نو وَختی که رَسین، و شاگردیا گُٿن: «عیسی زَنهئا! ایما اونه دیئی مه.»

ه ډ اُو حالی که سرگرم صُبټ بیټن، پهنقه عیسی وشو دروما نو گُٿ: «سلامتی سی شِما با!» شاگردیا فکر کړین که روح میئن، اما عیسی گُٿ: «سی چی زَلتراق بیټیت! شک داریت که م عیسی نم؟ سیل دسیا نو پیام بکیت، روحیا چی م بدن نازن.» نو سی و که و اوئو نیشو بټه که روح نیسا، دِشو حاست که وش چی نی بټن تا بْخوره. اوئو تیکه ماهی وش دن نو عیسی ونه خرد.

عیسی گُت: «م و شِما گُتِم که هَر چی دِ گِلوم خدا دِبارَه مِ گُتَه بی‌یَه، بایس انجوم با.» اوسِه عیسی وِشُو کَمک کِرِد تا گِلوم خدانه بیتر بَقَمَن.
او گُت: «دِ زَمونیا دیر، دِ کِتأویا پُیمبریا نوشتَه بیئی که مسیح موعود بایس عذاو ئو زَمَت پُئی‌ئَه، بَمیره ئو روز سِئِم دِ مین مُردیا وِریسه.»

«ئو پُیمبریا نوشتَه که شاگردیا مِ گِلوم خدانه وازگو می‌کن ئو و هَمه مُونَن که بایس توبَه بَکن. هَر کس که توبَه بَکه، خدا گناهپاشیه می‌وخشه. شاگردیا مِ وازگفت ای پیامه دِ اورشلیم شُرو می‌کن، اوسِه می‌زن دِ مین هَمه قومیا ئو و هَمه جا می‌زن. شِما شاهد خرفیا، کاریا ئو هَمه پیش آمدیانی هیسیت که سی مِ پیش اُما.»

عیسی د مدت چهل رو دما زنه بی پین د مین مُردیا، چن گل خُشه و شاگردیاش نشو د. او وا ای حال په گل خُشه د ی آن و بیشتر د ۵۰۰ نفر نشو د. او و رهبا جور و جور و شاگردیاش نشو د که زنه آئو و اوئو دباره پادشاهی خدا یاد میده.

عیسی و شاگردیا فرمایش کړد: «خدا گل اختیاریا د ری زمی نو آسمونه دته و م. ایسه ریت نو تُموم قومپانه بکیت و شاگرد م نو اوئون و نوم پدر، پسر نو روح القدس تعمید بُنیت نو وشو یاد بُنیت که چطوری د تُموم فرمونپانی که و شما دمه فرمونبری بکن. و ویر داشته بایت که م همیشه هیسم وا شما.»

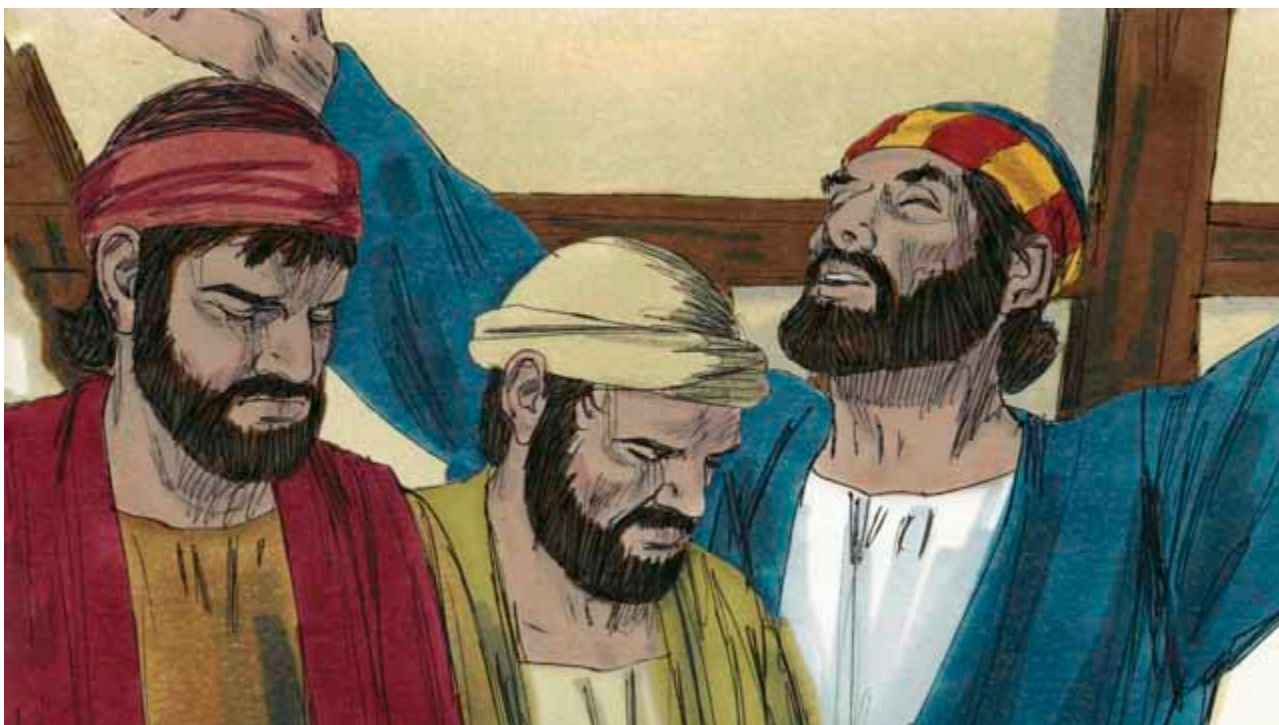
چهل روز دِما وَ که عیسی دِ مین مُردیا وِریسا وِ شاگردیاش چنی فرمایش کرد: «بمُونیت دِ اورشلیم تا بُئنه مِ وَا فرسَننه روح القدس، وِ شِما قدرت بِنه.» دِما وَنه، عیسی دِ براور تیا اوئو وِ لا آسِمُو رَت بالا ئو دِ اُوری غو بی. عیسی نِشِس وِ دَس راس خدا تا وِ هَمه چی حکومت بَگه.

مَتَلِی گِرتِسَه دِ کِتاو مقدس: (کِتاو متی باب ۲۸ آییه ۱۶ تا ۲۰؛ کِتاو مرقس باب ۱۶ آییه ۱۲ تا ۲۰؛ کِتاو لوقا باب ۲۴ آییه ۱۳ تا ۵۳؛ کِتاو یوحنا باب ۲۰ آییه ۱۹ تا ۲۳؛ کِتاو اعمال باب ۱ آییه ۱ تا ۱۱)

٤٣. شُرو بڻين ڪليسا

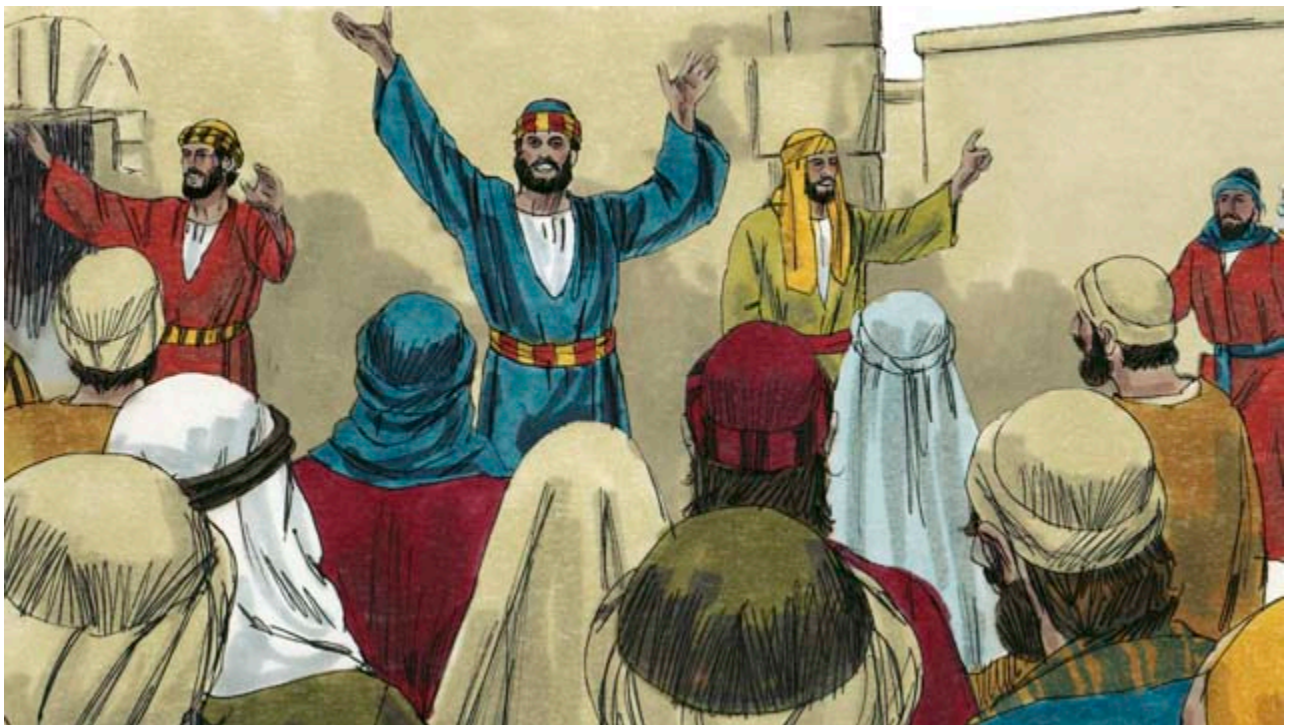
دِما يَه كِه عيسی ورگشت و آسَمُو، شاگرديا چُئو كِه عيسی فرمُو دئی، مَن د اورشليم. ايمانداريا مرتب (گر گر) وا يَك جَم مئي پِن تا دُعا بَكن.

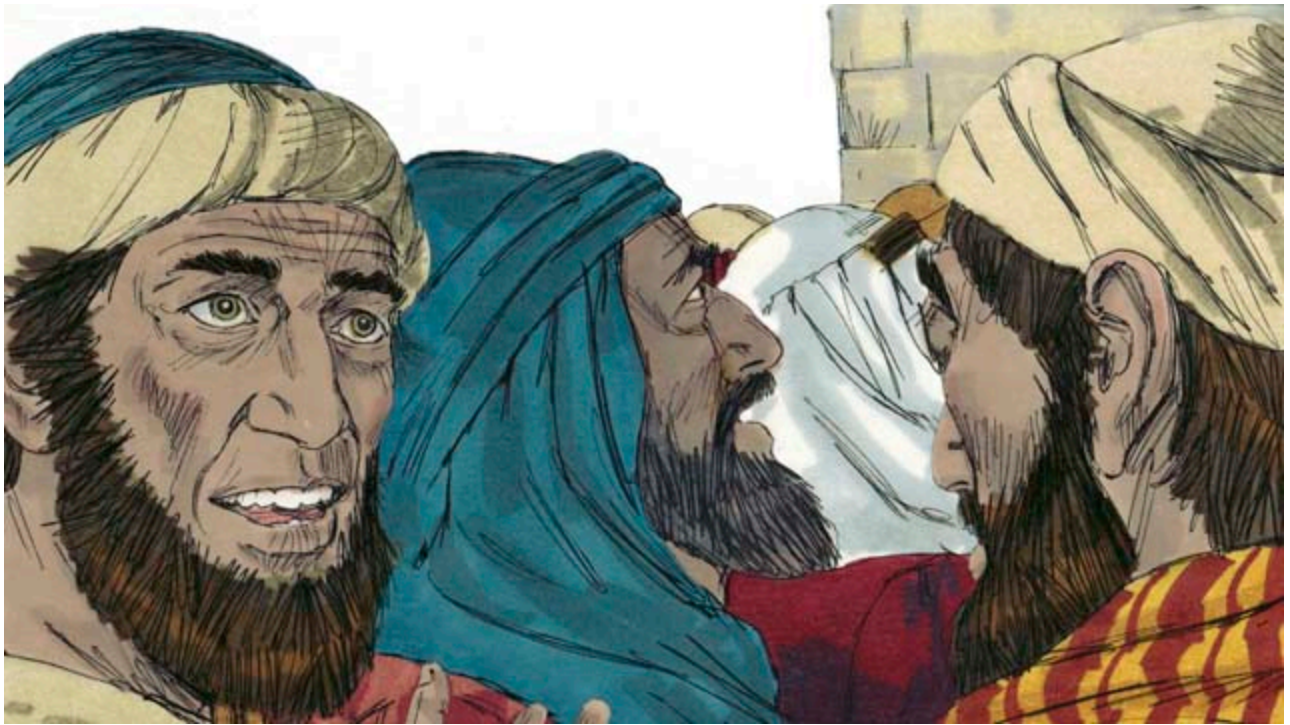
يهودی يا هَر سال روز مهمی نه و نُوَم پنتيكاست جشن می گرتن كِه پَنجائمی روز دِما عِد پَسَخ بی. پنتيكاست جشن يهودی يا سی ورداشتن ثمر گَنم بی. اوئو دِ سرتاسر دُنیا می اُمان و اورشليم تا ای جَشَنه وا يَك بیرن. دِ اُو سال، جشن پنتيكاست، حدود په هَفْتَه دِما رَتِن عيسی و آسَمُو پيش اوما.

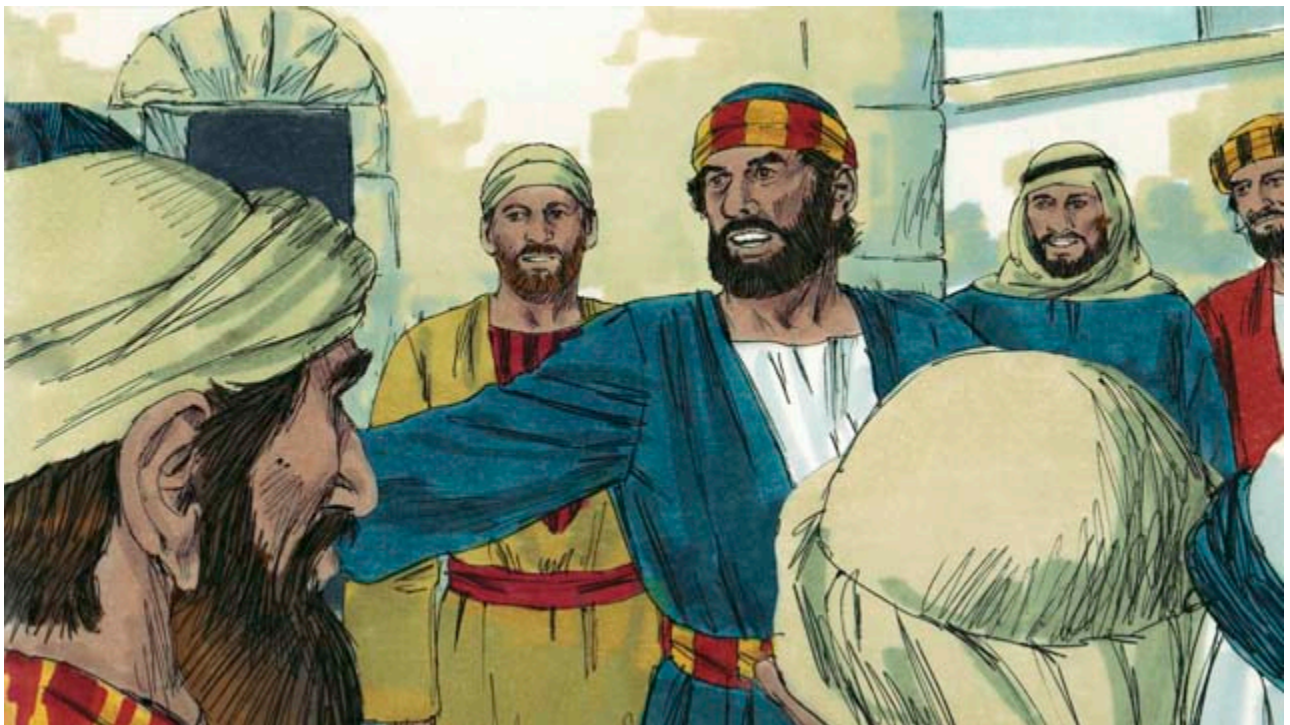
وَختی هَمه ایمانداریا و دور یک جَم بیینی، پهذفه صدائی چی دنگ باد تئی شِنَفَتِن. اوسه چیئی چی بلیزه تش و سر هَمه اوئو بلیز بی. اوسه هَمه د روح القدس پُر بیین ئو خدایه و زوئیائی که بِلد نوین پرستش کِردن. روح القدس قُوت حَرف رَئِن و زوئیانه وشو بَخَشَنی.

وَختی مَرِیمی که اُمانی و اورشلیم، ای دَنگه شِنَفَتِن، و دُور یک جَم بیین تا بئیَنن چه پیش اوما. اوئو شِنَفَتِن که ایمانداریا کاریا گپ خدایه وازگو می گن. اوئو د ای جریان وا رَئِن، سی یه که می ئوئوسین حرفیا اوئونه بَقَمَن. د کُشور اوئو مَرِیم زوئی هنی داشتن. شاگردیا اسرائیلی بیین ئو می ئوئوسین هه و زوئیا آرامی، عبرانی ئو یا یونانی حَرف بَزَنن. اما اوئو شِنَفَتِن که شاگردیا و زوئ مادر ی اوئو کاریا خدایه وازگو می کِردن.

قَرى هَم گُتِن كِه شاگردِيا مَس بِيَنه. اَمّا پَتِرس هِسا ئو و اوئو گُت: «گوش بَكِيت! اى مَرِدِم مَس نِيسِن! بَلَكه يَه هِه اُو پِيشگويى يُونِيلِ
بِيوَمبَرَه كِه خدا گُتَه بى: «دِ روزِيا آخِر، مِ رُوح خُومِه و ثُمومِه آيمِيا ميرِيزِم.»

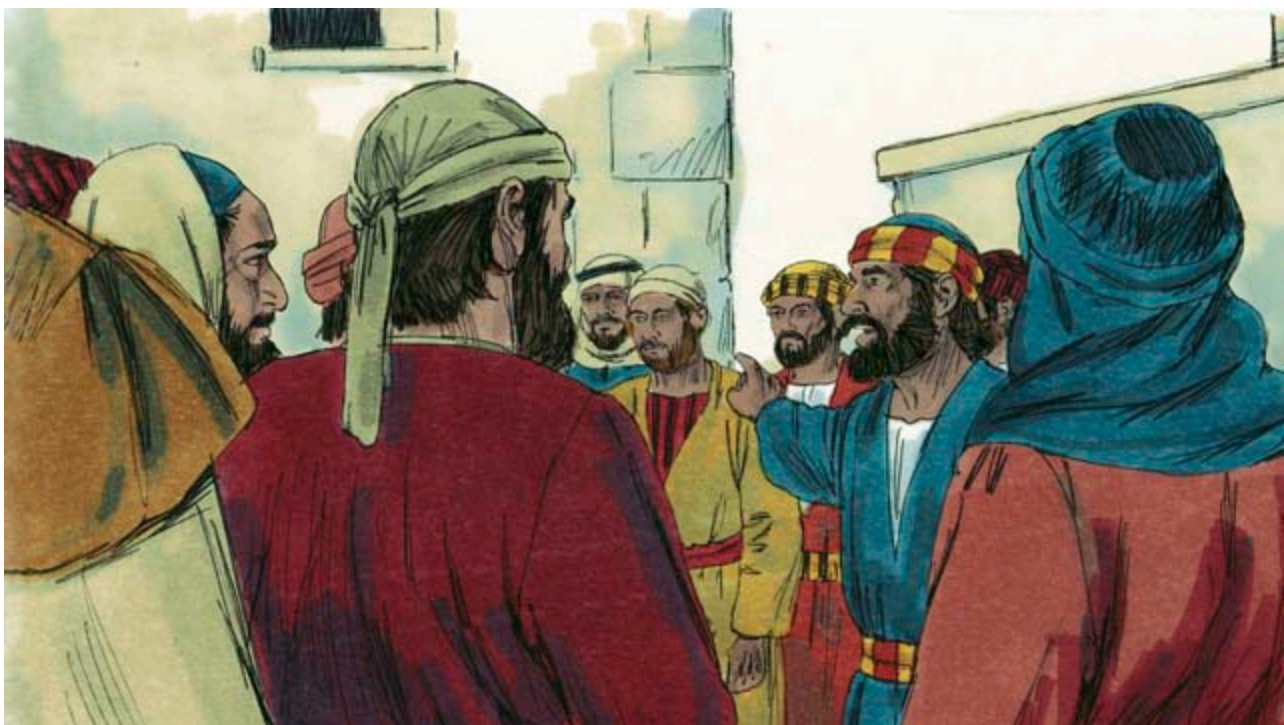
«اِ قومِ اسرَائِيل، عِيسى كَسى بى كِه كارِيا پِلاجِيئى اَنجُوم مِى دَ تا خُشِه و اِيما نَشَناسِيَنه. او وا قَدِرَتِ خدا كارِيا پِلاجِيئى زِيادى اَنجُوم دَ. شِما
يَنه دُونِيت، سِى يَه كِه شَاهِد كارِياش بِيَنِيت، اَمّا اوَنِه و صَلِيب گُشِي نِيت.»

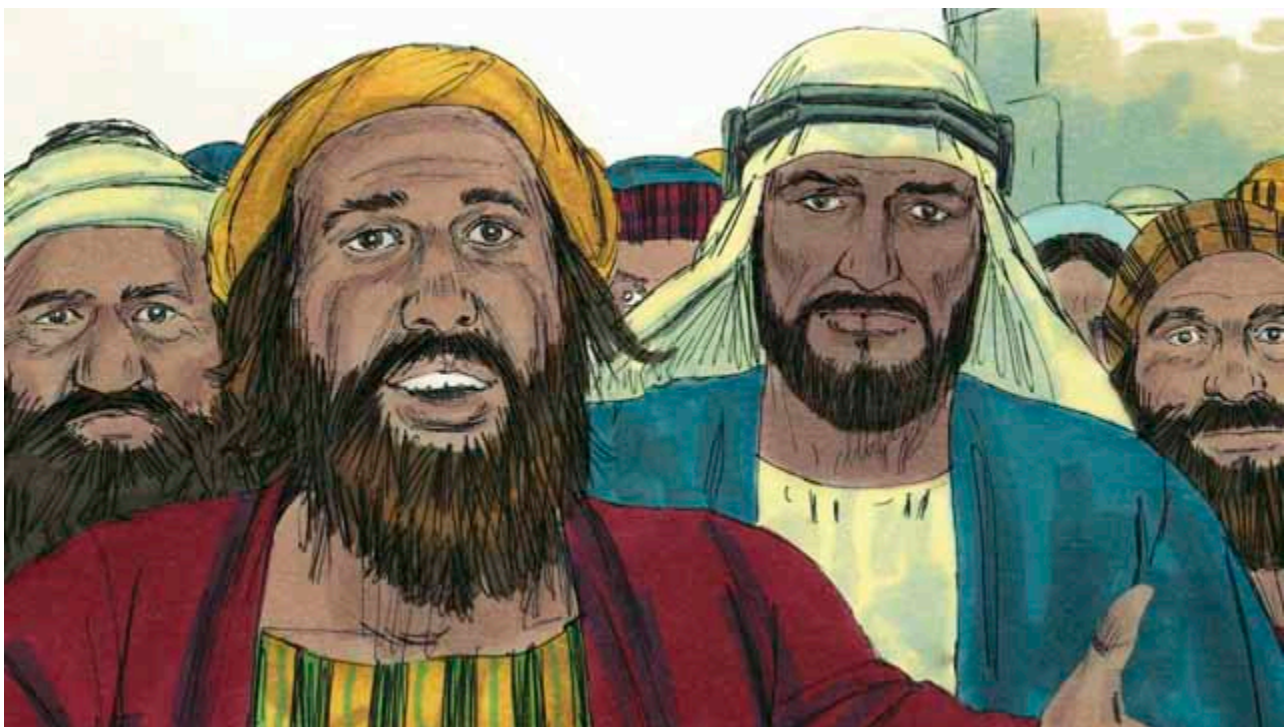
«عیسی مُرد، اما خدا اونه د مین مُردیا بِلن کرد. پنه راس در اَماین پیشگوئی او پیومبری نه که گت: تو نیمیلی که بدن پسر مقدس تو د فُور فاسد بووه. ایما شاهد پنه هیسیم که خدا عیسی نه د مین مُردیا بِلن کرد.»

خدای بُوئه، ایسه عیسی نه و بِلنترین جا آسمو یعنی و دس راس خُش نشنه. عیسی هه او طور که وَعده دئی روح القدس سی ایما فرسن. ای کاریائی که ایمرور مئی نیت ئو می شئویت روح القدس آنجوم منه.

شما عیسی‌نه مصلوب کردیت، اما خاطر جَم بوئیت که خدا اونه، خداوند ئو مسیح، پسن کرده.

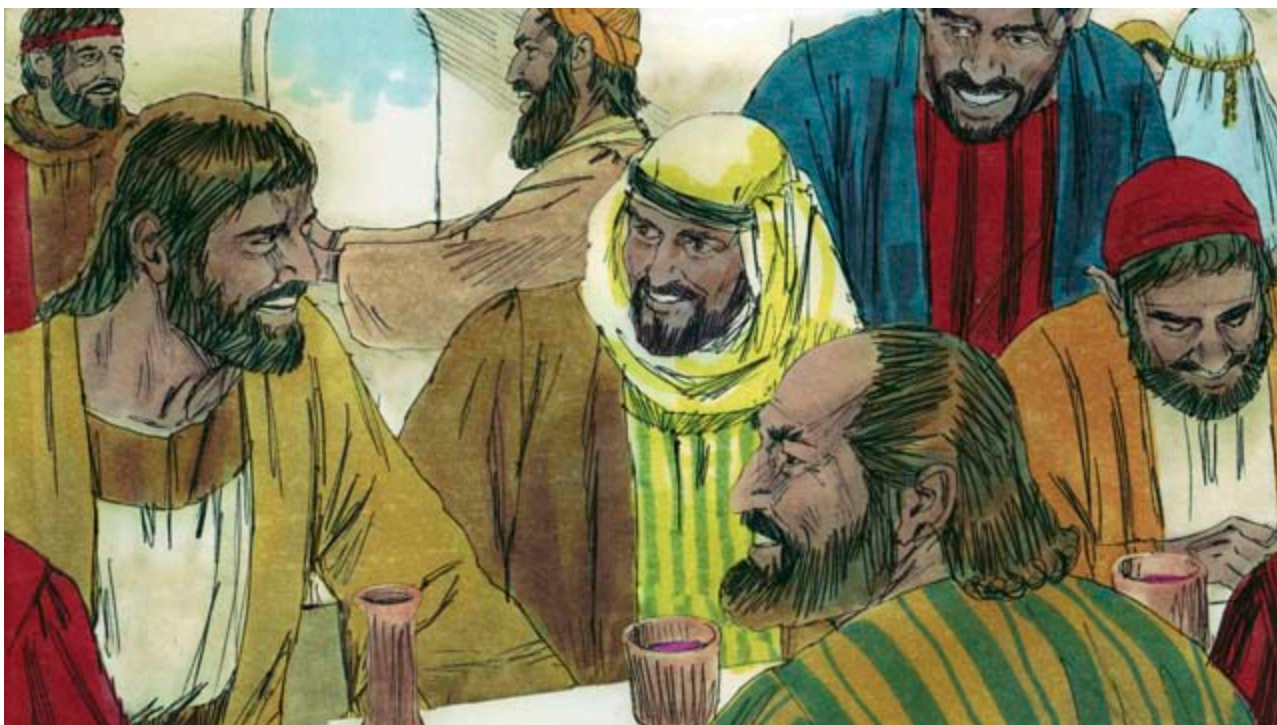
مردم سخت تحت تاثیر حرف‌یا پترس قرار گرتن. و ای خاطر د او ئو بقیه شاگردیا پرسین: «ا براریا، ایسه بایس چی بکیم؟»

پتروس چو د: «همه شما و آمرزش از گناهان نیاز دارید. پ توبه بکیت ئو د ئوم عیسی مسیح تعمید بیریت. اوسه خدا پیش کشی روح القدس هم و شما می و خشنه.»

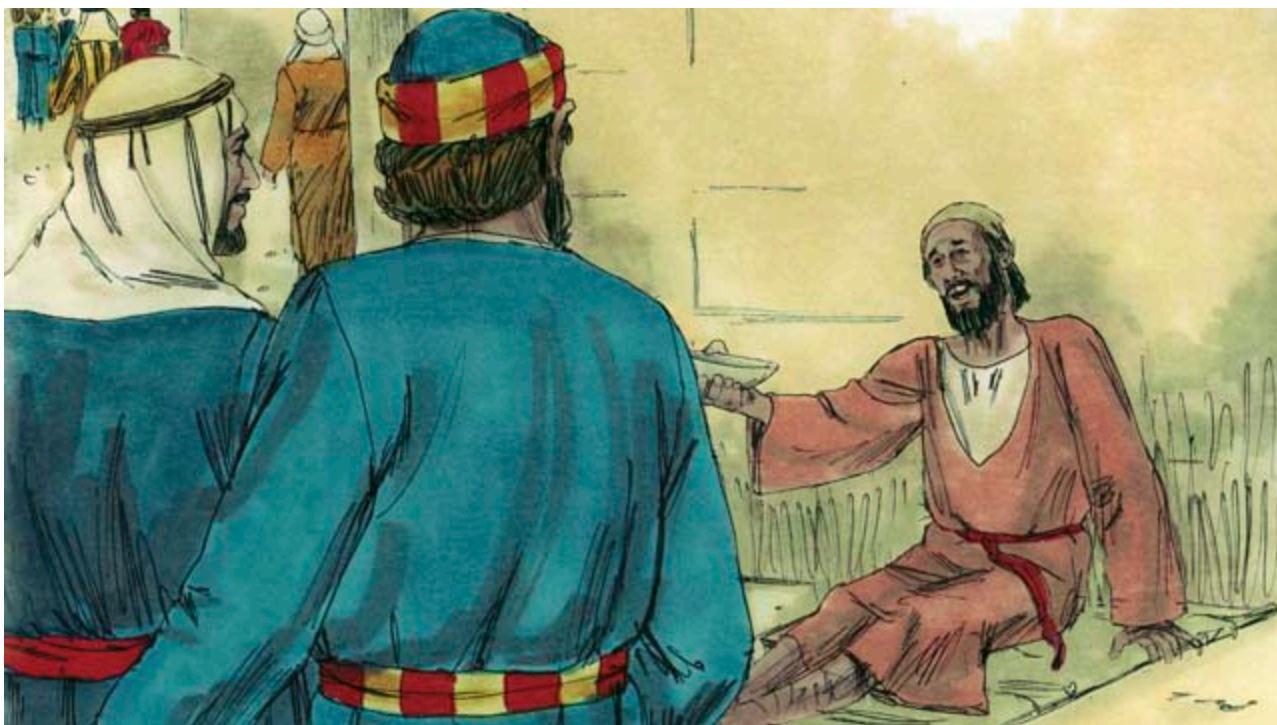
حدوداً ۳۰۰۰ نفر و حرفیا پتروس ایمان اوردین ئو بیین و شاگرد عیسی. اوئو تعمید او گرتین ئو و جم ایمانداریا د کلیسا اورشلیم یکاگیر بین.

ایمانداریا همیشه و یاد دین یا رسول یا گوش می‌دن. وا یکتری جَم موبین، وا یک نُو می‌خردن نُو دُعا می‌کردن. اوئو د جَم خدایه پرستش می‌کردن نُو هرچی داشتن وا یکتری بر می‌کردن. مردم دباره اوئو و خویی حرف می‌زن نُو هر رو شمار بیشترای ایمان می‌آوردن.

مَتَلّی گِرِئِسَه دِ کِتآو مقدس: (کِتآو اعمال رسول یا فصل ۱ آیه ۱۲ تا ۱۴ نُو فصل ۲)

۴۴. شفای پیا حاس که و دسِ پترس نو یوحنا

په روز پترس ئو یوحنا می رتن وا لا پرستشگاه. د ټه دروازش، پیا فلجی نه دپین که حاس می کرد.

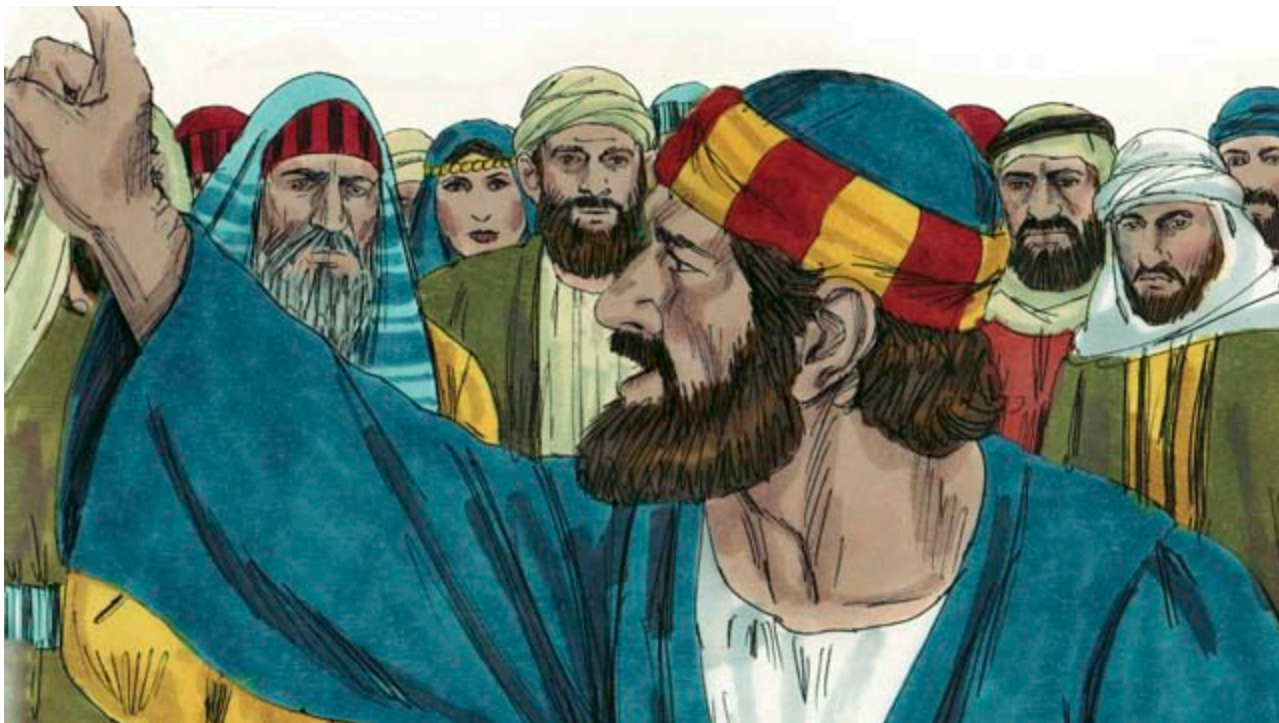
پترس سیل او پیا فلج کرد ئو گت: «م هیچ پیلې نارم که و تو بڼم. اما او چی ئی که دارم، وت مڼم. د نوم عیسی، وریس ئو ره رو!»

خدا در جا او پیاڼه شفا د نو او شرو کړد و زه رتن نو د نور نو ور او نو شادی می کړد نو خدایه پرستش می کړد. مردمی که د مین حیاط پرستشگاه بیښ، وا رتن.

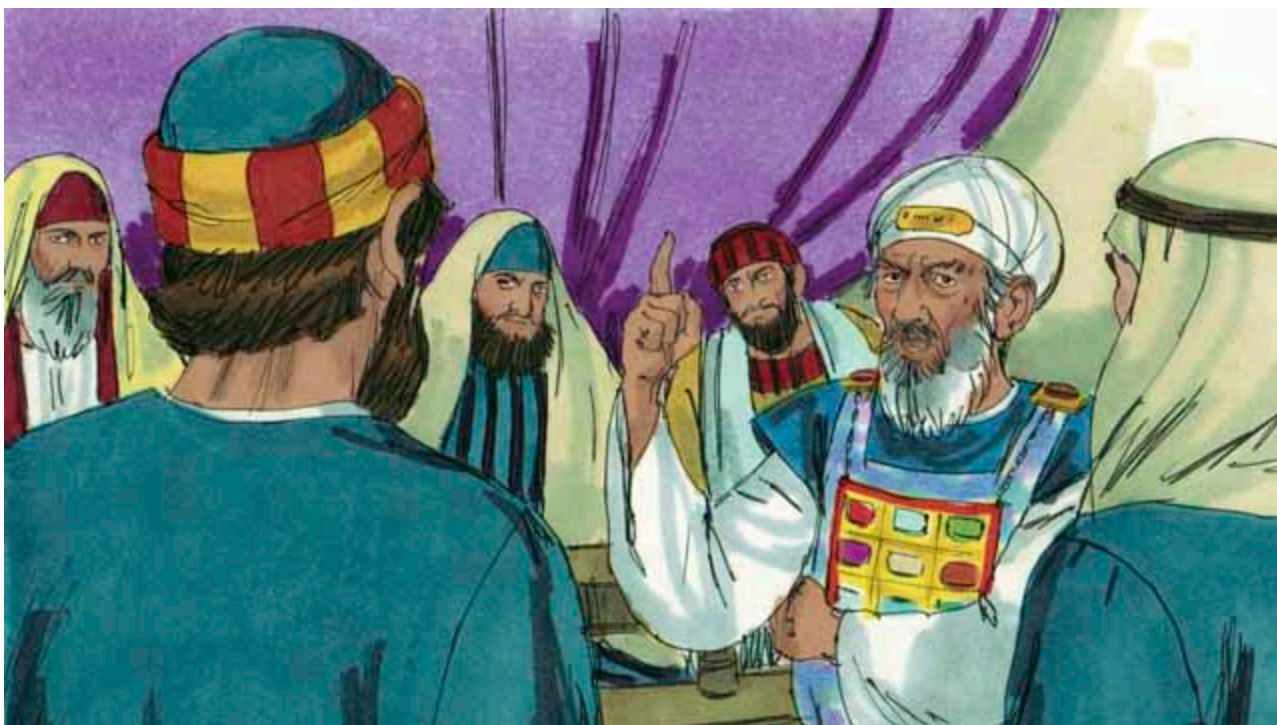
جمیت زیادی آزه جم بیښ تا او پیاڼی نه که شفا پیا کړدی بیښن. پترس و او جمیت گوت: «د دیین شفا ای پیا پلاجی نو نیا. ایما ای پیاڼه و قدرت یا و خاطر دینداری خمو شفا نډنی مه. بلکه پنه قدرت عیسی نه که اونه شفا دته، سی په که ایما و او ایمان داریم.»

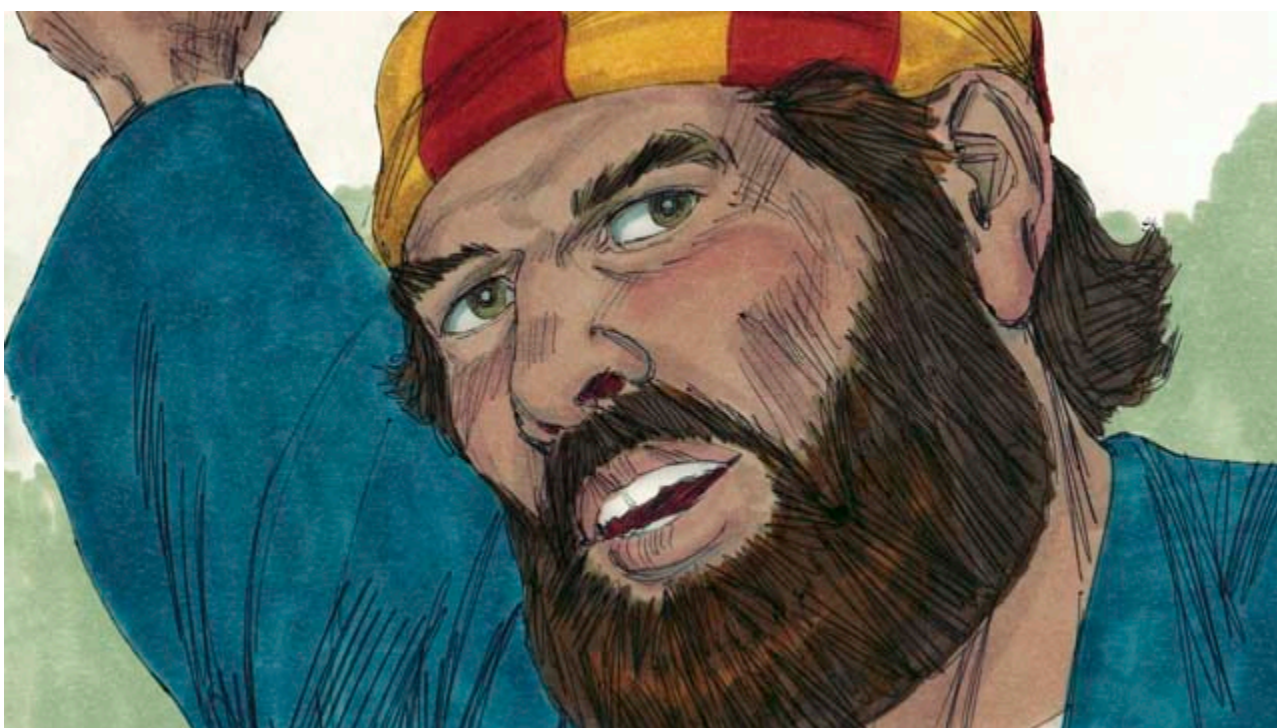
«شِما گسُونی هِیسیت که دِ فرموندار رومی حاسْتِیت که عیسی نه بگَشته. شِما وَنه که و هَمه جُو مَنه گَشْتِیت، اَمّا خدا اوْنه دِ مین مُردیا زَنه کرد. هَر چَن که شِما ئوئِنسیت ها چِی میکِیت، اَمّا پیشگویِ پیومبریا نه عملی کردیت که گُتَنی مسیح بایس غذاو بگَشته ئو بَمیره. خدا حاسْت که ای طوری بووه. پ توبه بکِیت ئو ورگردیت و لا خدا تا او گناهیاتون پاک بکه.»

وَختی رَبریا پرستشگاه حرفیا پترس ئو یوحنا نه شِنَفْتِن خِیلی عَصَبُونی بی.ن. اوسه اوئونه دَسگیر کِردن ئو وَن دِ زَنْدُون. اَمّا خِیلی دِ وئونی که پیغوم پترسه شِنَفْتِن، ایمان اُورِدن ئو شمارِ ایمانداریا و ۵۰۰۰ نفر رَیس.

روز بد، گپون یهود، پترس نو یوحناڼه وازد او پیا فلج اوردن و ته کاهن گپ نو ربریا مذهبی. اوئو د پترس نو یوحنا پرسین: «واچه قدرتی ای پیا فلجه شفا دئیت؟»

پترس چوو د: «ای پیا که ری و ری شما هسائه و قدرت عیسی مسیح شفا پیا کرده. شما عیسی نه گشیئت و صلیب، اما خدا او نه دوازه زنه کرد! شما او نه قبول نکر دیت، اما ره نجاتی هنی نیسا، جز و قدرت عیسی!»

رَبْرِيا مذهبي د جُرت پترس ئو يوحنا وا رَتِن، سِيَّهَكِه اوئو آيمِيا بي سواد ئو معمولي ئي بي_پِن. اوسِه اُورِدِن و وير كه اي پِيايا وا عيسي بي_پِن. پس وشو گُئِن: « آر هَنى هَم دِبارَه عيسي وا مَرِدم حرف نَزِنيت شِمانِه سخت تنبيه مي_كِيم.» اوئو دِما يَه كه و پترس ئو يوحنا سَم_سي كِرِدين، آزادشو كِرِدين.

مَتَلِي گِرِيسَه دِ كِتَاو مقدس: (كِتَاو اعمال رسولِيا فصل ۳ ئو فصل ۴ آيه ۲۲)

٤٥. استيفان ئو فيليپس

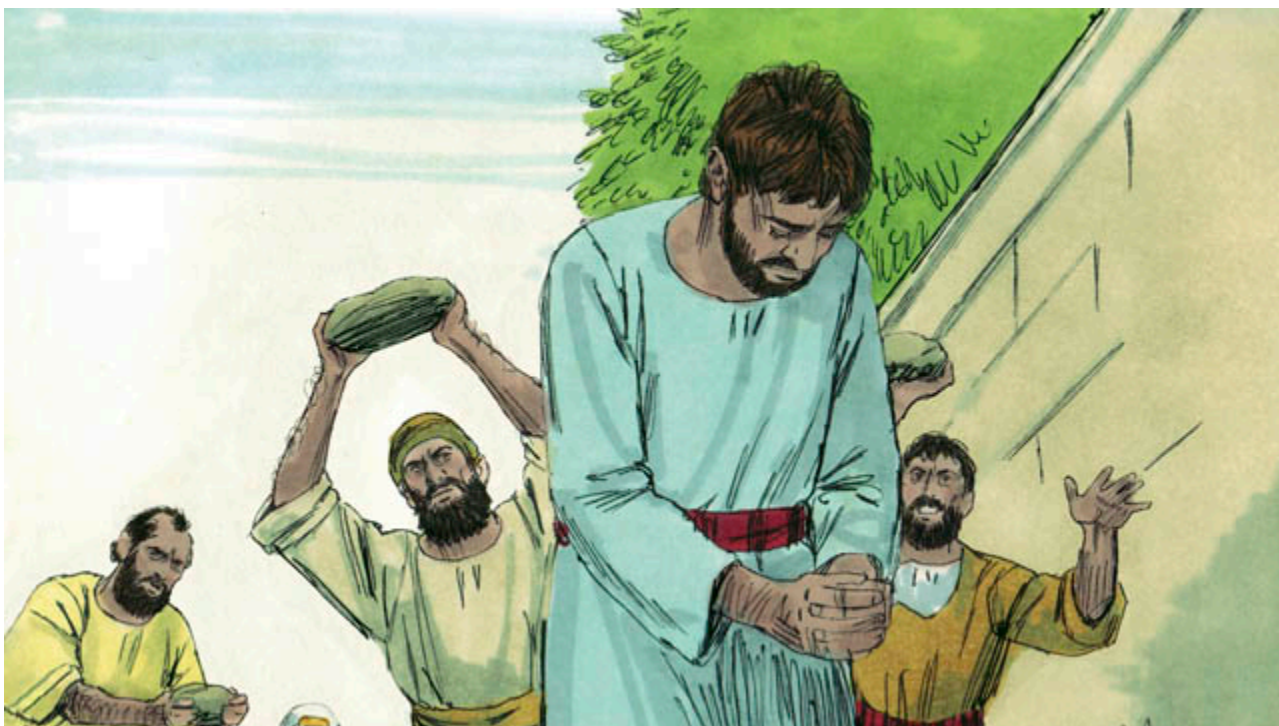
يکى د ربريا کليسايا اولى، پياڼى و نوم استيفان بى که همه وش عزت مې نيان. روح القدس و او قدرت نو حکمت دئى. استيفان معجزه يا زيادى انجوم د نو خپلى يا وا حرفيا او و عيسى ايمان اوردن.

روزي که استيفان سرگرم ياد دین دبارہ عيسى بى، قرى د يهودى پياڼى که و عيسى ايمان ناشين، شرو کړين و جر نو جر و استيفان. او نو خپلى عصبونى بى پين نو و ربريا مذهبي دبارہ استيفان د پرو گڼن: «ايمان شيفتيم که او دبارہ موسى نو خدا، حرفيا گنى مې گت.» پ ربريا دينى، استيفانه دسگير کړين نو اونه بريدن و ته کاهن گپ نو بقیه ربريا يهودى. اوسيه شاهديا دروزه بيشترى امان نو دبارش پرو گڼن.

کاهن گپ دِ استیفان پُرسی: «اُو چیئی که ای آپیا دِبارَه تو مَوْن حقیقت دارَه؟» استیفان سی چَو و ای سوال، حرفیا زیادی و کاهن گپ گت. او گت که خدا دِ زَمون ابراهیم تا دُرو عیسی، کاریا گپ زیادی سی یهودیا آنجوم دا، اما ای قوم دَقَمیا زیادی دِ او نافرمانی کردنه. استیفان و اوئو گت: «شِما قوم سرسختی هِیسیت نو دِ پراور خدا سرکش هِیسیت. شِما هِه روح القدس رَد کر دِیتَه، دُورس هِه اُو طوری که بُوئَمیا ایما هِه خدانه رَد کر دِنه نو پیومبریا شِه کُشتنه. اما شِما کاری بَتر دِ اوئو آنجوم دَنیت، شِما مسیحه کشتید!»

وَختی که رَبریا مذهبی ای حرفیا نِه شِنفین خِلی عَصَبُونی بی پِن، گوشیا خُشونِه گِرتِن نو هَوار زَن. اوئو استیفانِه دِ شهر کشین و دَر نو سنگسارش کِردن تا بَمیره.

استيفان د حالی که جو می‌د هُنا کرد: «ا عیسی! روح مِنه قبول بگو.» اوسه و زونی درأما ئو دواړه هُنا کرد: «ا خداوند! ای گناه و اوئو نیر» ئو اوسه جو د.

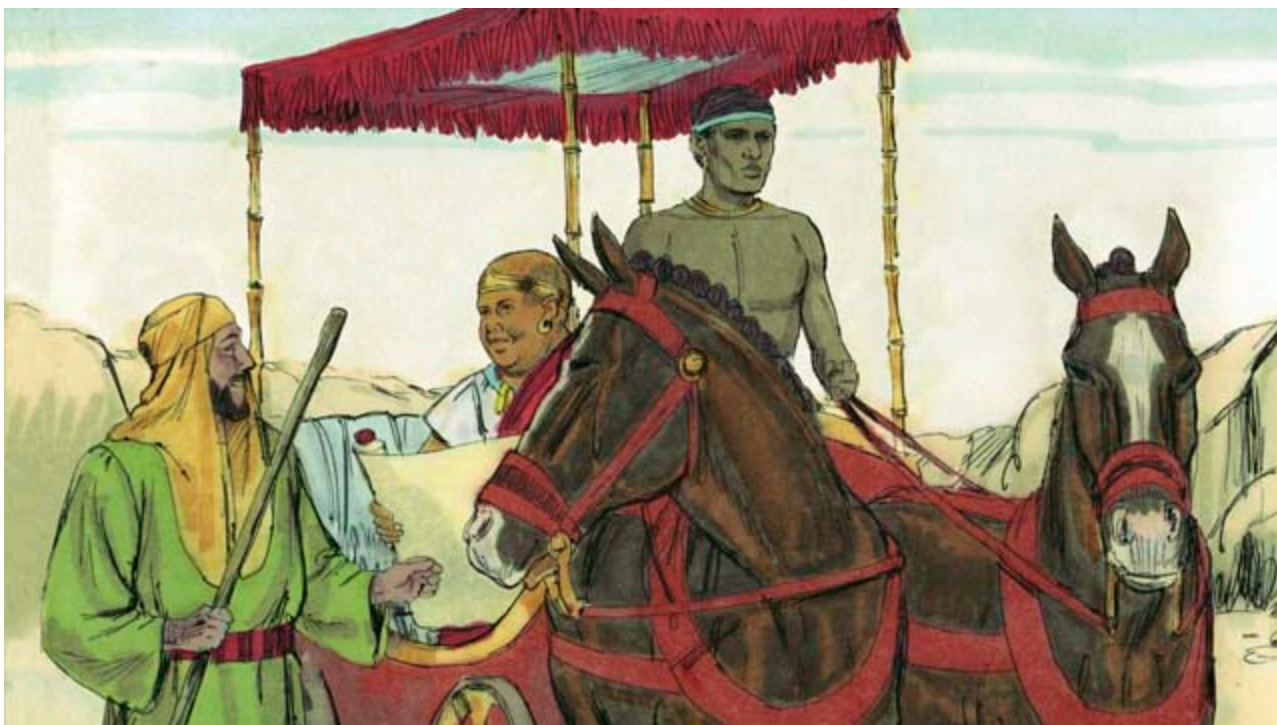
او روز خیلی د مَردم اورشلیم شرو و ادیت ئو آزار پیرویا عیسی کړدن ئو ایمانداریا و جایائی هُنی جیستن. اما وا ای حال پیش آمدیایا، اوئو و هرجا که می‌رَتن دباره عیسی سخنانی می‌کړدن.

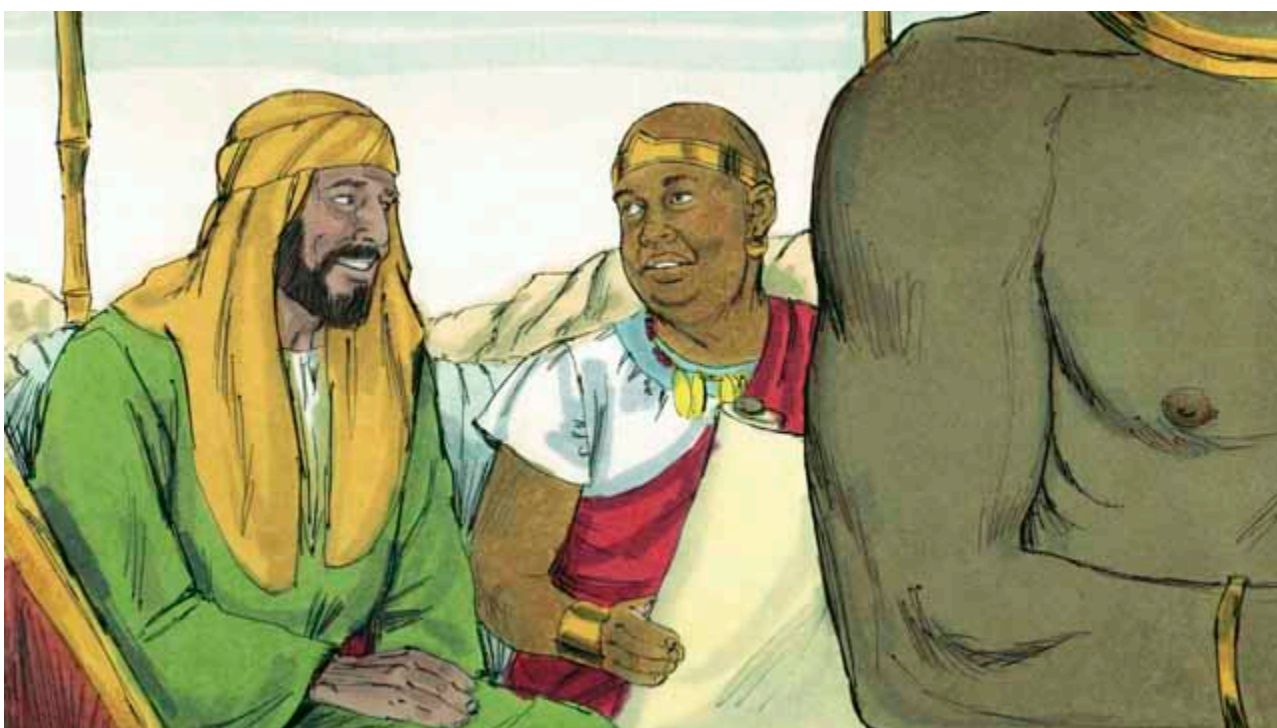
يکي د شاگرديا عيسى و نوم فيليپس و خيلي د ايمانداريائي هني، د زمون جور د اورشليم جيستي. او رت و سامره، د اوچه دباره عيسى سخنراني کرد نو خيلي د مردم اوچه نجات پيا کړدن. اوسه په روز، فرشته د لا خدا و فيليپس امر کرد تا روڼه و جده د بيائون. وختي که او د او جده بي، يکي د مقاميا مهم حبشه دبی که واکاري خُش سفر می‌کرد. روح القدس و فيليپس فرمايش کرد تا روڼه و ته او پيا نو واکش صُبت بگه.

وختي فيليپس و گاري نزيك بي، شفت که او شخص حبشي نيکه د کتاو اشعياي نبينه موخونه. اوچه که مونه: «چي ميسي که سي ذبح مورن نو پره که و ته چرمگريا خُش خاموشه، هيچ کلمه نگت. و او ناعادلانه رفتار کړدن نو واکش عزت ننيان. او نو جونيښه گرتن.»

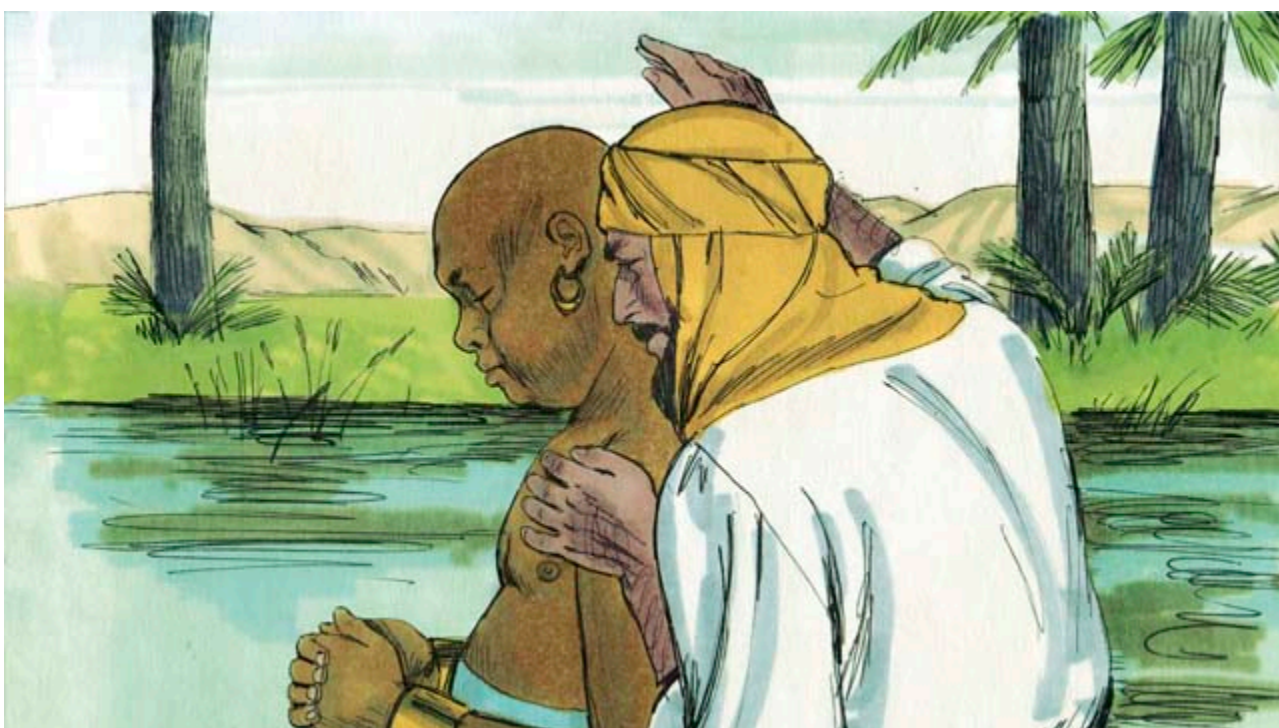
فیلیپس د شخص حبشی پُرسی: «او چی ئی که مۆخونی میتونی بفهمیش؟» حبشی چۆ د: «نه. م نیمی ئونم ونه بَقَم مَر گسی سیم وارش بَکه. دت میحام بیای ئو و ته م بشینی. اشعیا یته دباره خُش یا گسی هنی مۆئه؟»

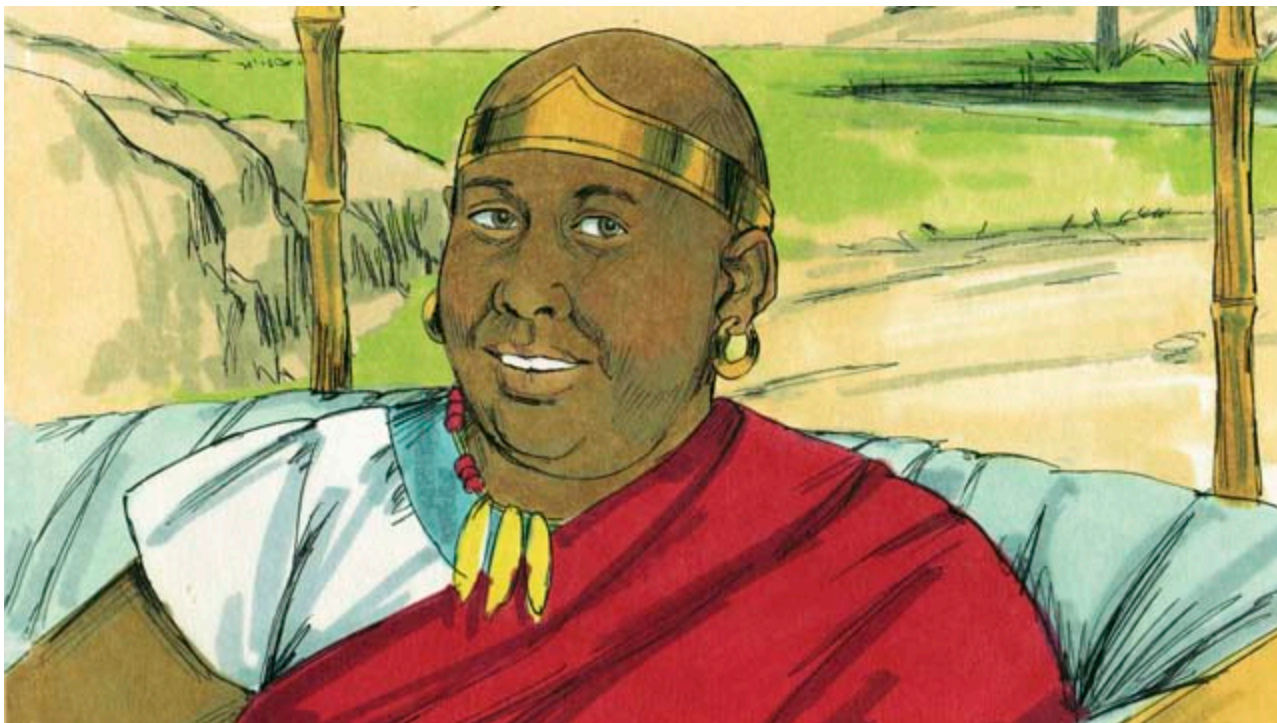
فیلیپس رت و امین گاری ئو ته او نیشس، اوسیه سی حبشی واز کرد که اشعیا او جان دباره عیسی نوشته. فیلیپس جایا زیادی د گُوم خدانه سی او واز کرد ئو پیغوم انجیل عیسی نه و او رَسَن.

د حالی که فیلیپس ئو پیا حبشی واور می رتن، رَسین و په گولم آوی. پیا حبشی گت: «سپیل بکو ایچه او هیس! مووه م تعمید بیرم؟» ئو و نوگړش فرمون د که بیل گاری پیسه.

و ای خاطر اوئو رتن د مین او ئو فیلیپس پیا حبشی نه تعمید د. وختی د او امان و در، په دغه روح القدس فیلیپس به بُرد و جائی هنی، فیلیپس د اوچه و موعظه دبارزه عیسی ادامه د.

پیا حبشی و سفر خُش و لا حوُش میرت. او د یه که عیسی نه اِشنَخته شاد بی.

مټلی ګرټسه د کتاو مقدس: (کتاو اعمال رسول پیا باب ۶ تا ۸)

٤٦. پولس مسیحی مووہ

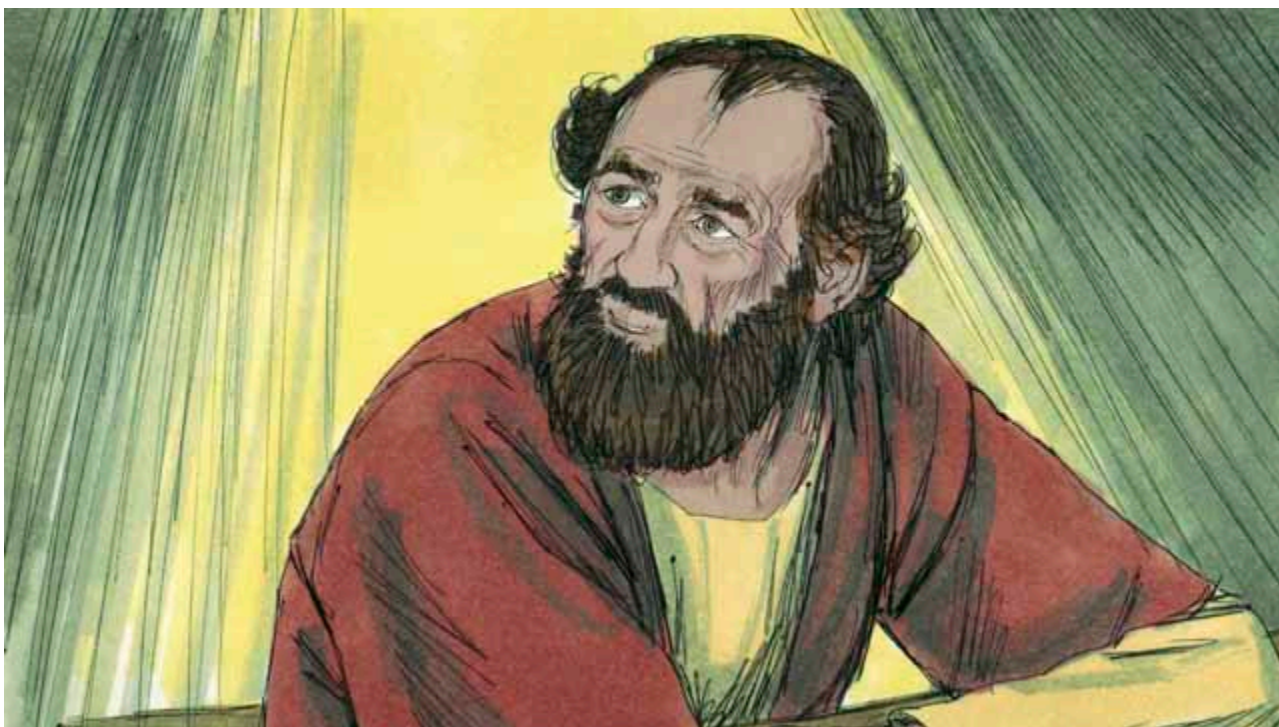
پيائي و ئوم سولس بي كه د چووني موقه گشتين استيفان، و بردار جومه يهودي يا موي ئو و عيسي ايمان ناشت. او مسيحي يانه آزار مي د
 ئو د اورشليم د خونه و خونه هني مي رت تا پيايا ئو زنيانه دسگير بگه ئو بونه د زندون. كاهن گپ و او گت كه رونه و شهر دمشق تا
 مسيحي يا اوچمه دسگير بگه ئو ورگرينه و اورشليم.

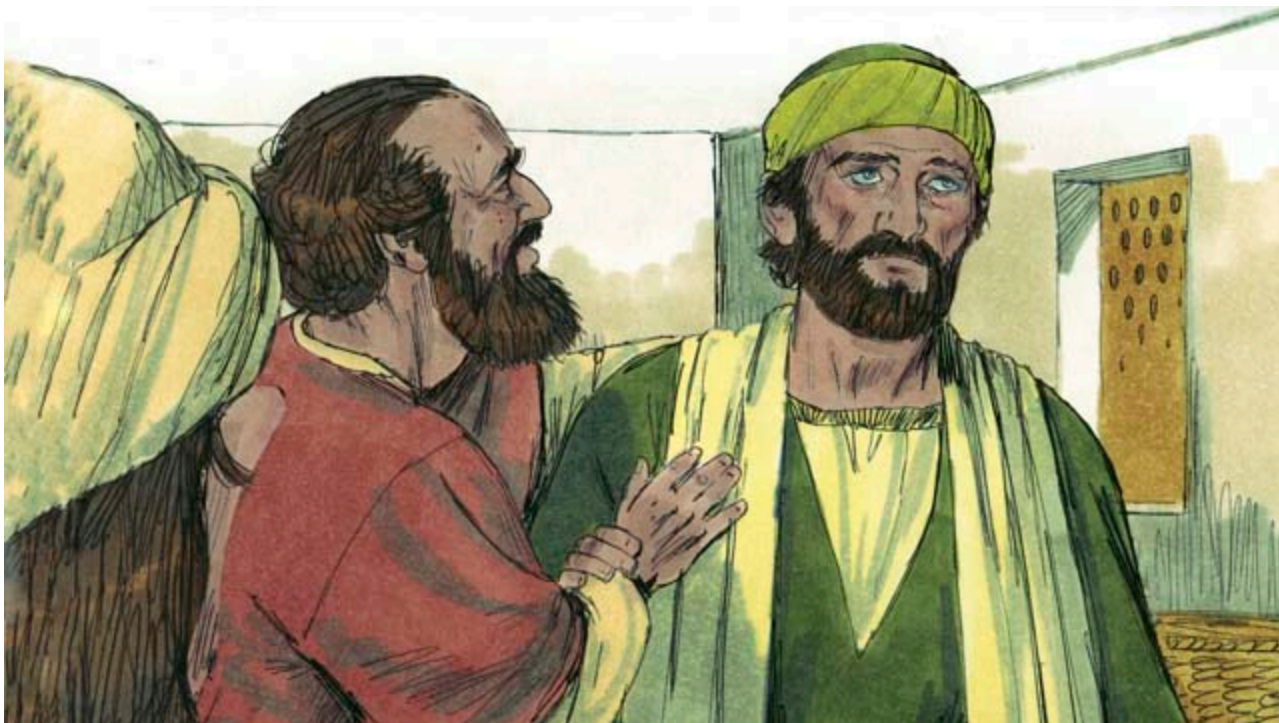
و اي خاطر سولس وا لا دمشق افتا و ره. ورز رسين و اوچه، نير درخشوني د آسمو دور ئو ورشيه گرت د ور ئو افتا و زمي. سولس
 دنگي شيفت كه وش گت: «شائول، شائول، سي چي و م عذاو مني؟» سولس پرسى: «سرورم، تو كي ئي؟» عيسي و او چوو د: «م عيسي ئم.
 هه ونه كه وش آزار مي رسيني!»

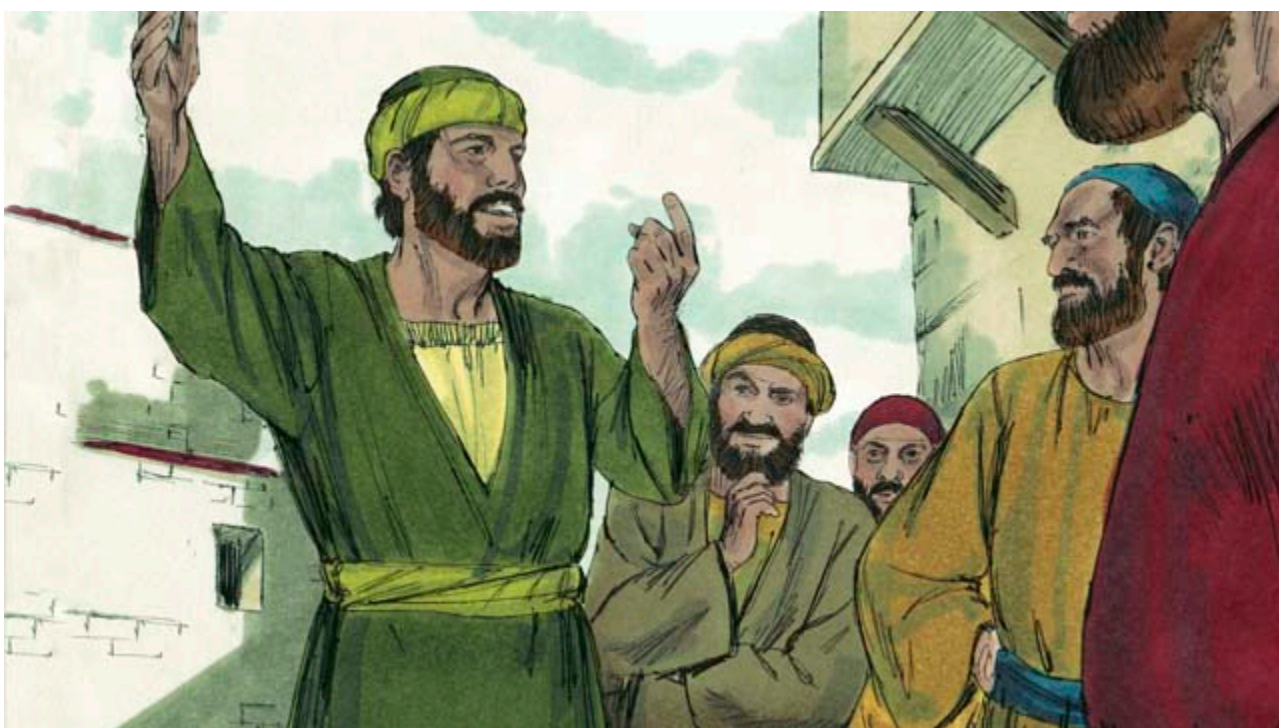
وختی که سولس د جا وریسا، تیاش نیمئی. دوس یاش اونه وا لا دمشق ره مونی کړدن. سولس مدت سه روز، چیئی تخرد نو ننوشی.

د شهر دمشق، شاگردی و نوم حنانيا زینی می کړد. خدا و او فرمایش کړد: «رؤ و خونه که سولس ها دش. دسپا خته بنی وش تا دواره بی نه.» اما حنانيا گت: «خداوندم! م شیفتمه که ای بیا چطور و ایمانداریا عداو می رسنه.» خدا د چو و گت: «رؤ! م اونه پسن کړدمه تا نوم مینه و یهودی یا نو طایفه یائی هنی وازگو بگه. او و خاطر نوم م، رنج نو مصیبت یا زیادی مینی نه.»

پس حنانیا رت و تِه سولس ئو دس یا خوشه نیا وش ئو گت: «هه او عیسی که د مین ره و تو دراما، مینه فرسن تا تو هنی بینایی خته پیا بکی ئو د روح القدس پُر بای.» سولس درجا تونیس دواره بیته ئو حنانیا اونه تعمید د. اوسیه سولس غذا خرد ئو قدرتش ورگشت.

سولس درجا شرو و موعظه سی یهودی یا دمشق کرد ئو می گت: «عیسی پسر خدائه!» یهودی یا خیلی وا رتن، سی به که پیائی که تقلا می کرد ایماندار یانه د پئن بوره، ایسه خش و عیسی ایمان آورده! سولس بنیا نیا و جرنو جر وا یهودی یا. او نشو د که عیسی هه او مسیحه.

دِما چَن روز، يهودی يا قصد کشتن سولسيه کړدن. اوئو گسټونۍ نه فرسټن تا اونه د دروازي شهر پيا بگن ئو بگشتن. اما سولس د قصد اوئو خور دار بي ئو دوس ياش وش کمک کړدن تا بجي ته. په شو اونه نيان د سله ئو د ديواريا شهر فرسټن و هار. دِما و که سولس د دمشق جيست، و موعظه دباره عيسى ادامه د.

سولس رت و اورشليم تا وارسوليا ديدار بگه، اما اوئو زلمشو ديش رت. اوسيه په ايمانداري و نوم برنابا، سولسيه برد و ته رسوليا. او وشو گت که چطوري سولس، و اجرت د دمشق موعظه کړدى. دِما و بي که رسوليا، سولسيه قبول کړدن.

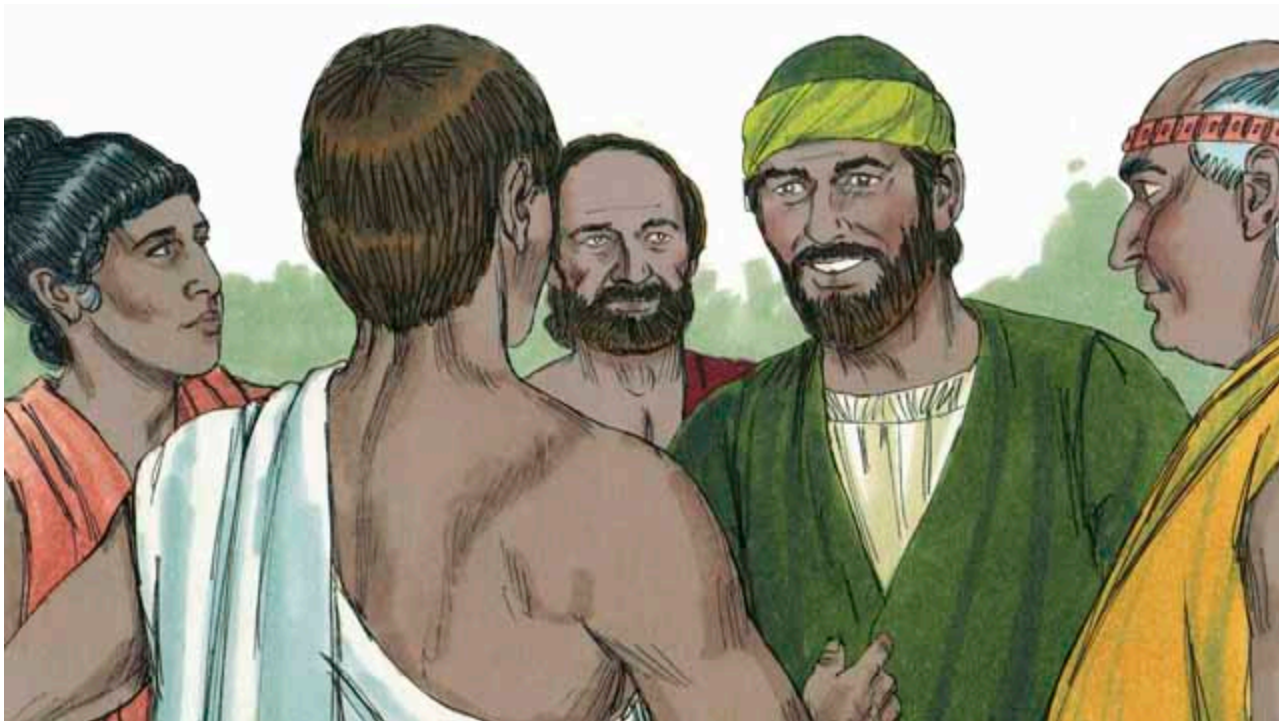
قَری د ایمانداریا که د جور شهر اورشلیم جیستین، رتن و شهر دیری و نوم انطاکیه نو دباره عیسی موعظه کړدن. بیشتر مردم انطاکیه یهودی نوین، اما سی اولین دقه ایمان آوردن. برنابا نو سولس رتن و اوچه تا و ایمانداریا تازه، دباره عیسی بیشتر پتن نو کلیسایه قوت ببین. د انطاکیه بی که سی اولین گیل و ایمانداریا و مسیح، «مسیحی» گئن.

په روز مسیحی یا انطاکی په سرگرم دُعا ئو روزہ بی پین که روح القدس و اوئو فرمایش کرد: «برنابا ئو سولسیه سی کاری که اوئونه سی آنجوش هئا کردمه، چگا بکیت.» اوسه کلیسا انطاکی په دسیا خُشون نیان و ری برنابا ئو سولس ئو سی شُو دُعا کردن. اوسه اوئونه فرستین تا خور خوش عیسی نه د جایائی هنی موعظه بکن. برنابا ئو سولس و مردم زیادی د طایفهیا جور و جور یاد دَن ئو مردم زیادی و عیسی ایمان اُورین.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاو اعمال رسولیا باب ۸ آیه ۳؛ باب ۹ آیه ۱ تا ۱۳؛ باب ۱۱ آییمیا ۱۹ تا ۲۶؛ باب ۱۳ آییمیا ۱ تا ۳)

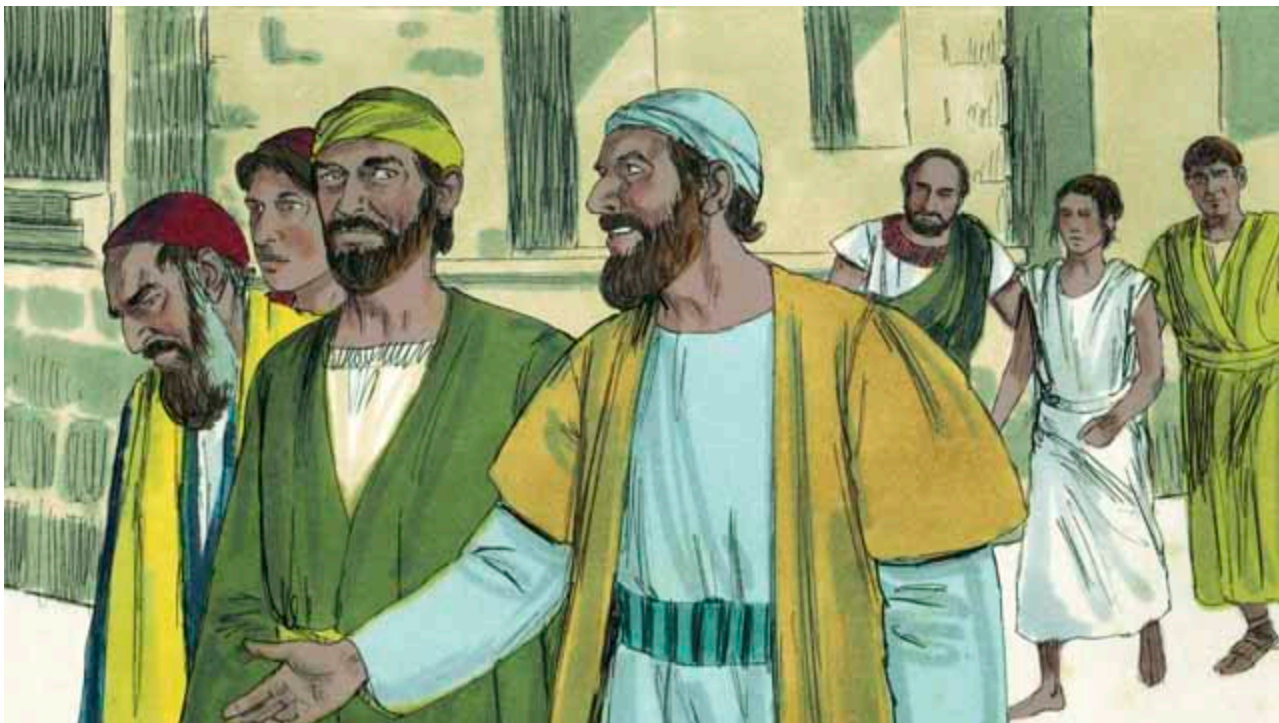
۴۷. پولس نو سیلاس د فیلیپی

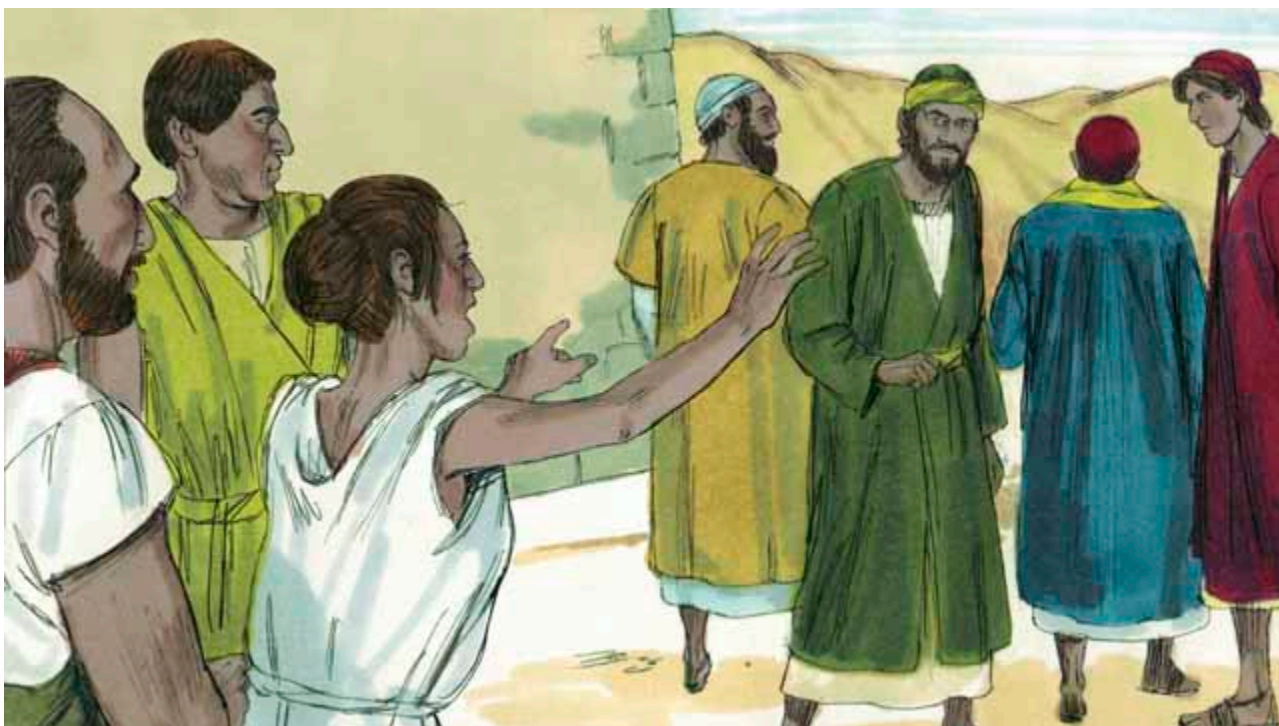
سولس وختی که د گل امپراتوری روم سفر می‌کرد، تصمیم گرفت د نوم رومی خُش که پولس بی، استفاده بَگه. په رو، پولس نو دوش سیلاس رتن و شهر فیلیپی تا خور خوش عیسی‌نه وازگو بکن. اوئو و رونه روئی که در د شهر بی رتن. مردم د اوچه و دور یکتی جم موین تا دُعا بکن. اوئو د اوچه زنی و نوم لیدی‌نه دین که تاجر بی. او خدانه دوس داشت نو اونه پرستش می‌کرد.

خدا لیدی‌نه قادر کرد تا و عیسی ایمان بیاره. پولس نو سیلاس اونه و خانوادش تعمید دن. اوسیه او، مکیس پولس نو سیلاس کرد تا بموئن د خونهش نو اوئو هم مین و ته او.

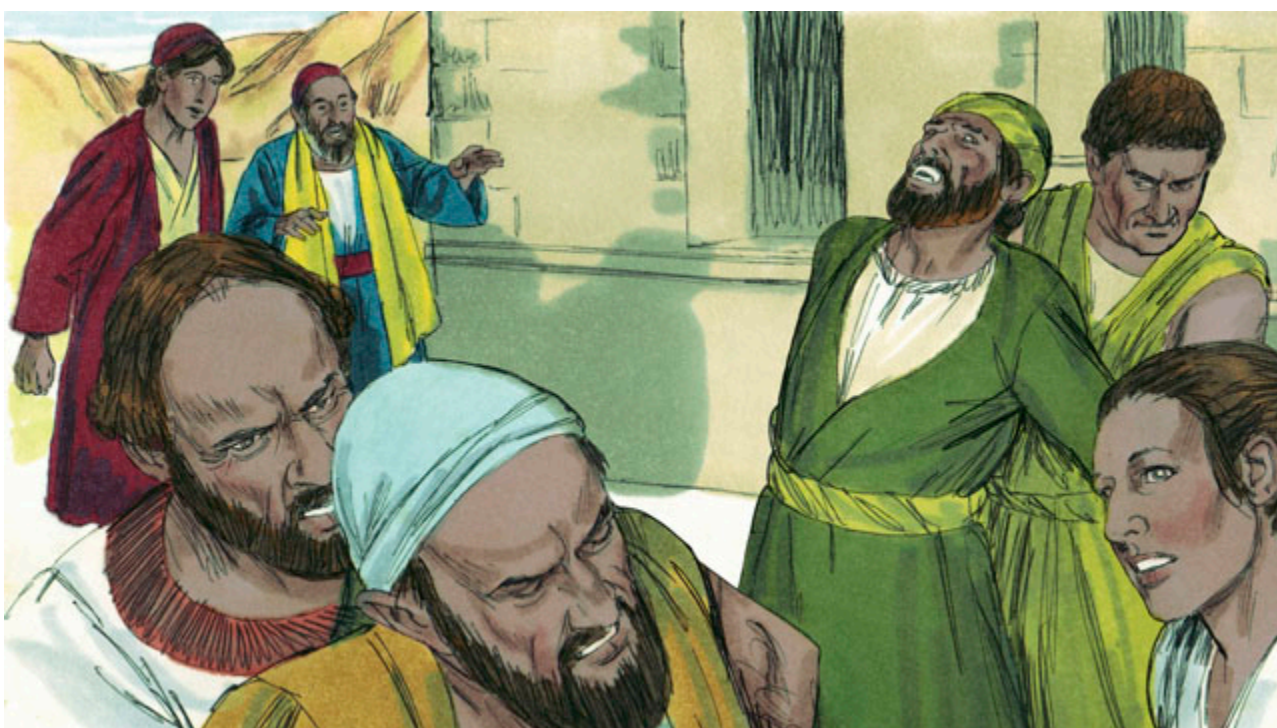
پولس نو سیلاس بیشتر د جائی که یهودی یا دُعا می‌کردن، و ملاقات مردم می‌رَتن. د اوچه کنیزی بی که روح ناپاک داشت نو هر روز و دُم اوئو می‌أما. او و کمک ای روح پلید، آیندنه سی مردم پیشگویی می‌کرد نو و ای طور و نوم په غوگو، سود زیادی نصیبو اربابباش می‌کرد.

او کنیز وختی که اوئو ره می‌رَتن، وَا دنگ بلن می‌گت: «ای پیاپا خدمتگزار یا خدای بزرگن. اوئو ره نجاته و شما نشو مَن!» او روزیا زیادی چنی کرد تا یه که طاقت پولس تُموم بی.

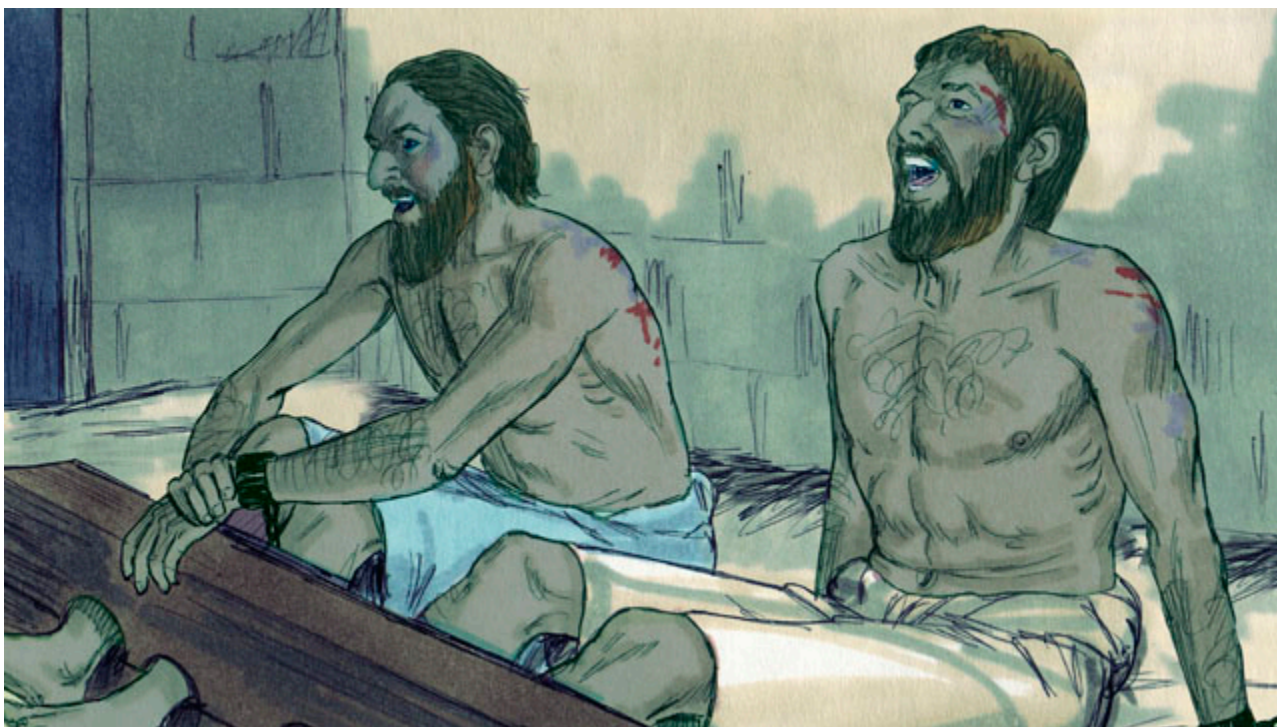
آخِر په روز وختی که او کنیز هوار می‌زه، پولس ریی کرد و لاش ئو و روح ناپاکی که د او بی گُت: «و ئوم عیسی د ای دُختر بیا و در.» روح ناپاک درجا اونه ول کرد.

وختی ارباویا کنیز دبین چی پیش اومائه، خیلی عَصَبُونی بی‌ین. به و او معنی بی که مَرِیم د و ارباویا او دُختر پیل نمی‌دن، سی‌یه‌که فَمِین که بی او روح پلید، کنیز د نمی‌ئونِس غوگویی بَگه.

و ای خاطر آرباویا او کنیز، پولس ئو سیلاسه بُردن و تِه مقامیا رومی. اوئو پولس ئو سیلاسه رَن ئو وِن د زَنئون.

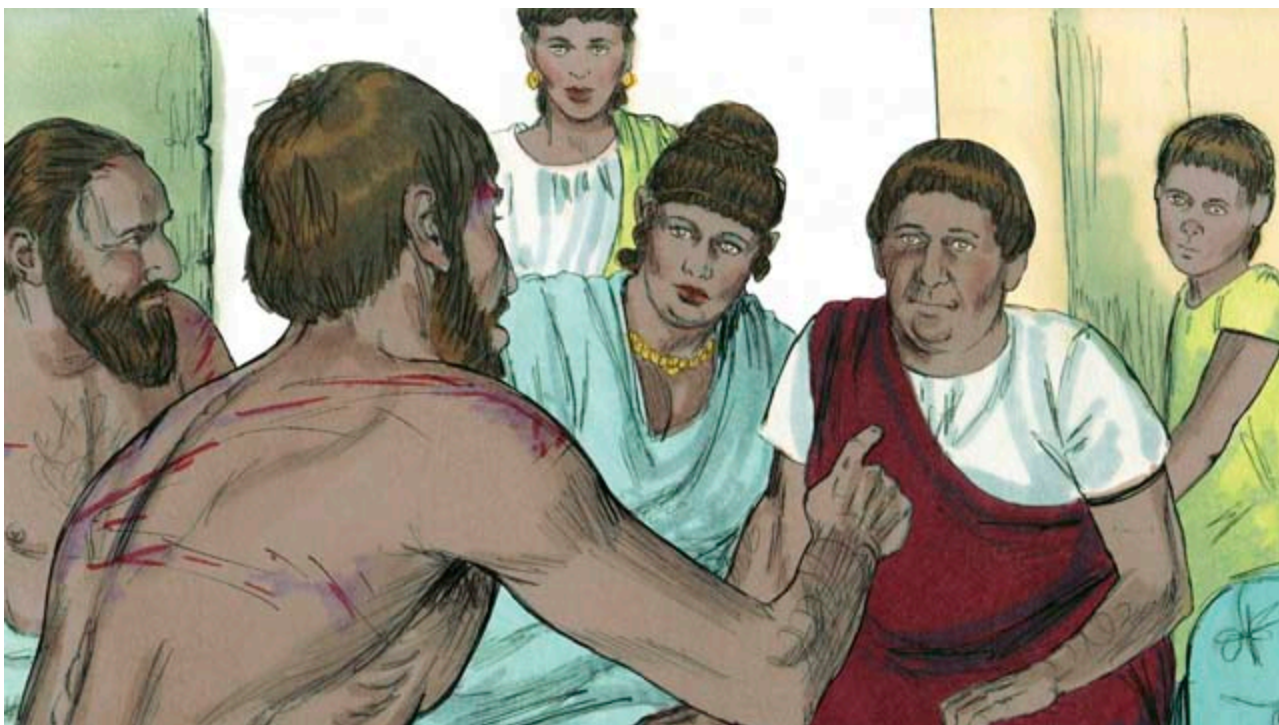
اوئو پولس ئو سیلاسه وِن د جائی د زَنئون، کِه نَگهئون زیادی داشت. ئو اوئو پایاشونه و تیکهیا گپ چو بَسْتَن. و ای حال اوئو د نیمهیا شو، سربوایی د ستایش ئو پرستش خدا می_خِن.

پەدڤه، زمی لرزه قوی پیش اوما! تۆم دریا زئدۆن واز بی ئو زنجیریا هه زئدۆنی یا افتان.

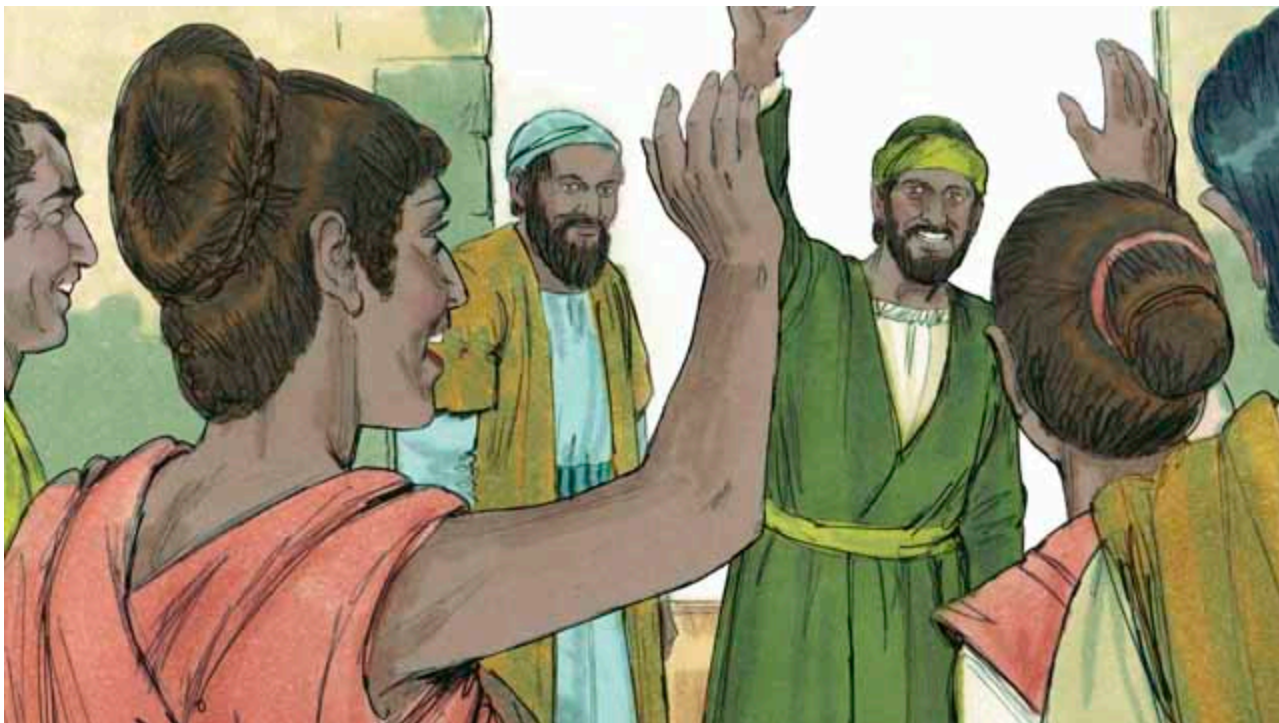
اوسه نڤه زئدۆن بیار بی ئو دی که دروازه یا زئدۆن واز بی نه. او گمو کرد که هه زئدۆنی یا جیستته ئو د ترس مجازات مردن و دس مقامیا رومی، قصد کرد خنیه بگشته. اما پولس اونه دیی ئو هئا کرد: «وخت صدمه نزه! هه ایما هیسیم ایچه.»

نِگه‌بُون زَنْدُون دِ حَالِي كِه زَلْتِراق بِيئِي ئو مِي رَكْس اُما و تِه پُولس ئو سِيلاس ئو پُرسِي: «چِي بَكَم تا نجات پيا بَكَم؟» پُولس چُوو د: «و عيسِي خداوند، ايمان بيار. اوسيه تو ئو خانوادَت نجات پيا ميكيَت.» اوسيه نِگه‌بُون زَنْدُون، پُولس ئو سِيلاسيه بُرد و حُوْنه خُش ئو زخم‌پاشُونه شُست. پُولس خَوَر خوش عيسِي نه سِي هَمَه كَسُونِي كِه دِ حُوْنه او بِي پِن، مُو عِظْله كِرْد.

اُو نِگه‌بُون زَنْدُون ئو هَمَه خانوادَش و عيسِي ايمان اُورِدِن ئو پُولس ئو سِيلاس اوئُونِه تعميد دِن. اوسيه نِگه‌بُون زَنْدُون و پُولس ئو سِيلاس غِذا دِ ئو اوئُو وا يَك شادي كِرِدِن.

روز بد(روز دمان)، رَبریا شهر، پولس ئو سیلاسه د زَنئون آزاد کَرِدن ئو دِشئو حاسِتن تا د فیلیپی بَگن و در. پولس ئو سیلاس رَتن و دِیین لیدیَه ئو قَری د دوس پاشئو ئو اوسه د شهر کَرِدن و در. خَور خوش دِبارَه عیسی هَنی هَم پخش مویی ئو کلیسا رشد می کَرَد.

پولس ئو بَقَّیه رَبریا مسیحی و شهریا زیادی سفر می کَرِدن. اوئو و یاد دِیین ئو موعِظَه دِبارَه خَور خوش عیسی سرگرم مویَن. ئو اوئو نامِیا زیادی نوشِتن تا ایمانداریاَنه د کلیسایا یاد بیین ئو تشویق بَگن. قَری د ای نامِیا بی پِن و کِتاویائی د کِتاو مقدس.

مَتَلی گِرتِسَه د کِتاو مقدس: (کِتاو اعمال رسول یا فصل ۱۶ آییا ۱۱ تا ۴۰)

٤٨. عيسى مسيحا وعدّه ديه هيسا

وختی خدا دنیانه دُرس کرد، هَمه چی کامل بی ئو گناه نئی. آیم ئو حوا یَکتری نه دوس داشتن ئو عاشق خدا بی پِن. هیچ مریضی یا مردنی نوی. پَنه هه او دُنیائی بی که خدا می حاست.

شیطان، د تَر ماری که د مین باغ بی، وا حوا خرف زه، سی یه که می حاست اونه گول پَنه. اوسیه او ئو آیم گناه کِردن. و خاطر نافر مونی اوئو، هَمه آپیا مَکوم و مَر دِنن.

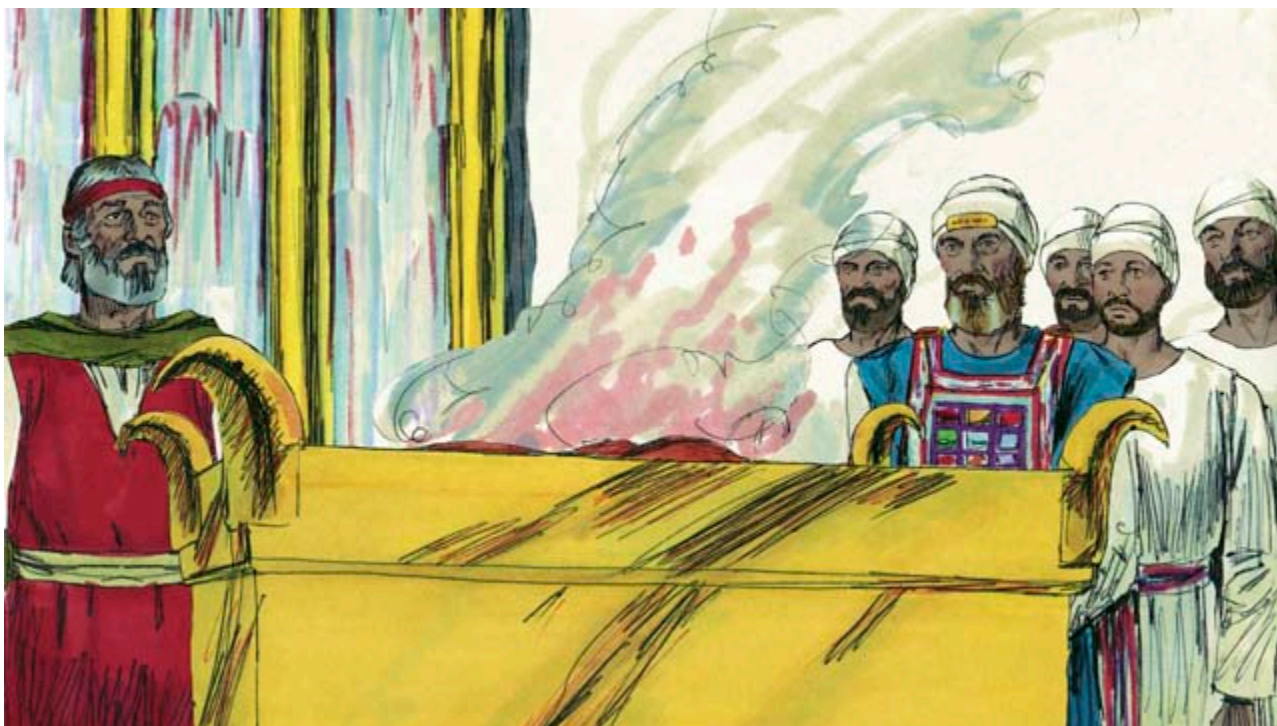
حتی و خاطر گناه آیم ئو حوا چی وحشتناکتری پیش اوما. اوئو بی پین و دشمن یا خدا. در نتیجه، د او زُمون تا ایسه، هَمه گناه کِرْدَنه. هَر گس د زُمونی که میا و دی دشمن خدائه. د پِنن خدا ئو آیم صلحی نوی، اما خدا می حاست صلح برقرار بووه.

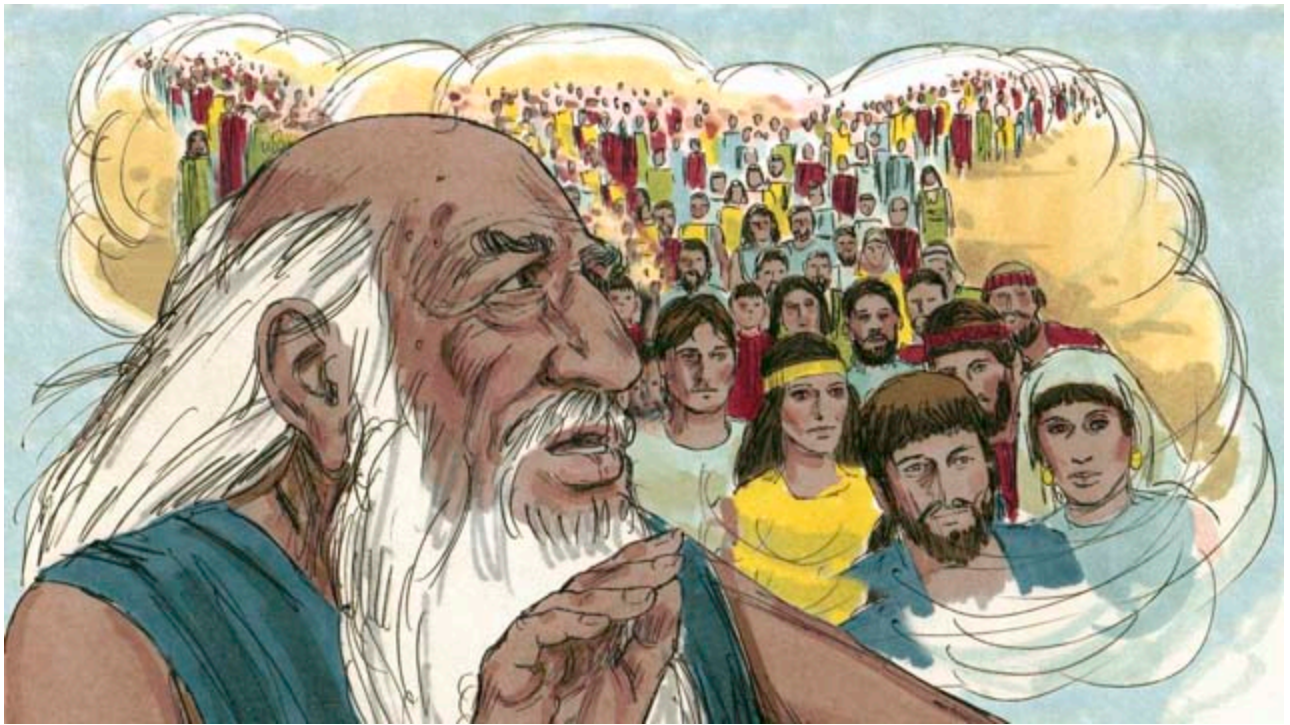
خدا وعده د که گسی د نسل حوا سَر شیطان می کوئه ئو شیطان پَسه پا اوئه می زنه. و ای معنی که شیطان مَسیح می گُشه، اما خدا دوازه اوئه زنه می گه. اوسه مسیح موعود سی همیشه قدرت شیطان د پِنن موره. دما سال یا زیادی، خدا نَشو د، که عیسی، هه او مسیحای موعوده.

خدا و نوح فرمایش کرد تا کشتی‌ئی بسازد تا خانوادش به توفانی که می‌فرستد نجات یابد. و ای طوری خدا گسونی که و او ایمان داشتن نجات د. هه و ایی طوری همه آپیا و خاطر گناه‌اشو د لا خدا حقشونه بمیرن، اما خدا عیسی‌نه فرسن تا هرگس که وش ایمان بیاره، نجات یابد.

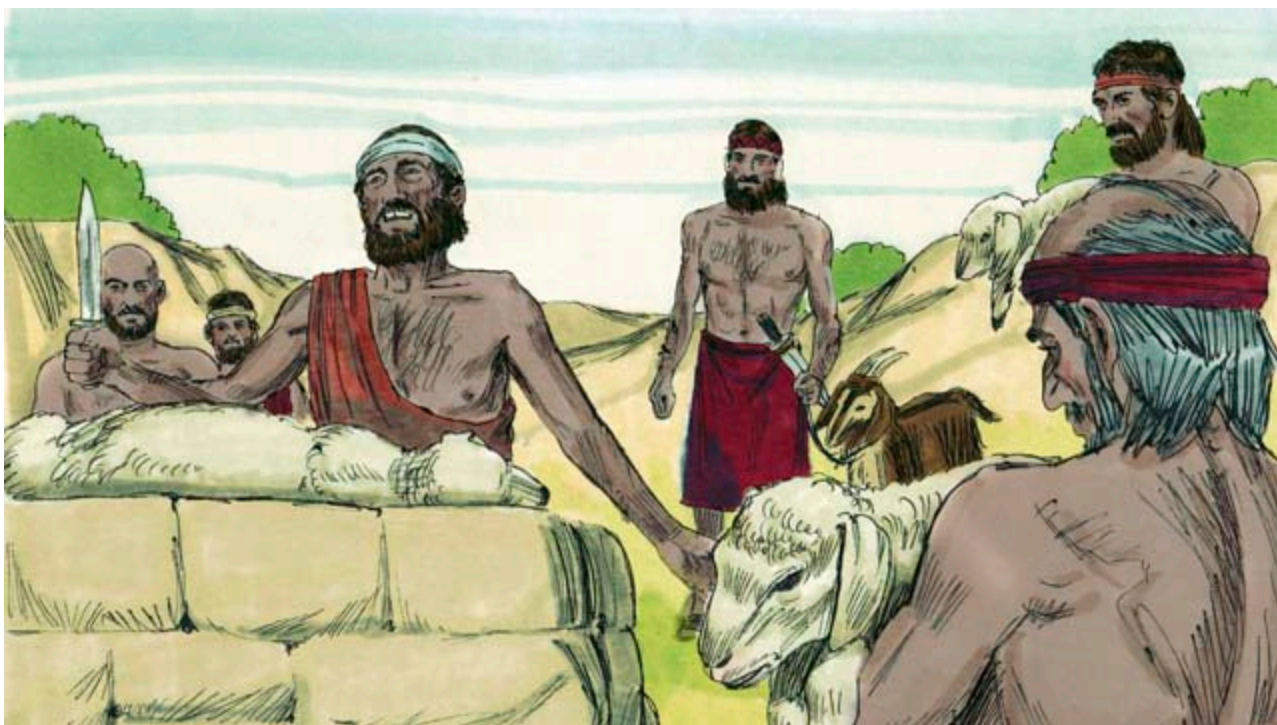
سی صدها سال، کاهن‌یا سی آپیا و درگاه خدا قربانی می‌کردن. ای کار و مردم نشو می‌د که گناه کردند نه نو حقشونه د لا خدا تنبیه بان. اما او قربانی‌یا نمی‌تونسن باعث بخشش گناه‌یا آپیا بوون. عیسی کاهن گپ. او کاری کرد که کاهن‌یا د انجوش ناتوان بی‌ین. او خشیه فدا کرد تا قربانی‌ئی سی گناه‌یا آپیا جور بگه. او قبول کرد تا و خاطر گناه‌یا همه آپیا، مجازات با. هه و ای خاطر عیسی کاهن گپه.

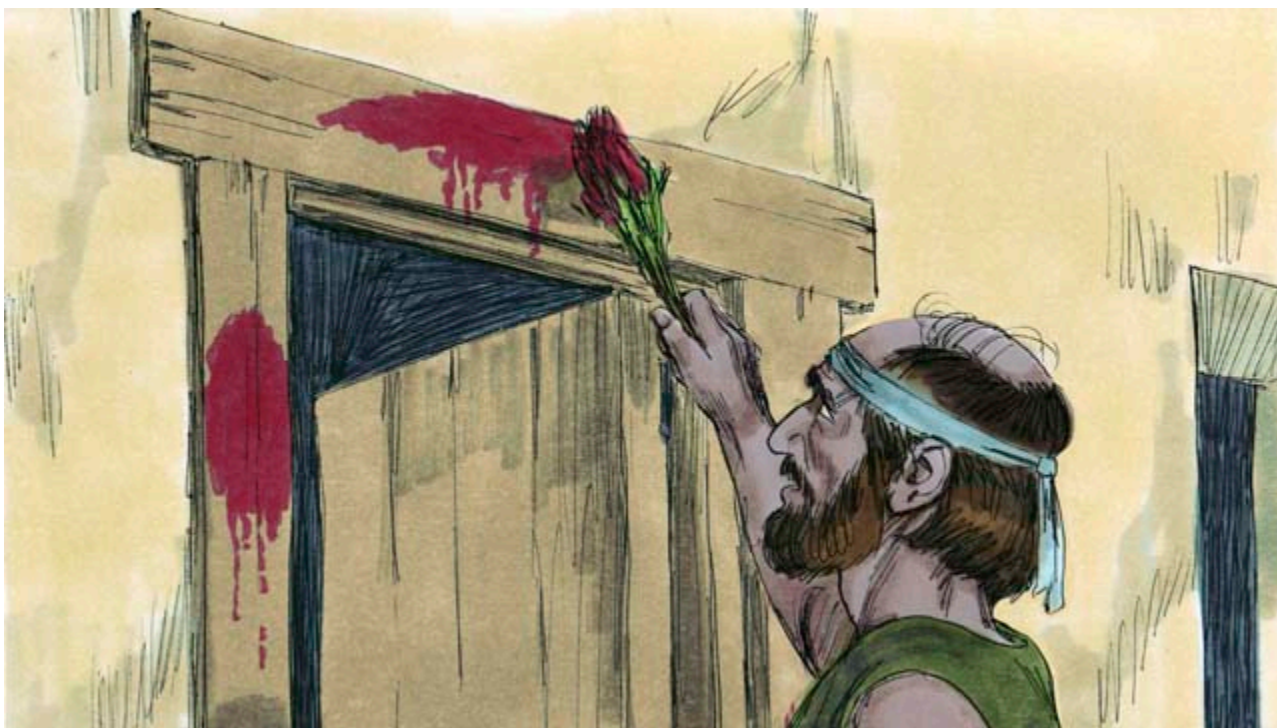
خدا و ابراهیم گُته بی: «د تَر تو هَمه طایفه‌یا دنیانه برکت مِئ». عیسی د پُشت ابراهیم بی. خدا هَمه قومیا دنیانه و دَس ابراهیم برکت مئه، سی‌یه‌که هرکس که و عیسی ایمان میاره، د گناه نجات پیا می‌گه. وختی ای مردم و عیسی ایمان میارن، خدا اوئونه د پُشت ابراهیم و جساو میاره.

خدا و ابراهیم فرمایش کرد تا گرش اسحاق سیش قربانی بگه. اما خدا پره و جا اسحاق جور کرد تا قربانی با. هَمه ایما و خاطر گناه‌یامو حقمو مردن! اما خدا عیسی‌نه و دُنیا بَخشن تا و جا ایما قربانی بووه نو بمیره. هه و ای خاطر و عیسی مَوئیم پره خدا.

وختی خدا آخری بِلایه فرسَن و مصر، و هر خانواده اسرائیلی فرمایش کرد تا په پره بگشتن. ای پره بایس بی عو موی. اوسه اوئو بایس خینش و بالا ئو ئور ئو ور چارچو در خونه می پاشین. وختی که خدا او خینه مئی، د خونمیا اوئو کل موی ئو گر پیشهزا او خانوادن نمی گشت. وختی ای جریون پیش اوما، خدا ئومش نیا و پسخ.

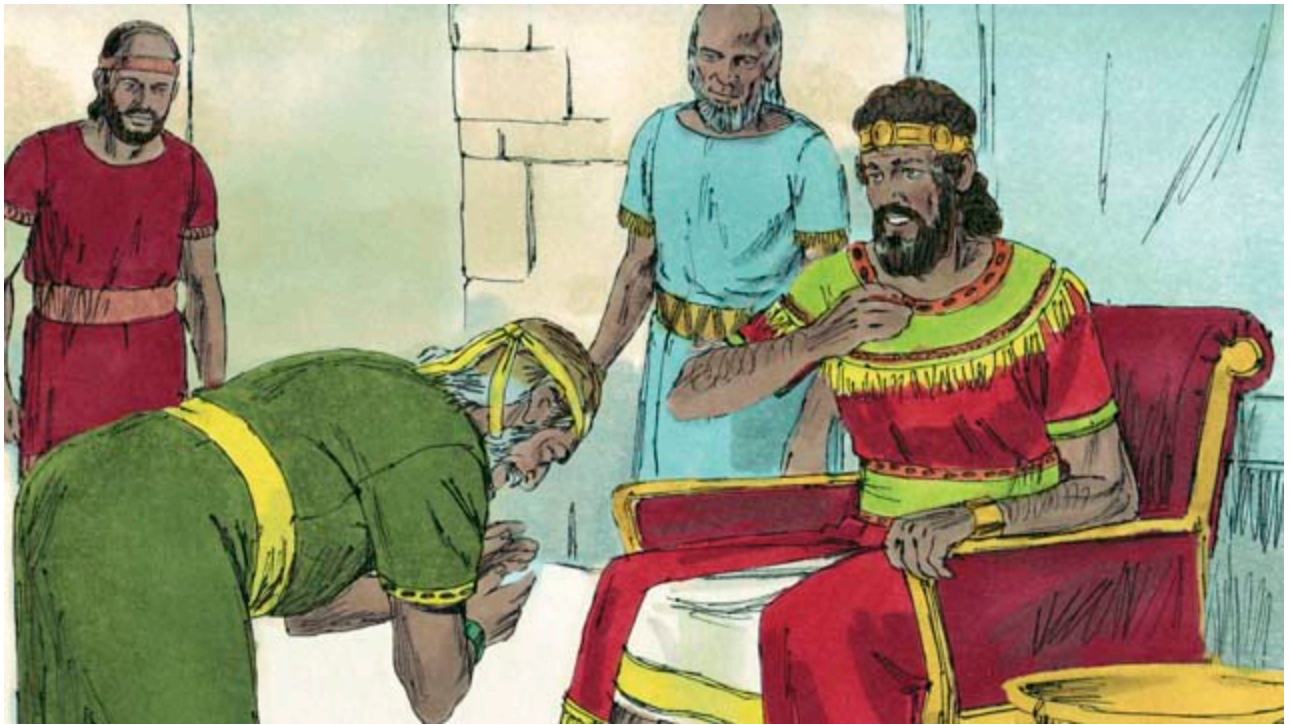
عیسی چی پره عد پسخه. او هیچ اشتباهی نکرده بی ئو هیچ وخت گناهی نکرده. او هه د او روزیا عد پسخ مُرد. وختی گسی و عیسی ایمان میاره، خین عیسی، تاوون گناه او گسه می. مری خدا، و ناقص نگر دبتیش، د او رد مووه.

خدا و ا بنی اسرائیل پیمون بست، سی‌یه‌که اوئو قومی بی‌پن که او پسن کردی تا مال او بان. اما خدا ایسه پیمونی تازه دُرس کرده که د دسرس هر کسی هيسا. هر کس د هر قوم نو طایفه، آر ای پیمونه قبول بگه، و قوم خدا اضافه مووه او و خاطر ایمان و عیسی و قوم خدا یکاگیر مووه .

موسی پیمبری بی که گلوم خدایه و ا قوت زیاد وازگو کرد. اما عیسی گپترین پیمبر یائنه. او خدائه، پ هرچی او انجوم د نو گت، کردار نو خرفیا خدا بی‌پن. و ای خاطر که کتاو مقدس و عیسی کلمه خدا موخونه.

خدا و داود پادشاه وعده دَکه گسی دِ پشت او و نوم پادشاه تا ابد و قوم خدا حکومت می‌گه. عیسی پسر خدا نو مسیحا موعده نو او هی او پشت داود که می‌تونه تا ابد پادشاهی بگه.

داود، پادشاه قوم اسرائیل بی، اما عیسی پادشاه همه دُنیا! او دوازه میا نو و عدالت نو دوسی تا ابد پادشاهی می‌گه.

مَتَلَىٰ ٱلْكَرِيسَةِ ٱلْكِتَآءُ مَقْدَسٌ: (كِتَآءُ ٱلْإِبْدَآءِ فَصْل ١؛ فَصْل ٣؛ فَصْل ٤؛ فَصْل ١٤؛ فَصْل ٢٢؛ كِتَآءُ خُرُوجِ فَصْل ١٢؛ فَصْل ٢٠؛ كِتَآءُ دَوْنِ
سَمُوئِيلِ فَصْل ٧؛ كِتَآءُ عِبْرَانِيَا فَصْل ٣ آيَآءِ ١ تَا ٦؛ فَصْل ٤ آيَ ١٤؛ فَصْل ٥ آيَ ١٠؛ فَصْل ٧ آيَ ١؛ فَصْل ٨ آيَ ١٣؛ فَصْل ٩ آيَ ١١؛
فَصْل؛ كِتَآءُ مَكَاشِفَةِ فَصْل ٢١)

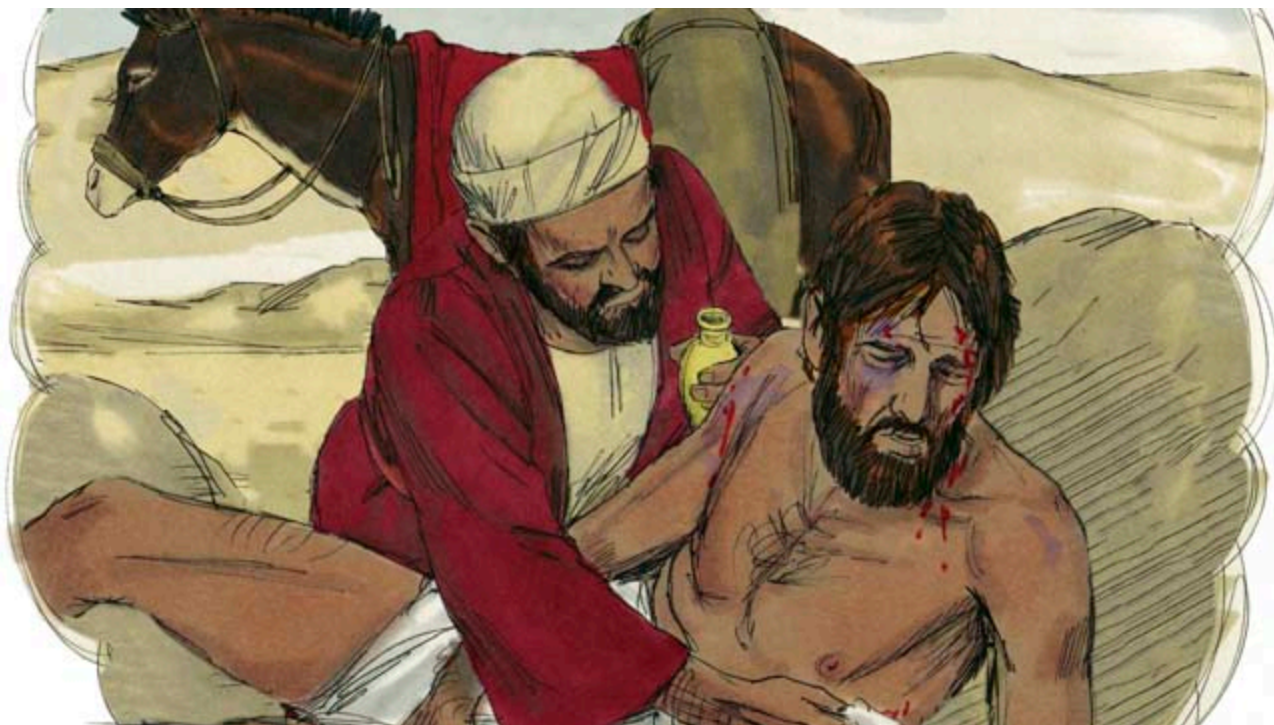
۴۹. پیمون تازه خدا

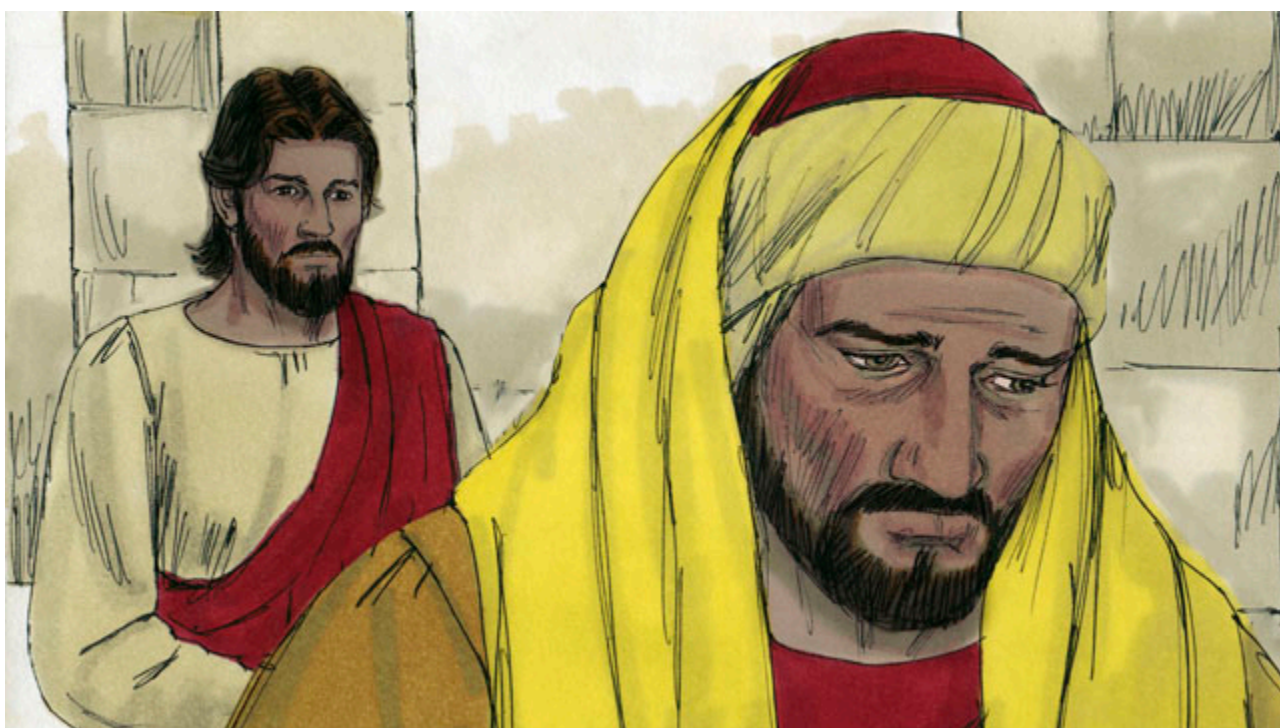
فرشته ی و دُختر چوونی و ئوم مریم گُت که او پسر خدایه و دُنیا میاره. وختی که مریم هنی دُختر ری بستی بهی، روح القدس وش دمس ئو باردار بی. او گری آورد و دُنیا ئو ئومش نیا و عیسی. و ای خاطر، عیسی هم خدا ئو هم آیمه.

عیسی معجزه‌یا زیادی آنجوم د که نشو منه او خدائه. او و ری او ره رت، توفانه آروم کرد، مریضیا زیادی شفا د، د گسونه زیادی روحیا گنه ون و در، مردیانه زنه کرد ئو پنج ئون ئو دو ماهی گچکه، برکت د ئو کرد و غذائی و اندازه، که سی سیر کردن بیشتر د ۵۰۰۰ نفر بی.

عیسی معلم گپی هَم بی. هَمه چی یائی که او یاد می دَ حقیقت داشت. مَرِدم اُو چی ئی که او وِشو می گُت بایس آنجُوم می دَن، سی پَه که او پسر خدا بی. سی نمونَه او یاد می دَ که بایس و بَقیه چی خُمُو محبت بَکیم.

ئو او و اوئو یاد دَ که بایس خداوندِه بیشتَر دَ هَر چی ئی هَنی، حتی دارایی یا خُشو دوس داشتنه بان.

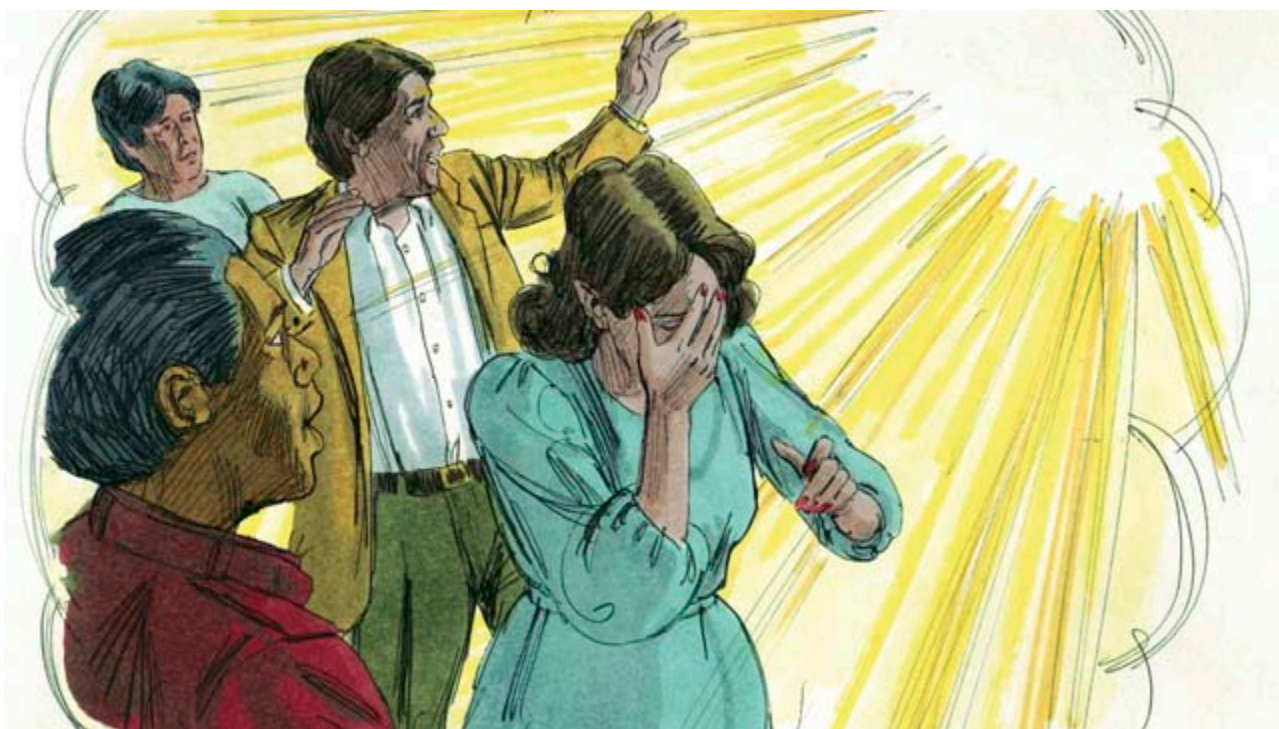
عیسی گُت که بی‌پن د پادشاهی خدا، با ارزشتر د هر چیئی د ای دُنیائه. سی رتن و پادشاهی خدا، بایس او تونه د گناهیات نجات بئه.

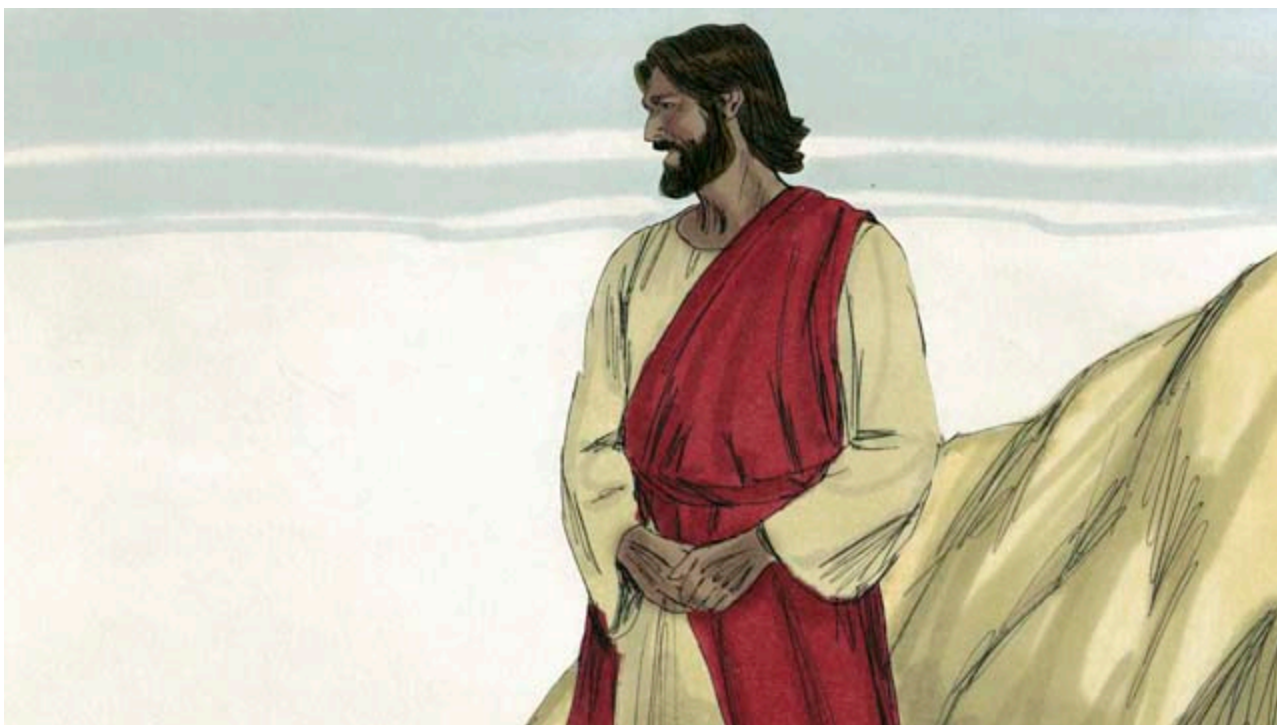
عیسی گُت قری د آیمیا اونه قبول می‌کن، اوسه خدا اوئونه نجات مئه؛ اما همه اونه قبول نمی‌کن. او بینه هم گُت که قری د آیمیا چی خاک خو هیسین، سی‌یکه خور خوش عیسی‌نه قبول می‌کن نو خدا اوئونه نجات مئه. قری هم چی خاک سفت و سخت رونه ره هیسین. گُوم خدا چی اوئونه که موفته و ریی او زمی، اما هیچ ثمری و بار نمیا. پئو مردمی‌ئن که پیوم عیسی‌نه قبول نمی‌کن نو نمی‌حان و پادشاهی خدا رُونَن.

عیسی و اوئو یاد د که خدا گناهکار یانه خیلی دوس داره. او میخا که اوئونه بَوخشنه ئو بگه و بچون خُس.

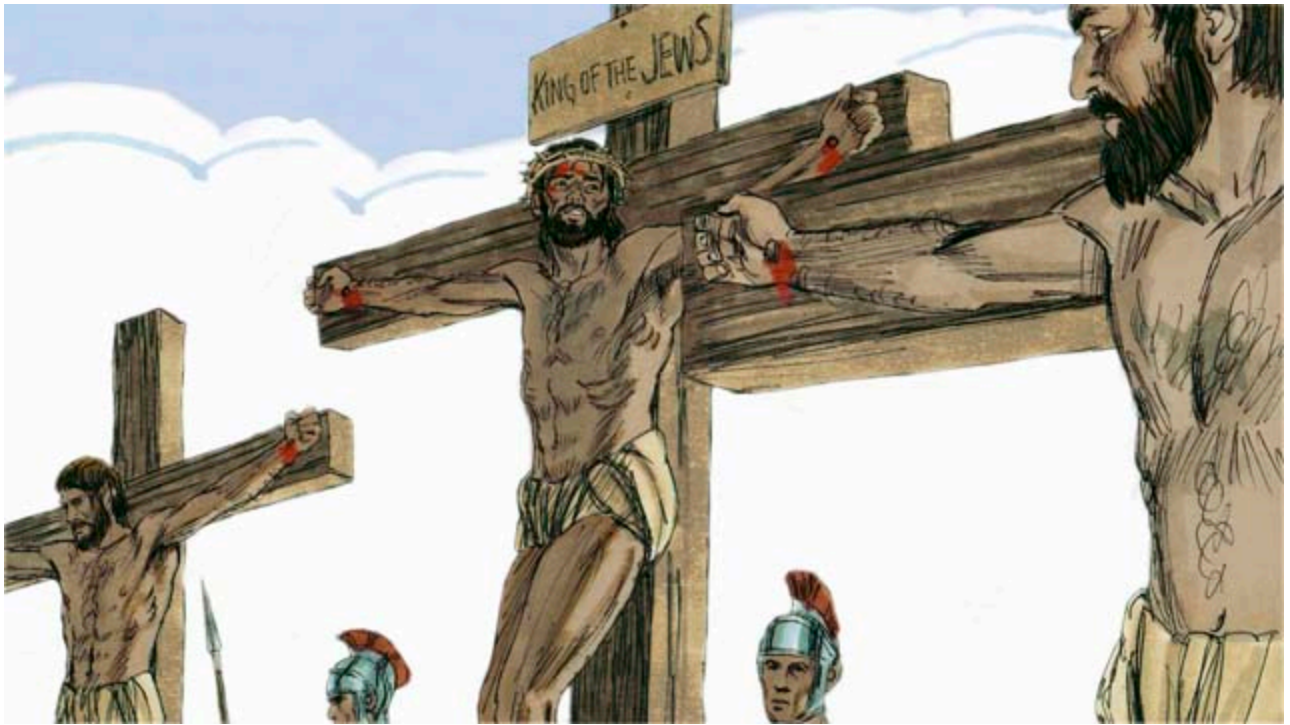
ئو عیسی و اوئو گت که خدا د گناه نفرت داره. و خاطر گناه ایم ئو حوا، همه نسل اوئو هم گناه می‌کن. و ای خاطر، هر کسی د دنیا گناه می‌که ئو د خدا چگا بی‌یه. همه دشمن خدائن.

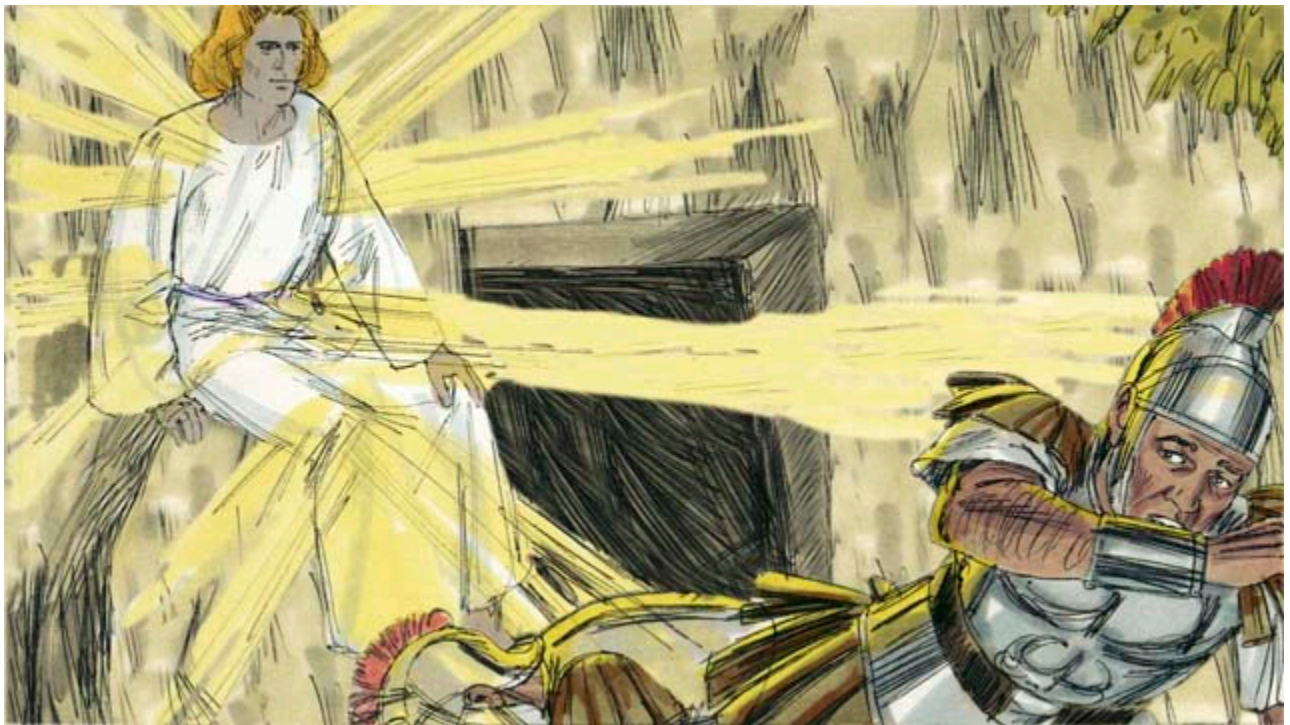
أما خدا و همه مردم دنیا چنی محبت کرد که تنیا گر خُش عیسی نه د، تا هر گس وش ایمان بیاره و خاطر گناهیش تاوان نیه، بلکه تا ابد وا خدا زیننی بگه.

شما و خاطر گناه کردن، حقو مردن. خدا حق داره که و شما عصبونی با، اما عیسی وا رتن و ری صلیب نو مردنش، نقاص گناهیا ایمانه گرت و خُش.

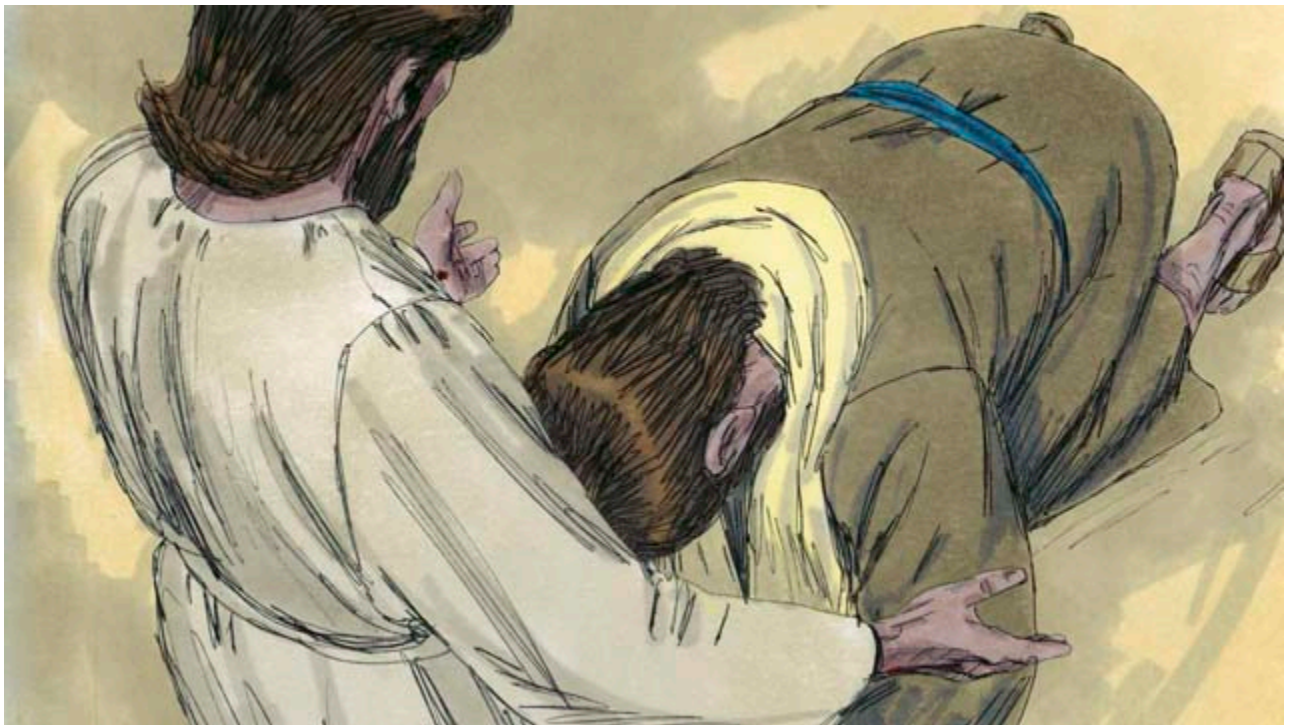
عیسی هیچ وخت هیچ گناهی نکرده، اما قبول کرد که سی گناهیا آیم تاوون بیه. او حتی سنگین‌ترین تاوونه که مُردنه، قبول کرد. و ای طوری او قربانی بی عیوی بی تا گناهیا شما نو هر کسی هَنی‌نه د ای دنیا پاک بَکه. سی‌یه‌که عیسی خُشه و نۆم قربانی تقدیم خدا کرد، اوسه خدا هَمه گناهیا، حتی گناهیا خیلی گَیه و نۆنی که و او ایمان میارن می‌وُخشه.

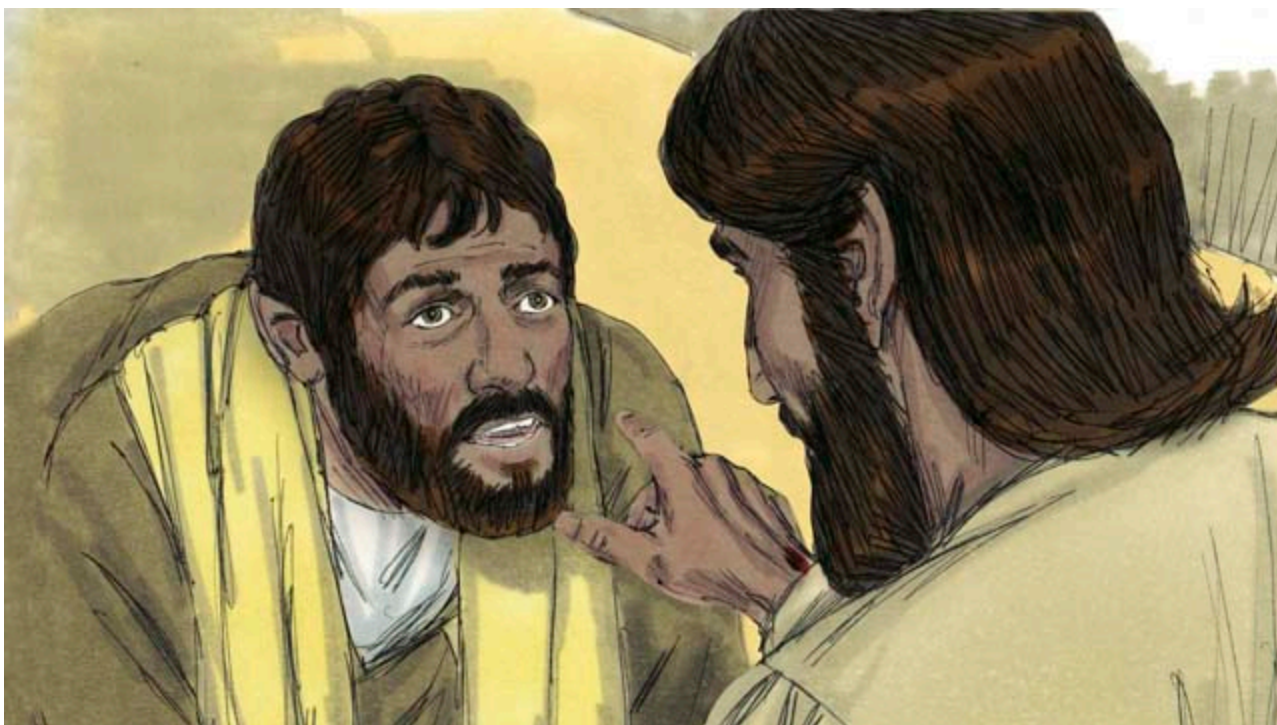
حتی کاریا خو شما نمی‌تونه باعثِ نجات‌تو با. کاری نیسا که و اَنجُومش بَتُونیت و او سَر دوسی بَنیت. و جاش بایس ایمان بیاریت که عیسی پسر خدائه نو و جا شما و ری صلیب مُرد نو خدا دواره اونه د مُردن یَلَن کرد. آر و ای حقیقت ایمان بیاریت خدا هَم گُل گناهیا شِمانه می‌آمورزه.

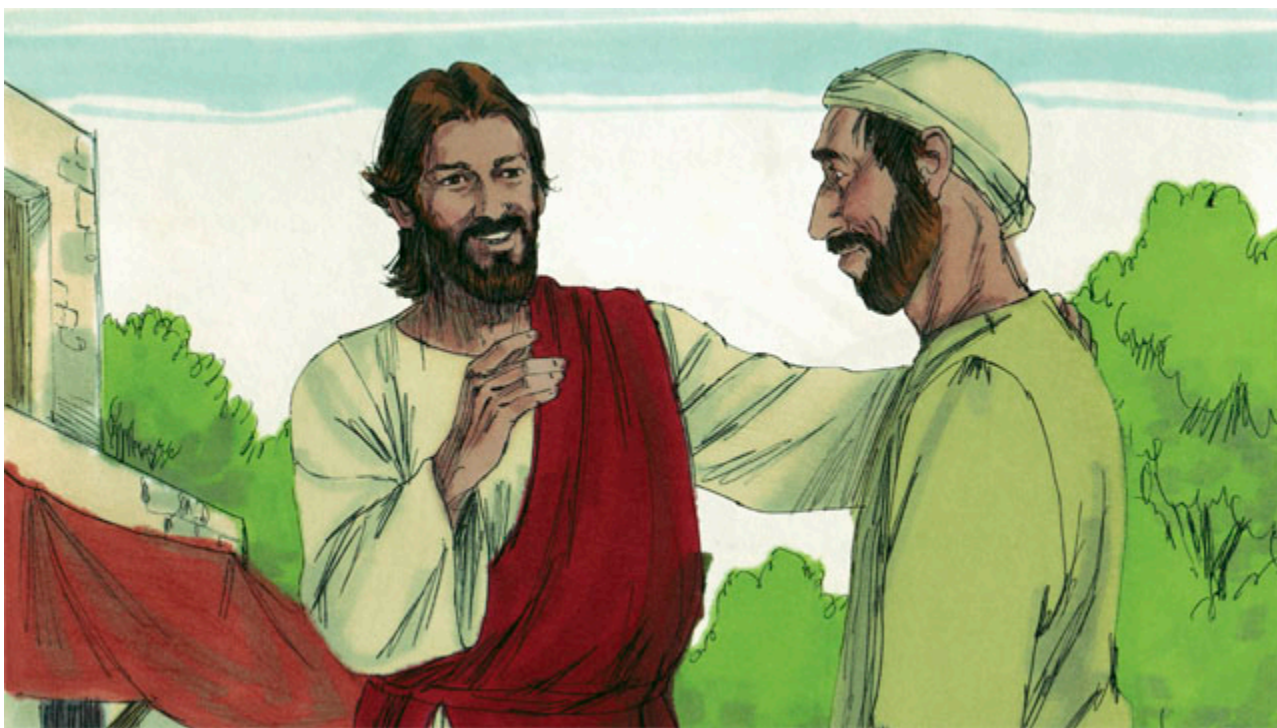
خدا هر گيس كه و عيسى ايمان بياره ئو اون و ئوم خداونده خُس قبول بگه، نجات مئه. اما خدا گسوني كه و او ايمان نيارن، نجات نمئه. مهم نيسا فقير يا پيلدار، پيا يا زينه، پير يا چوو ئو يا يه كه مال كجا بايت. خدا شيمانه دوس داره ئو ميحا و عيسى ايمان بياريت تا او بتونه وا شما سر دوسي داشته با.

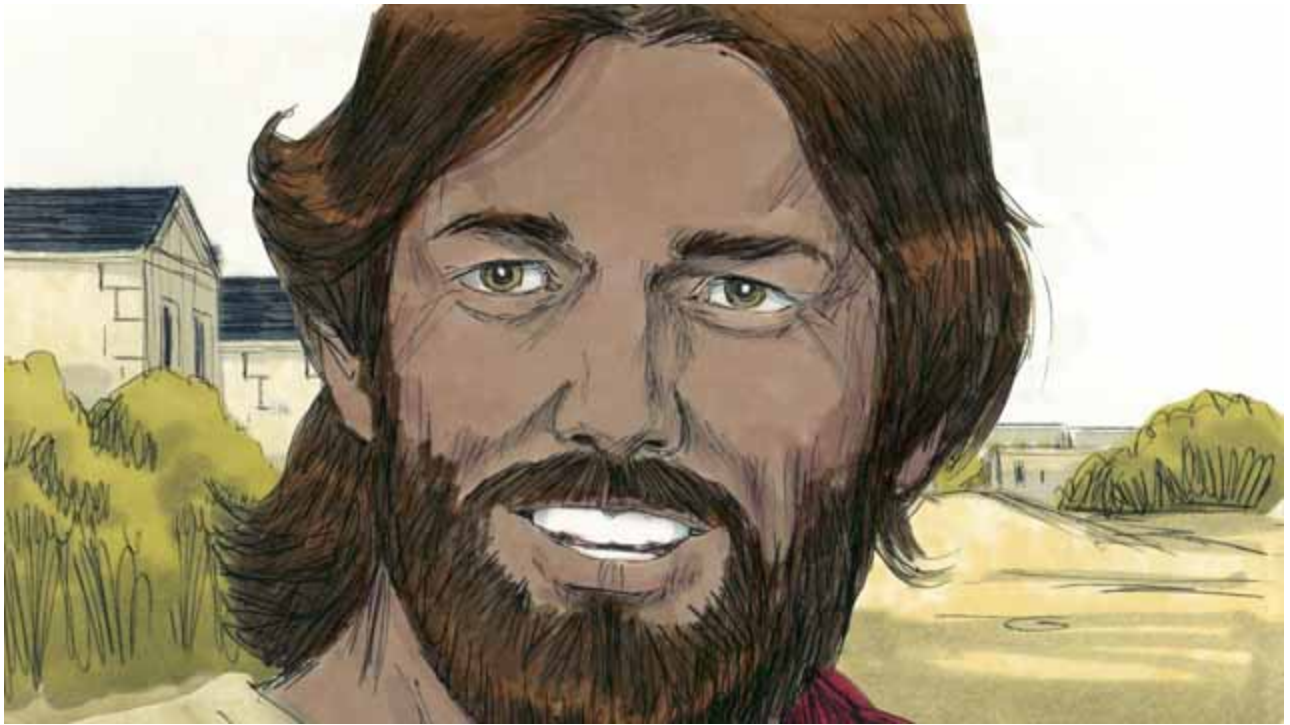
عيسى شيمانه مكيس ميگه تا و او ايمان بياريت ئو تعميد بيريت. ايمان داريت كه عيسى هه او مسيحاي موعود ئو تنيا پسر خدائه؟ ايمان داريت كه گناهكاريد ئو حقتونه خدا تقاص دتو بيره؟ ايمان داريت كه عيسى و ربي صليب مُرد تا گناهيا شيمانه پاك بگه؟

آر و عیسی ئو او چیئی که او سی شِما آنجوم دئه ایمان داریت، پِ شِما مسیحی هیسیت! د ایسه وای دما د شیطان د پادشاهی تاریک خُش و شِما حکومت نمی‌که. ایسه خدا د پادشاهی نورانی خُش و شِما حکومت می‌که. خدا و شِما قوت دئه تا چی گذشته گناه نکیت ئو و شِما ره دُرس زینی کردینه یاد دئه.

آر مسیحی هیسیت، خدا گناهیا شِمانه و خاطر کاری که عیسی کرد بَخشنه. ایسه خدا شِمانه دوس نزدیک خُش جساو می‌که ئو نه دشمن.

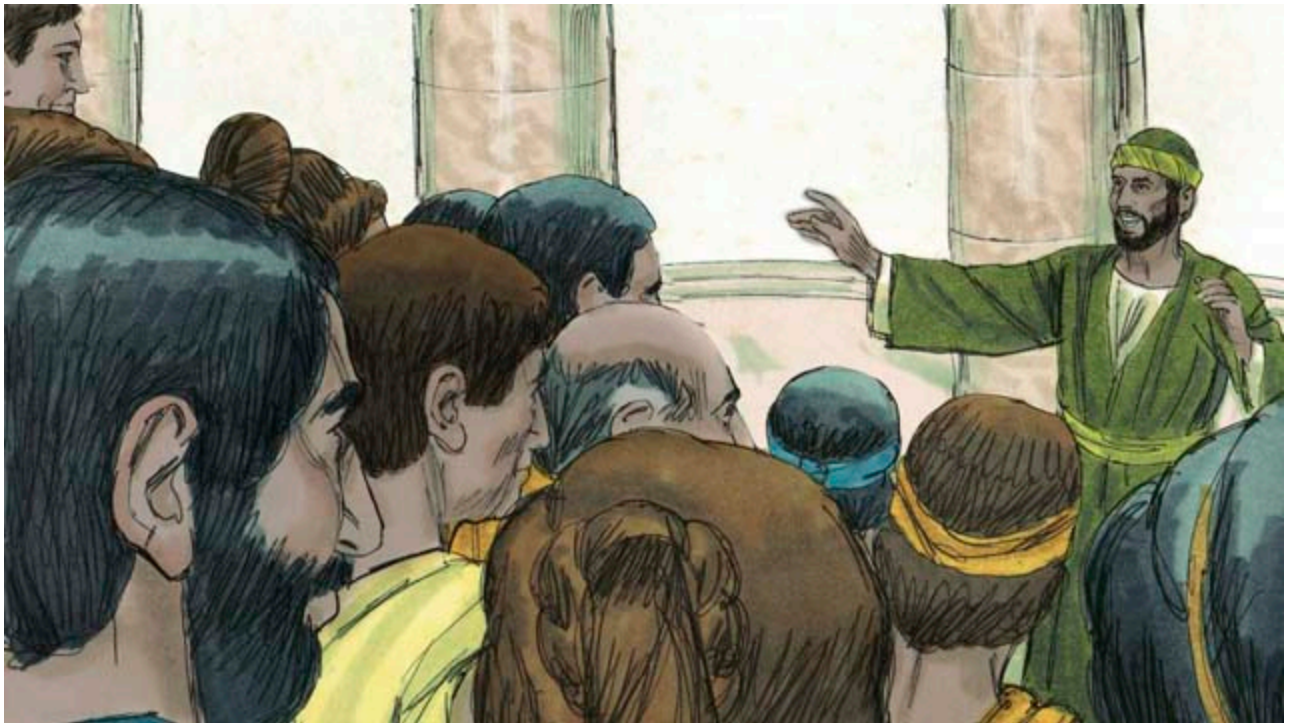
آر دوس خدا ئو خدمتکار عیسی خداوند هیسیت، میل داریت که د یاد دین یا عیسی فرمون بری بکیت. وایه که مسیحی هیسیت، شیطان هنی شیمانیه وسوسه می که تا گناه بکیت، اما خدا همیشه و وعده یا خوش وفا می که. او فرمایش می که آر و گناه یا خنو اتراف بکیت، شیمانیه می و خشنه ئو و شما قوت منه تا و گناه بجنگید.

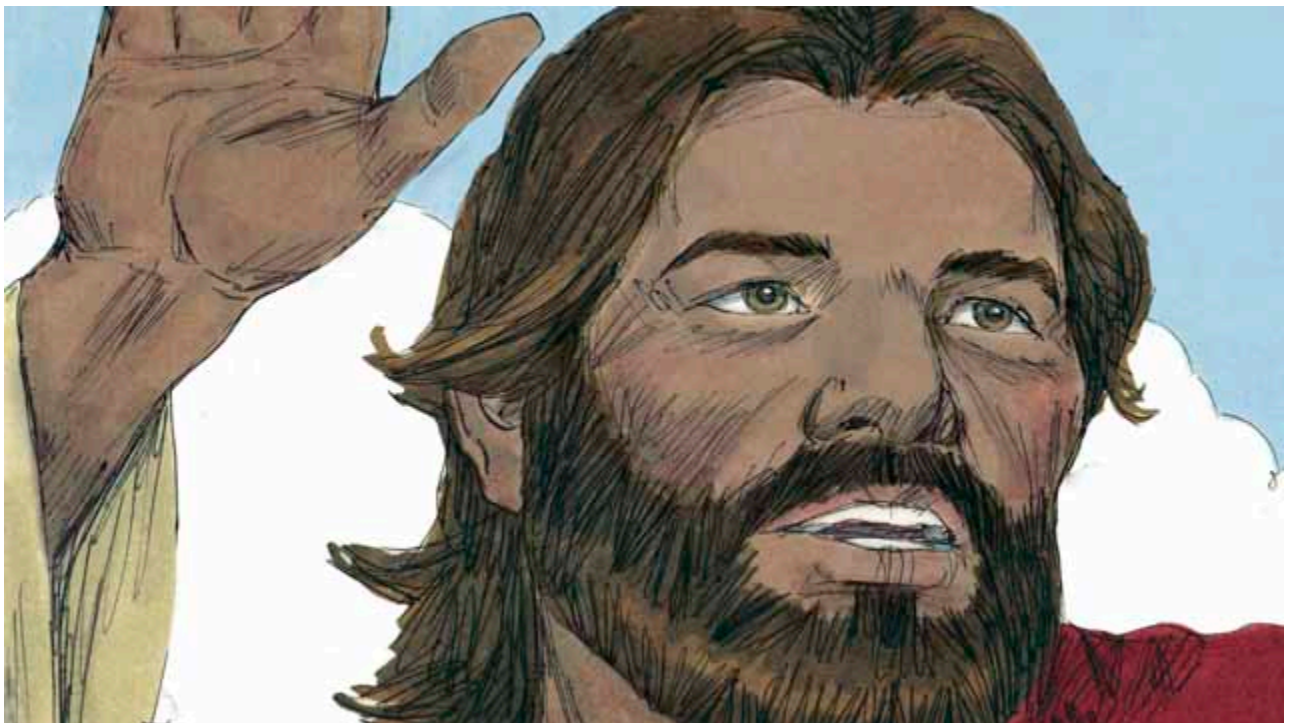
خدا و شما مونه که دعا بکیت ئو گلوب او نه یو خونیت. ئو او و شما مونه تا و مسیحی یائی هنی او نه بپرستیت ئو و بقیه هم یونیت که سی شما چی کرده. آر تموم پئونه انجوم بنیت، دوسی قوی ئی د بنن شما ئو خدا پیش میا.

مَتَلَى گَرِتسَه دِ كِتَاوِ مَقْدَس: (رساله پولس و روميا باب ۳ آيه ۲۱ تا ۲۶؛ باب ۵ آيه ۱ تا ۱۱؛ كِتَاوِ انجيل يوحنا باب ۳ آيه ۱۶؛ كِتَاوِ انجيل متى باب ۱۶ آيه ۱۶؛ رساله پولس و كولسيا باب ۱ آيه ۱۳ تا ۱۴؛ رساله دوئم پولس و تسالونيكييا باب ۵ آيه ۱۷ تا ۲۱؛ رساله اول يوحنا باب ۱ آيه ۵ تا ۱۰)

۵۰. عیسی ورمی گرده

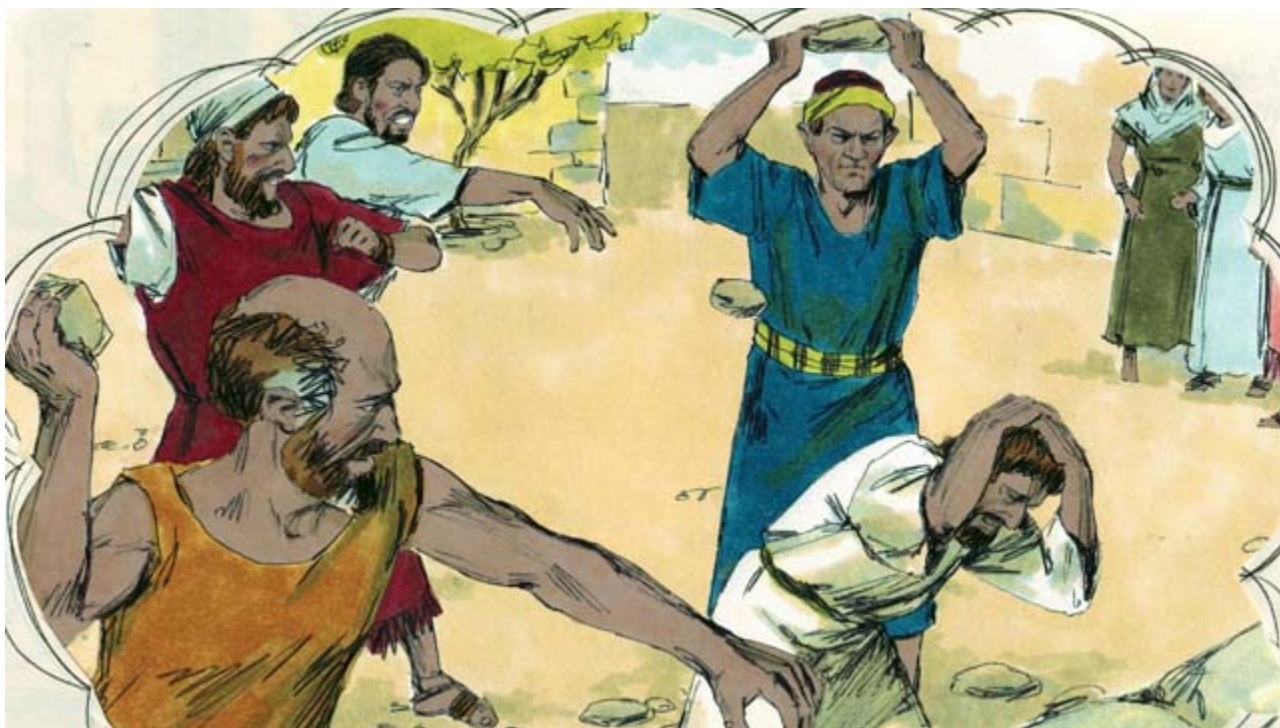
نزیك و ۲۰۰۰ ساله كه ايمپا زيادي د دنيا، خور خوش انجيل عيسي مسيحه مي شتون. كليسا د حال رشد بي يه. عيسي وعده دا كه د آخر دنيا ورمي گرده. هر چن عيسي هني نيومانه، اما و وعده خش وفا مي كه.

خدا د ايمپا ميحا د حالي كه چش و ره ورگشتن مسيح هيسيم، طوري زيني بكيم كه مقدس بوئيم نو و او عزت بنيم. نو او د ايمپا ميحا كه دبارزه پادشاهي او وا بقيه حرف بنيم. وختي كه هني مسيح و ري زمي زيني مي كړد، چني فرمايش كړد: «شاگرديا م خور خوش پادشاهي خدايه د همه دنيا مو عظه مي كن، اوسه آخر زمو مي رسه.»

قومیا زیادی هیسین که هنی دباره عیسی چیئی نَشْنَفْتَه. وِرَز وَ که مسیح ورگرده و اَسِمُو، او و مَسِیحیا فرمایش کرد تا ای خَوَر خوشه و هَمه گسُونی که وَنه هیچ وخت نَشْنَفْتَه وازگو بَکن. عیسی فرمایش کرد: «ریت نُو هَمه ملتیان بَکیت و شاگردیا م، سی‌یه‌که قلبیا چی کشتیا سی درو آمادان.»

عیسی یَیه هَم گُت کِه: «نوگر د آر باو خُش بالاتر نیسا. هِه او طُور کِه آر باوایا ای دُنیا دِ م نفرت داشتن، شِمانیه هَم و خاطر م عداو می‌نن نو می‌کُشن. دِ ای دُنیا رنج می‌کُشیت اما دلگرم بایت؛ سی‌یه‌که م، شیطان کِه حاکم ای دُنیائه شِگس دَمه. آر تا و آخر و م وفادار بَمُونیت، اوسیه خدا شِمانیه نجات مئه!»

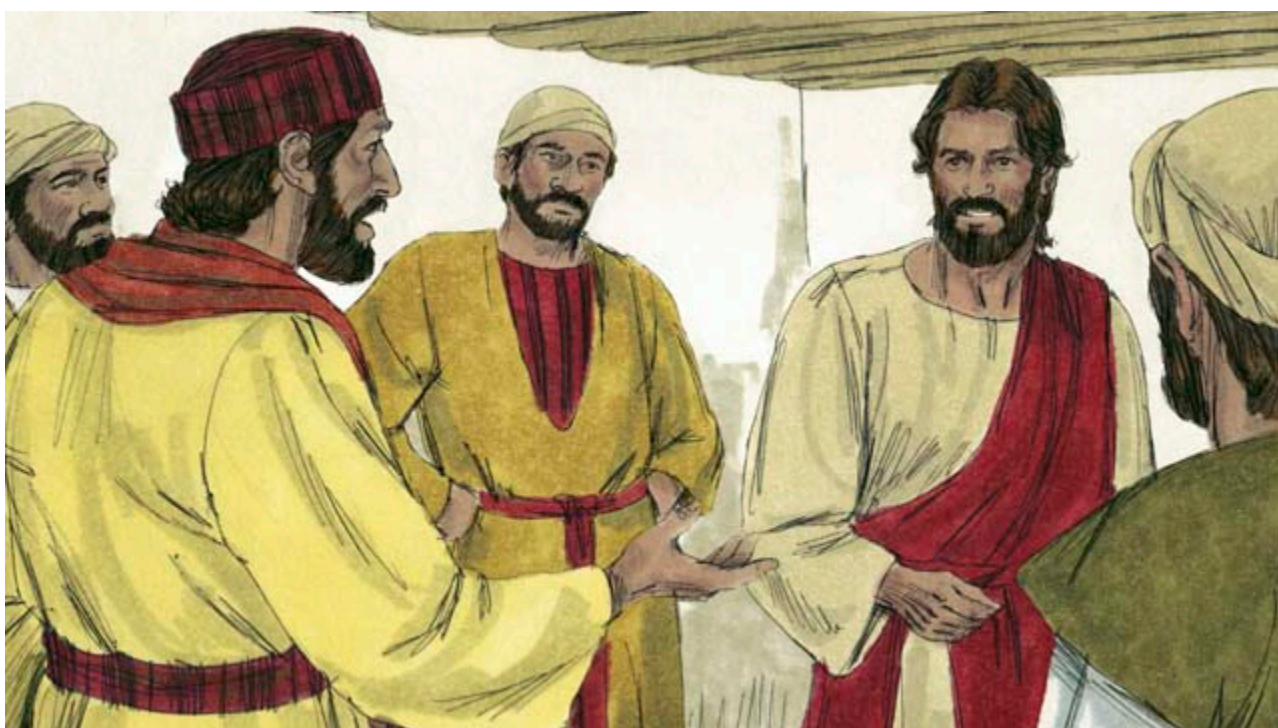
عیسی سی شاگردیا خُش مَتلی تَریف کِرد، تا سی اوئو واز بکه دِ آخر ای دُنیا چی و سَر مَرِدِم مِیا. او گُت: « پِیائی دِ زَمی خُش تُم خو کاشت. وختی هَنی دِ خاوی، دشمنیش اَما نو لا و لا تُم گِیم، تخم گیاه هرز کاشت نو رت و رَه خُش.

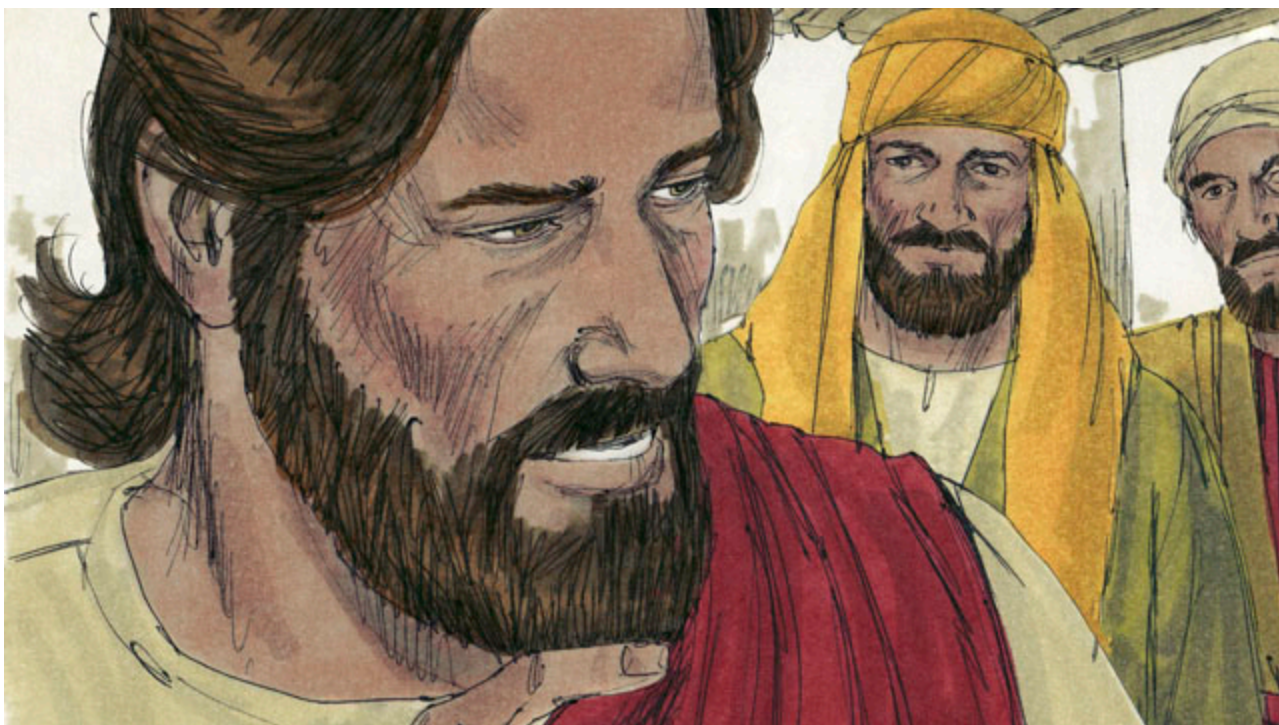
وختی تُمیا جیک زَن، کارگریا او پِیا گُتِن: «اَقا، شِما تُم خو دِ ای زَمی کاشتیت! سی چی دِ مینشُو گیاه هرز سوز کِردَه؟» او پِیا چو و دَ: «بِه تَنیا می تُوئه کار دشمنیا مِ با کِه وئون بکارَن. یَکی دِ دشمنیا مِ ای کاره کِردَه.»

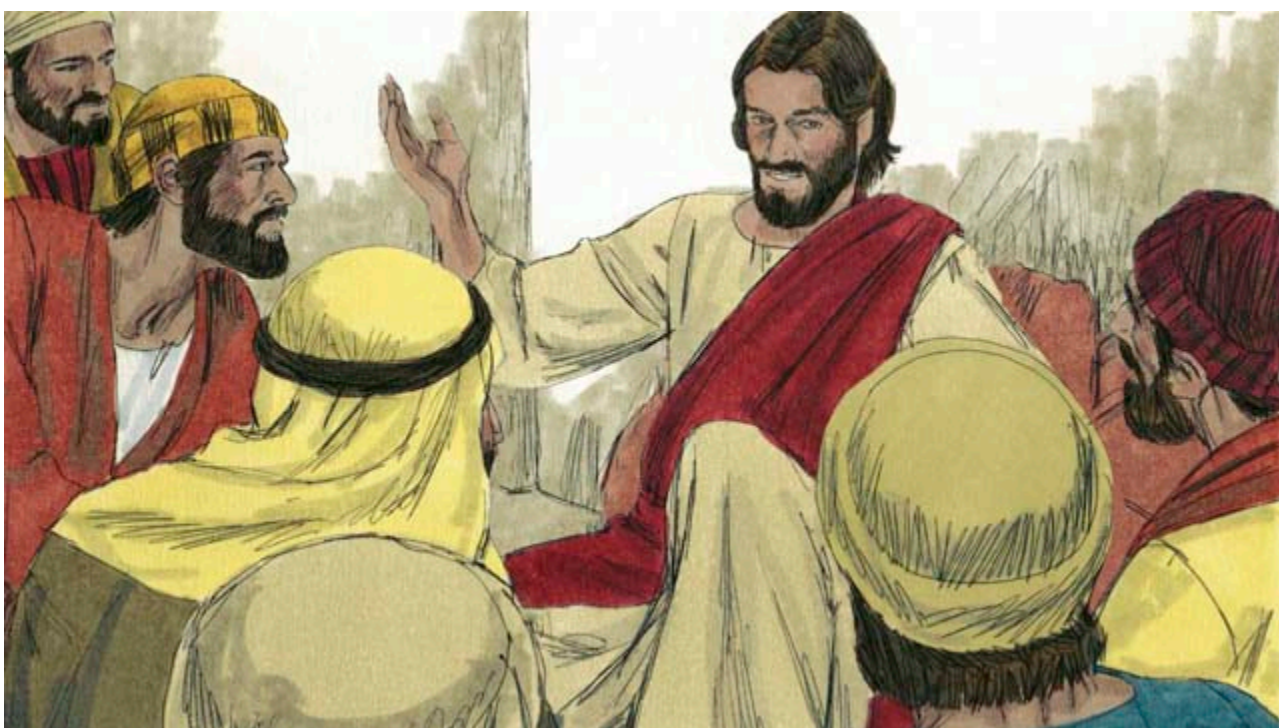
کارگريا د چؤو اربآو خُشو گُتِن: «آيا بايس گيايانه بگشيم و در؟» ارباب چؤو د: «نه. ار ای کاره اَنجوم بئيت، قَرى د گَنميان هم واشو مي گَشيت و در. تا موقه درؤو بگوميت ئو اوسه گيايان جم بکيت بسوزنيت، اما گَنميان بياريت و انبار م.»

شاگرديا معنى ای مَتَلِ نَفَمِيس ئو د مسيح حاستِن تا ای مَتَلِه سى اوئو واز بکه. عيسى گُت: «پيايى که تُم خونه کاشت، مَسِيحَه. زمى ای دُنياه ئو تُم خو مَرِدمى نَن که هان د پادشاهى خدا.»

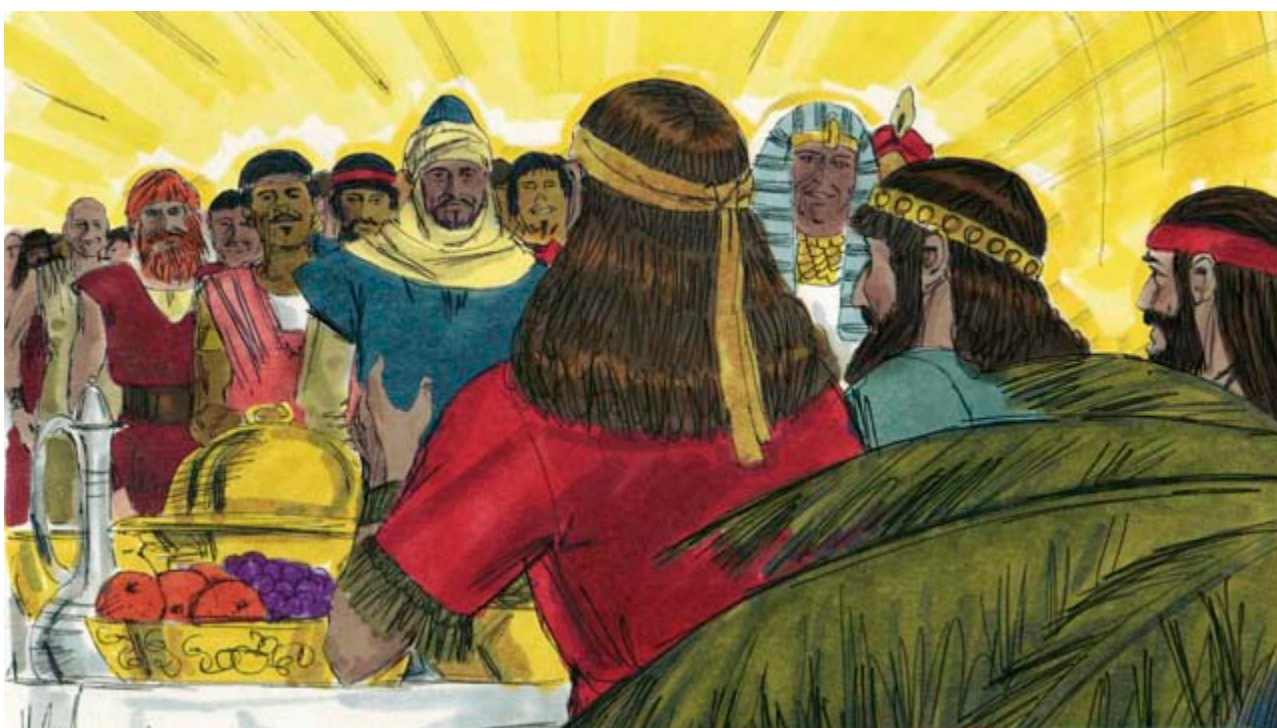
گیا هرز گسونی هيسن که مالِ شيطان، یعنی شرآشون. دشمن او پيا یعنی گسی که گیایا هرز کاشت، هه او ابلیسه. فصل دِرو، آخر دُنیائه،
 نو دروگریا فرشته‌یان.

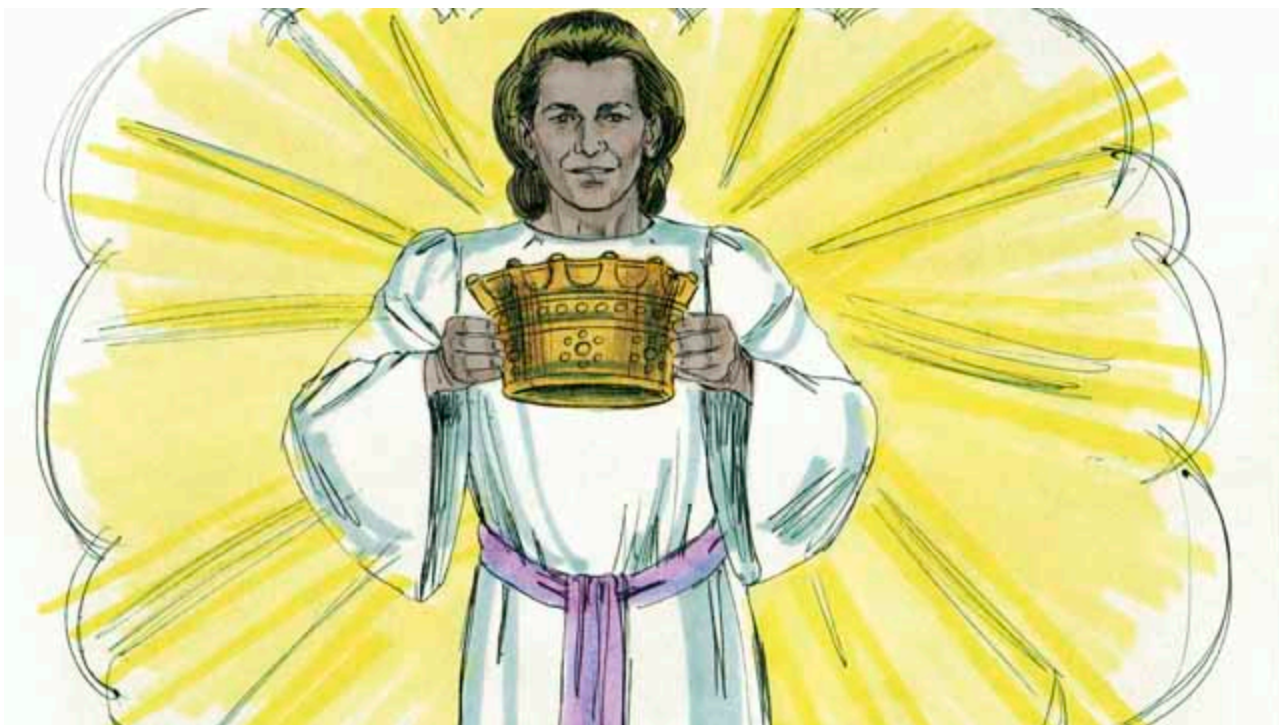
وختی دُنیا و آخر بَرسه، فرشته‌یا همه مَریمی که مالِ ابلیسن، دِ تُموم دُنیا جَم می‌گن دِ دریاچه تَش مَوَن. جایی که اوئو وا رنج نو عداو
 وحشتناکی می‌گریون نو دِنون یا خُشو می‌سائن و یک. اما عادل‌یا که دِ عیسی فرمون بری کِرِده چی آفتاو دِ پادشاهی بُوئه خُشو، خدا،
 می‌درخشن.

ئو عیسی گت که ورز آخر دنیا ورمیگرده و زمی. او هه و او طوری که د زمی رت ورمیگرده، یعنی په بدن جسمی دازه ئو د آسمو و ریی اوریامیا. وختی عیسی ورمیگرده، هر مسیحی ئی که مرده، د مین مړدیا ورمسه ئو وا او د آسمو یکتترین مینن.

اوسیه مسیحی یائی که هنی زنه هیسین، و آسمو بالا می رن ئو و مسیحی یائی هنی می رسن که د مین مړدیا وریسانه. همه اوئو وا عیسی د اوچه هیسین ئو عیسی وا قوم خش زینی می که. اوئو د دوسی همیشینی وا یکتیری زینی می گن.

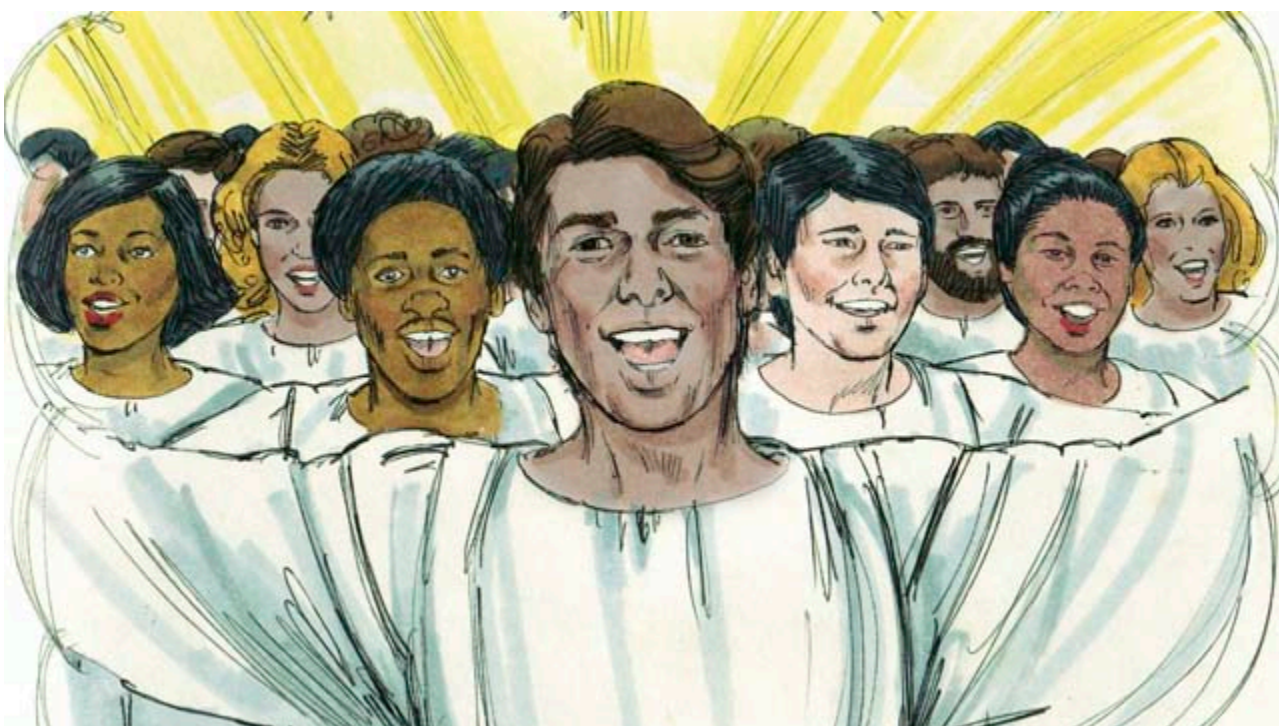
عیسی وعده دَکِه و هر گس که و او ایمان داره، تاجی می‌بخشه. اوئو وا خدا تا ابد و همه چی حکومت می‌کن نو د آرومش کامل هیسن.

اما خدا گسونی که و عیسی ایمان نی‌آوردن، داوری می‌که. او اوئون مونه د جنیم. اوچه جائی‌ئه که اوئو تا ابد می‌گریون نو دئونیا خُشُو فشار مئن و یک نو رنج می‌گشن. تَشی که هیچ وخت خاموش نِمووه اوئون می‌سوزنه نو کرمیا د خَر دِنشُو هیچ نِمسن.

وختی که عیسی ورگرده، شیطان ئو حکومتشه کامل نابود می‌که. شیطان تا ابد وا همه گسونی که و جا فرمون بری د خدا، د او فرمون بری کردن د اوچه می‌سوزن.

و خاطر نافرمانی ایم ئو حوا ئو آوردن گناه و ای دنیا، خدا دنیایه لنت کرد ئو تصمیم و نابودیش گرت. اما په روز خدا آسمو ئو زمی نوی دُورس می‌که که کامل هیسن.

عیسی ئو قومش د زمی نوي زینئی می گن، ئو او تا و ابد و هر چیئی که هيسا سلطنت می گه. او هر آسری نه د تیا مردم پاک می گه. د غمی نیسا ئو هیچ کس عذاو نمی گشه. اوئو هیچ وخت نمی گریون، د کسی مریض نمونه ئو نمی میره. ئو هیچ چی گئی د اوچه نیسا ئو عیسی و ا دوسی ئو عدالت د پادشاهی خُش حکومت می گه. د و و ا دما او و ا قوم خُش تا ابد هيسا.

متلی گرتسه د کتاو مقدس: (کتاوانجیل متی باب ۲۴ آیه ۱۴؛ باب ۲۸ آیه ۱۸؛ کتاوانجیل یوحنا باب ۱۵ آیه ۲۰؛ باب ۱۶ آیه ۳۳؛ کتاو مکاشفه باب ۲ آیه ۱۰؛ کتاوانجیل متی باب ۱۳ آیه ۲۴ تا ۳۰؛ باب ۱۳ آیه ۳۶ تا ۴۲؛ رساله اول پولس و تسالونیکیا باب ۴ آیه ۱۳ ئو باب ۵)